

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVOCATION

ST. GIBSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

S.T. GIBSON'A ÖVGÜLER

"Yozlaşmış olduğu kadar samimi bir hikaye, gizli dünyalarda geçen keyifli bir boğuşma

tamamen insani karakterler tarafından temellendirilen bu hikayede aşkın gücü gerçek ve canlı bir güçtür ve etkileri derindir. Samimiyet korkutucudur ve Gibson'ın amacı heyecanlandırmaktır."

Elizabeth Kilcoyne, *Wake the Bones* ile Morris Ödülü finalisti

"Hikayenin çarpıklığı kadar canlı karakterleriyle Çağrışım, yeni ve cesur bir destanın başlangıcı - cüretkar, güçlü ve lezzetli."

K. M. Enright, *Mistress of Lies*'ın yazarı

"Gibson, istismar, keder ve geçmiş yaşamların gölgeleri üzerine, arzuladıklarımız ile hak ettiklerimiz arasındaki sınırdaki gezinen ve birbirini incitmiş kişiler arasındaki güveni sorgulayan bir meditasyon hazırlamış.

hafızanıza silinmez bir şekilde kazınacak, sırlarla birbirine bağlanmış karakterler sunarken, birbirlerini asla silinemeyecek kadar derinden ölümün kendisinden daha güçlü pazarlıklar."

Laura R. Samotin, *The Sins On Their Bones*'un yazarı *"Baştan sona göz kamaştırıcı ve sürükleyici olan S.T. Gibson'ın Evocation'ı sihirle ve üç başrol oyuncusu arasındaki güçlü kimyayla çatırdıyor."*

Morgan Dante, *A Flame in the Night*'ın yazarı

"Romantik ve nefis Evocation, S. T. Gibson'ın yeni serisine büyüleyici bir başlangıç. Karmaşık bir şekilde işlenmiş üç karakteri desteklemenizi sağlayabilecek biri varsa, o da Gibson'dır. David, Rhys ve Moria beni tuzağa düşürdü, sırf ikinci kitabı elime alabilmek için şeytanla anlaşma yapacağım."

Ben Alderson, *Sonsuz Gecenin Efendisi* kitabının yazarı

ÖFKELİ ROBOT

Watkins Media Ltd Unit 11,

Shepperton House'un bir baskısıdır

89 Shepperton Road

Londra N1 3DF

Birleşik Krallık

angryrobotbooks.com

twitter.com/angryrobotbooks

Şeytana hakkını verin

An Angry Robot ciltli orijinal, 2024 Telif

Hakkı © S.T. Gibson 2024

Kapak: Eleonor Piteira ve Alice Claire Coleman Düzenleme:

Eleanor Teasdale

Adam Gordon tarafından Tarot Kartı

açıklamaları Meridien'de Set

Tüm hakları saklıdır. S.T. Gibson bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olay, yer, kurum ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın ön kapaksız satışı izinsiz olabilir. Bu kitap kapaksızsa, yayıncıya "satılmadı ve imha edildi" olarak bildirilmiş olabilir ve ne yazar ne de yayıncı bunun için ödeme almamış olabilir.

Angry Robot ve Angry Robot simgesi Watkins Media Ltd. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN 978 1 91520 268 0

Ebook ISBN 978 1 91520 274 1

Birleşik Krallık'ta CPI Group (UK) Ltd, Croydon CR0 4YY tarafından basılmış ve

ciltlenmiştir. 9 8 7 6 5 4 3 2 1

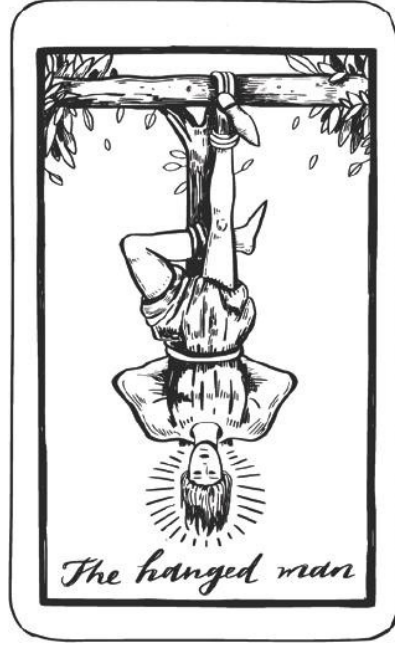
d_r0

Gerçek sihri arayan herkese.

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>BÖLÜM ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM ON</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI BÖLÜM YIRMI BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI ALTIDÖRT BEŞ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>YIRMI DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ BİR</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ İKİ</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>OTUZ DÖRT BÖLÜM</u>	
<u>OTUZ BEŞ</u>	

ASILAN ADAM AT
ARABASI
BAŞ RAHİBE
TEŞEKKÜRLERİ

C BİRİNCİ BÖLÜM

DAVID

David perili eve kendisinden beklenenden on dakika önce gelmişti, çünkü geç gelmek amatörler için, erken gitmek ise stajyerler içindi. Bu dakikaların üçünü Audi'de oturmak ve telefonunda yaklaşan bir ifade için dava notlarını gözden geçirmek için kullandı. Teknik *olarak* saat henüz altı olmamıştı, bu da *teknik olarak* hâlâ gündüz işinde olduğu anlamına geliyordu. Boston şehri için savcı olarak çalışmayı bıraktığı hiç olmamıştı. Sadece gecelerini mesleki ufkunu genişleterek geçiriyordu.

Hukuk fakültesinden mezun olduğundan beri tam zamanlı bir iş ve gelişen özel bir okült uygulama arasında hokkabazlık yapıyordu, haftalık gizli Cemiyet toplantılarından bahsetmeye bile gerek yoktu ve bunların hiçbirinden vazgeçmektense tüm servetini hayır kurumlarına bağışlamayı tercih ederdi. David bir elmas gibiydi, baskı altında dövülmüş ve tamamen sert, kesici kenarlarla bağlanmıştı.

Saat ikiye doğru David dikiz aynasından yakasını düzeltti, bir elini dalgalı bronz saçlarında gezdirdi ve arabasını kilitledi. Bu geceki müşterisi, okültizme meraklı ve kocası yeni ölmüş eksantrik bir mirasyediydi ve bu da David'in işine geliyordu. Sekizden önce işe girip çıkabilir, egzersiz için zaman bulabilir ve yatmadan önce bir saat kadar iş e-postalarını yanıtlayabilirdi. Bu onun ideal günüydü: anlamlı, kazançlı işlerle dolu ve tamamen kendine odaklanmış bir gün. Sadece

Bunu daha iyi hale getirebilecek şey, David'in Boston'daki neredeyse tüm erkeklere karşı ilgisizliği ve işiyle olan sağlam evliliği nedeniyle masada olmayan atletik bir seks turu ya da David'in akıl sağlığı ve genel refahıyla ilgili nedenlerden dolayı masada olmayan sert bir içkiydi.

Dul kadın, siyah panjurlu pencereleri dünyaya sıkıca kapalı, sarmaşıklarla kaplı bir Brookline kahverengi taşında yaşıyordu. David'in cevap alabilmek için kapıyı üç kez çalması gerekiyordu ve kapı nihayet açıldığında sadece bir santim açılabilmişti.

"Kim var orada?" diye sordu içeriden gelen cılız bir ses.

David evin karanlığından içeriye bakmaya çalıştı ama nafile. "David Aristarkhov. Telefonda konuşmuştuk?"

"David kim?" diye sordu kadın.

David cüzdanını çevirerek açtı ve işin kendisine verdiği parlak krem rengi kartvizitleri karıştırarak arkasına gizlenmiş birkaç kabartmalı siyah karta ulaştı. Bir tanesini çıkardı ve parmak uçlarının arasında tutarak kapıdaki aralıktan içeri uzattı. Gümüş rengi yazılar parlak bahar güneşinin altında bir bıçak gibi parlıyordu.

Ruh Medyumu ve Psişik Sezgici.

"Bilmiyorum," dedi kadın bir süre sonra. "Fikrimi değiştirdim. Levi'm bunca zaman sonra onunla iletişim kurmaya çalışmamı ister miydi bilmiyorum. Yarın tekrar gel. O zaman nasıl hissedeceğimi görürüz."

Soğukkanlılık, o zaman. Tipik. Yine de şu anda Fenway'e geri dönmesine imkân yoktu. Hele de uzun bir iş haftasının ardından yorgun düşmüş ve kelimenin tam anlamıyla ölüleri diriltmeye hazırlanırken.

"Miriam," dedi David, her hecesi kasıtlıydı. Sesi pürüzsüz, cilalı pirinç tınısına sahipti ve tam bir Amerikan sesinden eser yoktu. Son derece emin konuşmak ve yoluna çıkan herkesi buldozerle ezmek için tasarlanmış bir sestti. "Neden kapıyı biraz açmıyorsun, sen ve ben bu konuyu konuşabiliriz?"

Uzun bir duraklama oldu ama sonra dul kadın ona itaat etti. Kibarca rica ettiğinde insanlar genellikle itaat ederdi. Bu, medyumluk ya da mükemmel ses tonu gibi, çocukluğundan beri onunla birlikte olan doğuştan gelen, esrarengiz yeteneklerden biriydi.

Kapı açıldığında yetmiş yaşlarında, mor ipek bir başörtüsü ve büyük kaplumbağa kabuğu gözlükler takmış, yaşlı ama göz alıcı bir kadın belirdi. David'i dikkatle süzdü, gözlerini David'in ahşap kakmalı

yazlık Rolex'i ve monogramlı kol düğmeleri. Hâlâ günlük işi için giyinmiş, ısmarlama gömleği ve pantolonuyla çoğu erkeğin damatlık için ödediğinden daha pahalıya mal oluyordu. Aristarkhov'ların parası o kadar eskiydi ki Hermitage'da sergileyebilirdiniz: votka ihraç eden, kürk kaçırان, savaş zamanı danışmanlık yapan para. Kutuda şampanya parası. Servet modası geçtiğinde halkın gözünden kaçan gizli para. David hiçbir zaman mirasının sağladığı konfordan mahrum kalmak istememişti.

"Sadece onunla tekrar konuşmaya hazır olup olmadığımı bilmiyorum, hepsi bu," dedi biraz daha sessiz bir şekilde.

David cesurca onun küçük elini kendi elinin arasına aldı ve hafifçe bastırdı. Ölümlerle arası, yaşayanlarla olduğundan daha iyiydi ama kızıdan yayılan endişeyi ekşimiş bir parfüm gibi hissedebiliyordu. Korkularını yatıştırmak için biraz cazibe katmak en iyisiydi.

"Ben de bunun için buradayım. Bunu birlikte yapmayacak olsaydık beni aramazdın. Harika olacak, söz veriyorum. Şimdi neden beni içeri davet etmiyorsun?"

Dalgınca başını salladı ve kenara çekildi, her şeyi bir kez denemeye istekli olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Giriş güvendeydi, David kapıdaki hoş sohbetleri bıraktı ve onun yanından geçerek eve girdi. Kadın savunmasını bu kadar çabuk indirmiş olmasına şaşırılmış gibi ona baktı. David omzunun üzerinden ona alaycı bir gülümseme vermekle yetindi.

Uzun zaman önce, Martin Luther daha risalesini yazıp Avrupa'yı kutsal savaşa sürüklemeyden önce, bir Aristarkhov'un Şeytan'la bir anlaşma yaptığı fısıldanıyordu. İkna sanatında çiraklık için bin yıllık kölelik, işin içine tatlandırmak için de gizli sanatlarda hızlandırılmış bir kurs. Bu iddiada doğruluk payı olup olmadığını söylemek zordu. Ama David'in büyükbabasına, sadece istemesi karşılığında bir ahır dolusu safkan at hediye edildiği ve babasının, baş balerin annesini *Giselle*'deki ilk gösterisinden, paltosuna sararak ve dışarıda bir arabanın beklediğini söyleyerek kaçırdığı doğrudur.

David kollarını sıvadı ve sağ kolunun iç tarafındaki kalın mürekkepli *monas heiroglyphica* dövmesini ortaya çıkardı. Simyanın evrensel güce damıtılmış ilkelerini temsil eden bir mühürdü bu. David bunu gençken ve kendi yenilmezliğinin sarhoşluğuyla yaptırmıştı ama sonsuza dek üzerine kazınması için seçebileceği onca okült sembol arasında en kötü seçenek bu değildi.

Parmaklarını açarak odanın aurasını, hava basıncını ve elektrik akımlarını test etti. Ölü enerjinin tanıdık soğuk rahatsızlığı parmaklarının etrafında kıvrıldı ve beyninin tabanındaki psişik sezgiyi aydınlattı. Tüm vücudu bu hisle gevşedi, huzursuz hayaletlerin tanıdıklığıyla rahatladı.

"Çalışmak için sessiz bir odaya ve rahmetli kocanıza ait bir eşyaya ihtiyacım olacak," dedi David, "bir de varsa köpüklü suya."

David Aristarkhov şeytana inanmıyordu. Ama doğuştan gelen hakkının ona verdiği her şeyle çalışmaya kesinlikle istekliydi.

Bir saat sonra David, loş bir odada Miriam'ın elini tutmuş, o da usul usul ağlıyordu. Aralarındaki masada bir bardak su - köpüklü değil, durgun - David'in telefonu ile birlikte dokunulmadan duruyordu, yukarı bakıyordu, siyah ekran ekrandaydı. David kristal küresini sadece özel bir etkinlikte grup seansı yaparken yanında taşırdı. Bugün iPhone'unun karanlık aynası, mezarın ötesinden gelen mesajları araştırmak ve deşifre etmek için mükemmel bir şekilde çalışıyordu.

"Levi huzursuz çünkü gitmesine izin vermekte çok zorlanıyorsun," dedi David, senaryo ağzında pürüzsüz ve ezberlenmişti. "Onsuz bir hayata alıştığını anladığında rahatlayacak. Ve sonra sen uyurken mobilyaların yerini değiştirmeyi bırakacak. Böyle şeyler sadece zaman alır."

Miriam mendiliyle gözlerini sildi. "Ona bulunduğu yerde beni özleyip özlemediğini sorar mısın? Lütfen?"

David gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Bu her zaman milyon dolarlık bir soruydu ve cevap her zaman "evet ve hayır" çizgisinde bir şeydi, ama yine de sordu ve dikkatini siyah ekrana çevirdi. Bilinci sezgisel bir duruma doğru derinlemesine sürüklenirken, zihni daha geniş bir şekilde açılırken tanıdık bir uyuşukluk uzuvlarını doldurdu.

Bunu yapmak için doğmuştu. Bu onun için nefes almak kadar doğaldı.

David bir anda kafasına aldığı psişik bir darbeye geriye savruldu. Sarsıldı, gözleri acıdı ve dişleri acı içinde birbirine çarptı.

David'e daha önce de ruhlar tarafından haddi bildirilmişti. Kötü ruhlar tarafından tırmalanmış, iblisler tarafından odanın içinde sürüklenmiş, ellerinden geleni yapana kadar dinlenmesine izin vermeyen ölümler tarafından kâbuslarla işkence edilmişti. Onu rahatsız etmek için çok şey gerekmişti, hatta korkutmak için daha da fazlası. Ama şimdi öylesine büyük bir dehşetle mücadele ediyordu ki, kendini yeniden yedi yaşında hissediyor, korkunç ve yavaş bir şekilde ölen bir annenin başucunda donup kalıyordu.

David nefesini tutarak ellerini Miriam'ın ellerinden çekti. Kendini buz gibi bir suya batırılmış gibi hissetti ve soğuk dalgalar halinde içinden geçerken kontrolsüzce titredi. Görüşünün köşeleri çivit rengine dönmüş, klostrofobik bir tünele dönüşmüştü, ama sonra tekrar bunun dışına çıktı, o kadar çok ışık ve renk alıyordu ki gözleri acıyordu.

Bir şey onunla konuşuyordu, o kadar yakındı ki kendi kafasının içinden geliyor olması gerektiğini biliyordu.

ANADOLU'NUN OĞLU

Bu her neyse, Miriam'la ya da ölmüş kocasının hayaletiyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu tamamen yeni bir şeydi. Sanki doğrudan bir ruhla iletişim kuruyormuş gibi hissediyordu ama bunu kendisi davet etmemiştii. Ses basitçe kendini göstermiş ve onu dinlemesini beklemişti.

"Her şey yolunda mı?" Miriam sordu. Güven verici bir şekilde omzunu sıvazlayacakmış gibi görünüyordu ve David önce ölmeyi tercih ederdi. Gülümsemesini topladı ve saatine bakarak vücudunu onun acıma duygusundan uzaklaştırdı.

"Her şey yolunda. Ama ne yazık ki birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geldik gibi görünüyor. Bir sonraki seans için rezervasyon yaptırmak ister misiniz?"

On dakika sonra David birkaç yüz dolar daha zengin ve oldukça sarsılmış bir şekilde evden çıktı ama bunu yüzüne yansıtılamaya özen gösterdi. Miriam'ı iyi yerleştirilmiş bazı şakalar ve pohpohlamalarla rahatlatmış, tam bir çocuk oyunu oynamış ve Miriam bir şeylerin ters gittiğini anlamadan dışarı çıkmıştı.

David sigara içmek için arabasının dışında oyalandı, nikotin yüklü dumanı içine çekerken telefonunu elinde evirip çevirdi.

Neredeyse olayı tamamen unutuyordu. Neredeyse eve gidip içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtulacak ve dikkatini kazanılacaklar listesindeki bir sonraki davaya verecekti.

Ama kafatasının arkasında, bir cinayet mahalline yaklaştığında ya da ölümlerle temas kurmanın eşiğindeyken harekete geçen aynı noktada yanan bir şey onu kemiriyordu.

Burada bir fırsat vardı - bağlantı kurmak, uzanmak ve yakın zamanda bir daha yanından geçemeyecek bir anı yakalamak için.

Telefonunu çıkardı ve Rhys'in adını bulana kadar mesajlarını taradı.

Epeyce geriye gitmesi gerekti.

David'in başparmağı ismin üzerinde gezinirken avuç içleri birden nemlendi. Kalbi boğazına fırladı, şahdamarında bir ritim tutturdu. Bu pek iyi bir fikir sayılmazdı ama uzun bir süre iletişim kurmak için sahip olduğu en iyi şanstı.

O ve Rhys bugünlerde gerçek sohbetler yapmıyorlardı. Sosyal etkinliklerde birbirlerinden uzak dururlar, Dernek toplantılarında ara sıra birbirlerine takılırlar, nadiren ruh çağırma sırasında diğerinden törensel tuzu uzatmasını istemekten öteye geçmezlerdi. Ne de olsa David bir söz vermişti. Mesafesini korumaya, Rhys'in kendi hayatını David'in etkisi ya da ilgisi dışında yaşamasına izin vermeye yemin etmişti. Tamamen yabancılar gibi davranmaları gerekiyordu.

Bir zamanlar birbirlerine kan ve nefes kadar yakın olan iki adam gibi değil.

David, kaburgalarının arkasında alevlenen bir küçüklük duygusuyla, artık mesafesini korumaya karar verdi. Olayın üzerinden altı ay geçmişti. Rhys şimdi konuşmaya hazır değilse, hiçbir zaman olmayacaktı.

David hızlıca bir mesaj attı.

Ele geçirme hakkında ne biliyorsunuz?

C İKİNCİ BÖLÜM RHYS

Rhys McGowan ayaklarını dikmiş, alevden hançerini tören çemberinin tam ortasına doğrultmuştu. Kusursuz Latince ilahileri karanlık odada net bir şekilde y a n k ı l a n ı y o r d u . Tam olarak aynı boyda on iki beyaz konik mum, çağırın bir ışık halkası halinde yerde titriyordu.

Yaklaşık bir aydır bu çağrışım için hazırlanıyordu: reçineleri ruhun hoşuna gidecek bir tütsü haline getirmiş, parke zemine uygun büyücü mühürlerini titizlikle kazımış ve haftalarca tütsü kokacağından emin olduğu pek çok ritüel banyosu yapmıştı.

Çalışma odasının en karanlık köşelerinde gölgeler kıpırdanırken odanın sıcaklığı aşağıya doğru kaydı. Gözünün ucuyla bir şey hareket etti ama Rhys dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Bu şeylerin kendilerini tam olarak göstermek istemediklerinde kullandıkları korkutma taktiklerine alışkındı. Çağırma işi tamamen takip etmekle ilgiliydi ve eğer istediğini elde edecekse burada bir saat boyunca ilahi söylemeye hazırды.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu tür bir ritüel onun uzmanlık alanına giriyordu. Büyü, *Süleyman'ın Küçük Anahtarı*'ndan alınmış bir klasikti ve iblisi çağırma, bağlama ve iradesine boyun eğdirme talimatlarını uykusunda ezbere okuyabilecek kadar çok kez gözden geçirmişti. Yine de

hazırlıklı olmayı seviyordu ve büyü kitabı ayaklarının dibinde doğru sayfaya kadar açık duruyordu.

Rhys'in emriyle çemberin içinde bir varlık şekillenmeye başladı. Karanlık yavaşça karanlığa yapıştı ve ışığı yutan bir girdaba dönüştü. Birincil kaynak metinleri bugünün ruhunun klasik bir kara kütle tezahürünü tercih ettiğini gösteriyordu, bu yüzden gölgeler ruhları tuzağa düşürmek için kullanılan tebeşirle çizilmiş üçgenin üzerinde bir araya gelmeye başladığında Rhys işini doğru yaptığını biliyordu.

Tonlamasını iki katına çıkararak ruhu kendisine zarar veremeyecek hale getirecek bağlayıcı sözcüklere eğildi. İlk temas, ister kandırarak ister tehdit ederek olsun, bir varlığı kişinin isteklerine uygun hale getirmek içindi. Rhys'in elinde daha basit yöntemlerle çağırabileceği ruhlar vardı. Ama o artık yeni bir iblis arayışındaydı ve hiçbir şey bir şeyi ilk kez maddi düzleme çekmenin verdiği başarı hissini yerini tutamazdı.

Daha önce de ruhlar tarafından aklını kaçırarak kadar korkutulmuştu. Yanlış giden büyülerden sonra hastalanmış ya da uyandığında evindeki her bir mobilyayı ters dönmüş halde bulmuştu. Ama her zaman daha fazlası için geri gelmeye devam etti. Kendisine ya da karısına verdiği sözler ne olursa olsun, asla uzun süre uzak kalamıyordu.

Sonuç olarak, bu işte çok ama çok iyi hale gelmişti.

Ruh bağlarına karşı zorlanıyordu ama Rhys daha güçlüydü. Parmaklarını araladı ve ilahi isimlerle onu itaat etmeye zorladı.

Kadim ve ölümsüz bir şeyi kendi iradesine boyun eğdirmenin verdiği heyecan Rhys'in içinden elektrik gibi geçti. Bunun ayinden önce itiraf etmesi gereken bir şey olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu. Ama yine de, kutsal adamların ilahi isimler, kutsanmış su, tespihler ve daha fazlasıyla karanlığın güçlerine boyun eğdirdiği uzun bir gelenek vardı. Yani Rhys, kendisine kutsal denmesine karşı çıksa da iyi bir arkadaşı.

Rhys'in cep telefonundan gelen bir kısa mesaj bildirimi dikkatini dağıttı.

Omuzları çöktü ve çemberin içindeki varlık kahkahaya benzer bir ses çıkararak Rhys'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Rhys tılsımla uğraştı, gözleri kitaptaki yerini almak için umutsuzca aşağıya baktı ama ruhun, etrafında ördüğü kafese karşı zorlandığını hissedebiliyordu.

Ruh üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu.

Ruh kıpırdanarak bağlarından kurtuldu ve gözden kayboldu. Geride fitil dumanı kokusu ve nemli bir dehşet hissinden başka bir şey kalmamıştı.

Rhys nefesinin altında hafifçe küfretti. Başı öne düştü, çenesi göğsüne çarptı ve ağrıyan boynunun arkasını ovuşturdu.

Bir Cumartesi günü boşa gitmişti.

Rhys parmaklarıyla havada tembel bir mühür çizerek çemberinin açtığı ruhani kapıyı kapattı ve ritüeli sonlandırdı. Sonra masasının yanındaki pencereye doğru yürüdü ve perdeleri çekip açarak çalışma odasına berrak Nisan ışığının girmesini sağladı.

Doldurulmuş kitap rafları, kristal sürahiler ve şatafatlı bir şekilde çerçevelenmiş kelebekler, Flaman tarzındaki karanlık tablolar ve kütüphanedeki kitaplarını iade etmesini ya da annesini aramasını hatırlatan yapışkan notlarla itişip kakışarak dikkat çekmek için yarışıyordu. Bir süsen vazosu, küçük kahvaltı köşesindeki masanın üzerinde desenli porselenlerle cesurca mücadele ediyor ve raflardan birinde tahnit edilmiş bir mirket gururla hazır bekliyordu. Rhys hiç de maksimalist biri değildi.

Mumları teker teker üfleyerek söndürdü, ayaklarının altındaki sihirli çemberi bozmamaya dikkat etti. Sonra parmağını masanın üzerinde aptalca bırakılmış telefonun üzerinde gezdirdi.

David.

Rhys kaşlarını çattı ve bildirimi görmezden geldi.

Kapıdan geçip mutfığa doğru ilerledi, hayal kırıklığı bir bulut gibi üzerine çökmüştü. Hedefi iskalamak her zaman canını yakardı. Ama Pazar öğleden sonra tekrar denemek için zaman bulabilirdi. Tabii on ikinci yüzyılda Galler'de bekâr kadınların satın aldığı arazi tapuları hakkındaki makalesine açıklama eklemek çok uzun sürmezse. Ortaçağ Galler tarihinde uzmanlaşmak pek kazançlı olmamıştı ve bir yüksek lisans programına kabul edilmesini sağlamamıştı ama özel koleksiyonlarda sertifika ve küçük bir üniversite kütüphanesinde yardımcı pozisyon için yeterince iyiydi. Mülakat sürecinde karizmasını güçlendirmek için çağırdığı ruh da ona zarar vermemişti.

Moira elbette mutfaktaydı, yıkık dökük ahşap masanın başında oturuyordu. Parmaklarını tarot kartlarının üzerinde gezdiriyor, ombre mor tırnakları parlıyor, bir başka kadın da ona bakıyordu. Moira siyah saçlarını omuzlarına dökmüştü ve pencereden içeri süzülen güneş ışığı kahverengi tenini parlatıyordu.

Rhys'in karısı güneşin ısıttığı ses tonuyla, "Görünüşe göre başınız dertte," dedi.

Rhys'in Moira'nın birçok tanıdığından biri olarak tanıdığı müşteri masanın üzerine doğru eğildi. Rhys onun adını hatırlayamıyordu. Moira'nın üniversiteden düzenli olarak görüştüğü kadınlara ek olarak baristalarla, kuaförlerle, yoga eğitmenleriyle ve yoluna çıkan hemen herkesle arkadaş olmak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Müşterileri bunun yaydığı sezgisel psişik enerjiden kaynaklandığını fısıldamaktan hoşlanırlardı ama Rhys bunun daha derin, daha güçlü bir sihirden kaynaklandığını biliyordu: insanları rahatlatmak konusundaki doğal yeteneği.

Moira kompozisyon defterine karaladığı hesaplamalara baktı.

"Onun Balık burcundaki enerjisi senin Yay burcundaki kalp merkezinle çatıştığı için dezavantajlı başlıyorsun. İkinizin de Merkür'ü Terazi burcunda, yani aranızdaki farklılıkları açık bir iletişim ve olayları her iki taraftan da görme kararlılığıyla aşabilirsiniz. Ancak üzülerək söylemeliyim ki kartlar bana birkaç kırmızı bayrak gösteriyor."

"Tam da ihtiyacımız olan şey," diye mırıldandı müşteri. Önünde bir tabak zencefilli çörek ve bir bardak buzlu çay duruyordu. "Devam et ve bana ver. Bilmek istemeseydim buraya gelmezdim."

Rhys üç kahve makinesinin üzerindeki dolabı açtı ve bir şişe ev yapımı kakule şurubu aldı.

Moira saçlarını kulaklarının arkasına topladı ve birkaç kartı müşteriye yaklaştırdı. Baharın başlangıcını kutlamak için geçen hafta tulum kutusunun tozunu almıştı ve şu anda bebek pembesi iplikten örülmüş bir tulum giyiyordu.

"Kılıçların ikisi içsel çatışmayı aydınlatır ve kılıçların dokuzu bana bu adamı terk edip etmeme konusunda çok fazla uyku kaybettiğinizi söylüyor. Tüm bu endişeyi vücudunda taşıyorsun ve bu da kabuslar ve sinirsel alışkanlıklar olarak ortaya çıkıyor. Tüm bunlarla tek başına mı uğraşıyorsun?"

Müşteri yutkundu ve başını salladı, gözleri biraz cam gibiydi. Moira bilerek mırıldandı.

"Bu izolasyonu hissedebiliyorum. Ama şuradaki üç kupaya bakın. Dans edip eğlenen şu üç kızı görüyor musun? Bu bana hayatındaki sevgi ve destek dolu tüm ilişkileri gösteriyor. Onlara sırtını dayayabilirsin."

"Bana onu terk etmemi söyleyeceksin, değil mi?"

"Şekerim, sana hiçbir şey yapmanı söyleyemem. Burada tek yaptığım İlahi Olan'dan gelen mesajları iletme ve olası seçenekleri keşfetmene yardımcı olmak. Bu odada doğru ya da yanlış diye bir şey yok. Sadece potansiyeller var."

Rhys buzluktan eliyle buz çıkardı, böylece dağıtıcının kavgacı tıkırtısını önledi, sonra kendine bir bardak soğuk demleme doldurdu. Seansı daha fazla bölmeden sessizce dışarı çıkmaya çalıştı ama Moira kapıya varmadan ona bir bakış fırlattı.

"İkinci bir görüş alabilir miyim?" diye sordu.

Rhys Moira'nın sandalyesinin arkasına geçip elini omzuna koydu ve Moira öpmek için başını arkaya eğdi. Dudaklarına gülümsedi ve onu sandal ağacı ve gül parfümünün tanıdık sarhoşluğuyla sarmaladı.

Rhys Moira'nın omzuna doğru eğildi ve parmaklarını masanın üzerine yerleştirilmiş girdaplı suluboya resimlerin üzerinde gezdirdi. Bunlar Moira'nın kartlarıydı, geleneksel uyumlarla güzelce sıralanan klasik destesinden daha soyuttu. Ama yavaş yavaş onların ölüm, yeniden doğuş ve dönüşüm dilini konuşmayı öğreniyordu. Gözleri karttan karta atlıyor, sembollerden bir hikâye oluştururken tersine dönüşlere ve ana temalara dikkat ediyordu.

Mutlu bir hikâye değildi.

"Onu terk etmelisin," diye telaffuz etti. "Ciddiyim. İhtiyacın olan onayı sana asla veremeyecek. Ayrıca faturalarını zamanında ödeme konusunda da berbat görünüyor."

Moira müşterisine bir teselli şekeri uzattı, o da titreyen parmaklarıyla aldı.

Moira notlarını yıldız şeklindeki bir ataçla sabitleyerek, "Eminim bunu sindirmek çok zordur," dedi. "Üzerinde uyuyun. Kızlarını ara ve dürüstçe fikirlerini sor."

"Hobilerinizi anlayan biriyle yaşamak güzel olmalı," dedi müşteri, Rhys'i merakla inceleyerek. "Kocanızın da bir cadı olduğunu bilmiyordum."

Rhys anlambilimle ilgili bir nutuk çekmek için ağzını açtı, cadılığın genellikle ev ve toplumun ihtiyaçlarına dayanan atalardan kalma uygulamalara atıfta bulunduğunu ve yaptığı şeyin büyülü soyunun daha çok manastırlara ve gizem tarikatlarına dayandığını anlatacaktı. Bunun yerine, yerleşti.

"Aslında ben bir büyücüyüm." "Bu erkek versiyonu mu?"

"Hayır, erkek cadılar da var. Unvan ne tür bir büyü yaptığınızı belirtir; cinsiyetin bir önemi yoktur."

Müşteri takip etmekte zorlanırken Moira'nın boyalı dudakları özel bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi.

"Ama sen de onun gibi büyü yapıyorsun. Tarot kartlarını falan okuyabiliyorsun." "Ve daha fazlasını."

"Yani sen bir cadısın."

Moira komplocu bir tavırla masanın üzerinden arkadaşına doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Bu doğru. Bir cadılar meclisi bile var."

"Aman Tanrım," diye inledi Rhys. "Son kez söylüyorum, bu bir cadılar meclisi değil!" "Özür dilerim, özür dilerim," dedi karısı, gülümsemesini buzlu şarabından bir yudum alarak gizleyerek.

Çay. "Benim hatam. Burası çok gizli bir erkekler kulübü. Kızlara izin yok." "Okült bir kardeşlik derneği," dedi Rhys keskin bir sesle.

"Anladım," dedi müşteri, tanıdık bir konuya girerek. "Kardeşim UMass'ta bir kardeşlik birliğindeydi. Bunun için biraz yaşlı değil misin?"

Moira gülerken Rhys alnını yoğurdu. Tartışmak faydasızdı.

Moira müşterisini kucaklayıp kapıya kadar götürürken ve nakit ödemesini nezaketle kabul ederken Rhys zamanını bekledi. Nitelikli bir hizmeti her zaman iyi niyetli bir iyilik olarak göstermeyi başarırdı ve Rhys'in rekabetçi piyasalar ve saat başına değerini hesaplaması konusunda onu iğnelemesine rağmen ücretlerini yükseltmeyi reddetti.

Parmaklarının arasında faturaları çevirerek mutfığa döndüğünde Rhys ona uyarıcı bir bakış attı.

"Çok kabasın."

"Küçük yaşlı
ben mi?"

"Evet, sen," diye ısrar etti. Sesindeki kavgacı tonu çoktan kaybolmaya başlamıştı. "Hayır, ben tatlıyım."

"Tatlı, ha?" diye sordu, bir kolunu beline dolayarak. Onu, sıcaklığını üzerinde hissedebileceği, makyajına karıştırdığı mikroskobik ışıltının yanaklarında parlamışlığını görebileceği kadar kendine çekti.

Onu yavaşça öptü, rujuyla ağzını kızarttı ama umurunda değildi. Tadı yaramazlık gibiydi.

"Senin iblis çağırıyor olman gerekmiyor mu?" diye mırıldandı.

"İblis korktu ve kaçtı."

"Çok mu gürültü yapıyordum?"

"Hayır, aptalın tekiydin ve zilimi açık bıraktım."

Moira onun saçlarını düzeltti, koyu bukleleri gözlerinden uzaklaştırdı. Kitaplarıyla kapalı bir yerde geçirdiği uzun bir kıştan sonra muhtemelen her zamankinden daha solgun görünüyordu.

"Kimdi o?"

"Hiç kimse." Bir kalp atışı geçti, vücudunda ona yalan söylemeyi rahatça sürdürebildiği en uzun süre. "David."

Moira onaylamadığını mırıldandı ve Rhys sert, soğuk tezgâha yaslandı. Moira eski bağlantılarını koparacak biri değildi ve Rhys'in David'le profesyonel yazışmalarını sürdürme yeteneğini anlamakta zorlanıyordu. Özellikle de onları en son ziyaret ettiğinde olanlardan sonra.

"Cevap vermedim," dedi Rhys.

"Sen yetişkinsin; sana ne yapacağını söyleyecek değilim. Hem ne istiyormuş ki?"

"Hiçbir şey. İblis ele geçirmesiyle ilgili bir şey. Beni yemliyor."

"İşte bu yüzden ölümlerle dalga geçmiyorum. Biri senden merhum büyükannenini aramanı istiyor ve bir de bakıyorsun ki karanlık işlere dalmışsın. Ne zamandır birbirinize mesaj atmadınız? Altı aydır mı? Sana eninde sonunda çözüleceğini söylemiştim."

"David tam olarak bir kendine hakim olma örneği değil."

"Onun sınırları yok, sorun bu," diye açıkladı Moira. "İşte bu yüzden çok kötü bir Başrahip olacak."

Rhys ona küstah bir bakış attı. "Biraz inancın olsun, lütfen. Daha oylar bile verilmedi."

"O bir miras ve senin kulübün kayırmacılıkla işliyor. Seni desteklediğimi biliyorsun bebeğim ve senden harika bir Baş Rahip olur. Ama David'in savaşmadan yenilmesini beklememelisin."

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım," dedi Rhys ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Karanlık bir odada küçük yazılara bakmaktan ağrıyorlardı ama bu acı tanıdıktı. Böyle devam ederse otuz yaşına gelmeden gözlük takması gerekecekti.

"İki saattir oradaydın," dedi Moira, onun boştaki elini sıkarken sesi biraz daha yumuşaktı. "Neden biraz ara vermiyorsun?"

"Hâlâ temizlemem gereken çok şey ve almam gereken notlar var. Bugün başka müşterin var mı?"

"Yarın para çekme büyüsü yapmak isteyen bir adam gelecek, ama hazırlık çalışmalarımı bu gece yapmam gerekecek. Ay çok güçlü

Bolluk için iyi bir pozisyon."

"Daha sonra birlikte yemek yiyeceğiz, söz veriyorum. İtalyan yemeği mi? Ben ısmarlıyorum."

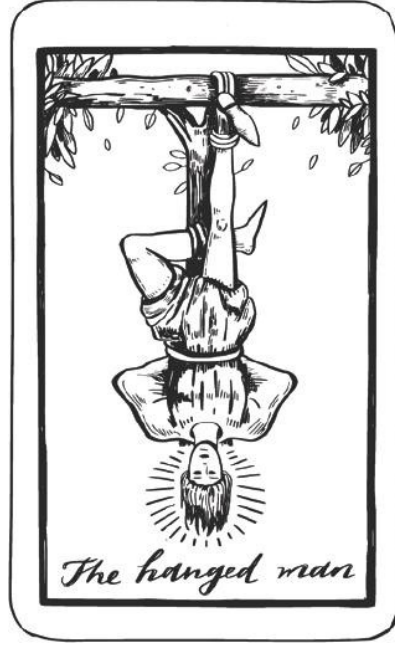
"Beni davandan kurtarmak için ekmek çubuklarıyla rüşvet veriyorsun." "Rüşvet veriyorum."

Moira soğuk birasından uzun bir yudum aldı. "Sana izin vereceğim. Ama günün birinde sınırına ulaşacaksın Rhys McGowan."

"Meşgul olmayı seviyorum. Benimle evlenirken bunu biliyordun."

"Ve ben de karın olarak kendini tüketmemeni sağlamayı Tanrı vergisi bir görev olarak görüyorum."

Bardağını geri aldı, Moira'yı yanağından öptü ve güneşli mutfaktan çıktı. Çalışma odasının kapısı önünde açık duruyor, onu tanıdık karanlığa geri davet ediyordu. "Tanrı'ya taleplerini gözden geçireceğimi ve ona daha sonra döneceğimi söyleyebilirsin. Şimdilik çağırmam gereken ruhlar var."

C ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAVID

Mahkeme salonunda, avukatın ofisinde ve özel müvekkillerin oturma odalarında geçen on iki saatlik günlerin her şeyi kapsayan kasırgası içinde David neredeyse metni tamamen unutuyordu. Bu sadece küçük bir patavatsızlıktı, suları test etmenin bir yoluydu. Rhys ısırmazsa, tamam. Dernek toplantıları dışında birbirlerinden uzak durmaya ve meclis ritüelleri sırasında birbirlerini tanıımıyormuş gibi davranmaya sonsuza dek devam edecek değillerdi ya. Rhys eninde sonunda pes edecekti.

Ama bir hafta sonraki Perşembe günü, David omuzlarını kaldırıp dairesinin kapısını açtığı anda, evrak çantasındaki telefonu çaldı. Evrak çantasını mermer kaplı mutfak adasına fırlattı ve önceden porsiyonlanmış bir akşam yemeği için seyrek buzdolabını karıştırırken aramanın çalmasına izin verdi. Arayan muhtemelen stajyerlerden biriydi ve onun söndürmesi gerekmeyen bir yangınla ilgiliydi. Ya da Leda, bitmek bilmeyen kardeşler arası telefon oyununda kendi payına düşeni yapıyordu. Ancak sesli mesaj bildirimi onu şaşırtmıştı.

Tabak mikrodalga fırının içinde dönerken, telefonunu hoparlör moduna geçirdi. Rhys'in sesi, güneş penceresinin dışındaki ufuk çizgisinin üzerinden batarken, tertemiz apartman dairesinin havadar boşluğunu doldurdu.

"David. Bunu konuşmuştuk. Biraz zaman istedim. Hazır olduğumda sana ulaşacağım."

Hepsi bu kadardı. Tekrar ne zaman normal bir şekilde konuşmaya başlayabileceklerine dair bir zaman çizelgesi ya da Rhys'in bu konuda ne hissedebileceğine dair bir işaret yoktu. Sadece ambargoyu uygulamak için sert bir mesaj.

David çatalını tavuk göğsüne ve buharda pişmiş brokoliye sapladı. Şaşırmamalıydı. Rhys onu herkesten iyi tanıyordu. David'in onu ne zaman kışkırttığını biliyordu.

Copley'e yaptığı son akılsız gezide aldığı ama hiç açmadığı Barney's alışveriş çantasını bir kenara iten David, bir elinde dizüstü bilgisayarını, diğerinde akşam yemeği, deri koltuğuna gömüldü.

Şehrin bu kadar yukarısında, Fenway'in gürültüsü ona ulaşamıyordu, bu yüzden açık bıraktığı düzinelerce sekmeyi sıralamak için huzur içinde kaldı. Bunların çoğu etimolojikti, geçen haftaki seansta beynine kazınan bu ismin aktarımını araştırıyorlardı. O zamandan beri böyle bir olay yaşamamıştı ama kendini de pek kendisi gibi hissetmiyordu. Psikik sezgilerinin üzerinde, müşteriler için kanalize ettiği mesajları ikinci kez değerlendirmesine neden olan bulanık bir film vardı ve yanlışlıkla algılamaması gereken bir şeyi algıladığından beri yeteneklerinin hâlâ kendini yeniden ayarlamadığından şüpheleniyordu.

Ya da alternatif olarak, birinin ona iletmeyi çok istediği bir mesajı yakalamıştı. Hangi olasılığın daha endişe verici olduğundan emin değildi.

David günlerdir kendiliğinden ele geçirilmeyle ilgili referansları boşuna araştırıyordu. Bulduğu kaynaklar belirgin bir şekilde Katolik nitelikteydi ve bu da onun için sıradan bir okültizm Discord'unda bulabileceği başıboş komplo teorilerinden daha az işe yarıyordu. Ayrıca Berlin, Şangay ve Prag'daki önde gelen okült bilim adamlarına da birkaç havale yapmıştı. Bir soruna para atmanın onu ortadan kaldırmaması onu her zaman rahatsız etmişti. Lorena bir şeyler biliyor olabilirdi ama yılın bu zamanlarında bahar ekinoksu siparişleriyle dolup taşıcağından emindi. Bu sefer tek başınaydı.

Bu David'in uzmanlık alanı değildi. Ölülerle iletişim kurma konusunda uzmanlaşmıştı ve ev kutsamaları ve musallatlarla ilgilenebilirdi. Ele geçirilme tamamen başka bir konuydu. Ve David bunun ele geçirilme olduğundan emindi, ya da bu tür şeylerden ne kadar emin olabilirse o kadar emindi. Daha önce ya bir Cemiyet ayininde ya da babasının seanslarından birinde ritüel olarak ele geçirilmesine izin verdiği zamanlara çok benziyordu; sadece bu sefer ruhu içine davet etmemişti. Geçmişte hiçbir şey onu böyle ele geçirmemişti.

Düşüncelere o kadar dalmıştı ki akşam yemeği yanı başındaki masada soğumuştı. Sonunda saatine baktığında dışlarının arasından tısladı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Dernek toplantısına yetişmek istiyorsa bu gece spor salonuna gitmeyecekti.

David yemeğinin geri kalanını üç lokmada mideye indirdikten sonra paltosunu kaptı. Rhys'i kızdırmak ne kadar tatmin edici olursa olsun, bu gece ona iyi davranacağına dair kendine ilk kez söz vermiyordu. David sahiplik sorusuna bir cevap almak istiyorsa şansını zorlamamalıydı.

Cemiyet salonu Cambridge'deydi, Harvard Yard'a bir taş atımı mesafedeydi. Ferforje çitlerle korunan taş binalarda toplanan masonların ya da üniversite sosyal kulüplerinin aksine, Cemiyet gizliliği tercih ediyordu. Ana giriş, bir Kanton restoranının altında, başka bir yerden çok bir üniversite barına çıkma ihtimali olan pis bir merdivenden aşağıdaydı.

David kapıya sertçe vurdu. Kapı iki cimri santim kadar açıldı. Açıklık boyunca gerilmiş zincirin arkasından bir çift romatizmalı göz ona baktı.

"Şifre?" diye sordu bir adam.

"Gerald, kızının alkollü araç kullanma suçundan kurtulmasına yardım ettim; sanırım artık bunu aştık."

Gardiyan oflayıp pufladı ve kapıyı çarparak kapattı, ama bir an sonra metal şangırdadı ve kapı açıldı.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Aristarkhov," dedi Cemiyet'in yaşlı uşağı, beyaz saçları AC'nin esintisinde kıpırdanıyordu. Gerald, David inisiye edilmeden önce de oradaydı ve muhtemelen David emekli olduktan sonra da orada olacaktı. Gerald, gizli cemiyetlerin seanslarında mest olmuş izleyicilerin kadehlerini doldurmak için personel istihdam ettikleri daha görkemli zamanların bir eseri idi. Şu anda Cemiyet'in karşılayabileceği tek şey kapıya bakacak, vestiyeri kontrol edecek ve son derece ihtiyatlı bir şekilde içki servisi yapacak bir personeldi. Ancak Baş Rahip, zamanla yeni üyelerin ve yeni paranın kardeşliğin saflarına katılacağını ve personelin büyüyeceğini düşünmekten hoşlanıyordu. Gerald, bu yönüyle, istekli idi.

David ceketini çıkardı ve iki parmağının ucunda tuttu. Gerald ceketin vestiyerde kaybolmasını sağladı.

"Anahtarlarınızı tutayım mı?"

"Buna gerek yok. O nasıl bu arada? Sherry mi?"

"Şimdi daha iyi, ama nasıl olduğunu bilirsin. Bir kere tadını alan birini şişeden uzak tutmak zordur."

David boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı, sonra Gerald'ın yanından geçip fuayeyi kulüp binasından ayıran örtülü perdenin altından geçti.

Nispeten küçük yüzölçümüne ve doğal ışık eksikliğine rağmen, kulüp binasının, modern zevklere sahip David'in bile takdir edebileceği antika bir ihtişamı vardı. Oryantal halıların üzerine oturtulmuş koltuklar ve duvar boyunca uzanan soğanlı aplik aydınlatması, tam bir set parçası olmadan Viktorya dönemini çağrıştırıyordu. Duvardaki tablolar da sonbahar pastoralleri ve av sahneleri yer alıyordu. Bir duvar boyunca uzanan uzun ahşap masada hafif et atıştırma lıkları ve bir mega kilisenin kahve saatinden çalınmış gibi görünen minyatür hamur işleri sunuluyordu.

Burası centilmenler kulübü fikrine, spor barlarında ve neon ışıklı striptiz kulüplerinde kanat gecesini yapılmadan önce nasıl olması gerektiğine dair bir aşk mektubuydu.

Erkeklerin çoğu - emekli bankacılar, orta düzey yöneticiler ve profesörler - odanın içinde serbestçe kaynaşıyordu. İyi bir günde yirmi kişiydiler, çoğunda on kişiye yakındılar. Yirminci yüzyılın başında, okült tarikatlar varlıklı her genç adam için moda nın zirvesindeydi. Geçmişte Cemiyetler siyasi kudretin merkeziydi, güç simsarlarının şehirlerin ve hatta ulusların geleceğini tartıştıkları bir yerdi. Ama şimdi, ya evrensel sırlara ulaşma vaadiyle ya da sadece aylaklık etmek için orada bulunan eksantrik ve sosyal tırmanıcıları çekme eğilimindeydiler. Okült toplulukların içinde ve çevresinde büyümüş olan David, her iki kampa da girmiyordu. Doğaüstü aydınlanma kavramı konusunda tamamen hayal kırıklığına uğramıştı, çoğu insanın büyüü dünyevi nimetler elde etmek için kullandığını çok iyi biliyordu ve herhangi bir odada etkileme ihtiyacı hissettiği çok az insan vardı.

Basitçe söylemek gerekirse, Cemiyet iblis çağıran bir sosyal kulüptü ve herkesin ruhları kendi isteklerine göre bükme için kendi nedenleri olsa da, hepsi kişisel çıkar ve yoldaşlık arzusuyla birleşmişti. Bu şekilde, bir okült kardeşliği bir Yunan kardeşliğinden pek de farklı değildi. David hiçbir zaman bir üniversite kardeşliğine katılmamıştı ama Williams'ta bir erkek akapella grubuna katılmıştı ve bu da temelde aynı şeydi.

David'in kalabalığı her zamanki yerlerinde toplanmıştı bile: uzak bir köşede sandalyelerden oluşan komplocu bir yarım daire. Kışın şömine köşeye neşeli bir parıltı yayardı. Ama şimdi, üç adam ayaklı bir lambanın yaydığı loş ışıktaki konuşuyorlardı.

David, adamlardan biri omzunun üzerinden kısa bir süre bakarken koyu renk gözlerin parıltısını ve dağınık siyah saçların kıvrımını yakaladı. İç çekti. Rhys ondan önce davranmıştı.

David bir grup adamın alçak bir tütün sisinin ortasında hararetli bir tartışma yürüttüğünü fark etti. Yakındaki bir ilahiyat fakültesinde teoloji profesörü olan Cameron Casillas, yaşlı adamlar petrol fiyatlarındaki artıştan bahsederken ciddi bir şekilde başını sallıyordu. Cameron genelde ciddiydi. Yaşlı adamların hepsi keskin purolar içiyordu. Cameron titizlikle paketlenmiş ahşap piposunu üflüyor, Princeton kesimi saçları kafatasına doğru kayıyordu.

David içecek masasından bir şişe Perrier kaptı ve odayı geçerek her zamanki köşelerine gitti. Cameron da onu takip ederek eski bir koltuğa yerleşti, David ise ayakta durarak soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı.

Rhys en sevdiği kırmızı kadife koltuğunda oturduğu yerden ona baktı. Her zamanki gibi görünüyordu: biraz az beslenmiş, son derece skolastik ve saçlarını kestirmek için iki hafta gecikmiş. Ama gözleri her zamanki gibi vahşi bir zekâya sahipti, ağzının yapısı da her zamanki gibi kararlıydı. Rhys pek çok konuda yerinden kıpırdamayan bir adamdı: Katolik ayinine yılda sekiz kereden az ya da fazla olmamak üzere dakik bir şekilde gelmesi; yirmi yaşından sonra dışarıda tişört ve kot pantolonla görülmemesi gerektiğine inanması; ve geçen yıl David Aristarkhov'un kara kaplı defterlerine girdiğine ve sosyete dışındaki tüm sosyalleşme ayrıcalıklarının iptal edildiğine karar vermesi.

"David," dedi soğukkanlılıkla. "İfade nasıldı?"

"Beklediğimden daha kötü değildi," dedi David ve İtalya'da yaz tatilinde öğrendiği ve bazen yakınlarını selamlamak için kullandığı hafif hava öpücüğüne başvurmaması gerektiğini biliyordu. Şu anda bu sayı kız kardeşine kadar düşmüştü.

Nathan Vo, dostça omzuna vurdu ve elinde bir bardak burbonla Rhys'in yanında duran Antoni Bresciani sıkı bir tokalaşma yaşadı.

"Bardon'dan bahsediyoruz," dedi Antoni. Büyük bir İtalyan aileden gelen Harvard işletme mezunu Antoni, aynı zamanda amatör bir halterciydi ve 1.75 boyunda olmasına rağmen muhtemelen David'e bench press yapabiliyordu. Daha önce de

Bir yıldan kısa bir süre önce kabul edilmişti ama genç adamlardan oluşan beşlinin içindeki yerini çabucak bulmuştu. Onlar alt kültür içinde bir alt kültürdü ve kardeşliğin esrarengiz iç işleyişi sayesinde tanışmamış olsalardı hiçbirinin arkadaş olması mümkün değildi. Ancak yaş, aylık brunch'ların ve dedikodu alışverişinin güçlendirdiği bir bağ sağladı.

"*Hermetik İnisiyasyon*'u o yazmamış mıydı?" David sigarasını usulca dudaklarına götürerek sordu. "O benim için biraz woo-woo. Yüksek ışığın farkındalığı ya da her neyse onunla çok ilgili."

"Teurji bundan çok daha fazlasıdır!" Antoni dedi ki. "Kitap elime birkaç hafta önce geçti ama biraz sabırlı olursan aklını başından alacak. Otomatik telkin, astral seyahat, durugörü, hepsi var."

"Teurji," dedi David, kelimeyi biraz küçümsemeden söylemeyi zar zor başarak. İlahi olanla birleşerek kendini mükemmelleştirmek ona hiçbir zaman çok çekici gelmemişti. O her zaman parmaklarını şıklatarak çok daha ilginç varlıklarla temasa geçebilmişti. Elbette onu Cemiyet için bu kadar değerli kılan da buydu. Keskin önsezisi, tarikatın hırslı adamlarının ruhları kandırarak boşanmalarına, siyasi makam elde etmelerine ya da park cezalarından kurtulmalarına yardımcı olan ritüel çalışmalarında çok önemliydi. Usta bir sçryer olan David, herhangi bir büyücüyle herhangi bir ritüel hakkında konuşabilirdi, çünkü bedensel düzlemde tezahür etmeyi seçmedikleri zaman bile çağrılan ruhları gerçekten görebiliyordu.

"Bu daha çok Cameron'ın alanı değil mi?"

"*Hermetiğe İnisiyasyon* üzerinde çalıştım," diye cevap verdi profesör rahatça.

"Hepsini mi?" Antoni haykırdı.

"İçsel çalışma yapmak, bir ritüelin nasıl yapılacağını bilmek kadar önemlidir," diye araya girdi Rhys. "Gerçekten büyük bir büyücü her ikisinde de ustalaşabilmelidir."

"Sen kendini tanımaya odaklan, ben de ölüleri çağırayım, bakalım kim en uzağa gidebilecek?" dedi David.

Rhys sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. David'in gösterişsiz yöntemlerine katılmıyordu ve David bu alınganlığı erken yaşta Katolikliğe maruz kalmasına bağlıyordu. Antoni ve Rhys şekilciydi, ancak Rhys bir akademisyenin saplantılı odağına sahipken Antoni yeni okültistlerde yaygın olan obur, kiraz toplama iştahına sahipti. Cameron psikolojik bir model izledi ve daha çok ahlaki değerler inşa etmekle ilgilendiği konusunda ısrar etti.

dünyada büyülu değişimlere neden olmaktan çok. Ve Nathan... Nathan dostluk için bu işin içindeydi.

Risk sermayedarı koltuğunda öne doğru eğildi, elinde unutulmuş bir martini ılıklaşıyordu. Yirmi dört yaşında cemiyetin en genç ikinci üyesi olan - Antoni yirmi iki yaşındaydı ve Rhys henüz on dokuz yaşındayken cemiyete kabul edildiği için ömür boyu bu rekoru elinde tutuyordu- Nathan'ın bu kadar içten olmasa sinir bozucu olabilecek, durmaksızın neşeli bir havası vardı.

"Ölü çağırma işi nasıl gidiyor?" diye sordu David'e. Geniş Kaliforniya aksanı, söylediği her şeyin kulağa özellikle rahat gelmesini sağlıyordu.

"Her zamanki gibi gümbür gümbür. Balayı nasıldı?"

"Çin Çin'di ama o sadece aile ziyaretiydi. Kıbrıs olağanüstüydü."

"Peki ya evlilik hayatı?"

"Bayıldım. Kitty beni sürekli tetikte tutuyor."

"Eminim öyledir," dedi Antoni bardağına doğru ve David ona hınzırca bir sırıtış fırlattı.

Rhys bu şakalaşmadan hiç hoşlanmamıştı ve saatine baktı. "Ne zaman başlayacağız?"

"Wayne işleri yürütürken Tanrı bilir," dedi Cameron. Başrahipleri dakikliğiyle tanınan biri değildi. "Muhtemelen bize yeni kan toplama konusunda bir ders daha vermeye hazırlanıyor."

"Ugh," diye inledi Nathan. "Evanjelizm."

Rhys içkisini dudaklarına götürerek, "Belki de yılda nitelikli kadınlardan aldığımız on başvuruyu okumaya başlasa bu tartışmayı her hafta tekrarlamak zorunda kalmayız," dedi. Cin ya da su olabilirdi. Her zaman ölçülü olmayı becerirdi.

"Yine başlama," diye iç geçirdi David. "Başka bir tartışma için çok yaşıyım."

Rhys kaşlarını çatarak, "Bana sorarsan Wayne'in emekliliği yeterince hızlı gelemmez," dedi.

"Daha iyisini yapabileceğini mi söylüyorsun?" Nathan skandal kaşları saç çizgisine doğru kalkarak sordu. Neredeyse tamamen arka oda anlaşmaları ve entrikalarla yönetilen bir toplumda bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarmıştı, David'in hiçbir fikri yoktu.

Rhys, "Ben olsam zamanında başladığımızdan emin olurum," diye cevap verdi. "Oyumun sana ait olduğunu biliyorsun," dedi Antoni.

David bu destek gösterisine şaşırmamıştı. Cemiyete kabul edilme ve Cemiyette ilerleme sadece bir adamın değerlendirmelerinde ne kadar iyi performans gösterdiğine göre belirlenmiyordu. Aktif üyelerin en az üçte ikisinin herhangi bir aday lehine oy kullanması gerekiyordu ve bu da kendi içinde tartışmalara yol açıyordu. En son olarak, transseksüel erkeklerin üyeliğe kabul edilip edilemeyeceği konusunda bir tartışma yaşanmıştı. Neredeyse tüm kardeşler tüzüğün değiştirilmesinden yanaydı, ancak eşcinsel arkadaşları olmakla övünmeyi seven ama yine de Cumhuriyetçilere oy veren bir avuç yaşlı adam topuklarını sıkmış ve bir çıkmaza neden olmuştu. David, Cameron ve Nathan konunun peşini bırakmayı reddetti ama özellikle Rhys, değerlendirmeleri sırasında muazzam bir doğal yetenek ve becerilerini geliştirme konusunda sarsılmaz bir kararlılık sergileyen Antoni'yi destekledi.

Rhys, küçük not kâğıtlarına çizdiği ateşli bir konuşmayla, kararsız kalan üyeleri ikna etmeyi başarmış ve tüzük değiştirilmişti. O zamandan beri, iki adam Southie'de yetişmeleri ve ölü dillere olan ortak tutkuları sayesinde hızlı arkadaş olmuşlardı. Hiçbir zaman meydan okumalardan geri adım atmayan Antoni, kendisine karşı olanların neredeyse tamamının fikrini değiştirmiş ve en bağnaz olanını utandırarak Cemiyet'ten tamamen ayrılmasını sağlamıştı. Rhys'in adını hiç tereddüt etmeden Baş Rahiplik için yazacaktı.

"Onu cesaretlendirme," diye karşılık verdi David. "Bize vereceği ödevleri bir düşünsene."

Rhys, "Bu Cemiyetteki herkesin büyü pratiğinde gerçekten ilerlediğinden ve sadece yalakalık yapmak için ortaya çıkmadığından emin olmanın yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Yoksa tamamen bir Elks Locası durumuna mı dönüşmesini istiyorsun?"

"Ben sadece Baş Rahipliğin böyle bir odayı yönetmek için gereken sosyal beceriye sahip birine verilmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi David. "Doğal büyü yeteneği olan ve onlarca yıldır okült camianın içinde olan birine."

"Senin gibi biri mi?"

"Senin sözlerin, benim değil."

Rhys ruhları kontrol etme konusunda mükemmeldi; bu kadarı doğrudu. Latince, Almanca ve Yunanca okuyabiliyordu ve yeni büyü tekniklerini o kadar hızlı öğreniyordu ki bu korkutucuydu. Ama hâlâ gençti ve görüşlerinde yaşlılarla iyi geçinemeyecek kadar radikaldi. Otuz yaşına yaklaşan David, kıdemli üyelerin saygısını kazanacak kadar olgunlaşmıştı. O bir aileden geliyordu.

aristokrat bir geçmişe sahipti ve bu da ona bolca sosyal zarafet ve aile bağlantısı bahşetmişti. Rhys, tüm zekâsına ve kibarlığına rağmen, eski paralıları tedirgin eden hırslı bir orta sınıf enerjisi yayıyordu.

"Bunu görmeyi hiç istemezdim," dedi Cameron. David'in gözleriyle karşılaştığında dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey belirdi.

"İkiniz de aceleci davranıyorsunuz," diye hatırlattı Nathan. "Wayne bir halef belirleyebilir ve o zaman kimse oy vermek zorunda kalmaz."

David alaycı bir kahkaha attı. "Wayne yapmaz."

"Milyon yıl geçse de olmaz," diye yineledi Rhys. "Başka bir bölünme olur."

"Bunu göze alamaz. Üye sayıları bu kadar berbat görünürken olmaz."

Wayne'in gürleyen kahkahası odanın öbür ucundan yankılandı ve David omzunun üzerinden bakınca kırılmış beyaz adamın birinin sırtına vurduğunu gördü. Wayne Cemiyet'in gelmiş geçmiş en kötü Baş Rahibi değildi. Hatta kendi yaşındaki ve belli bir statüdeki erkeklerin başına gelen olağan zimmete para geçirme suçlamalarından ve seks skandallarından uzak durmayı bile başarmıştı. Ama işler durgunlaşmıştı ve bunu herkes hissedebiliyordu. Akbabalar etrafta dolaşmaya başlamıştı. Cemiyeti daha büyük, daha köklü bir gizli tarikatın içine çekmekten ya da Boston'dan hepsini yola getirecek birini getirmekten söz ediliyordu. İkisi de David'in ilerleme şansını artırıyordu.

Wayne adamları toplamaya başladı ve onları kulüp binasını Cemiyet'in ritüel çalışmalarını yaptığı iç mabetten ayıran kapılara doğru yönlendirdi. Bu onların toplanma işaretiydi. Nathan ve Antoni kadehlerini bırakıp ayağa kalktılar ve günün geçici olanla karşılaşmasına doğru ilerleyen kalabalığın arasına karıştılar. Cameron da onları takip etti ve David tam arkasına düşmüştü ki Rhys yetişerek David'in yavaşlamasına neden oldu.

"Moira'nın seninle konuşmak isteyebilecek bir müşterisi var," dedi Rhys. "Bir seans istiyorlar."

"Ona numaramı verebilirsin, biliyorsun," dedi David, zeytin dalı uzatmak için elinden geleni yaparak. Rhys'in karısından hoşlanmıyor değildi, tam olarak konuşmak gerekirse, ve onun ününden şehrin en iyi okuyucularından biri olduğunu biliyordu. Büyülü yetkinlik, tam olarak yakınlaşmak istemese bile herhangi birine saygı duyması için yeterliydi. "Kibar olabilirim."

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Mesajım hakkında düşünme fırsatın oldu mu?"

"Meşguldüm."

David'in tüm iyi niyeti buharlaştı. "Yani artık statüko listemize yalan söylemeyi de mi ekliyoruz? Bu, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmayı kaldırabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Her şeyi abartmak zorunda değilsin. Müşteriyi kabul et ya da etme; ikisi de umurumda değil."

David'in öfkesi alevlendi ama bastırdı. Rhys'le burada, etrafları başka insanlarla çevriliyken konuşamazdı. Yine de Rhys'in ona sürekli attığı yaralı, buz gibi omuza karşı sabrı tükeniyordu. Daha kaç kez üzgün olduğunu söylemesi gerekiyordu? Lanet olası altı ay olmuştu.

Ama kapıdan geçip içerideki kutsal mekânın parfümlü karanlığına girerlerken David ısrar etmedi. Ayin sırasında bir kelime çalma şansının sıfır olduğunu biliyordu, çünkü Rhys onların kozmik oyunlarına büyük bir dikkatle katılıyordu. Rhys eskisi kadar dindar olmadığı konusunda ısrar etmekten hoşlanıyordu ama David, Rhys'in ahlak hastalığının yaşlandıkça daha da kötüleştiğini biliyordu. Günah çıkarma ya da ayin banyosu, ökarist ayini ya da inisiyasyon kadehi, hepsi aynıydı.

Adamlar tekerlekli bir askıya özenle asılmış şarap kırmızısı cüppelerine uzanıp giysilerinin üzerine çekerken sohbet sessizliğe gömüldü. Rhys diğerleriyle sessizce sohbet etti ama David'in gözleriyle karşılaşmadı.

David cüppesini alırken kaşlarını çattı, Nathan umursamazca Kıbrıs hakkında konuşuyordu. David'e kalırsa, Rhys iyi oynamak istemiyorsa, David de kurallara uymak zorunda değildi. Genelde hatalı olduğuna inanmadığı için özür dilemekten nefret ederdi ama bu şekilde büyük bir jest yapmak duruma yardımcı olacak tek şey olabilirdi.

Bir ev ziyareti onu bu pisliğe bulaştırmıştı. Belki bir başkası bunu düzeltebilir.

C DÖRDÜNCÜ BÖLÜM MOIRA

Moira Delacroix kristal koleksiyonundaki her bir ametist, gül kuvarsı ve sitrin parçasının tozunu alırken kendi kendine mırıldandı. Meditasyon odasının pencereleri ılık havaya açılmış, ekinoks esintilerini ve buharlaşan sabah yağmurunun kokusunu içeri alıyordu. Moira'nın büyükannesi ona ekinoksa yeniden doğuşun ve yeni yaşamın güçlü bir günü olarak saygı duymayı öğretmişti ve kışın dağınıklığını temizlemek için mükemmel bir zamandı.

Moira mum izmaritlerini ve tütsü küllerini bir çöp torbasına süpürdü. Rhys'le birlikte kahvaltıdan kalan bulaşıklar temizlenir temizlenmez konağa girmişlerdi ve öğle yemeği vakti yaklaşırken en üst katı neredeyse bitirmişlerdi.

"Neden bu kadar çok eşyamız var?" Rhys yatak odasından seslendi, bir şeyi devirirken sesini uzaktan gelen bir takırtı takip etti.

"Çünkü bir emlak satışının önünden kenara çekmeden geçemezsin."

Rhys kapıda deniz mavisi chino pantolonu ve buruşuk düğmeli bir tişörtle belirdi, burnunda bir kir lekesi vardı. Yakında güneş yüzündeki çilleri geri getirecekti, gülümsediğinde onu yirmi altı yaşından çok daha genç gösteren çilleri. Ama şimdi her zamanki belli belirsiz asık suratını takınmıştı.

"Antikaları severim," diye homurdanarak bir kucak dolusu yastığı yere attı. "Ve senin çok fazla yastığın var. Uykumuzda bizi boğacaklar."

Moira deniz köpüğü pamuk, deniz mavisi kadife ve lila süetten oluşan yastıkları göğsünde topladı.

"Ama çok güzeller!"

"Meditasyon odanızda güzel olabilirler. Bizim odamız için iki tane seç."

"Dört tane."

"Üç tane ve pembe olanın sende kalmasına izin vereceğim."

Ön kapının çalınmasıyla konuşmaları kesildi. Rhys merdivenlerden inmek için döndü, saçlarını bir düzene sokmak için elinden geleni yapıyordu.

"Anladım. Görünüşe bakılırsa içeride işler tıkrında." "Ee, dört mü?" diye seslendi arkasından sahanlıktan.

"Üç!" Rhys talep etti ama kahkahalar sesinde kalan tüm kararlılığı kırdı.

Moira meditasyon odasındaki yastıkları sürgündeki yatak odası kardeşleriyle yeniden tanıştırmaya başlarken kıkırdadı. Kapıdaki herhangi biri olabilirdi: içeri giren bir tarot müşterisi ya da Rhys için başka bir uluslararası sipariş getiren UPS teslimatçısı.

Moira, Rhys'in her zamanki nezaketinden yoksun, buz fırtınası gibi keskin sesini duyunca dondu kaldı.

"Kesinlikle olmaz."

"Telefonlarıma cevap vermiyordun ve ben de buralardaydım." Bu sesi tanıyordu, tereyağlı ve alaycı.

Moira'nın derisi çeliğe dönüştü.

"Bu kapımda belirmen için bir bahane olamaz," diye devam etti kocası. "Senden yer istedim."

"Yarım yıl oldu. Beni dışarı itiyorsun." "Buna hakkım var."

"Rhys?" Moira seslendi, sesi istediğinden biraz daha yüksekti. "Kim o?"

"Hiç kimse!" Rhys geri seslendi. Sesini hemen duyulabilir mesafenin dışına düşürdü ama Moira hâlâ onun sinirli ritmini takip edebiliyordu.

"Nezaket konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedi diğer adam, görünüşe göre onu duyup duymadığını umursamadan. "Yapılacak en medeni şey beni içeri davet etmek olurdu."

Moira'nın dayanabileceği tek şey buydu. Ellerini bir toz bezine silerek merdivenlerin üstündeki sahanlığa çıktı.

David Aristarkhov kapısında durmuş, güneş gözlüklerini takmış, ellerini lacivert blazer ceketinin ceplerine sokmuş, zehir gibi rahat görünüyordu.

Güneş gözlüğünü göğüs cebine soktu ve Rhys'in omzunun üzerinden gözlerini Moira'ya dikti. Daha güzel bir yüze yakışacak soluk bir yeşil renkteydiler.

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu

Rhys'e. Rhys'in omuzları çöktü ve kenara çekildi.

"On dakika. Sana sadece bu kadar veriyorum. Kahve ve parmak sandviç beklemeyin."

David antreden içeri süzüldü, duvardaki çerçeveli portrelere ve şehir manzaralarına baktı. Rhys'in kütüphaneci yardımcısı maaşıyla gerçek sanat eserlerine parası yetmiyordu ama sahtelerini bulmakta üstüne yoktu. Moira, Rhys'in ağır mobilya zevkini krem rengi fonlar ve saksı bitkileriyle renklendirmek için elinden geleni yaptı ve tarihi cazibe ile salaş şıklık arasında bir denge buldular. Ama David onun cennetini mahvediyor, göz kamaştırıcı küstahlığı ve bergamot kolonyasının keskin kokusuyla mekânı dolduruyordu.

"İyi bir şey olsa iyi olur David," diye mırıldandı Rhys. "Ölümün kıyısında olsan ya da bana Başrahipliğe terfi ettiğimi söylemek üzere olsan iyi olur. Ben ciddiylim."

"Seni temin ederim," dedi David. Muhtemelen kulağa hoş geldiğini düşünüyordu ama Moira'ya ikinci el araba satıcısı gibi gelmişti. "Niyetim gecenize müdahale etmek değil."

"Yapma bunu," diye tersledi Rhys. "Şu Aristarkhov cazibesi şeyi. Ne zaman yaptığını anlıyorum ve bundan nefret ediyorum. Bana karşı dürüst ol ve sonra da evimden defol."

"Bayan Delacroix," dedi David. En azından kadının evlendikten sonra soyadını korumayı seçmiş olmasına saygı duyuyordu, birçok erkeğin göz ardı ettiği bir şeydi bu. Bu bir nezaket jesti gibi gelmişti. Moira buna güvenmedi. "Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir."

Moira öfkeleni. David evine son kez adım attığında, onu kocasına eziyet etmek için bir düşünce formu uydurmakla suçlamıştı. David tamamen yanılmamıştı; dolaplara vuran ve duygusal hatıraları çalan karanlık varlık bir düşünce formuydu, sihirbaz-yaratıcısının dağınık duyguları tarafından hayata geçirilen bir negatif enerji külesiydi. Ama

Hem Rhys hem de Moira tarafından, evliliklerindeki sorunları konuşmayı reddettikleri aylar boyunca tesadüfen yapılmıştı.

Moira ve Rhys sonraki altı ayı iyileşme yolunda özenli bir ilerleme kaydederek geçirdiler. İletişimleri üzerinde çalışıyorlardı. Her şey daha iyiye gidiyordu. Ve evliliklerinin ihtiyacı olan son şey daha fazla David'di.

Başı derde girdiğinde büyükannesinin ona her zaman baktığı gözleri David'e çevirdi. Geniş paçalı tulumunun içinde ve saçına büyük bir fiyonkla bağladığı ipek eşarbyıla bile yasaklayıcı görüldüğünü umuyordu.

"Herhangi birinden daha iyi değil," dedi Moira.

"Burada ne işin var David?" Rhys sordu. "Özür dilemeye geldim."

Rhys'in vücudunun her çizgisi bir keman teli gibi gerildi.

"Özür dilemek mi? Hayır, hayır. Sen kimseden özür dilemezsin. Haklı olmak konusunda hıyarlık etmek senin *her şeyin*."

David ona ters ters baktı. "Sakin ol."

Moira kalçasını tırabzana dayadı ve çocukların atışmalarını izlemeye koyuldu. Güneyli kadınlar ve şövalye ruhlu bir baba tarafından yetiştirilmişti. David'e kendisi saldırmadan önce kocasının onu istediği kadar savunmasına izin vermekte bir sakınca görmüyordu.

"Seni evime davet ettim," diye devam etti Rhys. "İstediğin her şeyi verdim ve sen güvenime tamamen ihanet ettin."

"Benden bir musallat hakkında profesyonel fikrimi sordun," diye açıkladı David. "O zaman elimdeki kanıtlara bakılırsa, bir düşünce formu geçerli bir açıklama gibi görünüyordu. Yanılmamışım."

"Bu seni haklı çıkarmaz. Beni üzdün, Moira'ya hakaret ettin ve sen gittiğinde neredeyse birbirimizi öldürüyorduk. Bunu anlamamız bir saatimizi aldı ve o zaman neredeyse çok geçti."

David omuz silkti, sempatik görünmeye çalıştı. Yüz hatlarına pek oturmuyordu.

"Bu özür dilememe izin verilmediği anlamına mı geliyor?"

Rhys dişlerinin arasından keskin bir *tıslama* çıkararak David'e döndü. "Benden bu kadar. Özür dilemeye kararlıysan Moira'dan özür dile."

David ona tembelce baktı, bir yılan avının güneşten kaçmak için harcadığı enerjiye değip değmeyeceğini tartışıyordu. Moira kendini bir selvi gibi dikleştirdi ve ona dik dik baktı. Özür dilemenin onun gibi bir adamın yapabileceği bir şey olduğundan bile emin değildi.

Başkası yer kaplasın diye kendini küçültüyordu. Muhtemelen hayatında fazla pratik yapmamıştı.

David onu şaşırtacak şekilde merdivenlere yaklaştı ve bir ayağını ilk basamağa koyarak durakladı. Bu jest garip bir şekilde cesurcaydı.

"Devam et," dedi, Güneyli aksanı striknin kadar tatlıydı. "Etkileyin beni."

"Anladığım kadarıyla," diye başladı David, "bazı şeylere gücenmişsiniz... Geçen sonbaharda yaptığım iddialar."

Moira homurdandı ve başını salladı.

"Sorunu teşhis ederken biraz aceleci davranmış olabilirim," diye devam etti David. "Kendini dışlanmış ya da zorbalığa uğramış hissettiysen özür dilerim."

Rhys kollarını göğsünde kavuşturmuş, David'e bir gölge gibi yakın duruyordu. David'i evden dışarı sürüklemeyi ve bir daha içeri girmemesini sağlamak için birkaç kötü koğuşturmayı aklından geçirmiş gibi görünüyordu.

Moira merdivenlerden indi ve David'in seviyesine ulaştığında ilerlemeye devam etti. David emin olmayan bir adımla geri çekildi. Yüzündeki güven ifadesi sadece bir saniyeliğine kayboldu ama yine de zafer kazanmış gibi hissetti.

Müşterilerine her zaman affetmenin size yanlış yapan kişiyle ilgili olmadığını söylerdi; bu, kendinizi kızgınlıktan kurtarmak ve hayatınıza devam etmekle ilgiliydi. David'e duyduğu hoşnutsuzluk eski bir arkadaşındı, özel hayatında beslediği inatçı bir kin. Ama Rhys'in pek fazla arkadaşı yoktu, hele David kadar uzun süre yanında kalmış olanları hiç yoktu ve bunu ondan almaya hakkı olmadığını biliyordu. David'in varlığıyla barışmaya hazır olabilirdi ama tavırlarıyla değil, sadece kendi şartlarıyla.

"Seni affetmiyorum."

David gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Sen... beni affetmiyor musun?"

"Hayır, affetmiyorum. Gerçekten pişmanlık duyduğuna dair hiçbir belirti yok ve dahası, duysam bile sana iyi niyetimi gösterme yükümlülüğüm yok. Ama bana gerçekten neden burada olduğunu söylersen sana inanmaya daha meyilli olabilirim. Ne istiyorsun David?"

"Özür dilemek istedim."

"Jamaica Plain'e kadar onca yolu bir özür için gelmiş olamazsın. Kocamla temas kurmaya çalıştığını biliyorum. Neler oluyor?"

David Rhys'e baktı. "Yalnız konuşabileceğimizi umuyordum," dedi. dedi

"Konuşacak neyimiz var David?" Rhys içini çekti. "On beş dakika. Tek istediğim bu."

"Kocamın önünde ne söyleyeceksen benim önümde de söyleyebilirsin," dedi Moira. "Çıkar ağzındaki baklayı artık. Neredeyse Cumartesi günümü mahvetmek üzeresin."

David derin bir nefes aldı, sanki söyleyeceği şey ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. "Ben, şey... biraz, nasıl söylesem. İyi değilim."

"İyi değilim," diye tekrarladı Moira yavaşça.

David'in omuzları zayıflık göstermek zorunda kalmanın verdiği rahatsızlıkla gerilmişti. Moira bu manzaradan zevk aldığı için kendini biraz suçlu hissediyordu ama bu zevkten mahrum kalacak kadar da değil.

"Ve kendini iyi hissetmediğinde gelmeyi düşünebileceğin tek kişi Rhys, öyle mi?" diye dürttü, bıçağı biraz döndürerek.

"Aslında *senin* ikinci bir görüş sunabileceğini düşünmüştüm. Müşterilerinizden çok iyi şeyler duyuyorum." Adam ona öyle bir gülümsedi ki, bu gülümseme başka birinin aklını başından alabilirdi ama kadın bunun ne olduğunu anladı: Çaresizlik.

Ne kadar kabul etmek istemese de Moira merak ediyordu. Ve annesinin ona her zaman söylediği gibi, merakı herhangi bir kedininkine rakip olabilirdi.

"Peki," dedi Moira keskin bir sesle. Ondan uzaklaştı ve koridorda ilerlemeye başladı. "Kapının etrafında dolanmayı bırakın; hepiniz beni geriyorsunuz. Mutfakta sandalyeler ve kahve var. On beş dakikanızı orada geçirebilirsiniz."

Mutfak, ocakta fokurdayan çorbanın buharıyla puslu, kekik ve defne kokusuyla yoğundu. Ejderha kanı tütsüsü, tatlı ve misk kokulu, negatif enerjiye karşı koruyucu olarak havada asılı duruyordu.

Rhys masadaki çiçek parçalarını ve yarım bıraktığı buzlu kahve bardaklarını temizledi. David kapı aralığında oyalanıyor, neredeyse fayansa basmaktan korkmuş gibi görünüyordu.

"Daha önce hiç mutfığa girmedin mi?" Moira kuru bir sesle sordu. "Yoksa özel şefin mi hallediyor bu işi?"

David'in gözleri kızgınlıkla parladı, ama sonra ifadesi yeniden yumuşadı.

"Hayır, sadece her şeyi anlıyorum. Burası sizin ofisiniz mi?"

Raflarda duran elle etiketlenmiş ot kavanozlarına, aromalı ballara ve mezarlık toprağına ve penceredeki renkli ipliklerle bağlanmış cadı merdivenlerine baktı. Küçük odayı alabileceği tüm bitkilerle doldurmuştu, çoğunlukla da

kök işi ilmi. Büyükannesinin bahçesini, bunaltıcı Georgia'nın bereketli topraklarından bu kadar uzakta elinden geldiğince yeniden yaratma çabasıydı.

David'in çalışma alanının neye benzeyebileceğini hayal etti. Muhtemelen kristal küreler, ruh tahtaları ve annesinin küçükken kullanmasını kesinlikle yasakladığı ölümlerle iletişim kurmanın diğer tüm yöntemleri olacaktı.

Gerçi bunlar ölümlerin ona ulaşmaya çalışmasını engellemiyordu ama David'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sanırım öyle," dedi.

Moira Rhys'e iki çiçekli fincan uzattı ve kahve cezvesine doğru başını sallayarak onu misafirperverliğe doğru itti. Eğlenceli bir evde yetişmemiş, katı İrlandalı ebeveynler tarafından büyütülmüş herhangi bir New England'lı kadar sıkı kibardı.

Rhys David'in fincanına kahve ve krema doldurdu, sonra bir sandalyeye kayd, Moira da gizlice bir tabak hindistancevizli beze hazırladı. Mağazadan alınmıştı, çünkü David buzdolabında soğuyan muhallebili turtayı hak etmiyordu.

"İyi değilsin, ha?" Rhys öyle dedi.

David adanın kenarına yerleşti ama bir türlü oturmaya cesaret edemedi.

"İblis ele geçirmesi hakkında ne biliyorsun?"

"Ne tür?"

"Katolik türünü. Bildiğin bir şey var mı, yoksa bu sadece rahiplerin günah çıkaran çocukları korkutmak için söyledikleri bir şey mi?"

Rhys ona göz kırptı, hiç eğlenmemişti. "Her Perşembe günah çıkarma töreninde bedenini ölümlere, şeytani ruhlara ve Tanrı bilir daha nelere açıyorsun. Bunun gerçek olup olmadığını nasıl sorabilirsin ki?"

David, Rhys'in sözlerini hafif bir hareketle elinin tersiyle itti.

"Ben açık kapı değilim. Ev sahibi rolü oynarım ve işim bittiğinde ruhu geldiği yere geri gönderirim. Kontrol her zaman bende."

Rhys ona karanlık bir bakış fırlattı, sonra kahve fincanının yarısını bir yudumda boşalttı. "Benim fikrimi sorarsan, kişinin iradesi dışında ele geçirilmesi mümkündür ama nadiren olur. Ruhsal açıdan çok zayıf bir konukçuya, güçlü bir varlığa, doğru ortama ve zamanlamaya ihtiyacın var. Bunun nedeni her zaman birinin iblisle bir tür sözleşmesi olması ya da belirli kontrollü koşullar altında belirli bir süre için kanallık yapıyor olmasıdır. Durum böyle olmasaydı bile.

Bilmiyorum, ipleri elinde tutan biri olmalı diye düşünüyorum."

"Bu konuyla neden bu kadar ilgileniyorsun ki?" Moira sordu.

"Geçenlerde bir müşteriyle birlikteydim ve pazarlık ettiğimden biraz daha fazlasını aldım. Aslında senin yönlendirmelerinden biriydi." Muhtemelen dostça görüldüğünü düşündüğü bir şekilde sırttı. "Yine de bana gönderdiğin son müşteriden daha iyi. Ölen karısına ulaşmaya çalıştığım süre boyunca ağladı. Çok dikkat dağıtıcıydı."

Moira kıllarını kıpırdattı. Adamın söylediği her şeyin üzerine ince bir küçümseme katmanı serpiştirmesi Moira'nın sinirlerini bozmuştu.

"Affedersiniz, size sadece uslu durabilen yaşlıları mı göndermemi istiyorsunuz? Yoksa fahiş ücretlerinizi ödemeye razı olanlarla mı devam edeyim?"

"*Moira*," dedi Rhys, uyarı ile yalvarma arasında bir sesle.

David parlak bir şekilde güldü. "Bizim işimizde saatte iki yüz elli pek de fahiş sayılmaz. Hem sen ne kadar alıyorsun ki? Tüm o enerji iyileştirme işlerini yapıyorsun; eğer müşterilerinin söylediği kadar iyiysen en azından bu kadar alıyor olmalısın."

"Ben iyiyim," diye karşılık verdi, adamın onu karışık bir ortamda somut rakamlardan bahsetmeye zorlamasına sinirlenmişti. "Ve maaş çekiyle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Peki, mecbur değilsen neden bunu sürdürüyorsun?" "*David*," dedi Rhys.

"İyi davranıyorum!" David haykırdı, kesinlikle şehit olmuş gibi görünüyordu. "Sana nazik olmak için elimden geleni yapacağımı söylemiştim, değil mi?"

Moira bulaşıkları lavaboya bırakmak için aniden döndü. David'in gitmesini istiyordu ama babası onun kotilyon elbisesini dikmek için otuz saatini harcamamıştı ki canı istediğinde iyi yetiştirmeyi pencereden atabilsin.

Rhys Moira'yı nazıkçe yakaladı ve masaya doğru geri çekerek kolunu beline doladı. Moira sessizlik içinde için için yanıyordu ama Rhys'in güven veren yakınlığı öfkesini dindirdi.

David'e, "Konumuza geri dönelim," dedi. "Pek çok insan ele geçirildiklerini düşünür, tıpkı pek çok insanın evlerinin perili olduğunu düşünmesi gibi. Durum nadiren böyle olur; bunu sen de biliyorsun. Yani, bir müşterinle birlikteydin. Sonra ne oldu?"

David omuzlarını yuvarladı. "Bir şey... beni yakaladı. Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Toplantıda bir ruha kanal olduğum zamanki gibi, sadece kendimi ona açmaya karar vermedim. Bir saniye önce iyiydim, bir saniye sonra yıldızlar görüyordum. O zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

"Peki konuştuğunuz şeyin hayalet olmadığından emin misiniz?" "Kesinlikle. Tamamen farklı hissettim."

"Nasıl bir histi?"

David ellerini iki yana açıp kapatarak doğru kelimeleri aradı. "Eski. Kötü huylu."

"Şeytani," diye ekledi Rhys.

"Senin kelimen, benim değil. Ama hayatımda pek çok vahşi şey gördüm ve sırf anlamıyorum diye iblis ele geçirme olayını listeden çıkaracak değilim. Burası senin oyun alanın Rhys." Moira, David'in söyleyeceği şeyin ancak büyük bir çabayla gerçekleştirebileceği izlenimine kapıldı. "Dinle, sorunu teşhis etmede yardımını çok isterim. Danışmanlık ücretini seve seve öderim."

"Asla olmaz."

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum David ve meşgulüm. Medyumluk konusunda sorun yaşadığın için üzgünüm ama bu benim sorumluluğum değil. Eğer gerçekten yardıma bu kadar ihtiyacın varsa, bir rahip çağır."

David, Kilise'yle telefonda konuşmaktansa çivi yutmayı tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadar mı yani? Sadece, hayır mı?"

"İstersen tekrar söyleyebilirim."

Moira ağzının içini çiğnedi. Küçük olduğu kadar cüretkâr bir düşünce içinde fokurduyordu. "Kaç yaşındasın David?"

David bu soru karşısında o kadar şaşırılmıştı ki tereddüt etmeden cevap verdi. "Yirmi dokuz."

"Muhtemelen Satürn dönüşündesin. Bu, yetenek, kimlik ve yaşam amacı hakkında her türlü sorunu gündeme getirebilen özellikle zorlu bir astrolojik geçiştir. Sezgileri güçlü insanları özellikle kötü etkilediği bilinir." Moira elini Rhys'in buklelerinde hafifçe gezdirdi, aklı karışmıştı. "Bebeğim, git bana çizelgelerimi getir."

Şüpheli görünen Rhys kendini masadan kaldırdı. David'e bir bakış atarak mutfaktan çıktı.

Muhtemelen onu yola getirmek içindi. Sobadan yükselen mis kokulu buhara rağmen, küçük oda onun yokluğunda daha soğuktu.

"Aklında ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu David.

Moira parmaklarındaki pudra şekerini bir kurulama beziyle sildikten sonra ellerini kalçalarına koydu. "Sana istediğin ikinci görüşü veriyorum."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü kişi hakkındaki görüşüm ne olursa olsun, kimsenin kötü varlıklar tarafından taciz edildiğini görmekten hoşlanmıyorum." Tamamen yalan sayılmazdı ama yaptığı işte ne kadar iyi olduğunu ona gösterme zevkini de tatmak istediğini itiraf edecek değildi. Cemiyet'in erkekleri tüm büyülu yollara saygı duyduklarını ve gücün pek çok biçimi olabileceğini kabul ettiklerini söylemekten hoşlanırlardı. Ancak David'in onu iş başında görme, annesinden ve büyükannesinden ona miras kalan büyüü tatma fırsatı hiç olmamıştı. Goetik bir çemberin etrafından dolaşmayı bilmiyor olabilirdi ama yıldızlarla arası çok iyiydi. "İstersen doğum haritanı çıkarabilirim. Orada şu anda sağlık ya da ruhsal bir krizle karşı karşıya olduğuna dair bir şey varsa, bunu görebilmem gerekir. Tabii astrolojinin sadece bir parti numarası olduğunu düşünen tiplerden değilsen."

"Hâlâ kırgınsın," dedi, sanki mahkeme kaydı için bir şey not ediyormuş gibi.

"Bağlanmaya hazırım, eğer bilmek istiyorsan."

Aslında David'in bilmesini istemiyordu ama onun yanında her ne kadar zahmetsiz bir soğukkanlılık sergilemek istese de, duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

David sanki burası kendi eviymiş gibi biraz daha kahve ve krema aldı. Konuştuğunda, hesaplanmış olması gereken çok hafif bir tonda konuşuyordu.

"Bu kocanla çıkmış olmamla mı ilgili, yoksa seni ona küfretmekle suçlamamla mı ilgili?"

"Kendini övme," diye karşılık verdi. "İkincisi bu."

"Gerçekten kin tutuyorsun, değil mi?" Başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bence bu adil."

Kadın kuşkuyla ona baktı ama David onu çekiştiriyorsa bile yüzü bunu göstermiyordu. Aslına bakarsanız, David onun küçümsemesinden hiç rahatsız olmamış gibiydi. Hatta hayranlık duyuyordu.

"Ciddiyim," diye devam etti. "Sana karşı geldim, bu yüzden istediğin kadar kin tutabilirsin. İnsanlar beni utandırdığında, ömür boyu bok listemde olurlar,

Bazen de burnu kırılmış bir halde yerde yatarken."

David'in asla utanç duymadığını, sosyal hiyerarşiden sosyal hiyerarşiye süzüldüğünü, hakaret ve dedikodulardan etkilenmediğini varsaymıştı. Kendini kesinlikle öyle gösteriyordu. Ama belki de bu sadece daha fazla tribünlere oynamaktı.

David kahvesini bitirdi ve Moira içgüdüsel olarak uzanıp boş fincanı ondan aldı. Bunu yaparken parmakları birbirine değdi ve aralarında küçük bir elektrik kıvılcımı çaktı.

David'in teni sıcaktı, neredeyse ateşle savaşıyormuş gibiydi. Moira'nın parmaklarından koluna doğru bir duygu seli aktı. Doğuştan sezgileri kuvvetli biri olarak bu onun pek çok yeteneğinden biriydi: sadece dokunarak birinin duygularını anlayabilmek. Ama nadiren birinin duygularını bu kadar güçlü ve net bir şekilde hissedirdi, öyle ki ensesindeki tüyler diken diken olurdu.

David elini geri çekti ve şaşkınlıkla ona baktı. "Beni şok ettin," dedi sessizce.

Moira ellerini kavuşturdu ve en şefkatli bakışlarını ona dikti. Birden kendini yeniden kontrol altında hissetti. "Benim yanımdayken gergin olmana gerek yok."

"Gergin değilim," dedi David, o kadar huysuzdu ki sesi neredeyse bir ergen gibi çıkıyordu. "Ne zamandan beri-"

Rhys kolları defterler ve yıldız haritalarıyla dolu olarak döndü. Onları masanın üzerine bıraktı ve Moira gece gökyüzünü kataloglayan büyük çivit mavisini kâğıt rulolarını ayıkladı. Rhys ayrıca liseden çaldığı eski püskü plastik yıldız bulucuları ve tutulmaları, yeni ve dolunayları ve tabii ki doğum haritalarını titizlikle kaydettiği spiralli defterleri de getirmişti.

"Doğum yerinizi ve zamanınızı öğrenmem gerekiyor," dedi ve David'le aralarında geçenleri halının altına süpürmeye karar verdi. Bunu daha sonra kafasında evirip çevirmek için bolca zamanı olacaktı. "Tarih de var tabii."

David cebinden bir kalem çıkardı ve veri noktalarını yakındaki bir yapışkan pede not etti. Rhys karısına yaklaştı, parmakları sessiz bir soruyla bileğinin üst kısmını okşadı. David'in aksine, endişesi silik ve belirsizdi, her şeyden çok bir duygunun imasıydı.

"Ne hakkında olduğumu biliyorum," dedi ona, David'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. Rhys başını salladı ve hepsi bu kadar.

Moira, "Bir insanın doğumu sırasında gezegenlerin yerleşimleri onun mizacı üzerinde etkilidir," dedi. "Ama hayatımızın geri kalanında da üzerimizde etkili olmaya devam ederler. Bedenimizin yüzde yetmişi sudur; ay bizi iter ve çeker ve bazen gezegenlerin çapraz ateşine yakalanırız. Astrolojinin maddi faydaları vardır. Müşterinizin yıldızlarında neler olup bittiğini bilerseniz, onlara neler olduğunu da bilirsiniz."

"Pekala," dedi David. "Yap o zaman."

"Memnuniyetle. Ama bu karmaşık bir süreç ve benim de hesaplamalarımı yapmam gerekiyor."

Burada takılıp beklemenizi tavsiye etmem." "Geri dönüş süreniz ne kadar?"

"Programım uygunsa birkaç gün."

"Güzel." David cüzdanını çıkardı ve çevirerek açtı. "Ücretiniz nedir?"

Rhys mutfak tezgâhına yaslandığı yerden fırladı ve neredeyse cüzdanı David'in elinden kapacaktı. "Senin paranı istemiyoruz David."

"Ah, istiyorum," dedi Moira, kocasının tüyleri diken diken eden tepkisi karşısında şaşkına dönmüştü.

Açık elini iki adamın arasına doğru uzattı. "Bir buçukluk." David alay etti. "Tam bir doğum haritası için mi? Eksik fiyat veriyorsun."

"Senden iş tavsiyesi istemedim, bir buçukluk istedim."

David düzgünce kesilmiş bir desteden iki yüz dolarlık banknot çıkardı ve Moira'nın eline tutuşturdu.

"Fazladan elliye, içeri girdiğin için bahşiş diyebilirsin. Belki Rhys'e bir espri anlayışı satın alabilirsin."

"Bu çok eğlenceli oldu," dedi Rhys sert bir sesle. "Ama on beş dakikan doldu ve sanırım artık evimden defolup gitme zamanın geldi."

"Gidiyorum, gidiyorum," dedi David, çoktan odanın yolunu yarılamıştı. Omzunun üzerinden Moira'ya bir veda bakışı attı, mutfak masasının üzerindeki malzemeleri inceliyordu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Delacroix. Sizden haber almayı dört gözle bekliyorum."

Bu sözlerle birlikte ön kapı arkasından kapanarak gitti. Rhys sessizce oturup mutfak penceresinden onu izledi.

Moira, Audi'nin mırıltısı caddede kaybolana kadar hiçbir şey söylemedi. "O çocuğa hiçbir şey söyleyemezsin."

Rhys kahvesinin kalanını bitirdi ve yüzünü buruşturdu. "Koroya vaaz veriyorsun."

"Onu tekrar içeri almak için daha kaç kez yolunu keseceksin?"

"Onu mutfağa davet eden sendin."

Dişleriyle küçük tırnağını yokladı. "Biraz gösteriş yapmak istemem kötü bir şey mi?"

"Elbette değil, küçük tanrıça. Onun dışında da ne konuştuğunu bilen insanlar olduğunu fark etmesi onun için iyi bir şey."

"Ben olsam bu konuda fazla umutlanmazdım," dedi iç çekerek. Masaya oturdu, logaritma tablolarını doldurmak ve gezegen yerleşimlerini çapraz kontrol etmek için uzun bir seansa yerleşti. "Arkadaş seçiminde berbat bir zevkin var. Ve erkekler konusunda."

"Üniversitede biriyle ölüme yakın birkaç deneyim yaşıyorsun ve birdenbire ömür boyu ona bağlı kalıyorsun."

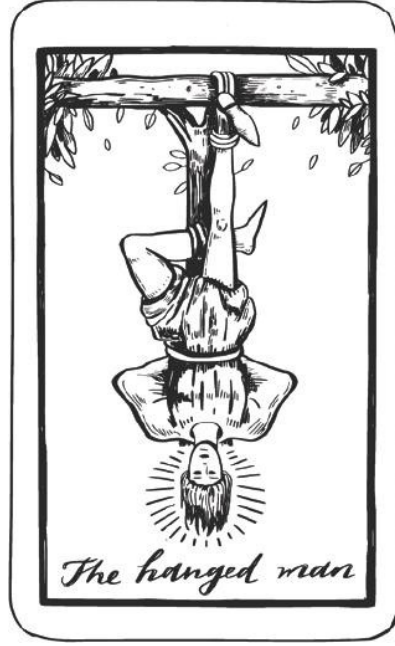
"Sana yapışan o mu, yoksa sen mi ona yapıştın?" diye yüksek sesle düşündü.

Rhys ona irkilmiş bir bakış atarak elini göğsüne götürdü. Moira da ona sırtarak karşılık verdi.

"Bana saçlarımı ağartacaksın," dedi. "İkinizin de."

"Seni genç tutuyorum Rhys McGowan, bunu sen de biliyorsun. Şimdi git buradan ve iki yüz dolarımı hak etmeme izin ver."

Rhys bir öpücük çaldı, sonra onu trigonometri, astronomi ve kehanetin tanıdık denizinde kendini kaybetmesi için bıraktı.

C BEŞİNCİ BÖLÜM DAVID

David adliye binasının merdivenlerinde durmuş, kendini tebrik eden bir sigara yakıyordu. Doğaüstü bir ikna kabiliyeti, savcı olarak sahip olunması gereken bir özellikti. Sonuç olarak David nadiren dava kaybediyordu ama yine de kendisiyle yarışmayı seviyordu. Kapanış konuşmasını üç dakikadan kısa bir sürede tamamlayarak kişisel bir rekora imza atmış ve kolay bir mahkûmiyetle ayrılmıştı. Şimdi bir müvekkiliyle başka bir seans için hazırlanmaya başlamadan önce öldürmesi gereken bir saat kadar vakti vardı. Bazı günler çifte randevu almaktan kıl payı kurtuluyordu ama bu, kendi düşüncesini dinlemekten başka yapacak bir şeyi olmadan boş boş oturmaktan daha iyiydi. David başarmak için doğmuş ve büyümüştü ve hiçbir şey onu çalışmaktan daha mutlu edemezdi. İş bugünlerde yakın geçmişte olduğu kadar kolay gelmese bile.

David, zihnine girildiğinde onu ele geçiren soğuk, hasta hissi üzerinden atamamıştı. Ne zaman kanallık yapsa bu his boğazında yükseliyor ve ölümlerle yarım saatten fazla iletişim kurduğunda gerilim baş ağrıları çekmeye başlıyordu. Bir zamanlar övgü ve salon numaralarından oluşan bir açık büfe olan grup seansları artık onu iliklerine kadar tüketiyordu.

Neredeyse bir hafta olmuştu ve Moira'dan doğum haritasıyla ilgili hiçbir geri dönüş almamıştı, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. O hâlâ

İkna edilmiş göksel hizalanmalar ucuz tavlama cümleleri dışında bir işe yarıyordu ve Moira Delacroix'ya iyilik borçlu olmak kimsenin kendini hafife alması gereken bir durum değildi. Cadı şeftalili pasta kadar tatlı olabilirdi ama titiz kayıtlar tutardı. Boston'da evlilikleri onarmak, dostluklar kurmak ve herhangi birinin kayınvalidesinin ona yaltaklanmasını sağlayacak büyüler yapmakla ünlüydü, ama aynı zamanda bir büyüünün nasıl yapılacağını da biliyordu ve o kadar güçlü bir kozmik adalet duygusuyla doluydu ki David insanların ona karşı neden temkinli olduklarını anlayabiliyordu. David'e göre o bir gizem olarak kalmıştı. Zahmetsizce nazik ve kibardı, ancak enerjisinin altında David'in sezgisel olarak fark ettiği bir elektrik çizgisi vardı: güç, gücü çağırıyordu. Onun reklamını yaptığı hizmetlerden çok daha fazlasını yapabileceğinden şüpheleniyordu ve zaten sihirli menüsünde çok şey vardı.

Ayrıca onun duygularını kısacık bir dokunuşla okuyabilmesinden de hoşlanmamıştı. Duygularının kilit altında olmasını tercih ederdi, tüm dünyanın görmesi için yüzülmesini değil.

Tam Audi'sini garajdan alıp bir sonraki randevusuna gitmek için dönerken telefonu çaldı.

Rhys. Tanrı'ya şükür.

David telefonu kulağına götürdü. "Aramayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Hazır olduğumda seni aradım," dedi Moira. "Ama bana kızacaksan, hemen kapatırım ve bu doğum haritasını kendime saklarım."

"Bayan Delacroix," dedi David, sesi istediğinden daha şaşırılmış geliyordu. "Beni neden Rhys'in telefonundan arıyorsunuz?"

"Yabancı bir numaradan gelen aramayı açmamış olabilirsiniz."

Bunun adil olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de eski karısıyla yaptığı zoraki konuşma yüzünden derisi kaşınıyor ve geriliyordu. Böyle şeylere sadece kendi şartlarıyla başlamıştı. Rhys'le çıkmaya başladığından beri Moira'dan uzak durmak için elinden geleni yapmış, onu kibarca gerekenden daha derinlemesine tanımak istememişti. Dernek etkinliklerinde birbirlerinden uzak durma eğilimindeydiler ve Moira'yla sadece bir kez, düğün gününde, garip bir şekilde partiden ayrıldığında özel bir konuşma yapabilmişti. Düğünler, açık barları ve zorunlu şampanya kadehleriyle, ayık kalmaya çalışan herkes için zordu ve üniversite aşkının başka biriyle evlenmesini izlemek zorunda kalan biri için iki kat daha zordu.

"Rhys nerede?" diye sordu, sesini hafif tutmaya çalışarak.

"Dışarıda bir yerlerde, bilmiyorum. Muhtemelen akşam yemeği için şarap alıyordur; sıcak havalarda kırmızılara tahammül edemez ve bizde de beyaz kalmadı."

Her birkaç cümlede bir derin, yavaş nefesler alıyor, nefes verirken alçalan bir tonda konuşuyordu. Arka planda hafif bir kumaş hışırtısı vardı.

"Orada ne yapıyorsun?" "Güneşi selamlıyorum."

Moira'nın sabah kuvvet antrenmanı rutinini uygularken onu hoparlöre aldığı düşüncesi beyninde bir şeylerin kısa devre yapmasına yetmişti. Bunu *hiç* ciddiye alıyor muydu?

"Sence... yapamaz mısın?" "Yoga düşünmeme yardımcı oluyor."

"O zaman düşün; sadece birkaç dakikam var."

"Bütün o yatılı öğretmenlerin sana hiç görgü öğretmemiş gibi görünmesi ne tuhaf."

David durdurulamaz bir güççe, Moira da hareket ettirilemez bir nesneydi. Kendine hâkimiyetinde, sarsılmaz duruşunda çileden çıkarıcı bir şey vardı. David genellikle otorite duygusuyla hareket eden insanlardan hoşlanırdı ve başka koşullar altında Moira Delacroix'dan son derece hoşlanabilirdi. Zekiydi, güçlüydü ve zehir gibi bir zekâsı vardı; David'in takdir ettiği özelliklerdi bunlar. Ama birinden yardım istemekten nefret ediyordu, hele de eski sevgilisinin yeni karısından, bu yüzden şimdi ve burada, sinirle kaynıyordu.

"Eğer biz telefondaiken yoga yapacaksan, bu konuda tatlı olmama gerek yok. Bu bir iş görüşmesi, değil mi?"

"Evet öyle. O halde işimize bakalım, olur mu?" Moira pozisyon değiştirirken, belki de kendini bir kalasın içine iterken, diğer uçtan küçük bir homurtu ve iç çekme sesi geldi. Görünüşe bakılırsa, nefesini kaybetmeden o tahtaya tutunuyordu. Moira tamamen yumuşak, yuvarlak hatlardan oluşuyordu ama David onun muhtemelen kardiyo gününde spor salonunda kendisine ayak uydurabileceği izlenimine kapılıyordu. "Her şeyden önce, sen Başak burcu ayına sahip çift Aslan burcusun. Görünüş senin için her şeydir, ama ayrıntılara ve maddi güvenliğe titizlikle dikkat etmek de öyle. Sadece ilgi odağı olduğunuzda, performans sergilediğinizde rahatsızsınız."

David kılandı ve ona bir laf daha atmayı düşündü ama yutkundu. Kibar. Nazik olacağına söz vermişti.

Moira, "Son zamanlarda haritanızda duygusal sağlığını ve içgüdülerinizle oynayan pek çok kaotik geçiş var," diye devam etti. "En ufak bir şeyi bile felaketleştirmeye meyillisin. Bu da bana olaylara çok fazla anlam yüklediğini, olmayan şeytanların üzerine atladığını gösteriyor."

"Bu yanlış bir alarm mı?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. İçgüdülerinin şu anda biraz ham olduğunu söyledim. Şüphelendiğim gibi Satürn dönüşünün tam ortasındasın. Görev gezegeni doğduğunuz zamanki konumuna geri dönüyor ve bu da benlik duygunuzda ve amacınızda gerilime neden oluyor. Bu noktaya kadar öğrenmeyi reddettiğiniz hayat dersleri varsa, bunlar sizi ısırmak için geri dönecek."

David ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı.

"Yani, evren bana karşı komplo kuruyor. Hepsi bu mu?" "Anlayabileceğin kadarıyla."

David sıkıca gülümsedi. "Benim için bir zevkti."

"Oh, karşılıklı. Rhys'i bir sonraki Dernek toplantısına tüm yazıyla birlikte göndereceğim; sadece kıvılcım notlarını kendim iletmek istedim. Bu hafta onu çok geç saatlere kadar tutmayın; sinema randevumuz var."

"İyi günler Bayan Delacroix."

David hattın kapanmasına izin verdi ve sigarasının kalanını emdi. İçinde bulunduğu çıkmazın yıldızlarda yazılı kolay bir cevabı olmadığı ya da telefonun diğer ucundaki kişinin Rhys olmadığı için göğsünde hissettiği hayal kırıklığını bastırdı. Bir zamanlar her şeyi paylaşmışlar, doğaüstü teorileri ve ruhani deneyimleri aydınlanmanın doruk noktasına ulaşana kadar birbirlerine aktarmışlardı. Her şey yanıp kül olana kadar son derece iyi gitmişti.

David kartondan bir sigara daha aldı ve Leda'nın numarasını bulana kadar rehberinde gezindi. Saat neredeyse öğleden sonra birdi. Şanslıysa onu tam uyanırken yakalayabilirdi.

Biri açmadan önce telefon dört kez çaldı. "Merhaba," dedi. "Yaşayanlar diyarına hoş geldin."

Leda tütsülenmiş kadife gibi sesiyle, "İnsanları geri çağırma diyarına hoş geldiniz," dedi. David arka planda kumaş hışırtısı ve bir erkek sesinin alçak mırıltısını duydu. Muhtemelen Leda'nın erkek arkadaşlarından biriydi. "Beni evlatlıktan reddettiğini düşünmeye başlamıştım."

"Eninde sonunda bunu yapacağım. Hayat nasıl gidiyor? Hâlâ Amerika'nın gençlerinin ruhlarını yoldan çıkarıyor musun?"

Leda kıkırdadı ve ardından metalik bir çakmak sesi duyuldu. "Dün gece üniversite gecesi idi ve çok başarılıydı, yani sanırım öyle."

"Kulüpte işler nasıl?"

"İyi, iyi. Allston hareketli bir semt. Hiçbir yer New York gibi değil ama Boston'ı affetmeye hazırım."

Leda şehrin diğer yakasında bir gece kulübünün sahibiydi, Greenwich Village'daki kardeş kulübüyle zaten kazançlı olan başarısını genişletmişti. Neredeyse dört aydır zamanını Boston ve New York arasında bölüştürüyordu ve David hâlâ onunla sadece bir kez akşam yemeği yiyebilmişti. Aile onun güçlü yanı değildi ve Aristarkhov'un her iki çocuğunun da bir mil genişliğinde bağımsız bir çizgisi vardı. Yine de, kız kardeşinin bırakın kendi şehrinde, taşrada bile uzun süre turlamayı bıraktığı nadirdi ve daha fazla çaba göstermesi gerektiğini biliyordu.

"Bu iyi," dedi beceriksizce. Bu işlerin nasıl gitmesi gerektiğini hiç bilmiyordu.

"Sende durumlar nasıl?" Leda hoparlörü açarak sordu.

"Ah, bilirsin işte," dedi David sigarasını emerek. Ayağını yere vurarak Leda'ya başına gelenler hakkında bir şey söyleyip söylememeyi tartıştı. Ablasına her şeyi itiraf etmeye yönelik çocukluk içgüdüleri kabardı ama onları bastırdı. "İyiyim. İşler yoğun ama iyi."

"Peki ya diğer işin?"

"Seans işinde patlama yaşanıyor. Her zaman yas tutan dullar ve doğaüstü şeylerin tadına bakmak isteyen zengin parti çocukları var. Tarikat lideri işi nasıl?"

"Sana daha önce de söyledim," dedi Leda hınzır bir kahkaha atarak, "bu daha çok kendinden geçmiş bir tarikat. Ve harika gidiyor; geçen Cuma gecesi ayın için beş kişi geldi ve birkaçı sabah bana kahvaltı hazırlamak için etrafta kaldı."

David genel bir dinleme sesi çıkardı, çünkü Leda'nın ne zaman ciddi, ne zaman müstehcen ya da sadece onunla dalga geçtiğini asla anlayamazdı. Bu tur için onunla dalga geçmeye karar verdi, sonra iç çekti.

"Şey, sadece biraz konuşmak istedim. Bilirsin işte. Uzun zaman oldu."

"Öyle. Bir hafta sonu kulübe gel; VIP odası yaparız, her şeyi ayarlarız."

"Minnettarım ama bu hafta sonu çalışıyorum."

"Çok fazla çalışıyorsun David. Seni özledim."

"Ben de seni özlüyorum," dedi David sessizce, neredeyse adliyede çalışan herhangi biri tarafından duyulmaktan korkarak. Kız kardeşine karşı olan duygularını kendine saklıyordu ve bu konuda konuşmayı pek beceremiyordu ama yine de önemsiyordu. "Seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım," dedi Leda kayıtsızca. "Meşgul görünüyorsun. Ama yabancılık çekme, tamam mı?"

David başıyla onayladı. Leda'yla yüz yüze olmak daha kolaydı; telefon görüşmeleri her zaman zorlama gibi gelirdi. "Harika. Yakında seni öğle yemeğine çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Sana söz veriyorum. Sonra görüşürüz."

Telefon kesildi ve David adliye binasının merdivenlerinde tek başına kaldı.

ALTINCI BÖLÜM RHYS

Rhys sarsılan sinirlerini yatıştırmak için Cumartesi günü Cemiyet'e erkenden geldi ve salonun köşesindeki her zamanki kadife koltuğuna kamp kurdu. David'le burada buluşmak bir şekilde kafede buluşmaktan daha uygun gelmişti ama yine de tehlikeli bir şekilde sosyalleşmeye yakın hissediyordu. Bu, David'le aralarının açılmasından sonra koyduğu kurallara aykırıydı; hayatını dikkatle sınırlayan ve David'in bunun dışında kalmasını sağlayan kurallara.

Rhys kendi kendine bunun sadece bir iş olduğunu hatırlattı. Moira'nın doğum haritası okumasını yapmak ve tamamen akademik bir konuyu tartışmak için buradaydı. Bu herhangi bir kuralı çiğnemek değildi ve David'le aralarının iyi olduğu anlamına da gelmiyordu.

Rhys'in elleri bir şeyler tutmak için kaşınıyordu ve küçük ama her zaman dolu olan bardan kendine bir cin tonik hazırlamayı düşündü. Son anda bundan vazgeçti, çünkü saat öğleden sonra ikeydi ve kısmen de iyileşmekte olan bir alkoliğin önünde bu kadar erken saatte içki içmek kabalık gibi görünüyordu.

Kısıtlamasının ardındaki motivasyonun doğası gereği ne kadar nazik olduğunu düşünmemeye çalıştı. Hatta dostça.

David tam zamanında gelmiş, sanki odanın sahibiymiş gibi odaya dalmıştı. Zaten altın sarısı olan teni, muhtemelen Nathan ve Kitty'yle çıktığı deniz yolculuğunda edindiği bronzlukla daha da güzelleşmiş, saçları kusursuz bir şekilde dikilmişti. Rhys'in çenesi gerildi. David aristokratik bir ayrıcalık ve nesilden nesile aktarılan bir zenginlik yayıyordu. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın ya da ne kadar çok bağlantı kurarsa kursun Rhys'in sahip olamayacağı her şey.

Rhys, kalbinin karanlık ve acı dolu bir köşesinde, David'den dünyayı bu kadar zahmetsizce idare ettiği için nefret ediyordu. Ve bunu yaparken bu kadar iyi görünme cüretine sahip olduğu için ondan daha çok nefret ediyordu.

David onun yanına oturdu. Setin geri kalanı etraftayken adetleri olduğu üzere karşısına değil, Antoni'nin her zamanki koltuğuna, hemen yanına. Dizleri Rhys'inkilere değecek kadar yakındı.

Rhys dokunuştan biraz fazla hızlı bir şekilde geri çekildi ve David'in alay etmesine neden oldu.

"Seni ısırmayacağım," diye mırıldandı David. "Ve elimdeki her neyse yakalayıcı değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bunu henüz çözemedik."

"Biz mi? Yani şimdi soruşturmaya katılıyor musun?"

"Kendini fazla kaptırma," dedi Rhys, postacı çantasından bir zarf çıkararak. Çantası üniversite öğrencisiyken kütüphanede geçirdiği uzun günler ve geceler yüzünden hırpalanmıştı ama gerçek deriydi ve manevi değeri de vardı. Rhys'in başka bir çanta için para harcamaya gücü yetmeyeceğinden değil.

Zarfı önlerindeki küçük masanın üzerine attı ve David eğilip içindekileri karıştırmaya başladı. Gözleri Moira'nın düzenli el yazısının üzerinde gezindi, takımyıldızların kabataslak diyagramlarını ve onun doğumu sırasında yıldızların yerleşimlerine dair teşhislerini aldı.

David sayfaları o kadar dikkatle inceliyordu ki, Rhys sanki mahrem bir şeye tanıklık ediyormuş gibi onu izlemek neredeyse uygunsuz geliyordu. Bu kadar yakından, David'in kirpikli göz kapaklarının ardındaki gözlerinin titreşimini görebiliyor, yutkunurken adam elmasının sallanışını izleyebiliyordu. Bu kadar yakinken Rhys'in teni sıcak ve çok sıkı hissediyordu.

Rhys parmaklarını birbirine geçirdi ve boğazını temizledi.

David ona baktı, kendi özel dünyasından geri çekildi. "Seni sıkıyor muyum?"

Bu düz, alaycı tonlama Rhys'in derisinin altına işledi ve David'e kaşlarını çattı. "Aslında senin düşüncelerini merak ediyordum. Ama kaba davranacaksan gidebilirim."

Sinir bozucu iğnelemelerin ya topyekûn bir kavgaya dönüşeceği ya da normal sohbet sükûneti içinde kabul göreceği kırılma noktalarından birine hızla yaklaşıyorlardı. David Rhys'e onu gerçekten ısıracakmış gibi baktı, sonra daha iyi şeyler düşünmüş gibi göründü ve omuz silkti.

"Kesinlikle kapsamlı. Astrolojinin bu kadar özel olduğunu fark etmemiştim." "Moira yaptığı işte iyi."

David sadece başını salladı, notları birkaç dakika daha inceledikten sonra Rhys'e anlayışlı, yeşil gözlü bir bakış fırlattı.

"Öyle, değil mi? Ama yine de büyülü insanlara karşı hep bir zaafın olmuştur."

Rhys, David'in gözleriyle buluşmayı reddetti.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" David devam etti.

Bu Rhys'in dikkatini çekti. Bir şekilde yanlış duyup duymadığını merak ederek David'e baktı. "Ne zamandan beri umurunda?"

"Sadece kibarca sohbet ediyorum Rhys, savunmaya geçmene gerek yok." David bir sonraki sayfaya geçerek parmağını Moira'nın şemalarından birinin üzerinde gezdirdi. "Hâlâ Williams'ta olduğun zamandı, değil mi? Ben mezun olduktan sonra?"

"Doğru," dedi Rhys, diğer adamın yanındaki tedirginliğine rağmen hikâyeye daldı. Binlerce kez anlattığı bir hikâyeydi bu, şimdiki arkadaşlarına rağmen anlatmayı hâlâ seviyordu. "Şehrin dışında aynı kavşakta karşılaştık, ikimiz de belli bir kozmik hizalanma sırasında bir ayin yapmayı umuyorduk. Başlamadan önce zaman öldürmemiz gerekiyordu, bu yüzden beni kamyonunun kasasına davet etti ve birbirimizin tarot kartlarını okuduk ve bir şişe bal likörünü paylaştık. Sonunda hizalanmayı kaçırdık, birbirimizin içinde kaybolmuştuk."

"Bu hikayenin başka bir kısmı daha var, değil mi? İsimle ilgili bir şey?"

Rhys bir kaşını kaldırdı. "Bunu sana daha önce anlatmış mıydım?"

"Bir ya da iki kez kulak misafiri olmuş olabilirim. Ama senin anlatmanı dinlemek hoşuma gidiyor." Rhys gözlerini kırıştırdı, çıplak dürüstlüğü titreşimi karşısında biraz şaşırmıştı.

David, genelde her şeyin üstündedir.

"Planladığım ayin... Evleneceğim kişinin adını ortaya çıkarmam gerekiyordu. Onun yerine o gece Moira ile tanıştım."

cevabımı aldım."

David kendi kendine başını salladı. Rhys bir an için onun beklenmedik, içten, hatta nazik bir şey söyleyebileceğini düşündü. Ama sonra David zarfı kapatıp başını savurdu, gözlerinde yine aynı temkinli bakış vardı. "Elçi çocuğu oynadığın için teşekkürler. Başka bir şey var mıydı?"

Bu 'başka bir şey' son derece açık uçlu gelmişti ve Rhys, David'in neyi kastettiğinden emin değildi. Rhys sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı, söyleyecek onlarca şey yüzeye çıkıyordu. David'i Moira'ya yaptıklarından dolayı bir kez daha aşağılamak istiyordu ama aynı zamanda David'in nasıl olduğunu sormak ve cevabını gerçekten dinlemek de istiyordu. David'e mesafesini korumasını ve yeniden arkadaş olmaları konusunda yanlış bir fikre kapılmamasını söylemek istiyordu ama aynı zamanda David'in durumunun daha da kötüye gitmediğinden emin olmak istiyordu. David'le arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordu ama aynı zamanda parmaklarını David'in saçlarının arasından geçirip çekiştirmek de istiyordu.

Sonunda Rhys politikada karar kıldı. Toplum siyasetinin duygusal açıdan kopuk entrikaları ona kendini güvende hissettiriyordu. Dünyanın anlam kazandığı yer orasıydı. "Aslında, artık yanımda sen olduğuna göre..."

"Bana her an sahip olabilirdin. Bana mesafemi korumamı söyleyen sendin." David bunu sanki bir davada kanıtları ortaya koyuyormuş gibi kesin bir ifadeyle söylemişti.

Rhys ona ters ters baktı. "Sen ve ben yakın mesafelerde pek iyi anlaşıyoruz, unuttun mu?"

David sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirdi, muhtemelen aklına gelen tüm argümanları gözden geçiriyordu. En sevdikleri: Rhys'i kötü adam gibi gösterenlerdi.

"Nereden başlamak istersin? Beni bırakıp gittiğin zamandan mı, yoksa içtimada beni öldürmeye çalıştığın zamandan mı?"

Rhys yemi yutmadı. "Kavga peşinde değilim David. Arkadaş olmayabiliriz ama sana karşı kötü bir niyetim yok. Öyle olsaydı seni evime almazdım. Onun yerine sana altı kez büyü yapardım."

"Gördün mü, bunlar bana kavga sözleri gibi geliyor."

Rhys derin, sakın bir nefes aldı ve David'e doğru eğilerek aralarındaki mesafeyi daralttı. David'in gözleri bir an için Rhys'in ağzına kaydı.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Rhys, alçak sesle. Midesi bir takla atarak tehlikeli sulara girdiğini söyledi. Mesafesini korumalıydı. Umursamıyormuş gibi davranmalıydı. "Evime gelip iblislerden mi bahsediyorsun? Bu hiç sana göre değil. Yine o hastalık nöbetlerinden birini mi geçiriyorsun?"

"Bana sempati gösterme lütfen. Bunun için gitmediğimi biliyorsun." "O zaman bana burada gerçekten neler olduğunu anlat."

David'in gözleri kızgınlıkla parladı, ama başka bir zekice yorum yapmadı ya da gitmek için özür dilemedi. Bu bile başlı başına küçük bir zaferdi. Rhys en son ne zaman konuşmalarından birinin yüzüne patlamadığını hatırlayamıyordu.

"Emin değilim," dedi David. Ellerini gözlerinin üzerinde gezdirdi ve birden çok yorgun göründü.

Uyuyor muydu? Eski, hain yatıştırma içgüdüleri, dibe vurduğunda David'e inebileceği yumuşak bir yer sunma içgüdüleri Rhys'in içinde kabardı. Odanın bu karanlık köşesinde, kimsenin dikkatini çekmeden ona dokunmak çok kolay olurdu. Uzanıp David'in dizini sıkabilir, avucunu uyluğuna yaslayabilir ya da...

Hayır, Rhys kendi kendini içten içe azarladı, suçluluk duygusu onu aniden hasta hissettirdi. *Bunların hiçbirisi değil.*

"Kafamda evirip çeviriyorum ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Ve başka bir şey daha vardı. Daha önce bahsetmediğim bir şey. Bir isim." David'in bakışları Rhys'e kaydı, sanki ne söyleyeceğini ikinci kez tahmin ediyormuş gibiydi ama sonra sırrını açıkladı. "Ruh çağırma seansı sırasında kontrolü ele geçiren her neyse benimle konuştu. Bana 'Anatoly'nin oğlu' dedi."

"Babanın adı Evgeni'ydi."

"Biliyorum. Ama üzerinde düşünüyordum ve bu ismi daha önce gördüğümü fark *ettim*. Uzun zaman önce. Beacon Hill'deki evin kütüphanesinde."

Rhys kaşlarının havaya kalktığını hissetti. "Oraya geri mi dönüyorsun?"

"Bunu çözmek istiyorsam gitmem gerekecek gibi görünüyor. Belki bu hafta sonu diye düşünüyordum."

Rhys'in sesi yumuşadı, belki de istediğinden daha fazla. Kendini durduramadan konuştu. "İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin David."

David ona alaycı bir bakış attı. "Arkadaş olmadığımızı sanıyordum."

Rhys kendini tuttu ve koltuğuna geri çekildi. Aptalcaydı. Elini o şekilde göstermesi aptalcaydı; ne düşündüğünü bilmiyordu.

Onun yanındayken asla doğru düşünemezsin. Bundan daha iyisini biliyorsun.

Utancını örtmek için suyundan uzun bir yudum aldı, sonra konuşmayı daha rahat sulara yönlendirdi.

"Haklısın. Rahiplik hakkında konuşmak istiyorum."

Bu David'in dikkatini çekti. Bir neden bulmaya çalışarak Rhys'in her santimini inceledi. Rhys onu suçlamadı. O bir yalancı değildi -istediğini elde etmenin daha zarif yolları vardı- ama Rhys gizli bir nedeni olmadan çok az şey yapardı. Hayırseverlik bile mucizevi bir şekilde uzun vadede ona fayda sağlıyordu.

"Eğer sorduğın buysa, adım yarıştan çekmeyeceğim," dedi David.

Rhys gülümsediğinde dişlerini göstererek, "Senden bunu istemeyi aklımdan bile geçirmem," dedi. "Rakipsiz aday olmak beni zayıf gösterir."

"Muhalefetten bahsetmişken, arkanı kollasan iyi edersin. Antoni arkadaşın olabilir ama açtır. Eğer ona bir şans verirsen tacı elinden alır."

"Endişelendiğim Antoni değil. Zamanı geldiğinde," dedi Rhys, ayak bileğini dizinin üzerinden geçirip rahat görünmeye çalışarak, "diz çökecek misin? Yoksa bir darbe mi beklemeliyim?"

Yükseliş ritüeli sırasında her Cemiyet üyesi diz çökerek yeni Baş Rahip'e bağlılık yemini ederdi. Eski, tozlu bir gösteriydi ama çoğu ritüel gibi Rhys için bir ağırlığı vardı.

David cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirerek kendi kendine gülümsedi. Rhys, David'in ağzındaki o buyurgan kıvrımdan nefret ediyordu. Kendinden eminliğinden ve küstahlığından nefret ediyordu ve bu şekle hayran olmaktan kendini alamıyordu.

Rhys kararlı bir şekilde, "Bu organizasyonun bölünmesine izin vermeyeceğim," dedi. David'i tehdit etmeye mi yoksa ona yalvarmaya mı çalıştığını bilmiyordu. Sadece bu konuda bir an önce aynı fikirde olmalarının önemli olduğunu biliyordu. "Bunu yapmayacağım."

"Darbe konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi David sonunda, ağzından dumanlar tüterken. David'in marka sigarasının tanıdık kokusu Rhys'in burun deliklerini yaktı ve onu her şeyin olduğu bir zamana geri götürdü.

sevgili onun için böyle kokuyordu. "Çünkü benim için diz çökecek olan sensin McGowan."

Rhys cevap vermek için ağzını açtı ama David'in omzunun üzerinden gelen bir hareketle dikkati dağıldı. Wayne ofisinden çıkmış, şöminenin yanında Sosyete'nin ağabeylerinden biriyle sohbet ediyordu. David Rhys'in görüş alanını takip etti ve sonra Cheshire sırtışı yaptı.

"Baban geldi. Koşup hürmetlerini sunman mı gerekiyor?"

Rhys yüzünü buruşturdu. "Bazılarımız sahip olduğumuz bağlantılar için çalıştık David. Ben ağzımda kristal bir küreyle doğmadım."

Wayne'in gözleri ikisinin de üzerindeydi ve Rhys sanki eli kurabiye kavanozuna sıkışmış bir çocuk gibi soğuk bir sarsıntı hissetti.

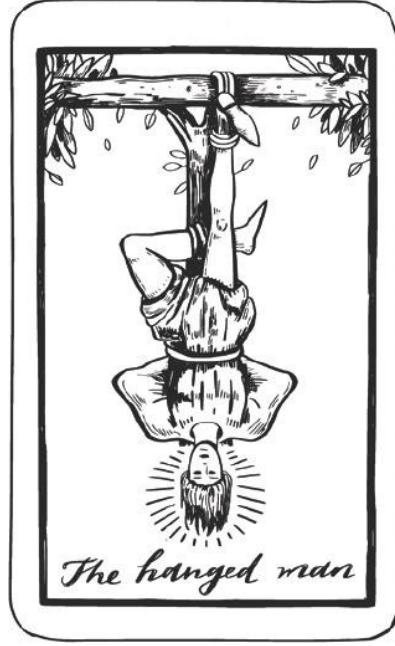
"Bela," diye mırıldandı. "Saat üç yönünde."

Başrahip odanın diğer ucundan onlara doğru ilerlemeye başlarken David, Wayne'e bir kez daha kaçamak bir bakış fırlattı.

"Sanırım bunu senin halletmene izin vereceğim," dedi David, gitmek için ayağa kalkarken. "Ders verme konusunda benden çok daha iyisin."

"David," dedi Wayne, bir elini onun omzuna koyarak. "Seni bugün burada görmeyi beklemiyordum. Seninle ofisimde biraz konuşabilir miyiz?"

Rhys sakın bir kendinden memnuniyetle David'e gülümsedi. Belli ki ders alacak olan o değildi.

C YEDİNCİ BÖLÜM DAVID

Baş Rahip'in ofisi, eski usul buzlu cam penceresi ve kapısında Wayne'in unvanını gösteren pirinç bir levhası olan, kutsal alanın yan tarafındaki küçük bir odaydı. İçerideki ahşap masa, mali kayıtlar, büyüler ve Tanrı bilir daha nelerle ilgili kitap ve klasörlerle kaplıydı. David masanın arkasındaki dosya dolaplarının içinin nasıl bir karmaşa içinde olduğunu düşünmek bile istemiyordu; muhtemelen orada Cemiyet'in altmışlı yıllardaki kuruluşuna kadar uzanan üyelik kayıtları vardı.

Wayne masanın karşısında duran yıpranmış, siyah deri koltuğu işaret etti ve David oturdu. İster azarlanmak ister tebrik edilmek için olsun, buraya daha önce de birçok kez gelmişti ve her seferinde nasıl yeniden dekore edeceğine dair hayallere dalıyordu. Duvarlardan en az ikisi daha fazla ışık alması için yıkılacaktı ve tüm ağır mobilyaları minimalist parçalarla değiştirecekti.

Wayne yakındaki bir sürahidenden kendine bir kadeh viski doldurdu ve kadehinde düşünceli bir şekilde döndürdü. David'e içki teklif etmekten daha iyisini biliyordu, her ne kadar bu mesajı ona iletmesi epey zaman almış olsa da. David içki içmeye başladığında, Wayne'le birlikte yerel bir içki fabrikasında Society'nin bazı yaşlı kardeşleriyle saatlerce siyaset ve ekonomi konuşturlardı. David, bu işi yapan birkaç kişiden biriydi.

Cemiyette yaşlılar ve gençler arasında zahmetsizce gidip gelebilen bir adamdı ama artık barlarda boy gösteremediği için etkisinin biraz azaldığını hissediyordu.

"Sen ve Rhys'in bu kadar..." Wayne bir an için kelime dağarcığını gözden geçirdi. "Hoşsohbet."

"Bana bir iyilik borcu vardı," dedi David, parmaklarını önünde birleştirerek. "Sadece iş."

"Elbette. Rhys'in yakın zamanda evlendiğini düşünürsek, ikinizin arasında başka bir şey yoktur umarım?"

"Elbette yok." David azı dişlerini birbirine geçirdi. "Yıllardır yok."

"Güzel," dedi Wayne düşünceli bir şekilde başını sallayarak. Bu hareket David'e konuşmanın henüz bitmediğini açıkça gösteriyordu. "David, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Evet, tanıyoruz."

"Babanın seanslarından birine gittiğimi ve seni ilk kez işte gördüğümü hatırlıyorum. En fazla on beş yaşındaydın ama muazzam bir yeteneğin vardı. Ve muazzam bir tavrın."

David dudaklarını çeken gülümsemeye engel olamadı. Her ne kadar Wayne'in bir iyilik istemek için ona yağ çektiğinden şüphelense de, övgü karşısında her zaman ısınırdı.

"Belki de öyledir."

"Seninki hayatta bir kez görülebilecek bir yetenek David. Babanın izinden gidip Cemiyet'e katılman çok doğaldı. Büyümeni ve çalışmalarında ilerlemeni izlemek benim için büyük bir zevkti, üstelik tüm bunları otuz yaşına gelmeden önce yaptın." Wayne bardağındaki buz küplerini düşünceli bir şekilde çingırdattı. "Şimdi, Rhys... Rhys başka bir konu."

David sözünü kesmemesi gerektiğini biliyordu, her ne kadar ensesinde bir sıcaklık hissediyor olsa da. Rhys'i Wayne'le tartışmaktansa pencereden atlamayı tercih ederdi.

"Hiç bu kadar hırslı ya da bu kadar zeki biriyle tanışmamıştım," diye düşündü Wayne. "Bu çocuk etrafında olup biten her şeyi görüyor: hiçbir ismi unutmuyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor. Onu ilk Dernek toplantısına getirmek muhtemelen bana verdiğin en büyük hediyelerden biriydi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi David, küçümsemeyi sesinden uzak tutmaya çalışarak. Rhys'i ta üniversitede bir Cemiyet toplantısına davet ettiğinde, okültizme amatörce ilgi duyan, gözü açık bir birinci sınıf erkek arkadaşına hava attığını düşünmüştü. Ama yapmamıştı.

Kümese bir tilkinin girmesine izin verdiğini ve en büyük rakibinin hemen yanındaki yerini sağlamlaştırdığını fark etti.

"Cemiyetin sunduğu en parlak iki yıldız olduğunuzu söylemenin sürpriz olacağını sanmıyorum," diye devam etti Wayne viskisini bitirirken. "Yaşlılar size saygı duyuyor; gençler de sizi örnek alıyor. Ama siz ikiniz birlikte çalıştığınızda işler... uçucu bir hal alıyor."

David sertçe yutkundu. Bu konuşmanın bir versiyonunu daha önce de duymuştu, Wayne David'i Rhys'in elinden çekip aldığı anda. Ayrıldıktan birkaç hafta sonra çağırma çemberinin ortasında, Rhys'in büyücü, David'in sçyer rolünü üstlendiği boktan, çocukça bir tartışmaya girmişlerdi ve olay o kadar kötü tırmanmıştı ki Rhys ruh mahkemesini David'in üzerine kurmuştu. David de Rhys'i yere sererek karşılık vermişti. David'in en iyi anı değildi.

İkisi de çıkarken birbirlerine hiç ellerini sürmemişlerdi, en kötü çığlık atışmalarında bile. Ama sevgi ve sadakat bağları aşındığında, nefret ve şiddetin onların yerini alması çok daha kolaydı. Wayne onları ayırdığında Rhys'in dudağı yarılmış, David'in burnu kanamıştı. David'in pek umurunda değildi; daha önce iki kez okul bahçesindeki kavgalarda burnu kırılmıştı ve estetik ameliyatın düzeltmeyeceği çok az şey vardı. Ama Rhys'ten gelmesi nedense daha çok acıtmıştı.

"Umarım ikinizin de profesyonel mesafeyi koruyacağınıza güvenebilirim," dedi Wayne, bardağındaki buzu düşünceli bir şekilde çalkalayarak. "Bu ikinizin de bana ve burada birlikte inşa ettiğimiz şeye verebileceği en büyük onur olur. Yağ ve su birbirine karışmaz. Size ne söylediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, Baş Rahip," diye mırıldandı David, aniden Wayne'in gözlerine bakamaz hale gelmişti. Kendini yeniden on sekiz yaşında hissetti, Wayne'in omzundaki sert eli kendini yok etmekten uzaklaştırıyordu.

Wayne gülümsedi ve bu ifade onu sıcak ve neşeli gösterdi. "Güzel." Bir parmağını burnunun kenarına koydu. "Ve Baş Rahip seçimimi yaptığımda, sizi temin ederim ki geleneklerden anlayan birini seçeceğim. İşlerin nasıl yürütülmesi gerektiğini bilen birini."

David'in göğsü gururla kabardı. Bu oydu; öyle olmalıydı. Rhys her zaman yeni önergeler geçirmeye ve yeni ritüel metinleri sunmaya çalışırdı ve gençler onu bu yüzden severdi. Ama David'in kimsenin sahip olamayacağı bir soyadı vardı.

tartışmak ve buna uygun edep. Cemiyeti eski ihtişamına kavuşturacaktı, onu ileriye, açık gaza, yıkıma doğru itmeyecekti.

"Teşekkür ederim Wayne."

David kendini serin koridora atmadan önce ikisi birkaç dakika hoşbeş etti. Yanındaki ellerini sıktı ve gevşetti, elektrik enerjisiyle yanıyordu.

Onun. Baş Rahiplik onundu.

David yanından geçerken Rhys hâlâ toplantı salonunda oturuyor ve telefonunda geziniyordu. David veda etmeye zahmet etmedi.

David'in Beacon Hill bölgesine sıkışık bir yolculuk yapması neredeyse bir hafta sürdü. Kendi kendine bunun işle meşgul olduğu için olduğunu söyledi, eve tekrar adım atacağı için gergin olduğu için değil. Midesini kemiren, ödünç alınmış bir zamanda çalıştığına ve ona büyü camından seslenen her neyse henüz onunla işinin bitmediğine dair duyguyu görmezden gelmeye çalıştı.

David arka kapıdan içeri girmeyi düşündü, böylece komşularının bir Aristarkhov'un mahalleye geri dönmesi ve mülklerinin değerini artırması konusunda umutlanmalarını önlemek için, ama evin ondan korktuğunu anlamasını istemedi. Bu yüzden, lisedeyken yaptığı gibi düşüncesizce ön kapıdan içeri girdi, hatta kapıyı hafifçe aralık bıraktı.

Evin boşluğu onu karşılamaya koştı, tiksindirici ve çaresizce ilgi bekliyordu. Ahşap cilası, tozlu damasko ve kristal bardakların dibinde kurumuş bayat likör kokusu burun deliklerine doldu.

David gözlerinin herhangi bir mobilya parçasında ya da asılı bir portreden kendisine bakan herhangi bir yüzde uzun süre kalmasına izin vermedi. Fuayeden klinik bir verimlilikle geçti, merdivenleri hızlı adımlarla çıktı.

Hiçbir şeyle göz teması kurmazsa, ev uykuda kalabilir ve ona birkaç dakika daha huzur verebilirdi.

Kütüphane ikinci kattaydı, David'in saatlerini piyano egzersizleri yaparak ya da esrar içerek ya da asması için ev idaresine bıraktığı tasarım kıyafet yığınlarını karıştırarak geçirdiği odaların karşısındaydı. Eski yatak odasını ziyaret etme zahmetine girmedi. İsteddiği şeyi çoktan kurtarmıştı: plakları ve kız kardeşinden gelen, neon pullarla mühürlenmiş, Münih, Floransa ve Fas'taki izlerini gösteren mektupları. Sadece

Bu evde kalan gerçek değere sahip şeyler Evgeni'nin çalışma odasında alfabetik sıralar halinde rafa dizilmişti.

Evgeni'nin ezoterik metinlerden oluşan özel koleksiyonu dünyanın dört bir yanından meslektaşlarını çekmişti. David'in çocukluk anıları, uzun zaman önce koltuğu terk etmiş olan ziyaretçi okltistlerle, tvit ceketli veya kravatlı sert bakışlı adamlarla doluydu. David'in bir seans yönetmediği sürece onlarla konuşması yasaktı; ve o zaman bile Evgeni onun üzerinde geziniyordu. David bazen onları kütüphanede babasıyla birlikte sigara içerken görüyor ya da okuldan önce kahvaltı hazırlarken mutfakta onu bekleyen kolonyalarının fısıltısını yakalıyordu. Ladin amı ya da melisa otunun yabancı, soluk kokusu burnunu rahatsız ediyor ve geceleri evinin etrafında dolaşan, kendininkinden bir taş atımı uzaktaki odalarda özel sohbetler yapan yabancı adamları düşündükçe ensesine bir sıcaklık yayılıyordu.

David kütüphaneye doğru ilerlerken bu anıyı bir kenara bıraktı ve odanın kendisini hâlâ ne kadar küçük hissettirdiğini görmezden geldi. Gözlerinin, yağmurlu günlerde kulaklıklarını takıp somurtmayı sevdiği karanlık köşelerde oyalanmasına izin vermedi. Bunun yerine, doğrudan Aristarkhov servetinin herhangi bir banka hesabı veya yatırım portföyünden daha fazlasını barındıran yerden tavana kitap raflarına yöneldi.

Titizliğiyle nam salmış olan Evgeni, kütüphanesi için kendi sınıflandırma sistemini geliştirmişti ve David bunu öğrenme zahmetine hiç girmemişti. Psişik yetenek David'in doğasında vardı ve ona hayaletlerle nasıl konuşacağını söyleyecek bir kitaba ihtiyacı yoktu. Elbette Evgeni'nin gözetiminde ya da Leda'yla birlikte geçirdikleri o seyrek yıllarda oynadıkları gizli tavan arası odalarında kendi okült deneylerini yapmış ve kendi sonucuna varmıştı. l bir Rönesans simyacısının bu konuda ne düşündüğü hiç umurunda olmamıştı.

şimdi parmaklarını raflarda gezdiriyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Anlayabildiği kadarıyla kitaplar alt türlere ayrılmış, sonra da alfabetik sıraya dizilmişti ama ne dil ne de başlıkların Evgeni'den başka kimsenin anlayamayacağı bir düzende sıralanması düşünülmemişti.

Burada uğruna adam öldürülen kitaplar, savaştan zarar görmüş ülkelerden kaçırılan ya da masa altı centilmenlik anlaşmalarıyla birkaç milyon dolara satın alınan kitaplar vardı. Yakınlardaki bir vitrinde cam altında tutulan, kurşun çubuklarla çaprazlanmış ve kurşun geçirmez bir kaplamayla cilalanmış olanlar buna dahil bile değildi. Ama David'in **a r a d ı ğ ı** bunlar değildi. Onda daha önemli bir şey vardı.

Aklında göze çarpmayan, bu evin içinden başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey vardı.

Odanın sıcaklığı birkaç derece düştü ve arkasındaki vitrinlerden biri uzaktan tıkırdadı.

David omzunun üzerinden şaşkın bir bakış fırlattı. "Sakın başlama."

Kütüphane sessizliğe gömüldü. David alt raflardaki kitaplara bakmak için çömelerek işine devam etti. Evgeni'nin mezarda kapladıkları yere degeceğini düşündüğü tek şair olan Puşkin'in bir koleksiyonunun yanına sıkıştırılmış deri ciltli ince bir günlük buldu.

David dergileri çıkardı ve babasının masasının üzerine bıraktı. Çocukluğunda bu şey tarafından cüceleştirildiğini, Evgeni'nin siyah cevizden yapılmış bu ucubenin başında mektupları incelerken ne kadar heybetli görüldüğünü hatırlıyordu. Ama şimdi cilalı masanın arkasına mükemmel bir şekilde sığıyordu ve pençe ayaklı deri koltuk, içine gömüldüğünde onu kucaklıyordu.

Ev derin bir nefes aldı ve yerleşti.

David parlak siyah bir defteri karıştırdı ve bunun sadece Evgeni'nin kendisine borcu olanları kaydettiği yer olduğunu fark edince bir kenara attı. Bir diğeri özel sanat eserleri ve antika satışlarını katalogluyordu ve o da hemen atıldı. David'in tüm bunlar için avukatları vardı ama Evgeni aile işine yabancıları dahil etme konusunda her zaman paranoyak olmuştu.

Üçüncü kitap David'in aramak için eve döndüğü cevapları sunuyordu. İnce, geniş ve yassı bir kitaptı, deri üzerine Evgeni'nin baş harfleri basılmıştı. İçinde, David'in babası aile şecerelerini elle, birbirinin içine düzgünce geçen dallara ayırarak kaydetmişti. İsimlerin çokluğu ve meslekleri ile doğum yerlerinin kaydedildiği ayrıntı düzeyi bir arşivciyi ağlatabilirdi.

David isimleri tararken ve altlarındaki doğum ve ölüm tarihlerinin küçük karalamalarını okurken sayfalara zar zor dokunarak çevirmeye devam etti. Çizelgede anne ve eşlerin bazen sadece ilk adları ve ölüm tarihleri yer alıyor ya da hiç adları bulunmuyordu.

Tüm erkekler David'in yaşına gelmeden önce bir sürü çocuk doğurmuş gibi görünüyordu, yaşam beklentilerindeki keskin farka rağmen bunu anlayamıyordu. Çocuk sahibi olmayı, onları büyütmeyi ya da evlat edinmeyi hiç istememişti, bu ihtimal karşısında gözleri parlayan bir sürü eski sevgilisine rağmen.

David son sayfaya ulaştığında bir dizi erkek ismi tek bir atada toplanmıştı.

ANATOLY ARISTARKHOV.

Mesleği yok. Doğduğu şehir yok.

Bu kitap onun nereden geldiğini, halkının kim olduğunu ya da ne iş yaptığını umursamıyordu. Önemli olan tek şey çocukları, 1556'daki ölüm tarihi ve ölümünden yaklaşık yirmi yıl önce koyu kırmızı mürekkeple yazılmış bir başka tarihti. David bunun bir doğum tarihi olduğundan şüpheliydi, çünkü diğerlerinden çok farklı bir şekilde yazılmıştı.

David babasının sandalyesinde arkasına yaslandı. Çalışma odası daha da soğumuştı ve parmak uçları rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyordu. Bir süre kitaba baktı, düşünürken dilini dişlerine bastırdı. Sonra parmaklarını açtı ve ilk Aristarkhov'un adını avucuyla kapattı.

İlk olarak babası vurdu ona, o eşsiz ciddiyet ve sessiz küçümseme havası. Evgeni'nin artık enerjisi bu kitabın her yerindeydi, anısı boğulacak kadar kalındı. David, babasının varlığında alevlenen ergenlik öfkesini bastırdı, sonra kitabın ona anlatmak zorunda olduğu şeye daha derinden eğildi.

Önce Mariana Çukuru'nun çukuru kadar soğuk bir dehşet kapladı içini, sonra da üç espressoyu bir kenara bırakmış gibi kalp atışlarını hızlandıran korkunç bir aciliyet duygusu. Bu isimlerin ardında David'in bedeninde güçlkle tutabildiği, ortaçağdaki Tanrı korkusunu aşan bir dehşet vardı. Kitabın içinden bir şey ona doğru uzandı, mürekkepten derisine doğru kanıyordu. Hayalet parmaklarını bileğine ve boğazına dolayarak onu daha da kendine çekti ve zihninden görüntüler geçti.

Kar üzerinde kan.

Nasırlı parmakların arasından kayan dövülmüş altın paralar. Çılgık çılgıla bağırın küçük bir çocuk.

David bir solukla kendine geldi ve elini kitaptan çekti ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Kafası hâlâ aydınlıktı, dünya hâlâ kenarlarından bulanıktı ve bir odaklanıp bir kayboluyordu. Ayakları kurşun ağırlığındaydı; ellerini hissedemiyordu. Kendi bedenine dönmek yerine, bedeninin dışına kayıyormuş gibi hissediyordu.

Bu hissi biliyordu. Bir seans sırasında bilinci başka bir şeyin bedenine yerleşmesine izin vermek için kenara çekildiğinde olmuştu.

Ele geçiriliyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeleyerek masanın kenarına tutundu. Elleri -kendi elleri ya da belki bir başkasının elleri- kâğıda, şişeye uzandı.

yapışkan siyah mürekkep. Kulakları maç gecesı Fenway stadyumundan daha gürültölüydü.

Dışarı. Bu evden çıkması gerekiyordu.

David masaya doğru hamle yaptı, kalçasını oymalı tahtaya çarptı ama hissedemiyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu. Bir an arabasının anahtarlarını bulmaya çalışırken, diğer an kendi dışında durup dolmakalemle çılgınca bir şeyler karalamasını izliyordu. Her yerde mürekkep vardı: babasının masasında, kelepçelerinde, Hugo Boss ayakkabılarının üzerine damlıyordu.

David kendini odadan dışarı atmak için son bir çaba daha sarf etti ama sadece birkaç adım atabilmişti ki zemin altına doğru eğildi ve dizleri parkeye çarptı. Sülfürün keskin tadı dilini yaktı ve sonra dünya karardı.

C SEKİZİNCİ BÖLÜM RHYS

Rhys elindeki küçük fırçaya gözlerini kısarak bakarak, "Bu görüldüğünden daha zor," diye homurdandı. Tereyağı sarısı vernik Moira'nın tırnağına sıçradı ve düzeltmeye çalışırken dudak *büktü*. "Sana söylüyorum, ben ümitsiz vakayım. Beni galeriye geri götürüp yeni bir kocayla takas etmen gerekecek."

Moira kıkırdayarak, "Ama konsantre olurken gözlerinin arasında oluşan o küçük çizgiyi seviyorum," dedi.

Mutfak masasında oturmuş, bahar yağmurları pencereye vururken dumanı tüten bir sürahi kahveyi bölüşüyorlardı. Moira dükkândaki çalışma saatlerinden kaçmış ve Rhys'i Ortaçağ Galler ekonomisi üzerine yaptığı araştırmadan uzaklaştırarak tembel bir ev hayatı geçireceği bir cumartesi gününe ikna etmişti. Kahvaltı için beyaz peynirli, frenk soğanlı omlet pişirmiş ve ona en sevdiği köşedeki dükkândan bir çiğdem buketi alarak sürpriz yapmıştı. Haftalarca kendini araştırmaya verme alışkanlığını telafi etmek için yeterli olmadığını biliyordu ama bu da bir başlangıçtı.

"Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, bir sonraki tırnağa geçmeden önce küçük fırçayı oje kabına daldırarak.

"Ah, bilmiyorum. Daha güzel bir gün olsaydı, sandviç hazırlayıp Charles'ın yanında piknik yapalım derdim. Film izleyebiliriz.

Sanırım."

"Yapabiliriz," dedi Rhys, hınzır bir gülümseme dudaklarını çekiştirerek. "Ya da?"

"Ya da," dedi Rhys, Moira'nın tırnaklarındaki işini bitirip onu bileğinden yavaşça kendine çekerek nefesi dudaklarında gezindi, "yukarı çıkabiliriz."

Moira onu öperken ağzına doğru gülümsedi.

"Seni daha sık izin almaya ikna etmeliyim," dedi.

Rhys'in cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü telefonu masanın üzerinde ısrarla titremeye başladı. Sessiz tuşuna basıp ters çevirmeye hazır bir şekilde telefonu eline aldı ama sonra ekrandaki ismi fark etti.

David.

Sadece kaşlarını kaldırmış olan Moira'ya baktı. "Hâlâ aradığınızı bilmiyordum."

"Aramıyoruz. Bir şeye ihtiyacı olduğunda bana mesaj atıyor."

Telefon dikkat isteyen bir sesle çaldı ve Rhys aramayı iptal etmek için harekete geçti. Ya da kabul etmek. Bu durumda neyin doğru olduğundan ya da Moira'ya neyin doğru görüneceğinden emin değildi.

"Ben sadece-"

Rhys zil sesini kapatmak için hamle yaptı ama Moira başını salladı. "Hayır, sen almalısın."

"Moira-"

"Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor. Bunu kabul etmelisin."

Rhys telefonuna cevap vermeden önce Moira'nın dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"David?"

Kulağa bir suçlama gibi gelmemesi g e r e k i y o r d u . Bir an sessizlik oldu ve sonra uzaktan bir "Rhys?" sesi duyuldu.

"Belli ki. Neler oluyor?"

Kâğıt hışırtısı gibi bir ses, bir çarpışma ve ardından David'in diğer uça kıpırdanırken tısladığı "Kahretsin!" sesini duydu.

Rhys bir parmak eklemine ağzına bastırdı ve karısıyla göz göze gelip başını salladı. Şimdiye kadar çok esrarengizdi.

"İyi misin?" Rhys girişimde

bulundu. "Ben sadece..."

Evgeni'nin evindeyim."

Rhys'in midesinde bulantının ilk kıpırtıları dolaşıyordu. Eğitim ona iş çantasındaki turuncu anksiyete ilacı şişesine uzanmasını söylüyordu ama hareket edemiyordu.

"Sorun ne?"

"Her şey yolundaydı ve sonra... bir şey oldu. Ben... Ben hatırlamıyorum. Kahretsin."

"İyi misin?"

"Üzgünüm Rhys, ama kimse yok. Ne yapacağımı bilemedim."

Rhys'in zerre kadar altıncı hissi yoktu ama bir şeylerin cidden yolunda gitmediğini anlamak için buna ihtiyacı da yoktu. David öylece yardım istememişti.

Rhys şüphesini doğrulamak için Moira'ya bir bakış attı ama Moira çoktan kül olmuştu. Yanlıştı. Bir şeyler yanıltı.

"Ne oldu?" Rhys sordu.

"Ben de sana bunu söylüyorum, bilmiyorum! Az önce buradaydım ve sonra her şey karardı. Lanet olsun. Tanrım. Ayağa kalkamıyorum. Sanırım hastayım. Tanrım."

Rhys istemeden de olsa kendini ayağa kaldırdı. "Neye ihtiyacın var David?"

"Lütfen buraya gel. Biliyorsun, istemezdim... Lütfen." "Moira'yla birlikteyim, gelemem-"

Moira başını salladı ve ona devam etmesini işaret etti. *Git*, dedi fiske vurduğu bileği. Diğer uçta David telefonu ağzından uzaklaştırmıştı, Muhtemelen göğsüne bastırdı ve nefes almak için çırpındı. Sesi hiperventilasyonun eşiğindeymiş gibi geliyordu.

Rhys sakın kalmaya çalışarak, "Jamaica Plain'deyim," dedi. "Nathan hemen sokağın aşağısında, ister misin-"

"Hayır, kimseyi arama. Ben iyi olacağım. Sadece ihtiyacım var-"

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Rhys nasıl bittiğini biliyordu, bunu binlerce kez duymuştu, ankesörlü telefon hatlarında ve gümbür gümbür çalan kulüp müziği eşliğinde bağırarak ve Rhys arabasını sürmeye çalışırken otoparklarda hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak.

Sen. Sen, sen, sen, Rhys'in boynuna bir albatros gibi yerleşen *sen*.

"Geliyorum," dedi Rhys, daha sessiz. "Geliyorum, tamam mı? Sadece... dayan. Her şey yoluna girecek."

David özür dilemedi ya da teşekkür etmedi, sadece hattın kapanmasına izin verdi. Rhys bir süre şaşkın bir sessizlik içinde durdu, kalbi küt küt atıyordu. Eski içgüdüleri içinde savaşıyor, kendi akıl sağlığını korumak için inşa ettiği duvarlara çarpıyordu. Küçük mutfaklarının sıcaklığı aniden bunaltıcı derecede sıcak göründü ve mide bulantısı daha da kötüleşti.

David, Rhys'in arkası dönükken her şeye bulaşabilirdi ve Rhys'in yardım edemeyeceği kadar çoktan ölmüş olabilirdi. Potansiyel ıssızlık sahneleri zihninde tarot kartları gibi dönüp duruyordu: boş içki şişeleri, çok fazla kan dökülmesini gerektiren bir ayın, Beacon Hill'de çığlıklar atan bir ambulans.

Moira ona yaklaştı, ojesini ve kahvesini bırakmıştı. Reçete şişesinden çıkardığı küçük beyaz bir hapi avucuna attı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sesi... Sanırım bir tür sinir krizi geçirdi. Bilmiyorum."

Moira hapi ağzına koydu ve ona bir fincan kahve uzattı. Endişe derisinin altında birikiyor, onu bir novokain iğnesi gibi uyuşturuyordu. Dikkatli olmazsa kendini kaybedecekti ve gerçek ve canlı olduğunu, burada, onun yanında olduğunu kendine hatırlatmak için karısının elini tutmak üzere uzandı.

"Üzgünüm, gitmem gerek."

"Ben de seninle geliyorum," diyerek çantasını kaptı. Elbisesinin üzerine örgü bir hırka geçirmiş ve telefonunu mutfaktaki şarj aletinden çekip almıştı bile.

"Ne? Moira, orada neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sana izin veremem-"

"Beni bu işin dışında bırakma Rhys." Sesi funda yumuşaklığındaydı ama gözleri çelikten daha sertti. "Cemiyet'in genellikle kendi sorunlarını kendi hallettiğini biliyorum ve ikinizin yaşadığı şeyin karmaşık olduğunu da biliyorum ama boyundan büyük işlere kalkıştığını görmek istemiyorum."

Rhys'in omuzları çöktü ve karısının yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Aşkım, lütfen. Oraya gitmemeliydim bile... O Sorumluluğunu almak istediğin biri."

"Sanırım David ve benim bir referans ağını paylaştığımızı unutuyorsunuz. Onun nasıl biri olduğunu bilirim."

"Eğer gitmememi tercih ediyorsanız, söyleyin ve iş bitsin. Başka birini göndereceğim. Ciddiyim; eğer bu sizi rahatsız ediyorsa-"

Moira başını salladı ve yanaklarına yayılan allık Rhys'in parmak uçlarında gün batımı rengine parıltılı öpücükler bıraktı.

"Hayır, seni aramasının bir nedeni var. Ve onun başındaki belaya tek başına girme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Seni seviyorum."

"Aynen öyle."

Rhys onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sert ve derin bir şekilde öptü. Parmakları Rhys'in omuzlarına battı, onu kendine daha sıkı çekti ve sonra kapıya doğru giderken ağzında ve çenesinde gezinen öpücükler bırakarak uzaklaştı.

"Arabayı ben kullanacağım. Sana anksiyete krizi geçirtmesi ihtimaline karşı hızlı bir çıkış yapmak istiyorum," dedi Moira.

"Dua et de histriyonik davranıyor olsun ve bana gerçekten ihtiyacı olmasın."

"Bu yine de pek iyi bir sonuç gibi görünmüyor," dedi Moira ona ön kapıyı açarken.

Rhys dışarı çıkmadan önce antredeki aynada kendine şöyle bir baktı. Bir gecede bir yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. "David'le mi? Olabilecek dünyaların en iyisi bu."

Beacon Hill'deki ev, David'in babası tarafından Amerika'ya taşınmalarından kısa bir süre önce satın alınmış ve ölümünden sonraki yıllarda terk edilmiş bir halde duruyordu. Kahverengi taş ev, sokaktan çatıdaki bahçeye kadar dört katlıydı, uzun ve dardı, meşe kapısına çıkan gösterişli bir taş merdiveni vardı. Satın alındığı zaman bile bir servete mal olmuş olmalıydı. David'in birkaç kilometre ötedeki modern apartman dairesinde parasını tüketirken evi kirasız bırakmayı göze alabilmesi, Aristarkhov'un müstehcen servetinin bir göstergesiydi. Rhys, David'in kasadaki numaraya bakmadan siyah kartını çıkardığını kaç kez görmüş olursa olsun, böyle bir parayı aklına sığdıramıyordu. Prensipleri gereği Rhys, David'in ona aldığı pahalı saatlerin ve blazer ceketlerin çoğunu iade etmiş ya da bir başkasına vermişti ama yine de dolabında, elden çıkarması gerektiğinde kirasını ödeyebilecek birkaç parça eşya vardı.

"Burada mı büyümüş?" Moira, Rhys'in tuttuğu şemsiyenin altından yasaklayıcı yapıya bakarak sordu. Elbisesi kırklı yıllardan kalmaydı, belini eşek arısı gibi saran bir korsajı vardı ve yağmur onu mahvederse perişan olurdu. Lincoln'ü daha yakına getirebilirdi ama bu bölgede park fiyatları cinayet gibiydi, tabii park yeri bulabilirseniz.

"En azından bir süreliğine," dedi Rhys. Arabayla gelirken evi anlatmaya çalışmıştı, en azından elinden geldiğince. Moira'nın neye bulaştığını anlamasını istiyordu. Bunu başardığından emin değildi. "Babası, o on dört yaşındayken onunla birlikte Rusya'dan göç etmiş."

"Annesi ortada yok mu?"

"O zamana kadar ölmüştü." Rhys elinin eklemiyle kapıya vurdu. Cevap gelmeyince bir kez daha vurdu.

"Kapı açık," diye seslendi David içeriden. Sesi garip bir şekilde İnce.

Moira ve Rhys birbirlerine baktılar ve Rhys altın rengi ve içeri doğru ilerlediler.

İçerisi loştu, sadece pencereleri örten ince dekoratif perdelerin arasından süzülen zayıf güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Adımları parke zeminde yüksek sesle yankılandı.

"David?" Rhys seslendi.

"Kütüphane," diye cevap verdi medyum, inanılmaz derecede uzaktan.

Rhys hangi katta olduğunu sormayı düşündü ama Marco Polo oynamaktan yorulmuştu, o yüzden bir yön seçti ve bu eve daha önce birden fazla kez gelmiş gibi davranmaya çalıştı.

Rhys buraya en son geldiğinde saat sabahın iki buçuğuydu ve David dört viskinin ve bunaltıcı haziran alacakaranlığının verdiği cesaretle onları arka kapıdan içeri almış, bir yandan da sadece evi tekrar görmek istediğini söylemişti.

Rhys bu gerekçeye şaşırmıştı, çünkü David genel bir kural olarak babası ya da ev hakkında konuşmaktan kaçınıyordu. Ama David neredeyse yirmi dakika boyunca alt katta dolaşmış, parmak uçlarını tozlu mobilyaların üzerinde gezdirmiş ve kendi kendine şarkı söylemişti. Kül tablalarında hâlâ sigara vardı, sanki ev bir hevesle boşaltılmış gibiydi. David salonda sessizce durmuş, gecenin sıcaklığına rağmen titreyerek Rusça birkaç cümle söylemiş, sonra da hızla topuklarının üzerinde dönerek Rhys'i evden dışarı çıkarmıştı. Bir daha asla geri dönmemişlerdi.

Şimdi ve burada, Rhys salona girip çıkıyor, çarşafın yarım yamalak koruduğu çürümeye yüz tutmuş mobilya parçaları dışında pek bir şey bulamıyordu. Bir zamanlar içinde yaşanmış bir evin dağınıklığı büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştı ama yine de yerde açık duran birkaç kitap ve aralık bırakılmış dolaplar, kahverengi taşın tamamen terk edilmediği izlenimini veriyordu.

"Tanrım," diye nefes aldı Moira, kırılmış bir bira şişesinin üzerinden nazikçe geçerken. "Zengin olduğunu söylemiştin ama fark etmemiştim..."

"Birlikte olduğumuz iki yıl boyunca hiçbir şeye para ödediğimi sanmıyorum," dedi Rhys. "Yirminci yaş günüm için bana bir Audi almaya çalıştı ve bunun neden aşırı olduğunu düşündüğümü anlamadı."

Sonunda Rhys'i ikinci kata çıkan kıvrımlı merdivenlere ve kütüphaneye açılan sallanan kapıya yönlendiren David'in Parliaments'inin kokusuydu.

Odaya büyük demek yetersiz kalır. Heybetli bir masanın arkasındaki duvarda tavandan tabana siyah meşe kitap rafları sıralanmıştı ve ağır mobilyalar yüksek tüylü halıların üzerine serilmişti. Rhys, David'in babası hakkında okültist olması dışında çok az şey biliyordu ama rafları dolduran, özenle kataloglanmış özel kitaplar ve ezoterik hatıralar Rhys'in işine takıntılı bir adam hakkındaki ilk izlenimini destekliyordu. Rhys kitaplara daha yakından bakma, içindekileri kataloglama isteğini bastırdı. Buraya onlar için gelmemiştir. David için buradaydı.

Rhys'in iki katı boyundaki pencereler, yağmurdan kayganlaşan sokaklara tepeden bakıyordu ve içinde kıvrılıp uyunabilecek kadar geniş bir ocağın önünde gerçek bir ayı postu örtülüydü.

David pencere kenarında oturmuş, elinde sönmeye yüz tutmuş sigarasıyla şehri seyrediyordu. Pantolonu alışılmadık bir şekilde is ya da boyaya benzeyen bir şeyle lekelenmişti ama bunun dışında tek parça halinde görünüyordu.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi David. İkisiyle de yüzleşmek için döndü. Rhys onun gözlerinde Moira'ya inmeden ve belirsizlikle titremeden önce bir özür yakaladı.

"Bayan Delacroix," dedi David, sigarayı ağızına götürüp derin bir Fransız nefesi çekerek. "Sizi beklediğimi bilmiyordum."

Moira saçlarına tutturulmuş büyük ipek irisleri okşadı. "Umarım etrafta yardım edecek bir çift el daha olmasından rahatsız olmazsın. Rhys kendini biraz perişan hissettiğini söyledi."

David Rhys'e bir bakış fırlattı, diğer adamı tamamen bakışlarla yapılan eski konuşma danslarına çekmeye çalışıyordu. Rhys yemi yutmadı, David'le tekrar bu kadar yakın olma düşüncesi onu heyecanlandırırsa da.

"Sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim. İyi görünmüyor muyum?"

Fena görünmüyordu. David'in hor gördüğü çocukluk evinin boş kucağında uzanışında öyle tuhaf bir şey vardı ki Rhys'in dişleri kenetlendi. Dahası, David'in her zamanki altın rengi teninde hastalıklı bir solgunluk vardı ve dizine vurarak

boştaki elini, parmaklarının titremesine izin vermekten sonraki en iyi şeymiş gibi salladı.

"Telefonda sesin Azrail'e bakıyormuşsun gibi geliyordu. Ne oldu?"

"I..." David ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Birden ayağa kalktı, dışarıdan kendisini gözetleyen bir şeyden korkuyormuş gibi hareket ederek Moira ve Rhys'e yaklaştı. "Bayılmışım."

Deşet ve öfke Rhys'in vücuduna mide bulandırıcı bir hızla doldu. Ekşimiş, yapışkan burbon kokusu, bağırışlar ve kırılan camların sesiyle birlikte hafızasını işgal etti, David'i bekleyen bir taksiye sürüklemek için elinden geleni yaparken kollarındaki ağrı. Metal ve cin tadı almıştı ve hasta olacaktı gibi hissediyordu.

"Sen... Nasıl? Ne zaman? Tanrı'ya yemin ederim David, büyükbabamın mezarı üzerine yemin ederim ki kendimi bir daha bu duruma sokmayacağım. Başka birini bul, ben-"

David ellerini yüzünün önünde sallayarak, "Hayır, hayır, hayır," diye ısrar etti. Bakışları endişeyle Moira'ya kayarken duman Rhys'le arasında zigzaglar çiziyordu. "Tanrım hayır, özür dilerim. İçmiyordum."

Gerginlik Rhys'in bedeninden dışarı sızdı ama sinirleri artık paramparçaydı. Bunun için çok yaşlıydı; ayık olsun ya da olmasın David'in pisliğini temizlemekten daha iyi yapacak işleri vardı. Ama o buradaydı, değil mi? Ve Moira'yı da getirmişti. Belli bir noktadan sonra bu, kendi kaygısını kur yapmak olarak sayılmalıydı.

Rhys derin bir nefes aldı ve kendini dengeledi. "O zaman nasıl bayıldın?"

"Bunu anlamama yardım edebileceğini umuyordum."

Moira onun yanından uzaklaştı, odayı görebilmek için boynunu yukarı kaldırdı. Gözleri, on yedinci yüzyıl kıyafetleri içinde ava çıkmış adamların olduğu devasa bir tabloya takıldı. Ölmek üzere olan bir tilki bir tazının pençesinde kıvranırken at sırtında birbirlerine bağıryorlardı.

"Kanallık mı yapıyordun?" Rhys tek gözünü karısına dikerek sordu. "Ben... evet, ama kim olduğunu bilmiyorum."

"Kimi kanalize ettiğini hatırlamıyorsun."

"Hayır, başlamaya karar verdiğimi de hatırlamıyorum. Bir dakika önce kitap okuyordum, bir dakika sonra yerde uyandım."

Rhys en eski arkadaşına bir adım daha yaklaştı. Bu evde en son birlikte olduklarında Rhys, David'i uçurumun kenarından

bileğine dokundu ve eve gidip biraz uyuması için yalvardı. Başka bir hayatta Rhys onun yanına gider, David'in yüzünü ellerinin arasına alır ve yaralanmadığından ya da yalan söylemediğinden emin olmak için ona bakardı. Başka bir hayatta Rhys onu Lincoln'ünün güvenli kucağına çekip eve götürür, sonra da David'in omuzlarındaki gerginlik eriyene kadar onu öpücüklere boğardı.

Ama bu dünyada öylece duruyordu - David'in uzanamayacağı kadar uzakta, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu.

"Ne zamandır baygındın?"

"Bir saat mi? Belki?"

"Meryem ve Yusuf."

Rhys ikinci bir fikir almak umuduyla karısına baktı ama onu hâlâ resme bakarken buldu. Sıkıntı yüzüne dalga dalga yayılıyordu.

"Aşk mı?" Rhys sordu. "İyi misin?"

Kadının koyu renk gözleri ihtiyatlı ve geniş bir şekilde ona kaydı. "Bu evi sevmedim, Rhys."

"Hey, burayı ben seçmedim," dedi David biraz savunmacı bir tavırla. "Evgeni pek de kusursuz bir zevke sahip biri sayılmazdı."

Moira zengin döşemeli bir şezlonga doğru ilerledi ve Rhys ancak o zaman ayaklarının dibindeki zeminin kâğıtlarla dolu olduğunu fark etti. Birisi bir ansiklopedinin sayfalarını avuç avuç koparmış ve üzerlerini cezalandırıcı bir baskıyla karalamıştı. Devrilmiş bir siyah mürekkep şişesi hâlâ halıya akıyordu ve bir dolmakalem bir tomar kâğıda saplanmıştı.

Moira sayfalardan birini almak için eğildi.

Rhys onun elindeki kâğıda baktı. Metin satırları birbiri üzerine o kadar yoğun bir şekilde yerleştirilmişti ki hangi dilin kullanıldığını ayırt etmek zordu, ama Kilise Latincesi ve Ugaritik çivi yazısından parçalar yakaladı. David bu iki dili de bilmiyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Rhys sordu. "Trans halindeyken mi?"

David'in cevap verecek zamanı yoktu çünkü Moira uzanıp Rhys'in bileğini acı verecek kadar sıkı kavradı. "Bak."

Rhys onun bakışlarını yere saçılmış kâğıtlara doğru takip etti ve sonunda o ağır, karanlık elin içinde defalarca tekrarlanan birkaç İngilizce cümleden birine takıldı.

Şeytan adını biliyor, David Aristarkhov.

David özür dileyerek avuçlarını uzattı. Avuç içlerine Mürekkep.

"Başka kimi arayacağımı bilemedim," dedi David.

Kapı arkalarında hâlâ açıldı ve Rhys'i yayın teslim tarihleri ve fatura ödemeleri dünyasına geri davet ediyordu. Arkasını dönüp karısıyla birlikte merdivenlerden inmek ve David'e, onun aşırılıklarına, kişisel çıkarlarına, sürekli krizlerine kapıyı kapatmak çok kolay olurdu. Rhys ve Moira Cumartesi günlerine devam edebilir, onu yataklarına yatırabilir ve kendini yeniden kendisi gibi hissedene kadar onunla şımarabilir, hak ettiği şekilde ona tapabilirdi. David'in numarası ekranda yanıp söndüğünde telefonu açmama politikasına devam edebilir ve David bu kez tırmandığı uçurumdan onu indirecek başka birini bulabilirdi.

Ama derinlerde, en karanlık ve en sessiz yerinde Rhys bunu istemeseydi gelmeyeceğini biliyordu. Kütüphanenin durgunluğunda, gizemli yazılar uğulduyor gibiydi - duyulabilir aralığın hemen altında, yeni bilgi vaadiyle onu içine çeken ortam, baştan çıkarıcı bir ses. Ev, ensesini sıkan bir el gibi ağır ve bunaltıcı geliyordu ama yaldızlar ve antikalar gölgelerin arasından onun adını söylüyordu. David ona tekrar yirmi yaşındaymış gibi bakıyordu, sanki bu sefer doğru yapabileceklermiş, birbirlerinin kürelerinin yörüngesinde çok fazla yanmadan ya da birbirlerini canlı canlı yutmadan dönebileceklermiş gibi.

Rhys elini uzattı ve David'in bileğine dokundu. Parmakları lekeli bir şekilde geri geldi, mavi-siyah lekeler parmak uçlarındaki pembe allığa karışmıştı.

"Sen doğru olanı yaptın."

C DOKUZUNCU BÖLÜM MOIRA

Moira sonraki yirmi dakikayı David'in kafasının içindeki sestən, bayılmadan birkaç dakika önce onu ele geçiren ürpertici korku hissine kadar olan her şeyi onlara anlatmasını dinleyerek geçirdi. Hikayesini anlatmak için şezlonglardan birine çekilmişti ve alışılmadık derecede narin görünüyordu. Daha doğrusu, her an bilincini kaybedip yere yığılacakmış gibi görünüyordu. Moira kanayan burnunu temizlemek istemiyordu, bu yüzden önlem olarak şezlongun koluna tünedi.

Rhys arkasındaki şöminenin önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Yani seni bayıltan şeyin seans sırasında hissettiğinle aynı şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En iyi tahminim bu."

"Ve bilincini kaybetmeden önce yaptığın son şey o kitaba bakmak mıydı?" Rhys masaya doğru ilerleyerek sordu. David kendini şezlongdan yukarı itti.

"Ben olsaydım ona dokunmazdım..."

Tehlikeli bir şekilde sallanırken sesi kesildi, yüzünde kalan tüm renk boşalmıştı. Moira dirseğinden tutarak onu tekrar aşağı indirdi.

oturur pozisyona getirdi. Bu hareket sert ve yabancı gelmişti ama David'in bilincini kaybetmesine iki saniye kalmış gibiydi, o yüzden şimdi bunu yapmak zorundaydı.

"Ayakta durmaya çalışma; solungaçlarında yeşillik var," dedi.

"O zaman o şey bacaklarını altından çekip alırsa benim suçum değil," diye homurdandı David.

Rhys kitabı bir arşivci titizliğiyle incelerken sayfalar usulca hışırdadı. Serçe parmağıyla ince kâğıtları çevirdi.

"Rhys ikinci görüş konusunda bir yarasa kadar kördür," dedi Moira. "İyi olacağına eminim."

Boston'un okült camiasının demirbaşlarından biri olmasına rağmen Rhys'in doğuştan gelen hiçbir doğaüstü yeteneği yoktu. Ergenlik çağındaki Rhys'i rahibinden Efkaristiya mucizesini gerçekleştirmeyi öğrenmesi için yalvarmaya iten doymak bilmez iştah, kendisini törensel büyüye adanmasına neden olanla aynıydı. Tekinsiz sezgileriniz ya da ölümlerle konuşma yeteneğiniz olmadığında, herkesten iki kat daha iyi olmanız gerekirdi.

David, "Yine de senden isterse gidip o kitabı karıştırmazdım," dedi.

"Moira'dan benim için scry yapmasını istemiyorum," dedi Rhys, başını kitaptan kaldırmadan. Çalışma odasının loş ışığında gözlerinin arasındaki ikiz çatlaklar özellikle belirgindi. "Asla. Çalışmalarımız ayrı."

"Mükemmel bir eşleşmeyi ziyan etmek gibi görünüyor, değil mi? Büyücü ve psişik?" David dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bazı insanlar tüm kariyerlerini doğru kişiyi bulmak için harcarlar."

Rhys gözleriyle onu uyardı. Moira bunun eski bir tartışma olduğunu, ne Rhys'in ne de David'in bu tartışmaya girmeyeceğini hissedebiliyordu.

"O insanların önce gelen evlilikleri yok," dedi Rhys.

Moira elinin tersini David'in alına koydu. Davetsiz dokunuştan rahatsız olmuş görünüyordu, burnu ıslanmış bir kedi gibi, ama buna izin verdi. Onu sancıya boğan her neyse, onun varlığına daha uygun hale getirmişti. Onu bu şekilde daha çok seviyordu.

"Sen hastasın," diye telaffuz etti.

"Bana bilmediğim bir şey söyle; üniversitenin ikinci yılındaki Cadılar Bayramı partisinin ertesi sabahından beri hiç bu kadar midem bulanmamıştı."

"Hayır, ruhsal olarak hasta demek istedim."

Bu, düşük titreşimlerden kötü bir kafa almak ya da kötü bir şeye kanal olduktan sonra bitkin düşmek için kullanılan genel bir terimdi ama hissettiklerini tanımlamak için sahip olduğu en iyi dildi. David'e dokunduğunda nemliydi ve göz kamaştırıcı altın enerjisinin altında kokuşmuş bir şey vardı. Pahalı bir kolonyanın altındaki ölüm kokusu gibi alabiliyordu bunu.

Moira kendini şımarttı ve bir anlığına David'in sağlığının yanı sıra duygularını da taradı. Bu sadece küçük bir patavatsızlıktı, onun hakkında gerçekten ne hissettiğini öğrenmek için derisinin altına girmek. Muhtemelen esrarengiz David'e bir daha asla bu kadar yaklaşamayacaktı, bu yüzden kendini kötü hissetmekte zorlandığı bir mahremiyet ihlaliydi.

Yarı yarıya kıskançlığın kızgınlığını ya da eşyalarına yabancılar tarafından dokunulmasından hoşlanmayan birinin sahiplenici dikenlerini bekliyordu ama ikisi de yoktu.

Büyük bir şaşkınlıkla, çok daha iyi gizlenmiş bir şeyin soğuk dalgasını algıladı.

Korku.

O bu evdeyken korkacak neyi vardı ki?

"Ne tür psişik korumalarınız var?" diye sordu.

"Hiç yok," dedi David kesin bir ifadeyle. "Ve iznim olmadan beni okumadığın için sana teşekkür ederim."

Moira elini çekti, yüzü ateşle kızarmıştı.

"Moira," diye inledi Rhys. "Bunun hakkında konuşmuştuk; bu istilacı bir şey. Ve David, sakın..." belli belirsiz el salladı, ikisinin aynı odada olmasından yorulmuştu, "bir pislik gibi davranma."

"Bir dakika," dedi Moira, utancını David'in az önce ne dediğini anlayacak kadar üzerinden atarak. "*Hiçbir önleminiz yok mu? Bu doğru olamaz.*"

"Koruma derken neyi kastettiğine bağlı."

"Beyaz ışık çemberleri, dua kapları, Florida suyu, trans meditasyonu? Enerjinizi içeride tutacak ve size zarar vermek isteyen şeylerin enerjisini dışarıda tutacak yöntemler?"

"Beş saat uyuyorum, spor salonuna gidiyorum ve konuşmak istemediğim hiçbir şeyle konuşmuyorum. Biliyorum siz ikiniz gerçekten dindarsınız-"

Rhys keskin bir alaycılıkla, "Bunu ayıp bir kelimeymiş gibi söylemene bayılıyorum," dedi. "Bunu kaçırmadım."

"Ruhani, her neyse. Bu tür şeyler bende hiç işe yaramadı. Eğer bir şey beni rahatsız ediyorsa, ona defolup gitmesini söylerim. Büyüye gerek yok."

Moira gözlerini devirdi ve "Tanrım" diye mırıldandı.

"Ciddi misin David?" Rhys alnını yoğurarak sordu. "Neden bana ilk çocuğunu kurban etmişim gibi bakıyorsun?"

"Çünkü sen tam bir aptalsın," diye araya girdi Moira, midesinde alev alev yanan bir öfkeyle. Bu kadar dikkatsiz bir adamın böylesine doğaüstü bir konuma yükselebilmiş olmasına şaşırmak istiyordu ama okült çevrelerin adam kayırmacılığına ve soya tapınmasına şaşırmayacak kadar aşinaydı. "Bunca yıldır bu şekilde devam ediyorsan ölmediğin için şanslısın. Bu, birlikte çalıştığın ruhlara ve onları güvende tutman için sana güvenen müşterilerine karşı bir saygısızlık."

David, Rhys'ten kendisini savunmasını isteyecekmiş gibi görünüyordu ama Moira'nın kocası gülümsemeden başını salladı. Sonunda David herhangi bir özlü sözle karşılık vermeyecek kadar akıllıydı.

"Kimseye saygısızlık etmeye çalışmıyorum," dedi. "Sadece sorularınıza cevap vermeye çalışıyorum."

"Çalışırken kendini korumak için *hiçbir şey* yapmıyor musun?" Rhys sordu ve şimdi bu daha çok bir sorgulama gibi geliyordu, sanki dolaptan birkaç iskelet çıkarmaya hazır olabilirmiş gibi. "Hiç mi?"

"Bazen müşteriyi daha iyi hissettirecekse gösteriş olsun diye odanın içinde tütsü sallarım. Tüm bu tiyatroyu bir kenara bırakıp kanallık yapmaya başlamayı tercih ederim. Rhys, nasıl çalıştığımı biliyorsun; Tanrı aşkına, benimle birlikte yaşadın."

Rhys'in içinde sıkı sıkıya bağlı olan bir şey koptu. Moira kendini fırtınaya karşı hazırladı.

"Her zaman perde arkasında koruyucu işler yaptığınızı düşünmüştüm! Beni her şeyin kontrolün altında olduğuna inandırdın-" "Her şey kontrolüm altındaydı!"

David tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve Moira onu bu kez biraz daha kuvvetle geri itti.

"Rhys," diye uyardı.

"Birlikte çalıştığımız *her seferinde* hazırlıklı olmak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun," diye devam etti Rhys. "Kendimi güvende tutmak için, *seni* güvende tutmak için. Seni inşa etmesi *günlerimi* alan çemberlerin içine soktum. Başka biriyle asla denemeyeceğim çağrışımları seninle denedim. Sana hayatım pahasına güvendim!"

"Bunu neden bizimle ilgili hale getirdiğini anlamıyorum. Benimle neye bulaştığını biliyordun ve ayrılırken bunu açıkça belirttin."

bunu kaldıramazdı."

"Bu bizimle ilgili değil David; bu seninle ve bu tür şeyleri asla yeterince ciddiye almamanla ilgili. Sana hatırlatmak isterim ki, gerçekten ciddiye aldığım birkaç olayda da göze batan bir sorun-"

"İkiniz de terbiyesizleşmeyin," diye tersledi Moira. Tırnaklarını David'in omuzlarına geçirdiğini fark etti ve hafifçe geri çekti. "Buraya kadar yağmur altında ikinizin birbirinize girmesini izlemek için gelmedim. Rhys, eğer hepsi bu kadarsa, işin bittiğinde seni alması için bir Uber gönderirim."

"Moira," diye başladı Rhys ağlamaklı bir sesle, ama Moira onun özürlerini elinin tersiyle itti. "Beni azarlamak zorunda bırakma; bu beni yıpratıyor," dedi. David Rhys'e bir

Moira'nın araya girdiği memnun bir gülümseme. "Ben de senin tarafında değilim. Elindeki soruna odaklan ve bana tavır yapma. İnsanların dinlenmeye ihtiyacı vardır. Bu bizim doğal ritmimizin bir parçası."

David ona Latince konuşmaya başlamış gibi baktı. "Cidden kişisel bakımın bana yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun? Az önce ele geçirildim."

"Belki de yeterince kişisel bakım yapmadığın içindir," dedi Moira.

"Devam edebilir miyiz lütfen?" diye sordu David. "Uzaktan yardımcı olabilecek bir şeye?"

"Sana yardım etmeye çalışıyoruz. Yardım etme konusunda ciddi olmasaydık şehre kadar gelmezdik. Ama işbirliği yapmak zorundasınız."

Rhys sakinleşmek için masanın etrafında dar bir daire çizerken David yere bakıp huysuz bir çocuk gibi sırttı. Moira birbirlerini öldürmeden iki yıl birlikte yaşamalarına şaşırmıştı. Hatta bu evde onunla birlikte yirmi dakika dayanabilmiş olmalarına bile şaşırmıştı.

Rhys konuştuğunda gözleri kapalıydı. Sanki David'e bakmamak daha az öfkeli hissetmesine yardımcı olacakmış gibi.

"Bunun bir seans için kanalize ettiğin ve etrafta takılmayı hiç bırakmayan biri olmadığından emin misin?"

"Olumlu."

"Ya da bir Cemiyet toplantısı sırasında çağırdığımız ve seni eve kadar takip etmeye karar veren bir ruh? Sadece maruz kalarak bile bir şeyler kapmış olabilirsin; Tanrı biliyor ya, her hafta oldukça karanlık şeylere el atıyoruz."

"Böyle bir şeyi anında tanıyabilirim. Bu her neyse, yeni ve içimden geldi."

"Bunun sadece stres olmadığından kesinlikle *emin* misin? Ya da aileden gelen bir akıl hastalığının tezahürü olmadığından?"

David'in gözleri o kadar geriye kaydı ki neredeyse kafasının içinde kaybolacaktı. "Rhys, hadi ama-"

"Ben ciddiym! Sürekli çalışıyorsun, neredeyse hiç uyumuyorsun, sen-"

"Mükemmeliyetçiliğe yönelik küçük bir kalıtsal eğilim insanları bu şekilde yere sermez. Ne duyduğumu ve bana ne olduğunu biliyorum. Bakın!"

Elini uzatarak parmak uçlarındaki hafif titremeyi gösterdi.

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil," diye mırıldandı Rhys. Konuşmadan çıkıp kendi kendisiyle diyaloga girdi. Başboş dolaşan bacakları onu karşı konulmaz bir güç tarafından çekilerek kitap raflarına geri götürdü. Moira kocasını, onun böyle bir kütüphanede saatlerini, hatta günlerini kolayca kaybedebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Tamamen sağlıklı insanlar durup dururken sesler duymaya başlamazlar. Bir şeyleri gözden geçiriyoruz."

Tekrar Evgeni'nin masasındaki kitaba döndü ve sayfaları çevirmeye başladı. Dudaklarından mırıltılar ve mırıldanmalar halinde, kendisinden başka kimsenin anlayamayacağı kelimeler dökülüyordu. Sayfaların ve kendi varsayımlarının içinde eriyip gidiyordu.

Moira iç çekti. Bir süre daha burada kalabilirlerdi.

David'in karşısındaki koltuğa yerleşti, aşinalık varsaymayacak kadar uzakta ama ayağa kalkmaya kalkarsa onu yakalayabilecek kadar yakındı.

Şu anda Rhys, çay demlemek için odadan çıkmış kadar yanında değildi. Moira yudumlayacak bir fincan çayı, atıştıracak bir kurabiyesi ya da ellerini kavuşturup oturmaktan ve David'e bakmamaya çalışmaktan başka yapacak bir şeyi olmasını çok isterdi. David çabalamıyordu. David onu kollarını kavuşturmuş, sanki camını kırıp kendisini yemeğe davet eden silahlı bir ev istilacısıymış gibi kabul ediyordu.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi. Rhys başını kaldırıp bakmadı bile, ki bu iyi bir şeydi. David onunla konuşmuyordu.

"Neyi?" Moira sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaymamaya çalışarak sordu. Annesi ona her zaman Sihirbaz Gözü'ne sahip olduğunu söylerdi - sihirli yeteneklere sahip insanların o yoğun, algılayıcı bakışı - ama sahip olduğu her neyse

David'in bakışlarının beyaz ve sıcak baskısının yanında hiçbir şeydi. Onun tarafından görmezden gelinmeyi mi yoksa bu mikroskobun altına konulmayı mı tercih ettiğinden emin değildi.

"Duyguları oku. Bunu bana evinde de yaptın, değil mi? Zekisin, hakkını vereyim. Seni kim eğitti? Yoksa kendi kendine mi öğrendin? Ölülerle de iletişim kurabiliyor musun?"

Onun sorularını zarıfçe geçiştirmeye çalıştı. Bu Rhys'le bile tartışmaktan hoşlanmadığı bir konuydu. Aile meselesiydi. Annesi, kızının Meemaw'ın aktardıkları hakkında ileri geri konuştuğunu bilse sinir krizi geçirirdi.

"Ne iş yaptığımı biliyorsun," demeye çalıştı. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Sen bir tarot okuyucusu ve astrologsun. Psişik olmayan çok iyi okuyucular tanıyorum ve astroloji de psikolojiyle karışık matematikten ibaret. Ama sende kesinlikle yetenek var. Bana benziyorsun."

"Birbirimize hiç benzemiyoruz, Bay Aristarkhov," diye karşılık verdi.

Tanrım, *biliyordu*. Boğazını bir kolye gibi saran ölümün dokunuşunu görebiliyordu.

"Başka ne yapabilirsin?" David bastırdı.

Moira'nın yüzü ısındı. Bu tür bir konuşma annesinin masasında da geçmezdi, şimdi de geçmeyecekti. Terk edilmiş bir malikânede kocasının hasta eski sevgilisiyle oturuyor olsa bile, bazı edep kurallarının korunması gerekiyordu.

"Senden bütün numaralarını paylaşmanı istesem hoşuna gider miydi?"

David'in gözleri parlıyordu. Neşeyle mi yoksa kötü niyetle mi, söylemek zordu. "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

Kızın karşılık vermeyi düşünmesine fırsat kalmadan David ondan uzaklaştı ve omzunun üzerinden Rhys'e baktı. Kütüphanecinin Evgeni'nin koleksiyonuna göz gezdirmesini izlerken yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. "O kütüphaneye sanki onunla yatağa girmek istiyormuşsun gibi bakıyorsun," dedi David, Rhys'in onu duyabilmesi için sesini yükselterek.

"Beni suçlayabilir misin?" Rhys sordu. "Burada görmek için dünyanın öbür ucuna uçmam gerekeceğini düşündüğüm kitaplar var."

"Keyfine bak. Belki de kendimi bok gibi hissetmeme neden olan şey o kitaplardan birinin içindedir."

"Belki," diye düşündü Rhys, gözlerini *Süleyman'ın Küçük Anahtarı*'nın antika bir kopyasına dikerek.

"Biliyorsun," dedi David yavaşça ve Moira onun bir tür fikir edindiğinden emindi. Bu pek hayra alamet değildi. "Orada gerçekten bir şeyler bulabilirsin. Kesinlikle bir Google aramasından daha fazlasını."

"Elbette," dedi Rhys. "Ama bu zaman alır. Muhtemelen haftalar sürecektir bir araştırma ve test edilip üzeri çizilecek olasılıklar listesi. Burayı ince eleyip sık dokumam gerekecek."

David hiçbir şey söylemedi, sadece çok şey anlatan baştan çıkarıcı bir havayla ona sırtıttı. Moira onun ne demek istediğini anlayamamıştı ama Rhys hemen anlamış gibiydi.

"Oh, hayır," dedi. "Sakın başlama. Yapamam David. Bazılarımız yaşamak için çalışıyor."

"Senden bunu tam zamanlı bir iş haline getirmeni istemiyorum. Burada ipin ucundayım Rhys. Tanıdığım en iyi okült araştırmacısı sensin. Beni neyin rahatsız ettiğini bulmaya çalışırsan, Evgeni'nin burada bıraktığı her şeyi özgürce kullanabilirsin. Kalıcı olarak."

Tüm hava Rhys'in ciğerlerini yumuşak bir vınlamayla terk etti ve Moira aynı anda keskin bir nefes aldı. Kocasının sahaf kitaplarına olan tutkusunu tam olarak paylaşmıyordu ama bunu anlıyordu. Rhys'in içini açtığınızda muhtemelen organları yerine ciltsiz sayfalarla karşılaşacağını biliyordu. Kitaplar, çok geniş bir ailede geçen yoksul ve içine kapanık çocukluğu boyunca onun tek kurtarıcı lütfü olmuştu. Yazılı kelimelerin büyüğü, hem mecazi hem de gerçek, tüm başarılarından sorumluydu.

David Rhys'e sadece bir kütüphane sunmuyordu. Ona dünyayı sunuyordu.

"Bebeğim," dedi Moira usulca. Ona teklifi kabul etmesi için mi yoksa tekliften çok ama çok uzaklara gitmesi için mi yalvardığını bilmiyordu. Tüm o deri ciltli hazinelerin arasına sıkışmış dezavantaj tam oradaydı: David. Onlar David'in kitaplarıydı ve David'in hayatına daha derinlemesine girme pahasına geliyorlardı. Rhys'in yıllarca kaçtığı bir şey.

"Ciddi misin?" Rhys sordu.

"Kalp krizi gibi. Katalogla, çapraz referansla, eve götür, umurumda değil. Sadece bunu çözmeme yardım et. Bana doğru yönü göster, ben de oradan devam edeyim." Sesi biraz daha karanlık bir ton aldı, bir şekilde azaldı. "Hasta olamam Rhys. Olamam."

Rhys dönüp tavandan tabana uzanan raflara baktı ve elini ağzına götürdü. Moira'nın kalbi göğsünde o kadar sert atıyordu ki David'in bunu duyabileceğinden emindi. Rhys'e reddetmesini söylerse kendini asla affetmeyecekti. Ama tekrar David'in hayatının ortasına dalıp onu kendinden kurtarmaya çalışırsa, ikisinin de bundan sağ çıkabileceğinden emin değildi. İlk seferinde Rhys neredeyse ölüyordu. Aynı gece, David'in bir daha evlerine adım atmasına izin vermeyeceğine yemin ettiğini söylemişti.

Görünüşe göre bu hafta verilen sözlerin tutulmadığı bir haftaydı.

"Ben... Bunu düşünmek zorundayım," demeyi başardı Rhys. Moira'ya baktı, yüzü solgun ve çaresizdi. Tanrım, onun bir şeyi bu kadar çok istediğini en son ne zaman görmüştü? Onu gelinliğiyle ilk gördüğü an belki.

"Düşünecek ne var ki?" David kendini ayağa kaldırarak sordu. Yüzüne biraz renk gelmişti ve yüzünü buruşturmasına rağmen gayet iyi ayakta durabiliyordu. "Senden tek istediğim birkaç saatini ayırman."

"Bu birkaç saatlik bir çalışmadan daha fazlası."

"O zaman senden profesyonel bir iyilik istiyorum ve karşılığını vereceğim. Hadi ama Rhys. Tanrı aşkına, beni bu işi tek başıma çözmeye bırakma."

Rhys ceketini kaldırıp omuz silkti. *Gidiyoruz*, dedi gözleri Moira'ya. Moira hızla çantasını ve şemsiyesini yerden toplamaya başladı, bunaltıcı, bayat havasıyla bu berbat eski evden çıkacağı için mutluydu. İçeri adım attığından beri doğru dürüst nefes alamamıştı.

"Düşünmem gerek," diye tekrarladı Rhys. "Bu konuyu Moira'yla konuşmama izin ver." "Merak etme, onun için de bir şeyim var."

Moira boğazından yükselen alaycı seslere engel olamadı. "Sende benim istediğim ne var?"

"Bu konuşmayı gerçekten burada, şimdi yapmak istiyor musun?" diye sordu David. Gözlerini Rhys'e ve sonra tekrar ona çevirdi. Bu dili bilmiyordu, ama Rhys'in bilmediği bir şeyi bildiğini göstermek için ona bir not uzattığı izlenimine kapıldı. Onu bir sırdaş davet ediyordu.

"Seni tekrar görmek için nasıl bir fırsatım olur bilmiyorum," dedi sertçe. "Söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi söyleyen iyi olur."

David Parliaments kutusundan bir sigara daha çıkardı. Sigarayı yaktı ve uzun bir nefes çekerek doğrudan ona baktı. Bu daha çok David'in

Tanıdığı biri idi: mağrur, kendinden emin ve anlaşma yapmaya hazır.

"Müşterilerinize gösterdiğinizden daha fazlasını yapabilirsiniz. Çok daha fazlası. *Görüyorsunuz*

şeyler. Onları duyuyorsun. Ama duymuyormuş gibi davranıyorsun. Neden?"

"Onu rahat bırak," dedi Rhys. "Özel hayatına izin verildi."

"Kendimi idare edebilirim, Rhys," dedi Moira. David'e doğru bir kaşını kaldırdı. "Ne yaptığımı bilmediğimi düşünüyorsun, öyle mi? Beyaz atına binip beni eğitimsiz halimden kurtarmana ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır. Sana ihtiyacı olan benim."

Bu Moira'yı şaşkına çevirdi. Kendini bu durumda bulmayı hayal ettiğini söyleyemezdi. Bu bir tuzak gibi görünüyordu. Ama egosu mırıldanıyor, okşanmak için yalvarıyordu, bu yüzden "Bana nasıl ihtiyacın var?" diye sordu.

"Kendin söyledin, bana zarar vermek isteyen hiçbir şeye karşı savunmam yok. Belki *de* bu kadar uzun süre savunmasız kalmakla aptallık etmişimdir. Kendimi daha fazla bilinç kaybından nasıl koruyacağıma dair bir şey biliyorsan, duymaktan mutlu olurum. Ama meşgul bir kadın olduğunuzu ve zamanının değerli olduğu bir profesyonel olduğunuzu biliyorum, bu yüzden size tazminat teklif ediyorum."

"Karşılığında bana ölümleri yönlendirmeyi mi öğreteceksin?" dedi kesin bir ifadeyle. Şimdiye kadar, onunla uzun süre uğraşacak kadar çok istediği bir şey vermemişti.

David gülümsedi, dudaklarına bir zafer fısıltısı değdi. "Ya da onları nasıl susturacağını gösteririm. Seçim satıcının."

Bu cümlemin kendisini ne kadar sarstığını ona belli etmemeye çalıştı. Gerçekten de huzur ve sessizliğin sırrı onun içinde bir yerlerde saklı mıydı? Gerçekten sesleri yok edebilir, market kuyruklarında ve kuaför koltuklarında ona bakarken yakaladığı uzun süredir ölü olan figürleri ortadan kaldırabilir miydi? Yıllardır bunu istemiş, bunun için yalvarmıştı. Bir çıkış yolu olduğunu düşünmüyordu. Yapabileceği en iyi şeyin gözlerini kapalı tutmak ve ellerini kulaklarına bastırıp görüntülerin gitmesini beklemek olduğunu düşündü. Ama şimdi...

"Blöf yapıyorsun."

"Blöf yapmıyorum. Sırtımı duvara dayamış durumdayım, o yüzden sana elimdekini teklif ediyorum. Çok bir şey değil ve muhtemelen bana öğreteceğin şeyden çok daha az değerli, ama yaptığım işte iyiyim. Bunu sen de biliyorsun. Sen de olabilirsin."

Moira dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Ben bebek bakıcısı değilim. Ruhani çalışmalarımı didik didik etmeni istemiyorum."

Seç, seçerken de her şeyi berbat ediyorsun." "Bu bir 'hayır' mı?"

"Bu bir 'düşüneceğim'. Rhys?"

Başını salladı ve ona doğru ilerledi, onun adını hafifçe kullanmasının aslında *seni geride bırakmadan önce gitmen için beş saniyen var* anlamına geldiğini biliyordu.

"Araba sürmek için güvenli misin?" Rhys David'e sordu. Kelimeler onun ağzında eski ve bayat geliyordu.

David'in gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu ama bunu belli etmedi. "Şimdi daha iyi hissediyorum. Teklifimi düşünecek misin?"

"Düşüneceğim."

"İkimiz de geleceğiz," dedi Moira, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Ama lütfen bizi bir daha eve çağırma."

"Aklımdan bile geçmez. Rhys?"

Kocası kapının önünde durdu ve omzunun üzerinden son bir kez baktı.

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

Rhys sadece başını salladı, sonra onun peşinden kıvrımlı merdivenlerden indi.

Çiseleyen gri güne adım atıp ciğerlerini güzel, temiz havayla doldurana kadar bir daha konuşmadılar. Moira'nın şakağına vuran baş ağrısı hemen geçti.

"Seni istiyor, bu yüzden ikimizi de paket anlaşma olarak alacak," dedi topukları kaldırımında tıkırdarken. Öfkeli miydi yoksa etkilenmiş miydi, bilmiyordu. "İkimize de geri çeviremeyeceğimiz teklifler yap, böylece birbirimizin kararını destekleyelim."

"Biliyorum."

"Çok zeki bir orospu çocuğu olduğu kesin." "Biliyorum."

"Ve o ev... Lanet olası kötücül bir ev. Etrafta dolaşan ciddi kötü hisler var. Bunu hissediyor musun?"

"Biliyorsun, kese kâğıdından çıkma sezgilerim yok. Bana eski bir ev gibi geldi."

"Hmm," dedi Moira, hâlâ tedirgindi.

Rhys, Lincoln'ün kilidini açıp kapıyı açarken ihtiyatla ona baktı. Sanki onda ilk kez bir şey görüyor gibiydi. "Ne demek istedi Moira? Bir şeyler görmen hakkında mı?"

Moira dudağını ısırdı. Rhys yanına oturduğunda elini kendi eliyle kapattı ve gözlerinin içine baktı. Annesi her zaman dürüstlüğün bir evliliğın temel taşı olduğunu söylerdi. Ama aynı zamanda insanın yanında taşıması gereken ağır ve inatçı bir şeydi.

"Sana söylemek istediğım bir şey var."

C ONUNCU BÖLÜM RHYS

Moira arabada ciddi konuşmalar yapmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden Rhys onu Brookline mahallesindeki en sevdiği vegan dondurmacıya götürdü. Keçiboynuzu cipsi ve vişneli boba serpilmiş iki top taro dondurması sipariş etti ve kafenin arka tarafındaki bir kabinde titizlikle çalıştı. Tatlılar onun güvenlik battaniyesiydi.

"Meemaw'ı hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda, durup dururken. Rhys zengin espressoya batırılmış şekerleme dondurma yiyordu.

"Elbette."

Rhys, ailesiyle ilk tanıştığında onu mutfak masasına çağıran o küçük, yaşlı kadını nasıl unutabileceğini bilmiyordu. Moira'nın babası onu kapıda dostça bir tokalaşmayla karşılamış, Moira'dan daha uzun boylu olan annesi de mutfaktan çıkıp onu kucaklamıştı. Dokunmanın sadece düğünlerde ve cenazelerde uygun olduğu bir aileden geldiği düşünülürse, tüm bu dokunuşları oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu.

"Onda göz var," demişti yaşlı aile reisi, onu şöyle bir süzdükten sonra. "Çok da vicdanlı, bu da bu hayatta önemli bir şey. Saygılı. Kırbaç gibi akıllı. Ama o aç. Her şeyi istiyor

dünya gümüş tepside." Torununa bir kaşını kaldırdı. "Hoşuna gitti mi?"

Moira'nın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Evet, Meemaw.

Sevdim." Moira'nın büyükannesi onun elini sıktı. "Pekâlâ o zaman.

Görünüşe göre bir düğünümüz olacak."

Büyükannesi daha geçen yıl ölmüştü ve Moira sessizce ama tamamen yıkılmıştı. Millie Delacroix torununa düzgün bir galette yapmayı, yastık kılıfı işlemeyi, keçi yavrusu doğurmayı ve söz verdiğinde *evet* demesini öğretmişti. Moira'nın muhasebeci annesi Margo da ona çok şey öğretmişti: doğum haritalarını elle hesaplamayı, harçlık için saç örmeyi ve bütün bir evin sıfır toplamı bütçesini dengelemeyi. Ama Moira'nın büyükannesi en değerli aile bilgisini aktarmıştı: kök büyüğü ve ortak topluluk hafızası tarafından özenle korunan Batı Afrika halk masalları.

Moira dondurmasından bir ısırık daha aldı, mutsuzca çiğniyordu.

"Aşkım," dedi Rhys, sesini alçaltarak ve başını onunkine yaklaştırarak.

"Neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

Moira burnunu Moira'nınkine değdirdi ve Moira onun soğuk, tatlı ağzını öptü. "Sadece..." İç çekti. "Çok fazla var. Neden ölümlerle çalışmadığımı hiç merak ettiniz mi?"

"Etik nedenlerden dolayı olduğunu söylemiştin."

"Ah, öyle... Ben sadece... Ben de küçük bir kızken bazı kötü deneyimler yaşadım."

Moira bunlardan hiç bahsetmemişti ve geçen yıl boyunca birbirlerine karşı dürüst olmak konusunda hararetli tartışmalar yapmışlardı. Ama bu, yüzeye çıkan bir yalan gibi gelmiyordu; kişisel bir şey, potansiyel olarak bir sıkıntı alanı gibi geliyordu. Bu yüzden yargılamadan ya da tek kelime etmeden dinledi.

"Her zaman sezgilerim güçlü olmuştur, bunu biliyorsun. İnsanların neye ihtiyacı olduğunu sormadan bilirim; istemesem bile ne hissettiklerini hissedebilirim. Ama sana hiç söylemediğim şey, bunun sadece canlı insanlar için geçerli olmadığı. Bazen ölü insanlar üzerinde de işe yarıyor."

"Ölü insanlar," diye tekrarladı Rhys yavaşça. Bu bilgi karısıyla ilgili mevcut bilgilerinin içinden süzülüp geliyor, ruhların çalışmasıyla ilgili yaptıkları her konuşmayı renklendiriyor ve bilgilendiriyordu. "Yani... ölü insanların duygularını hissedebiliyor musun?"

"Bazen, eğer hisler yeterince güçlüyse. Diğer zamanlarda sadece küçük izlenimler. Sesler. Bakışlar." David'le savaşımadan önce titizlikle sürdürdüğü rujunun tamamı gitmiş, dondurmaya birlikte yenmişti. "Bir keresinde, Meemaw öldükten sonra uyandım ve onu odamızda dururken gördüm, gün gibi açıktı. Gelip yatağın kenarına oturdu ve bana gülümsedi, rüya görmediğimi biliyordum Rhys. Böyle bir şey ilk kez olmuyor."

Rhys zorlukla yutkundu. Sıradan bir perşembe gecesini derisinin canlı canlı yüzüldüğünü görmek isteyen varlıklarla boğuşuyordu ama iblisler en azından mantıklıydı. Kurallara uyarlardı, bir şeyler isterlerdi, sizin için çalışmaları için kandırılabilir ya da rüşvet verilebilirdi. Hayaletler ise tamamen farklı bir konuydu. Bir tablonun üzerindeki suluboya yıkamaları gibi oyalanırlardı, her zaman algılanabilirliğin hemen dışındaydılar ama ağır, çok ağır hissedilirlerdi. Hayaletler, yaşayan dünyada yankılanan travma dalgaları, korkunç ölümlerin ve kırık kalplerin hatırlatıcıları ve Rhys'in düşünmeye hazır olmadığı alemlere giden uzun, karanlık geçitlerdi. Hiç hayalet görmemişti ve görmek de istemiyordu.

Moira yaz mevsimiydi, kızarmış tene değen serin çarşafardı ve fırından yeni çıkmış sağlıklı bir yemektir. Dokunduğu her şey çiçek açıyordu: çiçekler, bebekler, yetişkin insanlar. Moira yemyeşil bir hayata o kadar bağlıydı ki, onunla konuşmak için çırpınan ölü şeylerin düşüncesini aklına getirmek neredeyse imkânsızdı.

"Bebek mi?" diye sordu. Fısıltıdan öte bir şey değildi.

Rhys sersemlemiş halinden sıyrıldı. Bu onunla ilgili değildi. Onunla ilgili imajının sonuçlarını düşünmek için daha sonra yeterince zamanı olacaktı. Şimdi Moira korkmuş ve onaylanmaya muhtaçtı; karanlık, gizli bir inciyi ortaya çıkarmak için kalbinin narin kabuğunu açıyordu. Bunu mahvedemezdi.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi hızla, elini ağzına götürerek. "Sen hâlâ benim karımsın."

"Ama benden korkuyorsun," dedi kadın, sesi titreyerek. Kahverengi gözleri yaşlarla doldu.

"Hayır, hayır! Neden senden korkayım ki? Bu *senin korktuğun* bir şey mi? Korktun mu?" diye sordu.

"Evet," dedi ve sel kapıları açıldı. Onun ceketinin içine kıvrıldı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Rhys'in çenesi gerildi. Duygularını herkesin önünde göstermeyi pek sevmezdi ama yine de kollarını ona doladı ve ağlamasına izin verdi.

Rhys onun saçlarını düzeltti ve alnından öptü.

"Bana söylemediğin için kızgın değilim. Ama söyleyebilirdin. Bunu biliyorsun, değil mi? Dinlerdim."

"Biliyorum," diye burnunu çekti. "Ama bu konuda konuşmayı sevmiyorum." "O zaman konuşmak zorunda değilsin."

Moira inledi ve yüzünü ellerinin arasına alarak gözyaşlarını sildi. Rimelini bozmamak için elinden geleni yaparak bir peçeteye yüzünü kuruladı.

"Ama buna *ihtiyacım var*. Artık görmezden gelemem. Onları ne kadar görmezden gelirsem, dikkatimi çekmek için o kadar çabalıyorlar. Küçük bir şeyken tüm bu hayali arkadaşlarım olduğunu sanıyordum. Salıncaktaki çocuğun seksenli yıllardan beri ölü olduğunu fark etmemiştim ya da okulda kum havuzunda benimle oynayan küçük kızın neden hep orada beni beklediğini bilmiyordum. Anneme bundan bahsettiğimde bembeyaz kesildi ve bana kesin bir dille ruhlarla dalga geçilmeyeceğini, evimizde bu tür sihirlerle dokunmadığımızı söyledi. Sadece beni korumaya çalışıyordu. Ondan uzak duracağıma söz verdim. Ama beni rahat bırakmıyor."

Ona doğru sarktı, içi boşalmıştı. Moira gibi sağlam yapılı bir kadın şöyle dursun, kimseyi kaldıracak kadar güçlü değildi ama onu kollarına alıp arabalarına kadar olan yüz metreyi yürümek zorunda kalmaması için kucaklamayı çok istiyordu.

Rhys derin bir iç çekti. "İşte burada David devreye giriyor."

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Ama elimdeki en iyi şans o olabilir. Doğu yakasındaki en güçlü medyum o ve biz de onu tanıyoruz. Bunu bir işaret olarak görmemek zor."

Rhys görünmez bir ağın iplerinin ikisinin de etrafını sardığını hissedebiliyordu, gittikçe daha sıkı. Teoride ikisinin de kurtulabileceği ama muhtemelen kurtulamayacağı bir şeyin eşiğindeydiler. Midesi çalkalandı.

Akıllı bir orospu çocuğu haklıydı.

"Sence bunu yapabilir mi?" Moira sordu. "Bana bu işi nasıl halledeceğimi gösterebilir mi?"

"Evet. Bu iyi bir fikir olmasıyla ya da onun bu konuda iyi davranmasıyla aynı şey değil. Ama evet."

Uyuşuk bir şekilde başını salladı, gözleri hiçbir şeye sabitlenmemişti. Bunun onu ne kadar zorladığını fark etmemiş olmasına şaşırılmıştı. Ama o, her zaman işine gömülmüş meşgul bir yaban arısı gibi müşteriden müşteriye ve büyüden büyüye koşturup duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu süre zarfında

Çalışma odasının karanlık dehlizinde ve araştırmasında onu kontrol etmesi gerekenin yarısı kadar. Bu kadar büyük şeyler böyle gözden kaçıyordu.

"Ona yardım edecek misin?" diye sordu sessizce.

"Bilmiyorum," dedi Rhys, o kitaplarla bir saat baş başa kalsa suç işleyeceğini çok iyi bildiği halde. David de bunu biliyordu. Rhys kütüphaneyi gördüğü anda şah mat olmuştu. "Öyle mi?"

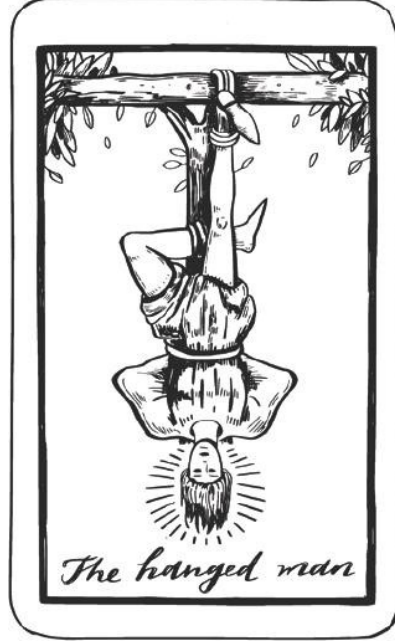
"Bunu düşünmem gerek."

Rhys başını salladı ve affogato'sunun kalanını itti. Moira'nın teni hiç hoşlanmadığı kül rengi bir ton almıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, tercihen sıcak bir fincan çayla yatağa girmeye.

"Seni eve götürebilir miyim?" "Evet, lütfen."

"Hadi, küçük tanrıça," diye iç geçirdi adam, masadan kalkarken. Kız onun kendisini kolundan tutarak sokağa geri götürmesine izin verdi ve ikisi de etraflarındaki havada asılı duran ağır kesinliği görmezden gelmeye çalıştı.

Hayatlarının rüzgârı yön değiştiriyor, bilinmeyene doğru esiyordu.

CH APTER ON BİR DAVID

Santiago'da brunch David'in grubu için aylık bir ritüeldi. Santiago's, dipsiz mimozalar ve şehirdeki en iyi Benedict yumurtalarını servis eden son moda bir füzyon bistrosuydu. Restoranın, dedikodu yapmak için mükemmel olan loş köşelere sıkışmış tereyağlı deri kabinleri vardı. Ama bugün, dış cepheyi kaplayan ferforje masalardan birinde açık havada yemek yiyorlardı. David buzlu San Pellegrino'sunu yudumlarken, Antoni de bahar güneşine karşı güneş gözlüklerini takmış, en son neredeyse erkek arkadaşını hayalete çevirme kararını sözlü olarak değerlendiriyordu.

"Haklı olduğumu hissediyorum. En azından... Burada kesinlikle yanlışta değilim."

Nathan mimozasına bir avuç ahududu ekleyerek, "'Yanlışta' derken neyi kastettiğine bağlı," dedi. Bu noktaya kadar aktif dinleme ve tavsiye verme işinin çoğunu o yapmıştı, çünkü bu David'in uzmanlık alanı değildi ve Cameron ilk içkilerini içerken dikkati dağılmıştı - muhtemelen ölü bir ilahiyatçıya akademik bir reddiye yazmayı hayal ediyordu.

"Yaptığım şeyin boktan olup olmadığını soruyorum."

Nathan acı çekmiş görünüyordu. "Uhhh... boktan olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Birine yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyor muyum? Hayır."

Antoni kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu da ne demek şimdi? Evet ya da hayır cevabı arıyorum."

"Bence duruma göre değişir!"

"Neden ona soruyorsun?" David istemeye istemeye kendini konuşmaya dahil ederek sordu. Eğer konuyu kendi haline bırakırsa, Nathan Antoni'nin öfkesini uyandırana kadar yarım saat daha oyalanacaktı. "Kafasına silah dayasan bile bir karar veremez ve o heteroseksüel."

"Hey," diye itiraz etti Nathan. "Burada evli olan tek kişi benim. Bu da bir şeydir. En azından evli olan tek kişinin ben olduğumu düşünüyorum. Cameron?"

Cameron, evlilik fikrinin ona mantıksız geldiğini ima eden belli belirsiz, kayıtsız bir ses çıkardı. Hiç kimse onun biriyle görüşüp görüşmediğini anlayamamıştı ama nedense bunu hayal etmek zordu.

"Antoni, bu konuda elini tutmayacağım," dedi David, soruyu bir el hareketiyle geçiştirerek. "Seni her gördüğümde aynı şey oluyor. Grindr'daki rastgele kişilerle bağlantı kurmana engel olan, kafayı taktığın başka biri olmadığına emin misin?"

Antoni onu masanın altından tekmeledi ve gözleriyle hançer gibi bir bakış fırlattı. David'in bunun kim olabileceğine dair bazı şüpheleri vardı ama bunu söylemek ona düşmezdi. Yine de bu, ayıyı dürtmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Gerçek bir tavsiye istiyorum David."

"Vermeyeceğim. Bu adamın nesi vardı ki? Sonuncusu gibi mi?"

"Hiçbir *sorun* yoktu; her şey yolundaydı ve sonra bana gerçekten bağlanmaya başladı ve benimle aylar öncesinden plan yapmaya çalıştı ve ben gerçekten klostrofobik olmaya başladım, bilirsin, ve-"

"Geçen seferki gibi, dava kapandı," dedi David.

Antoni öfkeleni, ama sonra David'in omzunun ötesinde bir şey gördü ve rahat bir nefes aldı. "Rhys, Tanrı'ya şükür. Bizim için bir tartışmayı çöz."

David gerildi. Bu mümkün değildi. Rhys altı aydır brunch'a gelmemişti. Kavgadan beri.

David arkasını döndü. Rhys McGowan ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, rüzgârın savurduğu koyu renk bukleleriyle masaya yaklaştı. Masalarının yanında durup güneş gözlüklerini ceketinin içine soktu ve David hâlâ halüsinasyon görmediğinden tam olarak emin değildi. Bu

kesinlikle yasaktı. Rhys neden gelmediğine dair bahaneler uydurmaya başladığında David boşanma davasında brunch'a katılmıştı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Rhys. Geç kalması garip değildi. Rhys her zaman en son gelen olurdu, ya Jamaica Plain'den işe gidip geldiği için ya da Pazar günleri kiliseye ara sıra gittiği için. Asıl tuhaf olan onun burada olmasıydı. Rhys aralarına oturduğunda Nathan ve Cameron anlamlı bir bakış attılar ama kimse onun aniden ortaya çıkışı hakkında yorum yapmadı.

Rhys yanından geçerken David mum ve tütsü kokusu aldı ve Rhys'in birkaç dakika önce bir şapelde diz çökmüş olduğunu sezdi. David aniden bir mimoza ya da üç tane istedi. Bu istek ona bir yük treni gibi çarptı ama birkaç yudum köpüklü suyla birlikte onu da yuttu.

Masa eski ritmine geri döndü, Nathan Rhys'e içki listesini uzatırken Antoni haftanın krizini anlatmaya başladı. Çocuk hiç tempo kaybetmedi.

"Biriyle aşağı yukarı iki ay görüştükten sonra onu geri aramamak yanlış mı?"

"Bu seferki kim?" Rhys sordu. "Erkek mi kız mı?"

"Fark eder mi? Sadece takıldığım bir adam." "Romantik olarak mı?"

"Aşağı yukarı."

"Tabii ki öyle; seni kim yetiştirdi? Birinden ayrılmak istediğinde her zaman onu arama nezaketini göster."

David'in ruh hali bir anda şaşkınlıktan kızgınlığa dönüştü. Rhys kim olduğunu sanıyordu ki, sanki hiç ayrılmamış gibi, sanki altı aydır anlaşılmaz sınırlar listesiyle David'i oyalamıyormuş gibi hayatlarına yeniden giriyordu? David'in evine adım atması yasaklanmış olsa bile, her zamanki koltuğuna oturup sohbete kaldığı yerden devam edebileceğini mi sanıyordu?

"Neden?" David karşılık verdi. Babası her zaman tüm sorunlarının nedeninin tavırları olduğunu söylerdi ve bu tavırlar en çok susması gereken zamanlarda ortaya çıkmaya meyilliydi.

Rhys masanın ortasındaki sürahidenden kendine bir bardak su doldurdu. "Yapılması gereken doğru şey bu. Ve Antoni, eğer bu konuda kendini suçlu hissediyorsan, vicdanın sana yanlış bir şey yaptığını söylüyor demektir.

özür dilemelisin. Görünüşe göre bu seni geceleri uykusuz bırakıyor, işte cevabın."

"Bu Katolik saçmalığı," dedi David. "Suçluluk duygusu onda dokuz ihtimalle seni geride tutan içselleştirilmiş bir utançtır. Eğer yaptığın şeyden hoşlanmıyorsan, bir daha yapma. Ama bu konuda kendini hırpalama."

Rhys gözleriyle bir uyarı atışı yaptı ama meydan okumaya kalkışmadı, sadece kendine bir parça focaccia tereyağı sürdü.

"Eğer gerçekten fikrimi öğrenmek istiyorsan Antoni," diye devam etti Rhys, sanki David hiç konuşmamış gibi, "eğer görüştüğün biriyle ciddi bir konuşma yapmaya hazır değilsen, onunla görüşmeye de hazır değilsin demektir. Sürekli ucu açık kaçamaklar yapıyorsun ve sonra karşıdaki kişi onları bir yere götürmeye çalıştığında çıldırıyorsun. Başından beri daha bilinçli ol."

"Saçmalık," diye tekrarladı David kuru bir kahkaha atarak. Şimdi Rhys'in, aralarındaki medeni ilişkiyi koruyacak profesyonellik cilası olmadığına onu neden çileden çıkardığını hatırlıyordu. Ahlakçılık, diğer insanların bitmek bilmeyen yargılamaları. "Biriyle çıkmak, başka biriyle iyi vakit geçirmekle ilgili olmalı."

Rhys, David'e alaycı bir bakış attı. "Peki bu son zamanlarda senin için nasıl gidiyor?"

Nathan masanın karşısında daha da eğildi, neredeyse vücudunu iki adamın arasına sokacaktı. Rhys ve David'in atışmalarının birlikte yaşamının bir ürünü olduğu günlerde bile hep hakem rolü oynamıştı. Cameron her zaman kendini nazikçe durumdan uzaklaştırırdı ve Antoni genellikle Rhys'in tarafını tutardı, küçük piç kurusu, ama Nathan tarafsız olmaya çabaladı.

"Brunch'a gelmeyeli epey oldu," dedi Nathan dikkatle.

"Meşguldüm," dedi Rhys yumuşak bir sesle. "Herkes kütüphanede son tez telaşını yaşıyor ve benim kendi araştırmam için yeterli zamanım olmadı. Çalışmalarımı daha fazla duyurmaya çalışıyorum. Yayınla ya da yok ol, bilirsin."

Sadece Cameron akademinin gerekliliklerini anlayabiliyordu ve bilgece başını salladı.

"Biliyor musun, Kitty seni özleyiyor," dedi Nathan. "Bir ara hep birlikte tekneye çıkmalıyız."

Rhys'in gözleri Nathan'ın yüzünde o kadar hızlı gezindi ki David olmayan biri bunu kaçırabilirdi. Nathan'ın seni özleyip özlemediğini ölçüyordu.

bu barış teklifini kabul etmek istedi. Nathan sosyal çevrelerine vurulan darbeyi iyi idare edememişti. Herkesin birbiriyle iyi geçinmesini istiyordu ve kokteyl saatlerinde, spor karşılaşmalarında ya da dernek toplantılarından sonra bir fincan kahve içmek için Harvard'ın bahçesinde yürürken herkesin her zaman elinin altında olmasını istiyordu. Nathan'ın kalbi kendi iyiliği için fazla büyüktü ve bunu bir savaş madalyası gibi göğsünde gururla taşıyordu. Rhys her şeye rağmen içine kapanık ve çekingen bir insandı, coşkulu arkadaşlık tekliflerine şüpheyle yaklaşırdı. Brunch'a geri döndüğü anda böyle bir davet muhtemelen onun için çok fazla olacaktı ve muhtemelen bundan sıyrılmanın kibar bir yolunu bulacaktı.

"Kulağa harika geliyor," dedi David'i çok şaşırtarak. O zaman çaba gösteriyordu. Kendini onların ortak dünyasına yeniden entegre etmek için aktif olarak çalışıyordu. "Kitty Moira'yı arasın ve bir randevu ayarlayalım." Bunu söylerken gülümsedi bile, öyle ki Nathan da gün batımı şeridi sırtışıyla ona karşılık verdi.

"Ee," dedi Rhys, garson ona bir bardak şampanya ve portakal suyu doldururken koltuğuna yerleşerek. "Tekneler ve randevular dışında son zamanlarda ne konuşuyorduk?"

Bu, herkes Rhys'e kaçırdığı şeyleri anlatmaya çalışırken bir okült sohbet selinin kapılarını açtı. Antoni, David'in bu kadar genç bir büyücüde gördüğüne şaşırdığı bir titizlikle Bardon üzerinde hâlâ büyük bir başarıyla çalışıyordu. Cameron çeşitli metinlerdeki bazı cehennem isimlerini çapraz analiz ediyordu, bu da Rhys'in kulaklarını dikmesine neden oldu ve iki adam çağırma formüllerinin kökenleri hakkında dilbilimsel teorileri değiş tokuş ederken David sessizce dinledi. Nathan her zamanki gibi orada olmaktan mutluydu ve bir konudan diğerine hiç vakit kaybetmeden geçiyordu. David'in asla olamayacağı bir şekilde sonsuz esnekliğe sahipti ve havayı gevezelikle dolduruyordu. David biraz kıskandığını hissetmekten kendini alamadı. Elbette sosyal bir başına buyruktu, ama her zaman bir performans duygusu vardı. Nathan neredeyse herkesin yanında gerçekten rahat görünüyordu. Bu David'e Moira'yı, onun her yabancından arkadaş edinme eğilimini hatırlattı.

"David," dedi Rhys, onun dikkatini çekerek. "Benimle sokağın etrafında bir yürüyüşe çıkar mısın?"

David elindeki kadehi kesin bir tavırla yere bıraktı ve Rhys'e sanki az önce birlikte bir kumarhane satın almayı teklif etmiş gibi baktı. "Şimdi mi?"

Rhys sadece "al ya da bırak" türünden bir omuz silkme hareketi yaptı. Nathan kibarca pazarlıkların sürdüğünü fark etmemiş gibi davrandı ama Antoni

düpedüz gücenmiş.

"Daha yeni geldin Rhys. Bütün kış ortadan kayboldun ve şimdi-"

"Bırak gitsin," dedi Cameron.

Antoni öfkeyle koltuğuna geri yaslandı ama başka bir şey söylemedi.

Rhys cüzdanına uzandı.

"Bende var," dedi David.

Rhys, "Hayır, yok," diye cevap verdi ve borcunu masaya fırlattı. David masanın hesabını kapatmaya yetecek kadar büyük birkaç banknot daha ekledi ama pek dikkat etmiyordu. Rhys buradaydı ve onunla özel olarak konuşmak istiyordu. David Rhys'in ağzını yumruklamak mı yoksa yine ortadan kaybolacağı korkusuyla ona sarılmak mı istediğini bilmiyordu ama her iki durumda da kriz geçiriyordu. Sessizce tabii. Rhys'e varlığının yarattığı etkiyi bilmenin tatminini yaşatmamak için kurnazca.

Sokağa adım attıklarında ılıman bir bahar esintisi onlara çarptı ve David, Rhys'in adımlarına ayak uydurmak için hızını artırdı. David daha uzun boylu ve bacakları daha uzundu ama Rhys paralı asker niyetiyle yürüyordu. David'in bu işin nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Önce Rhys'in konuşmasını mı beklemeliydi, yoksa bir tür özür dilemeye gönüllü mü olmalıydı? Yeterince özür dilediğini düşünüyordu. Rhys buradaysa, güneşli bir öğleden sonra onunla yalnız yürüyorsa, en temel kuralı çoktan çiğnenmiş demektir. Zaten bir Dernek toplantısı dışında sosyalleşiyorlardı ve bu da David'in istediği diğer tabuları yıkabileceği anlamına geliyordu.

"Antoni sana çok kızacak," dedi. "On dakikalığına geri döndün, onu umutlandırdın, sonra da kalbini kırdın."

"Antoni iyi."

"Antoni seni idol olarak görüyor. Benimle ilişkini kestiğinden beri seni ondan uzak tuttuğum için bana kızgın. Aynı spor salonuna gittiğimizi biliyorsun, değil mi? Sen gelmeyi bıraktıktan sonra bir ay boyunca beni görmeyi reddetti."

"Ondan hoşlandığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Nereden bileyim? Beni ilgilendirmez. Ayrıca, eğer birinin peşinden koşuyorsa, bu sen değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bence senin ortadan kaybolmana çok kızdı."

"Peki." Rhys caddeyi geçip sarmaşıklarla süslü bir dizi kahverengi binanın yanından yürürken burnunu kırıştırdı. "Belki de herkesi bu kadar uzun süre dışarıda bırakmakla hata ettim."

Yüzünde bir şakanın gölgesi bile yoktu ama David bazen Rhys'in şaka yaptığını anlamakta zorlanıyordu, en can alıcı nokta gözünün önündeyken bile.

"Bunu ona söylemeni bekliyorum. Aracınız olmak istemiyorum."

"Olacağım. Ama ben de seninle konuşmak istiyordum. Bu en kolay yol gibi göründü."

David sigara kutusunu tuttuğunu ve parmaklarının arasında çevirdiğini fark etti. Rhys böyle suskun ve öngörülemez olduğunda onu geriyordu. David'in parmakları çakmağını aradı.

"Sakıncası var mı?" diye sordu. "Devam et."

Rhys, David'in sigarasını yakabilmesi için kaldırımın gölgeleyen kayın ağaçlarından birinin altında yavaşlayarak durdu. Sonra Rhys, David'in büyük şaşkınlığıyla karton kutuya başıyla işaret etti. "Bir tane alabilir miyim?"

David'in boynundaki kaslar gerildi. Kendisini o eski karnaval oyunlarından birine davet edilmiş gibi hissetti: Yaklaşp elini gölgeli vazoya sokarsan bir ödöl çıkarabilirdin.

Ya da bir yılan.

"Üniversiteden beri sigara içmiyorsun." "Her şey için bir sezon, değil mi?"

David kutudan bir sigara çıkarıp Rhys'e uzattı, o da sigarayı beklenti içinde dudaklarının arasına yerleştirdi. David centilmenlikten pek hoşlanmazdı ama Rhys birlikte oldukları süre boyunca kendi sigarasını yakmamıştı. Rhys, altı ay önce araları açıldığından beri ona dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermemiş, eski bir kötü alışkanlığını tedavi etmesine yardım etmemişti. Bunun bir davet olup olmadığını söylemek zordu ama David şansını denedi ve küçük alevi Rhys'in yüzüne yaklaştırdı. Elinin ısırılıp ısırılmayacağını bilmeden sigaranın tutuşması için yeterince uzun süre oyalandı.

Rhys dumanı dalgın dalgın ağzına çekti, sert gözlerle ve başını meraklı bir şekilde eğerek David'i izledi. David'e bir kuşu hatırlattı. Belki bir kargayı.

"Nasılsın? Başka bayılmalar oldu mu?"

David kendi sigarasını yuttu, dumanı ciğerlerini yakana kadar bırakmadı. On dört yaşında, babası onu Amerika'ya götürüp sigaraya bakmasına bile izin verilmeyen bir hazırlık okuluna bırakmadan hemen önce sigara içmeyi böyle öğrenmişti. O

Hâlâ gizlice içiyor, çöp bidonlarının ve fakülte arabalarının arkasında modası geçmiş gibi tüttürüyorlardı.

"Hayır, artık yok."

"Ama?"

Güneyden esen serin ve başıboş bir rüzgâr Rhys'in ağzından çıkan dumanı yakaladı. Henüz yaza girmemişlerdi ve David, Rhys'in her şeyin boyutunu bilmesini istediğinden pek emin değildi.

"Hâlâ kendimi... kötü hissediyorum. Moira'nın dediği gibi hasta. Psişik faaliyetlerin en küçük fısıltılarına bile duyarlıyım ama hiçbirine odaklanamıyorum. Kendimi..."

Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Rhys sabırla bekledi. David'in duygularını tam olarak adlandırmak konusunda çok az deneyimi vardı. Her nasılsa, bu çaba göz kararmalarından daha korkutucu geliyordu.

"Olması gerekenden çok daha hızlı yoruluyorum. İş yerinde sebepsiz yere yoruluyor ve başım dönüyor. Ve uyuyamıyorum. Hareketsiz oturamıyorum."

Rhys başını salladı, sonra tekrar sivri adımlarına başladı. "Evdeki teklifleriniz hakkında düşünüyorduk," dedi Rhys.

"İkisini de kastetmiştim."

"Kastettiğini biliyorum. Ne yaptığını biliyorum David." "Ne mi yapıyorum?"

Rhys cevap vermek ister gibi göründü ama son anda yumruğunu çekti ve sadece başını salladı. "Başka bir büyük araştırma projesini üstlenecek vaktim yok. Kütüphanede çok yoğunum ve kendi çağırma işim için neredeyse hiç zamanım yok."

David'in midesinin dibine bir şey taş gibi oturdu. Şaşırmış olmayı diledi.

"Sorun değil. Bunu düşündüğün için minnettarım."

"Sana hayır demiyorum. Sınırlarımı belirliyorum."

Sınırlar, daha fazla sınır, o kadar çok sınır vardı ki David kendini onların içinde boğabileceğini düşündü. Öfke göğsünde tutuştu ve dilinde alev aldı.

"Artık seninle duygusal Jenga oynamayacağım. Dinle, eğer çok fazla sorun olacaksa, başka birini bulurum. Bunun bir Şey'e dönüşmesini istemiyorum."

Rhys dirseğine hafifçe dokunarak onu kalabalık caddenin karşısına geçirdi, yüzü David'in patlamasından hiç rahatsız olmamıştı. Belki de onlara yeniden alışmaya başlamıştı.

"Öyle olmayacak. Bu yüzden sınırlar hakkında konuşuyoruz. Bu konuda sana yardım edeceğim, çünkü kendini yerin dibine soktuğunu görmek istemiyorum ve çünkü babanın kütüphanesindeki o kitaplardan herhangi biri için birikim hesabımı boşaltabilirim."

"Ve?"

"İstersen konuşmayı deneyebiliriz. Bunun tüm bu sürece yardımcı olup olmayacağını ya da daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini bilmiyorum. Ama dar görüşlü olmaktan ve sosyal takvimlerimizi ayrı tutmak için taklalar atmaktan yoruldum."

"Tanrım, Rhys McGowan, önemsiz olmaktan yoruldun mu? Biri beni hastaneye kaldırsın, belli ki hepimizin korktuğundan çok daha kötü durumdayım."

Rhys ona onaylamayan bir bakış atmaya çalıştı ama bu bakış bir süre sonra sırtmaya dönüştü. David yarı azarlayan, yarı eğlenen bu gülümsemeyi tanıdı. Williams'ta gece geç saatlerde kütüphanenin okült bölümüne yaptığı baskınlarda ve yurt odasının zemininde votka eşliğinde yaptığı hızlı ve kirli çağrılarda ona sürekli eşlik etmişti.

"Her şeyin eski haline dönebileceğini söylemiyorum ama bir şeyler bulmaya çalışabiliriz."

"Bana uyar. Kitapları evinize getirmemi ister misiniz? İstersen onları gönderebilirim."

"Hayır, Moira hâlâ buraya gelmeni istemiyor. Tüm bunları ev hayatımızdan ayrı tutmak istiyor."

İşte buradaydı. İşin püf noktası. David'in Rhys'in ilgisinden pay almak istiyorsa iyi eğitilmiş bir köpek gibi atlaması gereken çember.

"Sence de bu biraz saçma değil mi?" David bastırdı. "Başka nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Beacon Hill'deki eve. Bunun belli olduğunu sanıyordum."

"Rhys, o evden nefret ettiğimi biliyorsun. İçinde o kadar çok para olmasaydı, kendime on sekizinci doğum günü hediyesi olarak onu yerle bir ederdim."

"İdeal görünüyor. Bolca alan var, soru soracak kimse yok ve tüm ana belgeler yerinde."

David kartonundan bir sigara daha çekti. "Sen kitap okurken ben de yaşlı babamın evinde öylece oturacak mıyım? Ölmeyi tercih ederim, teşekkürler. Benim bir dairem var, biliyorsun."

"O iğrenç modern ucubeden nefret ediyorum." "Sakin ol, orası milyon dolarlık bir apartman dairesi."

"Orası aşırı pahalı bir Ikea showroomu. Mantıklı ol. Ölmüş babanla olan kan davan uğruna antika bir kütüphaneyi yirmi kat yukarı taşımıyoruz. Eğer bu işi yapacaksak, doğru düzgün yapmalıyız."

David asık suratlı bir sessizlik içinde cadde boyunca sigara içti, Rhys'la birlikte başka bir köşeyi dönene kadar yaya trafiğinin arasında sallanıp durdu. Burada, dar konut sokağı daha sessizdi, işe gidip gelen arabalar sıralanmıştı.

"Madem bunu yapacağız, o zaman sana karşı dürüst olacağım," dedi David sonunda, izmaritini ayağının altına alarak. "Onun benimle ne sorunu olduğunu bilmiyorum. Benim bir tür yuva yıkıcı olduğumu mu düşünüyor? Hadi ama."

"Sana güvenmiyor David. Güvenmek için bir nedeni yok. Açıkçası, buna saygı duyuyorum."

"Ona ne zaman yalan söyledim? İyi niyetle yaptığım ve daha sonra özür dilediğim *tek şey* dışında ne zaman boktan *bir şey* yaptım?"

Bu iş iyi gitmiyordu. David Moira konusunu açmaya niyetli değildi, şimdi değil. Hiçbir zaman. Bu konuşmanın sonunda kötü görünmeyeceği bir yol yoktu.

Rhys sigarasından son nefesini çekti ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. "Seni tanımıyor."

"Birbirimizi kaç yıldır tanıyoruz, dört yıl mı? Siz ikiniz evlenmeden önce."

"Hayır, sizi etrafta görüyor ve bazen müşterilerinizi paylaşıyorsunuz. Senin hakkında hiçbir şey *bilmiyor*. Ne geçmişiniz, ne hedefleriniz, ne sevdikleriniz ve sevmedikleriniz, ne de aileniz hakkında."

David geri çekildi, iğrendi. "Neden böyle bir şey yapsın ki? O benim doktorum mu? Karım mı? Muhasebecim mi? Hazır başlamışken neden sosyal güvenlik numaramı sormuyor?"

Rhys burnunun kenarını sıktı ve gözlerini kapadı. Derin, sakın bir nefes aldı. "Dinle. Bunu nasıl söylerim? Sen benim için önemlisin."

"Duygulandım," dedi David, sesi düzdü.

"Bırak ben bitireyim," dedi Rhys, sert bir el kaldırarak. "Sen benim için önemlisin ve o da bunu görüyor, bu yüzden seninle de iyi ilişkiler içinde olmak istiyor. İkiniz arkadaş olmak zorunda değilsiniz. Birbirinizi anlamak zorunda bile değilsiniz; Tanrı biliyor ya, zıt kutuplarsınız. Ama o her zaman en azından denemeye istekli olmuştur."

"Fark etmedim."

"Çünkü onu buldozerle eziyorsun. Her hevesinize uymayan herkesi ezip geçiyorsunuz. Sen görmüyorsun ama görüyorsun. Ve bunu kastetmediğini biliyorum ama bu bir mazeret değil."

David'in kaburgalarından aşağı soğuk damlıyordu. Rhys iyi niyetinin her zerresini tüketiyordu. "Vay canına, dürüstlük saati olduğu kesin. Bunu mu yoksa sessizliği mi tercih edeceğimden emin değilim."

Rhys aniden topuklarının üzerinde döndü ve David neredeyse ona çarpıyordu.

Rhys'in sesi sakindi ama gözleri parlıyordu. "Onu seviyorum David."

"Tanrım, neredeyse beni deviriyordun. Dramatik olma, kimse sorgulamıyor-"

"İşim bitmedi. Moira'yı cehenneme kadar seviyorum. Onu paradan, kendi gururundan ve hırısından daha çok seviyorum. O kadın benim evim ve ona öncelik vermeye fazlasıyla istekliyim - gerekirse şiddetle. Bana kendini güvende hissetmek için bir şeye ihtiyacı olduğunu söylerse, onu alırım. Hikayenin sonu."

David çenesini hırsla öne doğru uzattı ama Rhys'le bu konuda tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu. Daha önce de bu bilenmiş, körü körüne bağlılığa maruz kalmıştı ve Rhys'in bunu takip etmek için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu.

"Peki şimdi neye ihtiyacı var? Çay ve kurabiye eşliğinde duygularımız hakkında samimi bir sohbete mi? Üzgünüm Rhys, ama bu asla olmayacak."

"Sadece benimle birlikte Evgeni'nin evine gelmek istiyor."

David bir kahkaha attı. "Ne için? Bana şaperonluk etmek için mi?"

"Yardım etmek, eğer yapabilirse."

Bu David'in duraksamasına neden oldu. Konuşmanın gidişatına bakılırsa, Moira'nın kendisine ruhlar dünyasını gezdirme teklifini kabul etmeye hiç niyeti olmadığını düşünmüştü. Eğer Moira'nın Moira'ya karşı nefretten başka bir düşüncesi varsa, Rhys bunu aktarmakta çok kötü bir iş çıkarıyordu.

"Gerçekten benimle çalışmak mı istiyor?"

Bir köşeyi daha döndüler, bir apartmanla inşaat iskelesi arasından geçerken Rhys David'in arkasına düştü.

"Henüz karar vermedi. Bu ikinizin arasında. Ama karar verebilmek için seninle biraz daha zaman geçirmeye hazır."

"Onu korkunç, ahlaksız büyücülüğüme dahil etmeye çalışmaktan vazgeçmemi söylediğin kısım bu mu?"

Rhys durdu ve David ancak o zaman bloğun etrafından dolaştıklarını fark etti. Başladıkları yere geri dönmüşlerdi.

Santiago'nun dışındaki köşede. Dışarıdaki oturma alanının diğer ucunda, üç Society kardeşi ikinci tur içkilerini yudumlariken sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Bu kararı vermek bana düşmez," dedi Rhys. Gözlerinde David'in dengesini bozan yalvaran bir ifade vardı. "Bu onun seçimi ve onu incitmeye çalışmadığını biliyorum. Sadece... dikkatli ol. Kafasında henüz çözemediği bir sürü şey var ve alınma ama sen de öyle. Böyle iki insanı hayaletlerle aynı odaya koyduğunuzda ne olur bilmiyorum ve ikinizin de başına kötü bir şey geldiğini görmek istemiyorum."

David cevap olarak yapabileceği tüm akıllıca yorumları gözden geçirdi ve hepsini bir kenara bıraktı. Bunun yerine kasvetli bir şekilde başını salladı. Rhys kronik bir oyunbozan ve endişe abidesiydi ama bu kez korkuları haklı olabilirdi.

Rhys başını sallayarak cevap verdi ve arabasına doğru ilerlemeye başladı. "Bu hafta sonu uğrarız. Cumartesi günü on bir uygun mu?"

"Bana uyar."

"Sigara ve yürüyüş için teşekkürler."

"Yaklaşık..." David saatine baktı, "Birbirinize bağırmadan on dakika. Ripley's'i ara."

"Ukalalık etme," diye azarladı Rhys ama sırtışı geri gelmişti. "Bütün bunlar benim sana yaptığım bir iyilik, tamam mı? Başka bir şey bekleme."

"Zaten artık benim tipim değilsin," dedi David küstahça, Rhys'in seksten bahsetmediğini bildiği halde. Çok daha tehlikeli ve korkutucu bir şeyden bahsediyordu: Arkadaşlık. Birbirlerine karşı gerçek bir açıklık ve güven.

David'in göğsü gerildi, eski savaş ya da kaç içgüdüleri devreye girdi.

"Elbette," dedi Rhys ve Lincoln'e doğru kayarken ona el salladı, yarı uğurlama, yarı vedalaşma.

CHAPTER TWELVE

MOIRA

Ellerinde bir tepsi Dunkin' Donuts kahvesi ve bir torba elmalı börekle saat on bire on kala Beacon Hill'deki eve vardılar. Moira bu etkinlik için seksenli yıllardan kalma, düşük bel, fildişi rengi bir elbise seçmişti. Büyük, kabarık kolları ona kendini güçlü hissettiriyordu. David'le ilgili her şey kendisini fazla yumuşak hissetmesine neden oluyordu ve bu kıyafetin bununla mücadele etmesine yardımcı olacağını umuyordu. Saçları yüzünden uzakta, sade bir şekilde toplanmıştı ve vişne rengi ruju ağzının üzerinde bir stop lambası gibi duruyordu. Rhys de şık giyinmek için elinden geleni yapmıştı. Dolabından diğerlerinden daha az buruşuk bir düğme çıkarmış, güzel, parlak ayakkabılarını ve telkari yüzüklerini almıştı. Rhys'in giyim tarzı kütüphanede çalışmaya başladığından beri daha sade bir hal almıştı ama içten içe hâlâ siyah giysiler ve lekeli göz kalemiyle dünyaya karşı kendini zırhlandıran asık suratlı bir gençti ve Moira da hâlâ uyum denizinde göze çarpmak için çırpınan çekişmeli bir sanat öğrencisiydi. Rhys o gün üçüncü kez, "Giriyoruz, çıkıyoruz," diye tekrarladı.

"Akşam yemeği için zamanında evde ol."

"Tamam," dedi ve kapının zilini çaldı.

Kimse cevap vermedi ama bir kat üstlerindeki pencere açıldı.

"Kütüphane," diye seslendi David aşağıya. "Kapı açık."

Moira büyük kapıyı iterek açıp içeri girdiğinde, uzaktan gelen müzik sesi sokağa kadar süzüldü. Bir stadyumu dolduracak kadar gürültülü bir şeyler çalıyordu, en sevdiği eski tişört gibi gösterişli ama yine de rahatlatıcıydı.

Seksenli yılların müziği onun algısına uyuyordu ama sadece başını eğip kırk beş derecelik bir açıyla baktığında. Bu sürprizde hâlâ büyüleyici bir şeyler vardı.

Elektro gitarın sesini takip ederek David'in çoktan kendi organize kaosuyla ele geçirdiği kütüphaneye gittiler. Bazı kitaplar raflardan indirilmiş ve üstlerine yapışkan notlar yapıştırılmış yığınlar halinde düzenlenmişti ve bir çay masası odanın ortasına sürüklenmişti. Üzerinde taşınabilir bir pikap, on iki paket maden suyu ve bir karton sigara duruyordu.

David yere bağdaş kurmuş, etrafına yasal yazışmaları yaymış, elinde iki fosforlu kalemle oturuyor, bir yandan da maden suyunu yudumluyordu. Moira onu daha önce blazer ceketten daha resmi bir kıyafetle gördüğünü hatırlamıyordu, ama üzerinde gerçekten de bir tişört ve kot pantolon vardı. Muhtemelen bir aylık market alışverişi için harcayacağından daha pahalıydı ama yine de bu manzara karşısında dengesi bozuldu. Bir an için yarı yaşında gibi göründü.

"Erkencisiniz," dedi, bir çıktının kenarına bir şeyler karalamayı bitirirken onlara bakmadan. "Umarım şehre girerken trafik korkunç değildir?"

"Hayır," dedi Rhys, kahve ve çörekleri sehpaye bırakırken. "Şunu kapatabilir miyim lütfen?"

"Evde sahip olduğum en rahatsız edici plak bu. Whitesnake'i açmadığım için şanslısın."

"Hâlâ beni strese sokuyor. O kadar bağırış çağırış arasında çalışamıyorum." "O zaman bir çıkmazdayız; sessizlik içinde çalışamam."

Moira tepsiden mocha'sını aldı ve David'e büyük boy kremalı kahveyi uzattı.

"Ah, kafein, eski dostum," diye mırıldandı. "Sen bir şeftalisin." "Çörek de getirdik."

"Hayır, teşekkürler. Onlar makrolarıma uymuyor. Burada biraz meşgulüm ama neden kocam kriz geçirmeden plağı bitirmiyorsun?"

Rhys ceketini çıkardı ve gözlerini devirdi. Görüldüğünden daha endişeliydi, Moira bunu anlayabiliyordu ama öyle görünmek için büyük çaba sarf ediyordu.

rahat ve kontrollü.

Rhys, "Eğer yumuşak bir şey bulabilirsen ve insan kulağını rahatsız etmeyecek bir desibel seviyesine indirebilirsen seninle ortada buluşuruz," dedi.

"O zaman bırak Moira yapsın," diye cevap verdi David. "Eminim senin hassas duyarlılığına nasıl hitap edeceğini biliyordur."

Moira, David'in onun varlığını zar zor kabul etmesine o kadar alışmıştı ki, onun Rhys'i açıkça iğneleyen ve ona 'şeftali' diyen bu küstah, şakacı versiyonuna hazırlıksız yakalanmıştı. Bunun da bir tür savunma mekanizması olduğundan emindi. Her şeyin üstünde, alfa avukat cephesi delindikten sonra ikinci bir koruma hattı. Adamın onu geçici bir iyiliğe mi davet ettiğini, yoksa içine girmesi için alaycı bir tuzak mı kurduğunu bilmiyordu. Ama elleriyle yapacak daha iyi bir işi yoktu ve bu ev onu hâlâ tedirgin ediyordu, bu yüzden David'in yanına çömeldi ve yanındaki plak sandığını karıştırmaya başladı.

"Bunların içinde ne olduğundan emin değilim," diye itiraf etti David. "On sekiz yaşındaki zevkime kefil olamam. Crosely de çok kaliteli değil ama sessizlikten iyidir."

Moira'nın parmakları hırpalanmış karton kutuları ustalıkla karıştırdı. David'in on sekiz yaşında zevki vardı, şey... Hiç zevki yoktu. Albümlerin hepsi kavgacı, abartılı rock gruplarıydı. Ve birkaç tane de erken dönem pop albümü. Rhys'in hiç de lezzetli bulacağı bir şey değildi.

"Terör estirmiş olmalısın," dedi. "Ailene bu şeylerle işkence eder miydin?"

David tek omzunu silkti. "Babam beni anaokulundan itibaren klasik piyano öğrenmeye zorladı, bu yüzden yelpazenin diğer ucundaki her şey taze bir nefes oldu." Moira'nın Britney Spears albümüne baktığını fark etti ve hemen, "Bunlardan bazıları kız kardeşime ait," dedi.

Moira kıkırdamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Hukuk diplomasının gösterdiği kadar iyi bir yalancı değildi.

"Bir kız kardeşin olduğunu fark etmemiştim. Büyük mü, küçük mü?" "Üvey kardeşim. Yedi yaş büyük."

Rhys'i muhtemelen çileden çıkarmayacak, tanıdığı tek albümü aldı.

"Fleetwood Mac iyi mi?" diye sordu kocasına. Rhys, tahmin edilebileceği gibi, kitapların cazibesine kapılmıştı ve David'in masanın üzerine bıraktığı yığınları inceliyordu.

"İyi," dedi yapışkan notlardan birine bakarak. "Bunları nasıl düzenledin David?"

"Bulabildiğim tüm aile geçmişini topladım ve sonra Evgeni'nin psikik rahatsızlıklar ya da ataklarla ilgili ne varsa çıkardım. Ne aradığından emin değildim."

"Dürüst olmak gerekirse ben de emin değilim. İstedğim gibi semptomların listesini hazırladın mı?"

David bir defterden kopardığı çizgili bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Eğer kötü huylu bir beyin tümörüm olduğu ortaya çıkarsa, bilmek istemediğime karar verdim. Bırakın huzur içinde öleyim."

"Sakın öyle deme. Ben doktor falan da değilim, o yüzden hasta olduğuna düşünmen için herhangi bir nedenin varsa kendini doktoruna götürmeni istiyorum."

"Evet, evet. Bir şey bulursan bana haber ver. Okumam gereken bir ton şey var."

"Kötülere rahat yok, ha?" Moira çantasından bir elma cipsi çıkardı ve ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdı. "Sanırım avukatların izin günü yok."

"Bugün benim izin günüm," dedi David, tasarımcı kot pantolonunu göstererek. "Müvekkil yok, ofis saati yok, mahkeme zamanı yok."

"Ve tüm bu okumalar sadece..." "Ev ödevi. O saatleri faturalandırmalıyım."

"Ben de Rhys çok çalışıyor sanıyordum. Aç olmadığına emin misin?"

David fosforlu kalemını bıraktı ve ayağa kalktı, ellerini sırtının alt kısmına bastırıp gerindi.

"Sonra yerim. Ancak seninle konuşmak istiyorum."

Moira kollarını kavuşturdu ve kaşlarının saç çizgisine kadar yükseldiğini hissetti. "David," diye başladı, "sen ve ben yanlış yola sapmış olabiliriz. ayak."

Belki durumun imkânsızlığından, belki de en sevmediği insanla bu ürkütücü evde tıklıp kalmanın verdiği stresten, ama Moira kendini tutamadı. Başını arkaya attı ve güldü. "Ah şekerim, bana bir dakika vermen gerekecek," dedi, neredeyse kıkırdayarak. "Yanlış ayak mı? Oh, yıldızlarım. Birbirimizden çok hoşlanıyormuşuz gibi davranmayalım Bay Aristarkhov."

"Ama yine de babamın evindesiniz."

"Pekala, kocamla birlikte bir iş gezisine geldim. Peki ya

Ne

old "Geri geldin çünkü benden bir şey istiyorsun. Gidiyor muyuz u?"

Bu konuda dürüst olmak mı yoksa rol yapmak mı?"

"David," diye uyardı Rhys ama azarlamasını bitiremeyecek kadar dikkati dağılmış bir halde kitaplara göz gezdiriyordu, tıpkı acil bir e-postayla dersi yarıda kesilen bir ebeveyn gibi.

Moira rahatsız olmadığını fark etti. Eğer bir şey varsa, bu kavga gecikmişti. "İçinde Atlantik kadar geniş bir kötülük damarı var; bunu sana hiç kimse söyledi mi?"

David bu suçlamadan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil; ben olayların özüne inmeyi önemsiyorum. Gerçek her zaman hoş değildir, Bayan Delacroix. Öyleymiş gibi davranmanın anlamı yok."

"Peki benim içimde ne olduğundan şüpheleniyorsunuz, ha?"

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve David'in gözleri yukarı fırladı. Bu kadar eski bir evde alışılmadık bir ses değildi, ama dikkatle dinliyordu. Gıcırta tekrar duyuldu, bu sefer başka bir yerden. Sanki biri üst katta hareket ediyordu.

Moira irkilerek bir açıklama için David'e baktı. David sıkıntıyla kaşlarını çatarak tavana baktı.

"Rhys?" diye sordu, her ne kadar sıradan görünmeye çalışsa da sesi ince ve yüksek çıkıyordu. "Bunu duydun mu?"

Kocası kitaptan başını kaldırıp baktı. Kitabı o kadar yakından inceliyordu ki burnu neredeyse sayfalara yapışacaktı.

"Neyi

duydum?"

"Dinle."

Birkaç acı dolu an boyunca sessizce dinlediler. Sonra gıcırtilar tekrar başladı. Bu kez ağır, gümbür gümbür ayak sesleri de eşlik ediyordu. Evde kesinlikle onlarla birlikte başka biri daha vardı. David yatılı bir hizmetçiden bahsetmeyi ihmal mi etmişti? Yoksa biri değerli eşyalarını aramak için mi içeri girmişti?

Moira tam ne yapmaları gerektiğini sormak için ağzını açtığı anda Rhys omuz silkti ve açıklamasını yaptı: "Gördün mü? Hiçbir şey yok."

Moira soğuk suyla ıslatılmış gibi hissetti. Hiçbir şey mi? Üst katta birileri bu kadar açık bir şekilde gürültü yaparken, Tanrı bilir ne yapmaya kalkışırken nasıl hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi?

Rhys araştırmasına geri döndü ve Moira'yı sersemlemiş halde bıraktı. Aklını mı kaçıırıyordu? Her şeyi halüsinasyon mu görmüştü? Ama David...

David onu büyük bir ilgiyle izliyordu. Biraz solgundu ama gözleri her zamanki canlılığıyla yanıyordu. Tek söylediği, "Bu çok ilginç," oldu. Sonra, kız daha fazla soru soramadan dikkatini tekrar Rhys'e yöneltti. "Şansın yaver gitti mi?"

"Daha yeni başladım David; tüm bu kayıtları düzene sokmak günlerimi alacak. Kendini eğlendirmenin bir yolunu bul. Birini hapse falan at. Bu konuda iyisin."

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye araya girdi Moira. Bu iş Rhys ve David şovuna dönüşmeyecekti. Onun gözetiminde olmazdı. "Neden bana kendini psşik olarak korumayı öğrenmemene kimin izin verdiğini söylemiyorsun? Bunun için buradayız, değil mi? Birbirimizle yaptığımız anlaşmaları tutmak için. Bunca yolu sadece senin vaka notlarını vurgulamayı izlemek için gelmedim."

David döşemeli şezlonga yaslanarak onu dikkatle inceledi. "Bu durumda, o benim babamdı. Beni okült bir topluluk içinde yetiştirdi. Korunmanın o kadar önemli olduğunu düşünmüyor gibiydi."

"Seni yetiştirdi mi? Kaç yaşındaydın? Onunla eğitime başladığında yani."

"Bilmiyorum, beş mi? İşaretleri nasıl arayacağını biliyordu."

Moira tüm çabalarına rağmen yüzünün yumuşadığını hissetti. Onu bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştı, geniş gözlü ve altın saçlı, minik elleri neler yapabileceğini görmeye hevesli yetişkin büyücüler tarafından bir planchette üzerine yerleştiriliyordu. O kadar küçük çocukların gözlerini ve kulaklarını ölümler için açık tutmak üzere eğitildiklerini duymuştu.

Genellikle doğru dürüst büyüyemezlerdi.

"Bir çocuğun üzerinde çok fazla baskı var."

"Sıradan olmaktansa olağanüstü olmayı tercih ederim. Baskı da bu paketin bir parçası."

Bu ifadede Moira'nın sezgilerine, elbise tamir ederken parmağına batan bir iğne gibi saplanan bir şey vardı. İçine sinmeyen bir otobüsü kaçırmasına ya da arkasında yürüyen tuhaf adamın onu eve kadar takip edebileceğini hissettiğinde bir arkadaşını aramasına neden olacak türden bir uyarı işaretiydi.

"Tamam o zaman. Her şeyden önce sana nasıl topraklanacağını öğreteceğim." "Kulağa korkunç geliyor."

"İşte tam da bu yüzden öğrenmen gerekiyor. Buraya gel, çivit çocuk."

Moira antika kanepelerden birine doğru ilerledi ve iki büyük şam yastığını yere serdi. Birinin üzerine bağdaş kurdu ve David'e de aynısını yapmasını işaret etti.

"Kendiniz ve Başkaları İçin Nasıl Ruhsal Bir Tehlike Olmazsınız'ın birinci dersi," dedi Moira keskin bir sesle, "nerede olursanız olun kendi bedeninize nasıl kök salacağınızdır."

"Kulağa meditasyon gibi geliyor," dedi David, gözlerini kısarak. Omuzlarında, Moira'ya ders veren bir müdüre laf yetiştiren bir genci hatırlatan sert bir duruş vardı. "Ben böyle şeyler yapmam."

"Neden yapmıyorsun?"

"Sırf kendimi iyi hissedebilmek için saatlerce hiçbir işe yaramadan oturmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Anlamını mı görmüyorsun yoksa korkuyor musun?"

David bir kahkaha attı. "Korkmak mı? Pardon, ne dedin?"

Moira omuz silkerek, "Pek çok insan kendisiyle baş başa kalmaktan korkar," dedi. "Kendileri hakkında öğrenebilecekleri şeylerden korkarlar ya da günün yapılacaklar listesinden uzaklaşırlarsa dünyanın dönmeyi bırakacağından korkarlar. Aslında oldukça yaygın bir takıntı."

"*Takılmıyorum*; sadece her an bayılabilecekken aptalca bir nefes egzersizi öğrenerek zaman kaybetmek istemiyorum."

Sadece hareketsiz oturmaktan korkmuyorsun o zaman. Dehşete düşmüş. Müşterilerinden onlarca kez bu tür geri dönüşler almıştı. Genelde, savunmaya geçmek, onun hizmetlerine hazır olmadıklarının açık bir işaretiydi. Önce kendilerine yardım etmeyi istemeye başlamaları gerekiyordu. Ama bu kez, müşteriye bazı zorlu dersleri çiğnemesi için göndermek bir seçenek değildi. David buradaydı, tehlikedeydi ve Rhys ile üçlü bir anlaşmaya kilitlenmişti. Sorunlu müşteri olsun ya da olmasın, yoluna devam etmek zorundaydı.

"Beni dinle. Bunda bir değer görmediğini biliyorum ama sana yardım etmek için bildiğim en iyi yol bu. Anlaşmamızın bana düşen kısmı buydu ve buna sadık kalacağım. Kimsenin sana kendini nasıl koruyacağını söylememesi senin suçun değil. Ama şimdi öğrenme şansın var."

David'in gözleri hâlâ şüpheyile bakıyordu ama dövüşme pozisyonundan sıyrıldı. "Peki. Ama sırada siz varsınız Bayan Delacroix. Ve size karşı hiç de yumuşak davranmayacağım."

"Peki. Babam beni zor işlerden kaçmamam için yetiştirdi. Şimdi gözlerini kapat. Telaşlanma. Sadece yap."

David bir yandan itaat etmeyi başarırken, bir yandan da kaşlarını çatarak tüm bu egzersizin saçma olduğunu ona ilette. Eğer David'in işbirliği yapmasına yardımcı olacaksa, David'in küçük bir tavrını hoş görmeye hazırды.

Moira farkındalığını kendi bedenine getirmeye çalıştı, sanki dikkatini çekmek için savaşılan bir düzine başka şey yokmuş gibi kendi nefesinin ritmine dikkat etti. David'in içinde uyandırdığı ateşli rekabet duygusu, bu evin ensesinde yarattığı nemli his, Rhys'in duygusal iyiliği için duyduğu endişenin endişeli bir kedi gibi midesinde dönüp durması... Hepsini bir kenara bırakıp bu anın derinliklerine dalmaya çalıştı.

"Başının tepesinden ayak tabanlarına kadar kendi bedeninin farkına varmanı istiyorum. Altınızdaki ahşap zemine nerede baskı yaptığını hissedin. O temas noktasına gömülün ve derin, sabitleyici bir nefes alın. Mümkünse karnınızın alt kısmına, yere kadar nefes alın."

David, kendisine söyleneni yaptı. Moira devam etmeden önce göğsünün yükselip alçalmasının derin ve düzenli hale gelmesini bekledi.

"Şimdi tüm fazla enerjinizin, günün tüm stresinin ve ruhsal elektriğinin içinizden geçerek o zemine battığını gözünüzde canlandırın. Bütün gün diğer insanlardan, diğer yerlerden, diğer ruhlardan emerek dolaşıyorsun. Bırakın gitsin. Yeterli olduğunuza ve üzerinize yapışan tüm bu ağırlığa ihtiyacınız olmadığına güvenin. Bırak gitsin."

David'in alnında bir duygu -belki de kafa karışıklığı- dalgalandı. Moira kıpırtısız bir şekilde oturmuş, onu o kadar yakından izliyordu ki ağzının hafifçe gerildiğini, daralan nefeslerinin sığlaştığını fark etti. Her ne ise, o korkuya karşı koymaya çalışıyordu. Bırakma kavramı bile onu derinden etkilemeye yetebilirdi; David hayatı boyunca parmaklarını her dizgin ve vitesin üzerinde sıkı sıkı tutmuştu.

"Bunun bir zaman çizelgesi yok," dedi biraz daha yumuşak bir sesle. "Bu bir sınav değil. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin."

Moira birkaç sakın nefes almayı başarmıştı ki tepesinde bir şey takırdadı, gıcırdadı ve yere çakıldı. Nefes nefese kaldı, neredeyse yerinden fırlayacaktı. Rhys hiçbir şey olmamış gibi uzaktaki kâğıtları karıştırıyordu, görünüşe göre garip seslere sağırdı. David hâlâ gözleri kapalı, yüzü sakın bir şekilde oturuyordu.

"Bu çok sinir bozucu," diye mırıldandı.

Moira bir elini çarpan kalbinin üzerine kapattı, içinde yanan korku öfke olarak dışarı çıktı. "Bu evde neler oluyor böyle?"

David dramatik bir çırpınısla gözlerini açtı. "Sen akıllı bir kadınsın; ikiyle ikiyi bir araya getir."

"Bugün buraya benimle dalga geçesin diye gelmedim."

"Seninle dalga geçmiyorum," dedi David ve şimdi sesi kırıncı çıkan oydu. Kendi iğrençliğinden gerçekten bu kadar habersiz miydi, yoksa ona bir tür sert sevgi gösterdiğini mi düşünüyordu? Belki de zalimlik ve imkânsız beklentilerle büyümüş bir çocuğun tanıyabileceği tek sevgi türü buydu.

"Davranış şeklin iyi hissettirmiyor," diye karşılık verdi, çocukluk travması olsun ya da olmasın, kötü davranışının yanına kâr kalmasına izin vermeyi reddederek. "Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi David, sesi biraz yumuşamış geliyordu. "Dinleyn Bayan Delacroix, ben... burada gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum. Ben de kendi adıma çaba göstermeye çalışıyorum."

Kendini ayağa kaldırdı ve ona bir el uzattı. Moira bir an öfkeyle ona baktı, sonra kabul etti ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ayakta durduklarında göz göze bile gelmiyorlardı ama Moira ilk kez onun kendisini eşit şartlarda, hesaba katılması gereken bir güç olarak değerlendirdiğini hissetti.

"Tebrikler," dedi adam. "İlk sınavını geçtin."

Moira elini geri çekmedi. Onu sıkıca tuttu ve babasının, cayabileceğinden şüphelendiği bir müşteriyle anlaşma yaparken yaptığı gibi gözlerinin içine baktı.

Sonra, açıklanamaz bir şekilde, David'in onu temas noktasından hafifçe, enerjik bir şekilde dürttüğünü hissetti. Eğer dikkat etmemiş olsaydı, koridorda biriyle omuz omuza çarpışmak gibi, bunu kaçırabilirdi. Ama dikkat *ediyordu* ve adamın parmak uçlarına nasıl hafif bir güvence nabzı gönderdiğini fark etti. Yüksek sesle yatıştırıcı bir şeyler söyleseydi muhtemelen ona inanmazdı ama dokunuşunda Aristarkhov'un yapmacıklığı yoktu. Moira onun duygularını sadece bir anlık bir titreşimle hissedebiliyordu ama bu kadarı yeterliydi: Onu bu kadar korkmuş görmek hoşuna gitmemişti.

Moira muhtemelen o anda elini bırakmalıydı ama her zamanki gibi meraklı olduğu için konuyu uzattı. David'in parmak uçlarını hafifçe sıktı ve ona demir gibi kararlılığının, geri adım atmayı ya da hafife alınmayı reddettiğinin net bir duygusal imgesini gönderdi.

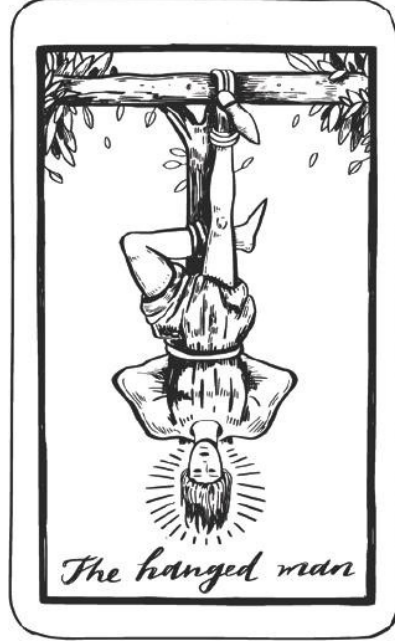
David elini geri çekti ve sanki yanmış gibi cebine soktu. Arkalarında, odayı sessizlikle dolduran plak cızırtılı bir şekilde sona erdi.

"Gelecek hafta tekrar gelin ve bu konuyu konuşalım," dedi David.

"Hamlen bu mu?" Moira sordu, parmakları David'in dokunuşundan hâlâ sıcaktı.

"Bu benim hamlem. Ders için teşekkürler."

Ona sırtını döndü ve plağı ters çevirdi. Sonra kendini tekrar evrak denizine bıraktı. Birkaç dakika sonra David milyonlarca kilometre uzaktaydı.

CHA PTER ON ÜÇ DAVID

Moira ve Rhys ile Beacon Hill'de buluşması gereken bir sonraki seferde David şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Aç karnına beş votka soda içmiş ve iki saat uyumuş gibi hissediyordu, oysa üç yıldır ayıktı ve tanıdığı en iyi su içen insandı. Ya psişik hastalığı daha da kötüleşiyordu ya da ölüyordu. David hangisini tercih ettiğinden tam olarak emin değildi.

Elleri araba anahtarları ve latte dolu karton bir tepsiyle Beacon Hill'deki evin ön kapısını omuzlayarak açtığında ev hiç telaşlanmadı. Aksine, onu gördüğüne sevinmiş gibiydi, sanki uzun zamandır nadasa ve vahşiliğe terk edilmiş bir alana yeniden düzen getiren bir kral gibiydi. Bu hoşuna gitmemiştir.

Rhys ve Moira kütüphanedeydi, bahar esintisini içeri almak için büyük cumbalı pencereleri iterek açmışlardı. Moira pencerelere yakın durmuş, temiz havayı içine çekiyordu ve üzerinde yere kadar uzanan turuncu, şal desenli bir Charlie'nin Melekleri elbisesi vardı. Boğazında kehribar rengi bir yusufçuk kolyesi parlıyordu.

"Geleceğinden emin değildim," dedi. Biraz nefes nefese görünüyordu, bu da David'i şaşırtmadı. Bu evin şeytani atmosferinde nasıl nefes alabildiğini asla bilemeyecekti.

"Neden almayayım ki? Randevuyu seninle teyit ettim."

"Bana 'eğitim' adında, hiçbir açıklama içermeyen bir Google takvim daveti gönderdin. Ne bekleyeceğimden tam olarak emin değildim."

"Eh, artık hepimiz buradayız," dedi. Hoş bir şekilde, umuyordu. Bugün diplomatik davranacaktı. Kendini toparlayacak ve kontrolü elinde tutacaktı. Ne de olsa burası onun eviydi. Öyle davranmaya başlamalıydı.

Moira'ya bir latte uzattı. "Aşağı inerken Tatte'de durdum ve sana bir şey getirmemek kabalık olur diye düşündüm. Tatlı seviyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Nedir bu?"

"Yeni favorin."

Moira kahveyi dudaklarına götürdü ve özenle yudumladı. David genellikle kalorilerini içmekten kaçınırdı ama bu onun en sevdiği hile öğünlerinden biriydi. Sert espresso ve köpürtülmüş süt, bal, kakule ve şekerli antep fıstığının çökmekte olan tadıyla karıştı.

"Aman Tanrım," dedi, gözleri zevkle yuvarlaklaşmıştı.

David içinden bir memnuniyet nabzının attığını hissetti. Aslında günlük hayatında insanlara iyi davranmak için pek fazla nedeni yoktu ama Moira'nın en son birlikte olduklarında ona söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Onun kendisiyle alay ettiğini düşünmüştü. David onu aşağılamış olmasını gerçekten önemseydiğini fark edince dehşete düşmüştü ve bunu telafi etmek istediğini fark edince daha da dehşete düşmüştü.

Duygusal bağlar zordu, çoğu zaman baş ağrısına ve kalp ağrısına değmezdi ama Moira ona yardım etmek için elinden geleni yapacaksa, David de ona minnettarlığını göstermek için elinden geleni yapmalıydı.

"Rhys?" David üçüncü fincanı ona uzattı. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, üçlü bir shot değil, çünkü bugünlerde kalbin patlayacak ve ben buna yardım ve yataklık etmeyeceğim."

"Kafeine hayır demeyeceğim," dedi Rhys.

David ceketini ve evrak çantasını gıcırtılı bir koltuğa bıraktı. Rhys'e babasının geniş kütüphanesini işaret etti. "Pekâlâ, biz sizi yalnız bırakalım. Sihrini konuştur. Gerçek ya da mecazi, hangisi olduğu umurumda değil."

"Siz ikiniz nereye kaçıyorsunuz?" Rhys, David ile karısı arasında endişeli bir bakış atarak sordu.

David Moira'ya tatlı bir gülümseme verdi ve Moira daha temkinli görünemezdi. Ona güvenebileceğine dair hiçbir önsöz söylemeden, ona özgürce iyilik teklif edebilmesi inanılmazdı. Bu bir

kıskandığı bir yetenektir. Dünyadaki tüm çekiciliğe rağmen yine de kimsenin inanacağı bir nezaket üretmiyordu.

"Ona henüz evi doğru dürüst gezdirmedim. Tam olarak Güneyli misafirperverliği sayılmaz ama ben misafirlerimin yollarını bildiklerinden emin olmak için yetiştirildim."

Rhys neredeyse gücenmiş gibi, "Hiç tura çıkmadım," dedi.

"Hiç misafir olmadın. Bayan Delacroix?"

David ona kolunu uzattı. Gömlek kollu giysiler içindeydi ve onun sıcak dokunuşunu hissedebiliyordu.

"Keyfine bak," dedi kadın. "Yolu göster."

Evin ikinci katına doğru ilerlediler, adımları tozda hayalet gibi ayak izleri bırakıyordu. Duvardaki portreler onlara kaşlarını çatarak bakıyordu. Kan gibi koyu ve kalın yağlı boya dalgaları odadaki tüm ışığı yutuyordu.

David ona bakmadan konuştu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Gerginsin." Kadının endişesi, temas ettikleri noktadan yayılan, derisinin altına gerilmiş ince bir iplik gibiydi. Zihniyle onu kovalıyor, kadının kalbinin kökünü kazımaya çalışıyordu. "Merak etme, seni öldürmek için gotik tavan arasına götürmüyorum."

Moira, "Sen de sakın kalmak ve bana hiçbir şey belli etmemek için çok uğraşıyorsun," diye karşılık verdi. "Ama aslında rahat değilsin."

David sırtarak ona baktı. Moira bakışlarını önünde sabit tuttu, adımlarını hiç kesmedi.

"*Katmanları* toplayabiliyorsun. Bu harika bir şey."

"Tek yaptığım, açıkça söylemeseler bile insanların nasıl hissettiklerine dikkat etmek. Özel bir şey değil."

"Aynı fikirde değilim. Sen empatiksin. Gerçekten. Karanlık bir seans odasında biriyle bir saat boyunca el ele tutuşabilirim ve sadece korku ya da öfkenin en küçük ipuçlarını yakalayabilirim. Güçlü duyguları. Ama sen bir maestro gibisin."

Moira omuz silkti. "Teşekkürler, sanırım. Ama benimle bu yerde yürümemelisin. Hava iyi değil; küf sporları ya da asbest gibi bir şey soluyormuşum gibi hissediyorum."

"Güvende olacağına söz veriyorum."

"Kendim için endişelenmiyorum; senin için endişeleniyorum. Bir köpek kadar hastasın. Yerinde olsam bu evden ya da başka bir yerden uzaklaşırdım."

İçinde her ne varsa onu kışkırtıyor. Köpekbalığı gibi etrafını sardığını ve seni yere sermek için beklediğini hissedebiliyorum."

David kollarını çözdü ve ellerini ceplerine soktu. Topuklarının üzerinde dönerek ona baktı ve soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Peki ya auralar? Onları görebiliyor musun?"

"Hayır. Sen görebiliyor musun?"

"Elbette."

Moira dudaklarını büzdü. "Benimki neye benziyor?"

David bunu beklemiyordu. Bunu öylesine açık bir merakla sormuştu ki, gözlerinde biraz da hayret vardı. Böyle bir şeyi tüm cazibesini kaybetmeden nasıl yapabiliyordu? David sihirbazlık numaralarından etkilenmeyi yıllar önce bırakmıştı. Ama belki onun için bir tane daha yapabilirdi. Hiçbir zararı olmazdı ve ona biraz daha güvenmesini sağlayabilirdi.

David bakışlarını odaklamadı ve onun biraz ötesine, omzunun birkaç santim ötesindeki o tatlı noktaya baktı. İnsanlara bu şekilde bakmak en iyi günlerinde bile başını ağrıtıyordu ve bu migrenine iyi gelmiyordu ama hâlâ böyle küçük bir şeyi yapıp yapamayacağını görmeye değerdi. Çocukken auraları denemesine gerek kalmadan algılayabiliyordu ama insan gözü aynı anda bu kadar çok dalga boyunu algılamaktan hoşlanmıyordu. Kaslarını o kadar sık çalıştırıyordu ki, eğer denerse genellikle orada burada bir renk pırıltısı yakalayabiliyordu.

"Bir çeşit pembemsi-mor," dedi, görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptırarak. "Eflatundan çok lavanta tarafında."

Moira sanki o da bir parıltı görebilecekmiş gibi parmak uçlarına baktı. "Huh. Bu ne anlama geliyor? Açık yüreklilik, değil mi? Ya da yaratıcılık?"

"Ah, bilmiyorum. Bana sorarsan, aslında hiçbir şey ifade etmiyorlar; sadece çoğu insanın göremediği enerjik titreşimler. Lorena'nın botaniğinde çalışırken kulağa hoş gelen bir şeyler uydururdum. O zaman yirmi dolar daha zengin olurdum ve müşteri de kendini çok daha iyi hissederdi."

Moira kısa bir süre durdu. "Lorena Vargas için mi çalışıyordun?"

Boston'daki her okültist bu ismi bilir ve saygı ve haklı bir gözdağı karışımıyla konuşurdu. Lorena şehrin önde gelen okült malzeme tedarikçisiydi ve Santeria'nın saygıdeğer bir rahibesiydi. Eğer kimsenin çözemeyeceği büyü bir sorununuz varsa, Lorena'ya giderdiniz. Eğer

belirsiz büyü malzemelerine ulaşmak istediğinizde ya da inisiyeleri kabul etmeyen bir ruhani öğretmen için referansa ihtiyacınız olduğunda Lorena'ya giderdiniz. O aynı zamanda David'in bir zamanlar ev ödevi yardımı ve arkadaşlık tavsiyesi için gittiği kişiydi.

"Beni neredeyse o büyüttü. Evgeni okuldan sonra beni dükkanına gönderirdi, bir işin beni beladan uzak tutacağını ve bana biraz çalışma ahlakı öğreteceğini umuyordu. Her zaman palo santosunu etrafımda sallıyor ve beni reiki şifa seanslarına katılmaya zorluyordu. Sokak çocuklarını evlat edinmeyi seviyor."

"Görünüşe göre sana temel savunma yöntemlerini öğretmeye çalışıyormuş. Belki onu daha çok dinleseydin bana ihtiyacın olmazdı. İkiniz görüşüyor musunuz?"

"Pek değil."

"Görüşmelisiniz. Ve ona teşekkür etmelisin. Bu senin ev ödevin."

"Yapabilirim," dedi David, yapmayacağını bildiği halde. Lorena'yla uzun zamandır konuşmamıştı ve garip buluşmalardan nefret ederdi. David konağın içinde yılan gibi dolanan dar ve karanlık koridorları işaret etti. "Bu katta çoğunlukla yatak odaları var. Ben evin çalışma odasının karşı tarafında uyudum. Pek ilginç değil."

Moira ayak parmaklarının ucuna basarak onun omzunun üzerinden karanlığa baktı. "Bu koca evde sadece ikiniz mi yalnızdınız?"

"İnan bana, birbirimizden uzaklaşmak güzeldi. Senden sonra." David başıyla evin alt katına inen kıvrımlı merdiveni işaret etti ve zemindeki karmaşık mermer işçiliğine doğru indiler.

"Yapabileceğim her şeyin aura okumaktan daha faydalı olduğunu mu düşünüyorsun?" Moira sordu.

"Ölülerin her zaman işe yarar yanları vardır, Bayan Delacroix. Ne zamandır hayaletleri görüyorsunuz?"

"Küçüklüğümden beri. Bir keresinde anneme anlatmaya çalıştım ama kabul etmedi. Bir süre sonra insanlara anlatmayı bıraktım ve sonra onları görmeyi tamamen bırakmaya çalıştım."

"Nasıl?"

"Elimden gelen her şekilde. Gözlerimi kapatır, ellerimi kulaklarıma götürür, doğru düzgün düşünemeyene kadar tekrar tekrar saçma sapan şeyler söylerdim. Eğer gerçekten orada olmadığını düşündüğüm birini görürsem, başka bir yere bakardım. İncil'deki günahlardan gözlerinizi kaçırmak gibi. Sonunda beyninizi hiçbir şeyi algılamaması için eğitiyorsunuz."

"Eğer ihmal ederseniz kaslar zamanla körelir. Ama bazı insanlar doğuştan yeteneklidir."

"Eminim dik oturabilecek yaşa geldiğinden beri sana üstün yetenekli olduğun söyleniyordur, ha?"

Merdivenlerin dibine geldiler ve David kaşlarını çattı. "Soruları benim sorduğumu sanıyordum."

Moira elbisesinin uzun eteğini düzeltti, bir nergis kadar masum görünüyordu. Sırları seven ve acımasız bir zihne sahip bir nergis.

"İşte bu yüzden buraya kadar geldim, değil mi? Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmezsek birbirimize pek yardımcı olamayız, değil mi? Ve ben kişisel bilgilerim konusunda çok açık sözlü oldum."

David az önce ekşi bir şey tatmış gibi ağzını kapattı ama başını salladı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana ailenin ne haltlar karıştırdığını anlatarak başlayabilirsin," dedi kadın, yüksek tavanlı oturma odasında David'in yanında yavaşça yürürken. David çarşafların altındaki mobilyaların neye benzediğini zar zor hatırlıyordu; temizlik şirketine evi kış uykusuna yatırmasını daha yeni söylemişti.

"Paranın çoğu uluslararası ticaret ve yatırımdan geliyor."

"Rhys zengin olduğunuzu söyledi; uzun zamandır kayıp olan büyü kitaplarıyla dolu kütüphaneden bahsetmedi. Sen" -kız ona bir bakış fırlattı, kelebek kirpikleri dalgalanıyordu- "bir tür gizli suç prensi falan mısın?"

David bir kahkaha attı. Çocukluğunun hiç de normal geçmediğini neredeyse unutmuştu. "Daha iyi bir kelime bulamadım. Gerçi, ailemin savunmasına göre, biz sadece teğet olarak suça bulaştık. Doğrudan bir bağımız yok. En azından sizin kanıtlayabileceğiniz bir şey yok."

"Anladığım kadarıyla büyü ailenizde çok eskilere dayanıyor."

"Yüzyıllar," dedi David ve onu mutfığa götürdü. Bir ziyafet hazırlayabilecek kadar büyük, açık planlı ve doksanlı yılların başındaki zevklere göre dekore edilmişti, ray aydınlatması ve çirkin meşe dolaplarına kadar. "Uzun süre sihirbazlık yapmadan ya da bunu çok iyi yapmadan bizim kadar köklü olamazsınız. Babam dünyanın en etkili okültistlerinden bazılarıyla ilk isim olarak tanıştırdı; puro içmek, büyü kitapları takas etmek ya da borç para almak için her zaman eve gelirlerdi. Çoğu zaman seanslara ev sahipliği yapardım. Evgeni bana hava atmayı severdi."

Sözlerindeki acıyı uzak tutmak imkânsızdı. Moira'nın ağzında yumuşak, endişeli bir "O" harfi belirdi, bir soru sormaya hazırlanıyordu ama David'in sempati duyacak hali yoktu.

"Babam ben doğduğumda neyle uğraştığını biliyordu," diye devam etti. "Doğru kaynaklara ve öğretmenlere erişimim olduğundan emin oldu."

"Peki neyle uğraşıyordu?"

"Bir dahi." Bu kelimedede zevk yoktu, sadece gerçeğin soğukkanlı bir ifadesiydi. Ağzında yavaş yavaş eriyen buz gibi hissetti. "Salon solunuzda. Ve şimdi, eğer sakıncası yoksa, Evgeni hakkında konuşmayı bitirdim."

Merdivenlerin hemen dibindeki havadar fuayeye geri dönmüşlerdi.

Moira tavanın karanlık kirişlerini görebilmek için boynunu yukarı kaldırarak etrafına bakındı. "İyi. Ama seninle işim henüz bitmedi. Yalnız kalması zor bir adamsın ve bu fırsatı boşa harcamaya niyetim yok."

"Sakin ol, kocan buralarda değil. Onun duymasını istemeyeceğin bir şey söyleme." Flört etmek, kaypak ve kurnazca, kolay geliyordu. Zor konuşmalardan sıyrılmanın en sevdiği yolu bu.

Moira onunla yüzleşmek için döndü, çenesi keskin bir şekilde dışarı çıktı. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun, David Aristarkhov?"

Fiili ağzından çürük bir meyve ısırtığı gibi tükürdü. David dişlerinin arasından hava emdi. Yanlış hesaplamıştı, ama şimdi kendini buna adanması gerekiyordu.

"Hayır, çekici *olmaya çalışıyorum*. İkisi arasında anlamsal bir fark olduğunu öne sürmek istiyorum."

Öfke, ufukta yuvarlanan gök gürültüsü bulutları gibi yüzünü gölgeledi. "Bana yağ çekmeye çalışırsan kendimi bu evden dışarı atar ve bir daha asla geri dönmem. Ben bedava içki için göz kırpabileceğin bir kokteyl garsonu değilim."

David gözlerindeki eğlenceli ışığı kırıştırdı. İyi. Eğer kız her şeye sinirlenecekse, kendini kandırmasına gerek yoktu. "O Aristarkhov büyüğü Rhys üzerinde de işe yaramadı. Başka herkeste işe yarıyor. Yargıçlar, barmenler, fark etmez. Ne oluyor?"

Moira kollarını kendi etrafında sardı. Uzun kollu giysiler içinde bile yarı donmuş görünüyordu. "Bahse girerim Rhys seni bu işe girmeyecek kadar seviyordu. Birini sevdiğinde sadece gerçek olanı istersin. İlk buluşma ışıltısından daha az güzel olsa bile."

David ona gülümsedi, bu sefer gerçekten gülümsedi, ağzında özellikle şair bir eski sevgilinin bir zamanlar martinideki limon kıvrımına benzettiği o acı tuhaflıkla.

"Sakın bana karşı yumuşadığınızı söylemeyin Bayan Delacroix."

Moira ellerini kalçalarına koydu ve ona dik dik baktı. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi, turuncu rujlu etkilenmemiş bir çizgi halindeydi. David daha geniş gülümsemekten kendini alamadı. İnsanların omurgasızlığından ya da destekleyemedikleri kabadayılıklarından hoşlanmazdı. Ama onun rakibine gözünü kırpmadan bakabilme yeteneği onu etkilemişti.

"Kalbimde senin için yumuşak bir düşünce barındırmaktansa canlı bir kerevit yutmayı tercih ederim," dedi. Yavaşça, kasıtlı olarak, canını yakan bir nezaketle. "Bunu yapmam çünkü bir yalancının kokusunu yüz metreden alırım. Ve kötüden tatlıya bu kadar hızlı dönüşebilen bir adam büyük bir sahtekârdan başka bir şey değildir."

David bir elini kalbinin üzerine koydu, bir hakaret meraklısının sevinciyle sersemlemişti. "Kesinlikle *acımasısın*. Senden iyi bir savunma avukatı olur."

"Bana iltifat etmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet," dedi ve onun yanından geçti. Kendini, taşa donmuş çalkantılı bulutlara benzeyen büyük bir mermer levhanın gözüne yerleştirdi. "Burası evin tam ortası olmalı. Bir saniye buraya gel."

"Neden?"

Dengesi bozulmuş ve biraz yorgun görünüyordu. Evin enerjisi onu yıpratıyordu ama birkaç dakika daha hazır ve tetikte olması gerekiyordu.

"Bir teoriyi test etmek istiyorum."

Moira ileriye doğru birkaç temkinli adım attı ve David, Moira'nın topuklu ayakkabıları az önce durduğu yerin tam üzerine gelene kadar geri adımlarla ona karşılık verdi.

"Bakalım evlerle aran iyi mi?" dedi. "Bütün evi okumaya çalışmamı mı istiyorsun?" "Eğer yapabilirsen."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı. Antika fuayenin açık ağzından dışarı baktı. Turuncu bir alev yalımı etrafındaki cansız ahşabı aydınlatıyordu.

"Bir süredir farkında olmadan evi okuduğundan şüpheleniyorum. Sadece rahatlamaya çalış," dedi David.

"Buradayken asla rahat olamıyorum," dedi kadın. "*Senin yanındayken*" diye eklememişti ama David bunu açıkça duymuştu.

David onun arkasına geçti ve bir elini omzunun üzerinden kaldırarak ışıksız bir koridorun karanlığında dümdüz ileriye işaret etti.

"Odaklanmak için bir nokta seç," dedi. "Diğer her şeyin yok olmasına izin ver. Sadece oraya bak ve nefes al."

Bu, Evgeni'nin yöntemlerinden biriydi ve genellikle okul çağındaki David'in ölüm perdesinin ötesini görmek bir yana, doğru dürüst göremeyecek kadar yaralandığı durumlarda kullanılırdı. Evgeni bazen çocuğun önünde bir cep saati sallandırır ya da bir topaç çevirirdi, dikkatini çekip trans haline geçmesini sağlayacak herhangi bir şey. David karanlığın da işe yaradığını biliyordu. Karanlık gözü çeker ve zihni sararak bilinçli düşünceyi sustururdu. David'in seans sırasında gözlerini kapatma alışkanlığı sadece gösteriş için değildi; doğru zihin yapısına geçmesine yardımcı olan zihinsel bir numaraydı. Eğer Moira da ona uyarsa, kendini karanlığın içine düşüyormuş gibi hissedecek, yavaşça ama karşı konulmaz bir şekilde içine çekilecekti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Daha iyi."

Omuzları kulaklarından aşağı inene ve nefesi derinleşene kadar bekledi. Sonra avuçlarını gözlerinin üzerine getirdi, teninin sıcaklığını hissedecek kadar yaklaştı ama dokunacak kadar değil. Evgeni'nin hilelerinden bir diğeri, onun bilincini daha da derin bir duruma sokmaktı. David'in midesi, babasının onu eğittiği gibi birini eğitme düşüncesiyle biraz bulandı ama Moira'nın burada olmak istediğini, sürecin her adımına rıza gösterdiğini kendine hatırlattı. Bu aynı şey değildi.

"Gözlerini kapat," dedi. "Evle birlikte nefes al. Bana ne hissettiğini söyle. gör."

Geri çekildi ve izlemek için merdiven tırabzanlarına yaslandı. A Moira dikkatle dinlerken kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı. "Her şey soğuk geliyor. Biraz halsiz."

"Burası yaşanmış bir ev değil. Uyuşuk. Daha derine in."

Moira derin bir nefes aldı ve parmaklarını iki yanına açarak atmosferde herhangi bir enerjik mesaj olup olmadığını araştırdı.

"Üşüyorum," dedi. "Ve biraz başım dönüyor. Ama sanırım... Bilmiyorum." Evin gizemlerini çözmeye çalışırken yüzü bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Bu yerde doğru olmayan bir şeyler var. Bir şeyler... kapalı. Döşeme tahtalarının altında çürüme gibi ya da... Tanrım." Bir elini göğüs kemiğine bastırarak biraz sallandı. "Oh, bu hiç hoş değil."

Moira'nın dudağı titredi ve David kendini tırabzandan yukarı itti, kalbi hızla çarpmaya başladı. Ağlayanlarla ne yapacağını hiç bilemezdi.

"Tanrım, bu çok kötü," dedi Moira. Nefes nefese kalmış, hiperventilasyona tehlikeli bir şekilde yakın dans ediyordu. "Bu çirkin kötülük her yerden üzerime baskı yapıyor. Korkuyorum. Nefes alamıyorum."

David ileri atıldı ve onun iki elini birden tuttu.

"Moira. Gözlerini aç."

Başını hızla salladı, dehşete kapılmıştı. Kadının korkusu, tıpkı birinci sınıf partisinde denediği tek bir darbe gibi David'in içine işledi; tüm gerginlik, mide bulantısı ve ezici çaresizlik.

"Sorun yok, güvendesin. Moira. Beni dinle. Gözlerini aç."

Yuvarlak kahverengi gözleri yaşlarla camlaşarak açıldı ve David'in elini tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. Bu, orada olduğunun ve savaştığının kanıtıydı, bu yerin ruhunun karanlık derinliklerinde bir yerlerde kendini kaybetmediğinin kanıtıydı. Parmaklarını David'inkilere doladı ve David de onun yanında ve gerçek olduğunu göstermek için elini sıktı.

"Moira," dedi David üçüncü kez. Bir peri masalındaki sihirli sözcükler gibi, etrafındaki karanlık büyüü bozmaya yetti.

Doğruca ona baktı ve titrek bir nefes aldı.

"Bu ev," dedi sessizce, "insana da hayvana da uygun değil. Burada yanlış bir şeyler var."

"Biliyorum." David başparmaklarını bileğinin narin kemikleri üzerinde bilinçsiz, yatıştırıcı daireler çizerek gezdirdi. Küçükken Leda ağlamasını durdurmak için sırtına daireler çizirdi. David yıllardır ağlamamıştı ama bu hareket onun aklından çıkmamıştı, duyguların vahşileşmesine karşı bir büyü gibiydi.

Moira gözlerinde parlayan korkunç bir anlayışla ona baktı. "Burada ne oldu?"

"Çok şey," dedi David, daha sessiz. Moira'nın onunla bu konuda konuşmaya çalışmayacağını umuyordu. Bu konuda konuşmaktan nefret ederdi.

"Baban... İkinizin arası pek iyi değildi, değil mi?"

David güldü. Kadının nazik konuşması çocukluğunda yaşadığı dehşeti bir sitcom gibi gösteriyordu.

"Hiçbir şeyi bitirmedik; bir gün okuldan eve geldiğimde babamı çalışma odasında kalp krizinden ölmüş buldum. Siyah kartını aldım, kendime bir Audi aldım ve evde öyle büyük bir parti verdim ki komşular polisi aradı. Onun için ağlamadım. Evgeni kontrolcü, kötü ruhlu bir orospu çocuğuydu. Ve evet, beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü."

Son cümleyi kayıtsızca söyledi çünkü yüksek sesle söylemek hiç kolay olmamıştı. Ama kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

Moira onun ellerini bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi, geyik gözleri şefkat doluydu. Böyle güzeldi, cüzdanında sakladığı annesinin eski fotoğrafı gibi güzeldi, kameraya kibarlığı ve iyi mizahı gizleyen soluk bir Mona Lisa gülümsemesi verdiği fotoğraf gibi.

Bu güzellik David'de Moira gidene kadar kendini eski odasına kilitleme isteği uyandırdı.

"Rhys'in sana bir şey söylediğini düşünmeni istemiyorum... Hemen bir sonuca varmak istemedim. Ama bu ev..." Bunaltıcı halsizlik içinde titriyordu.

David onu dirseğinden hafifçe tutarak evin ortasından uzaklaştırdı. Şimdiye kadar ona neredeyse hiç dokunmamıştı ama birdenbire parmaklarını hafifçe tenine bastırmak ve doğrudan kalbine bir güvence nabızı göndermek kolay oldu. Yüksek sesle söylemekten daha kolaydı.

"Cehennem ağzından iki cinayet uzakta enerjik bir kara delik," diye ekledi David. "Bu yerde bir terslik olduğunu anlamak için çok güçlü bir medyum olmaya gerek yok ve benim tahminime göre sen bu konuda fazlasıyla yetkinsin. Rhys hiçbir şey fark etmeyebilir ama onda bir Roomba'nın sezgisel yeteneği var. Bu eve baktığında konfor, para ve statü görüyor, Southie'de sokak köşelerinde pek de dağıtılmayan şeyler."

"David mi?" Rhys'in sesi ikinci kattan aşağı süzülüyor, bir anı gibi yankılanıyordu. "Siz ikiniz nereye kaçtınız? Bir şey buldum."

Rhys merdivenin başında belirdi, tırabzanın üzerinden eğilerek ikisine de baktı ve dondu kaldı. Birbirlerine bu kadar yakın duran ve eski dost sanılabilecek bir kadınla bir erkeği değil de bir hayaleti görüyor gibiydi. Belki de sahneyi bu kadar şok edici yapan buydu.

David sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi Moira'nın dirseğini bıraktı. "Ne oldu?" diye seslendi.

Rhys gözlerini kırptırdı, biraz sersemlemişti, sonra David'e merdivenleri işaret etti. "Bence gelip şuna bir bakmalısın. İkiniz de."

David dimdik ayakta duran ve dantel bir mendille gözlerinin kenarlarındaki yaşları silen Moira'ya baktı. Kadın burnunu çekti ve ayakkabılarını hızlı hızlı vurarak David'in yanından geçti.

"Onu duydun. Gidip ne bulduğuna bakalım."

David, kadının bayılma ihtimaline karşı dikkatle arkasından gitti. Tek seferde bu kadar olumsuzluğa nasıl tepki vereceğini bilemezdi ve onu gelin gibi merdivenlerden yukarı taşıyacak kadar centilmen hissetmese de, kafasını parkeye vurmasına da izin vermeyecekti.

Çalışma odasındaki masanın üzerinde, yapışkan notlarla titizlikle işaretlenmiş, yüzleri açık çeşitli boyutlarda kitaplar vardı. Birkaç defter de bölümlere ayrılmış ve işaretlenmişti.

David yanından geçerken Rhys'e bakmadı ama diğer adamın karısına doğru kaydığını duydu.

"İyi misin?" Rhys sessizce sordu. David kitaplardan birinin yoğun akademik yazısını sanki onun için bir şey ifade ediyormuş gibi inceliyormuş gibi yaptı. Kulak misafiri olmak iyi bir görüntü değildi. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey, sadece ürttüm, hepsi bu. Bu lanet ev yüzünden."

"Emin misin?"

"Bunu sonra konuşuruz," dedi, kısa bir öpücük sesiyle. "Neye bakıyorum ben Rhys?" David biraz fazla yüksek sesle sordu.

Rhys onun yanında belirdi, gözleri keşfetmenin heyecanı ile parlıyordu. "Ortak bir iplik. Sanırım. Bana gösterdiğin aile ağacını inceleyerek başladım ve sonra Evgeni'nin defterlerine ve günlüklerine geçtim. Bir şey buldum. Bir isim."

Rhys devasa referans metinlerinden birini masanın üzerinden David'e doğru itti. Metin minicikti: aynı varlıkla bağlantılı olduğu düşünülen şeytani isimlerin bir listesi. Bir tanesi mavi mürekkeple daire içine alınmıştı. Rhys tarafından değil - muhtemelen bir antika kitabı tahrif etmektense annesine biseksüel olduğunu açıklamayı tercih ederdi. Bunu işaretleyen her kimse, hepsinden önce gelmişti.

David ismi okumak için gözlerini kıstı. "Baelshieth?"

Heceler dişlerinin arasından yağ gibi, arkasında leke bırakabilecek bir şey gibi kaydı. Hoşuna gitmemişti ama tanıyamamıştı da.

"Bekle," dedi Rhys. Masanın etrafında koşuşturdu, ismin dipnotlarda geçtiği bir başka yıpranmış sayfayı, sonra da yüzyıl başında yaşamış bir spiritüalistin karalamalarının bez ciltli bir baskısını gösterdi. Şeytani isim, varlıklar ile ilişkilerin adaklar aracılığıyla sürdürülmesine dair bir bölümün yanında, kenar boşluklarına açıkça yazılmıştı. El yazısı ince ve ağırdı ve David hemen tanıdı.

"Evgeni."

Moira kendini masanın kenarına doğru itti ve bacak bacak üstüne attı. Hâlâ biraz sarsılmıştı ama kendini toparlıyordu.

"Bunlar babanın notları mı?" Moira sordu.

"Dahası da var," dedi Rhys. Heyecandan nefesi kesilmiş, yanakları pembe pembe kızarmıştı. Rhys'in sadece iki unsuru vardı: okültizm ve arşiv araştırması ve her ikisine de derinlemesine dalmıştı. "Buraya bak."

Rhys avuç içi büyüklüğünde deri bir defteri uzattı ve David not aldığı bölümü okudu.

Sümer metinleriyle çapraz referans. Baelshieth ile olası bir bağlantı?

Babasının kırılmış ve kaba saba sesini neredeyse duyabiliyordu. David omuz silkti. "Bunlar araştırma notları, ne olmuş yani? Çok araştırma yapmış. Bu ismi tanımıyorum bile. Gerçekmiş gibi gelmiyor."

"Ama akla yatkın. Bu isimlerin aktarılırken nasıl piçleştirildiğini bilirsiniz, ama bu Sami dil kalıplarını anımsatıyor. Birinin geriye dönük olarak kayıtlara uydurma bir isim eklemeye çalışmadığından emin olmalıyım; bu ilk kez olmazdı ama-

"Rhys," dedi David nazikçe, kitabı tekrar eline bastırarak. "Neden bahsediyorsun?"

"Şimdiye kadar bununla ilgili altı referans buldum, babanın hiç duymadığım belirsiz bir ismi işaretlemek için kendi yolundan çıktığı *altı* ayrı zaman. Bu sana da garip gelmiyor mu?"

David, Rhys'in evlerinde volta attığını, ortaçağ tarihi ödevine dokunulmadan kartlara şeytani isimler ve çağrışımlar yazdığını hatırlıyordu. Geceleri uyuyamadığında onları koyun gibi sayar, kabul sınavını geçmeye ve Cemiyet'in basamaklarını olabildiğince çabuk tırmanmaya kararlıydı. David, ruhlar mahkemesinde yaygın olarak kabul gören isimleri daha iyi tanıyan birini düşünemiyordu.

"Bunun kendimi bok gibi hissetmemle ne ilgisi var anlamıyorum. Ya da kafamın içindeki sesle, hatırladın mı? Burada olmamızın sebebi?"

Rhys genişçe omuz silkti. "Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey ve ben hangi iğneyi aradığımı bile bilmiyorum. İsmi bulduğu her yerde işaretlemiş, altını çizmiş, vurgulamış, daire içine almış. Bana tuhaflıklara dikkat etmemi söylemiştin; bu çok tuhaf."

"Belki," dedi Moira. Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu.

Rhys masadan uzaklaştı ve ensesini ovuşturdu. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve David, Rhys'in uyuyup uyumadığını merak etti.

Bu küçük araştırma projesi üzerinde mesai saatleri dışında çalışıyordu. Rhys'in karşısına çıkan herhangi bir problemi çözmeye kafayı takması tam Rhys'e göreydi; üniversitedeyken bütün gece çalışmakla ünlüydü. David sorunlarının Rhys için bu kadar dikkat çekecek kadar önemli olacağını hiç düşünmemişti. En azından artık.

"Hey," dedi David, Rhys'in yüzüne bakarak. "Spiral yapma. Sadece... odaklanalım, tamam mı?"

Moira yardımsever bir tavrıyla, "Halledilmesi gereken çok şey var," dedi. "İyi iş çıkarıyorsun bebeğim."

David onun cesaretlendirici olmak için gereken enerjiyi nereden bulduğunu anlayamıyordu. Yine de Moira muhtemelen bir bıçak yarası yüzünden kan kaybediyor olabilirdi ve yine de hastaneye giderken bir çocuğun ayakkabısını bağlamak için durabilirdi.

"İyi," diye mırıldandı Rhys. Bir şeyin kokusunu almıştı ve bunun peşini bırakmayacaktı, David bu kadarını biliyordu. "Ama kütüphane kayıtlarında buna dikkat edeceğim."

David onun sırtına vurdu. "Keyfine bak. Yeter ki beni neyin hasta ettiğini bul da onu sistemimden atıp hayatıma devam edebileyim."

"Lafı açılmışken," dedi Moira. "Sanırım başka bir dersin zamanı geldi."

"Öyle mi?" David ona doğru dönerek sordu. Tüm kırılmanlığı Her zamanki nazik ama sert tavrının yerini almıştı. "Ne konuda?"

Moira gülümsedi ve bu gülümseme ona bugünlük onun deneyleriyle oynamayı bıraktığını gösterdi. Şimdi rahatsız olma sırası ondaydı.

"Sanırım beyaz bir koruyucu ışık imgeleyerek başlayacağız ve sonra derin, sabit nefesler alacağız."

David inledi. Uzun bir gün olacaktı.

CHAPTER ON DÖRT MOIRA

Beacon Hill'deki ev, tüm ihtişamına ve boş odalarına rağmen hızla klostrofobik bir hal alıyordu ve Moira'nın düşüncelerini kocası ya da David Aristarkhov olmayan biriyle çözmesi gerekiyordu. İyi tavsiyeler almak için arayabileceği pek çok insan vardı: annesi, Rhode Island Tasarım Okulu'ndaki ölümüne arkadaş grubu, hatta vintage mağazasında birlikte çalıştığı kızlar. Ama Boston'daki büyü dünyasının enstest ilişkilere dayalı inceliklerini bilen ve David'in çevirdiği dolaplardan iki adım ötesini düşünecek kadar zeki birine ihtiyacı vardı. Geriye bir kadın kalıyordu.

"Üçünüzün arasında garip bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi Kitty Vo, espressosunu özenle yudumlarken. Moira'yla birlikte Boston Common'da hızlı adımlarla yürürken çay boyu beyaz elbisesinin eteği baldırlarının etrafında sallanıyordu. Yaz vaadiyle flört eden, gerçekten ılık ilk bahar günüydü. İki kadın Kitty'nin öğle tatilinde kahve içmek için buluşmuşlardı ve şimdi her zamanki iltifatlar ve şakalar bir kenara bırakılmış, doğrudan işe koyulmuşlardı.

"Bu kesinlikle kendimi içinde bulmayı beklediğim bir durum değil," dedi Moira. "Ama dediğim gibi, çekip gidemezdik. David'in teklif ettiği şey çok iyiydi."

"Ve insanların acı çekmesini izlemekten nefret ediyorsun," diye araya girdi Kitty. "O kişi David olsa bile."

"Doğru," diye iç geçirdi Moira. Buzlu mochasını döndürdü, buzı dalgın dalgın ıngırdattı. "Sence yaptığım yanlış mıydı? Yardım etmeyi kabul etmem?"

"Böyle bir adam için yanlış ya da doğru diye bir şey yoktur. Sadece ondan alabileceğin her şeyi almak var. Senin de bir medyum olduğunu bilmiyordum."

Moira burnunu kırıştırdı. Yeteneklerini her zaman medyumluğun karşıtı olarak tanımlamıştı. 'Cadı', annesinden ve büyükannesinden miras kalan rahat, tanıdık bir terimdi. Cadılar toplumlarına yardım ederlerdi: hastalıkları iyileştirir, ilişkileri onarır ve gelecekte haber verirlerdi. Medyumlar ise yaşamlarını gölgelerde sürdürür, yas tutanların duygularını sömürür ve yakın zamanda ölmüş olanları doğaçlama aile terapisi seansları için mezardan çıkarırlardı. Küçük yaştan itibaren ona karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bakması, yabancıardan şeker almayı reddetmesi ve medyumlarla arkadaşlık etmemesi öğretilmişti.

"Aceleci davranmayalım," dedi Moira. "Ölü insanlar görmem, görmek *istediğim* anlamına gelmez. David gibi ruh çağırma seanslarına ev sahipliği yapmak istemiyorum. Sadece biraz huzur ve sessizlik istiyorum. David psişik kaslarımı güçlendirerek ölüleri daha kolay engelleyebileceğimi düşünüyor gibi görünüyor. Umarım haklıdır."

"David hıyarın teki olabilir ama şarlatağan değil," dedi Kitty, müşterilerini bir üst satışa ikna ederken kullandığı o dikkatli ve havalı ses tonuyla. "İnsanlara kendi yöntemleriyle yardım ettiğine inanıyorum. Belki sen de yapabilirsin? Sen zaten güçlü bir cadısın Moira. Diğer yeteneklerinden korkmuyorsun, o halde neden bundan kaçıyorsun?"

Moira bir omzunu silkti, aniden biraz zor durumda kaldığını hissetti. Ölülerden tam olarak neden korktuğunu sorgulamak, ciddi bir gölge çalışması yapmak ve karmaşık olsa da sevgi dolu insanlar olan ebeveynlerinin mirasıyla boğuşmak anlamına geliyordu. Henüz bu göreve hazır olup olmadığından emin değildi.

"Nimetlere layık olmak için kendini küültmene gerek yok, Tanrı biliyor ki Cemiyet'teki çocuklar bunu yapmıyor. İstedikleri her şeyi elde etmeyi hak ettiklerine gerçekten inanıyorlar ve evren de buna aynı şekilde karşılık veriyor," diye bastırdı Kitty. "Başkalarının onlar hakkında ne düşüneneğini umursamıyorlar, o zaman biz neden umursayalım?"

"Ben hâlâ iyi bir insan olmak istiyorum," dedi Moira.

"Bana sorarsan iyi bir insan olmak abartılıyor. Annenle bu konu hakkında konuştun mu? İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

Moira alt dudağını dişledi. Genelde annesine her şeyi anlatırdı ve ayda iki kez pazar günleri yaptıkları görüşmeleri iple çekerdi. Ama hayatının köşelerinden içeri sızan öte dünyadan gelen ışıltıları bastırmak için o kadar uzun zaman harcamıştı ki, ailesiyle bu konuda nasıl konuşacağını unutmuştu. Annesinin anlayamayacağı bazı şeyler vardı. Bir medyumdan ders almak bu listenin en başında yer alıyordu.

"Sanırım bu kendi başıma halletmem gereken bir şey. Zaten yirmi dört yaşındayım, değil mi? Hepimiz büyümek ve bazen ebeveyn katkısı olmadan seçimler yapmak zorundayız."

"Peki, nasıldı? David ile çalışmak?"

"Kesinlikle göz açıcı ama aynı zamanda sinir bozucu. David... Kaba konuşmak istemem ama..."

"Moira, bazen *çok* nazik oluyorsun. O adamla aramda kaybolmuş bir aşk yok. David Aristarkhov tam da Cemiyet'te yanlışı olan şey. O şımarık, aşırı güçlü bir kayırmacılık vakası."

"Tatil partisinde çıkardığın kavgayı hatırlıyorum."

Kitty homurdandı. "Bininci kez kendisiyle övünüyordu. Birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu ve benim de içimde birkaç martini vardı. Eğer durumla ilgili söz hakkım olsaydı, Baş Rahiplik yarışından tamamen çekilirdi."

Moira Kitty'ye bilmiş bilmiş sırıttı. "Tabii, sanki senin durumla ilgili söyleyecek *bir* şeyin yokmuş gibi."

Herkes Nathan'ın Cemiyet'e gelmeye başlamasının tek sebebinin bölgedeki daha genç profesyonellerle tanışmak olduğunu biliyordu ve Antoni, Tanrı onu korusun, banka kredisi için onay verdiği birini iblis çağırma kulübüne davet etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Moira, Nathan'ın Dernek toplantılarında ortaya attığı her önerinin aslında Kitty'nin kulağına fısıldadığını çok iyi biliyordu. Kitty açık ara daha güçlü bir sihirbazdı ve tatlı, güneşli Nathan'la evlenmeden çok önce patlayan bir okült işi yürütüyordu.

Kitty, Boston'un önde gelen iç mimarlarından biriydi ve geleneksel feng shui'yi şık minimalist iç mekanlarla bütünleştirmesiyle tanınıyordu. Güçlü bir geomancy aile geleneğine sahip önde gelen Çinli Amerikalı iş adamlarının kızı olan Kitty, onların tacındaki mücevherdi.

Hem iş hem de sihir alanında başarılı olan ve tüm bunları şık bir şekilde yapan bir adam. Nathan ona verdikleri en büyük ödündü ama iyi bir aileden geldiği ve Kitty'yi mutlu ettiği için onun başıboş yatırım heveslerini ve tutarlı bir kariyer yolundan yoksunluğunu hoş görmekten mutlu görünüyorlardı. İnanılmaz derecede.

Kitty omuz silkerek, "Derneğin kadınları üye yapmaması benim suçum değil," dedi. "İzimi daha az doğrudan yollarla bırakmak zorundayım."

"Neden girmek istiyorsun ki Kitty? İş bulmaya ya da boşanma sırasında mal varlıklarını korumaya çalışan cüppeli bir grup erkek tozlu eski ritüeller yapıyor. Senin yaptığın çok daha ilginç ve insanlara gerçekten yardımcı oluyor."

Kitty onlar gezinirken gözlerini Common'a dikti, piknik yapan genç aşıklara ve sincapların peşinden koşan çocuklara baktı.

"Ben erişim istiyorum. Güce yakınlık. Ve daha fazla çapraz antrenmana asla hayır demeyeceğim. Günümüzde ve çağımızda, esneklik sizi güncel tutar. Topluluğun erişebildiği türden ruhları çağırmayı ve kontrol etmeyi de bilseydim yeteneklerimle neler yapabileceğimi hayal edebiliyor musunuz? İşte bu yüzden Rhys'i tahtta istiyorum. Tüzüğü değiştireceğini biliyorum. David sadece cinsiyetçi eski muhafızlara boyun eğecektir."

"Peki Rhys karşılığında ne alacak?"

"Sadakat, canım. Etraftaki en kıt kaynak."

Moira dişlerini sıktı. "İstersen o politik kâbusun içine girebilirsin ama ben dışarıda iyiyim. Kararları kendim vermeyi ve kendi işimi yürütmeyi seviyorum. Sıraya girip emir almakta hiçbir zaman iyi olmadım."

"Belki öyle, ama emir vermekte iyi olabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?" Moira sordu, bir önsezi teninde geziniyordu. Küçük bir ürperti duydu. Büyükannesi ona her zaman altıncı hissinin karıncalanmasına dikkat etmesini öğretmişti. Bir kehanet uygulaması olarak, astroloji ya da tarot kadar estetik açıdan etkileyici değildi ama önsezileri onu daha önce hiç yoldan çıkarmamıştı.

"Baş Rahip kiminle evliyse onun belli bir etkisi vardır. Wayne'in karısı bu rolle hiç ilgilenmedi ve o bir okültist değil. Ama sen..."

"Kitty, lütfen beni herhangi bir güç oyununun içine çekmeye çalışma. Sen ve Rhys Makyavelist bir kabuğun içindeki iki bezelyesiniz."

"Ve sen de olabildiğince tatlısın," dedi Kitty. "Arkadaşlığından hoşlanmamın birçok nedeninden biri de bu. Ama ben aptal değilim, Moira. Dernekteki o rol yapan adamların saygısını kazanmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Bahse girerim bir değişiklik olsun diye ayaklarına kapamaları çok iyi hissettirecektir."

Moira kendini hiçbir zaman çok hırslı biri olarak görmemişti. Hırslı bir hanımefendiye ya da Hristiyanlığa yakışmadığına inandırılarak yetiştirilmişti. Ama Rhys'in kolunda, onun seçilmiş eşi olarak mecazi bir taç takarak cemiyet etkinliklerinde boy gösterme düşüncesinin ensesindeki tüyleri diken diken eden heyecanını inkâr edemiyordu. Kendisine hiç yüz vermeyen yaşlı erkeklerin, onun böyle bir makama yükseldiğini görünce nasıl ağızlarının sulanacağını ve aval aval bakacaklarını hayal edebiliyordu. Elini öpmek ve isteklerini kulağına fısıldamak için kendilerini nasıl paralayacaklarını. Hak etmeyen hiçbir şeyi unutmayan ya da affetmeyen kendisi ise onları reddetmekten büyük zevk alırdı.

Moira küçük bir nefesle kendini bu hayalden kurtardı. Böyle şeyler dilemek kendisine hiç yakışmıyordu. Ama yine de son zamanlarda giderek daha az kendisi gibi davranıyordu. Sanki içinde başka bir kadın filizleniyor, yüzeye çıkmaya ve zehirli bir çiçek gibi açmaya hazırlanıyordu.

Muhtemelen bu onu korkutmalıydı.

Ama bu yeni kadınla tanışmaya can attığını fark etti.

"Moira mı?" Kitty sordu.

"Özür dilerim," dedi Moira, hayalinin son kırıntılarını da silkeleyerek. "Bugünlerde aklımda çok şey var."

"Bu Rhys ve David'le mi ilgili?"

"Nasıl yani?" Kitty, Ortak Alan'ın açık alanında kimsenin onları dinlememesine rağmen sesini alçalttı. Kitty olası bir skandal karşısında her zaman sesini alçaltırdı. "Orada hiçbir şey... olmuyor, değil mi?"

"Oluyor mu?"

"Demek istediğim, geçmişte birbirlerine karışmaları çok kolay oldu. Rhys ve David tekrar görüşüyorlar mı? Görüşüyorlarsa Nathan'a söylemem, söz veriyorum. Sadece merak ediyorum."

Moira ince bir kahkaha atarak, "Rhys ve ben evliyiz," dedi. David ve Rhys'i *birlikte* düşününce midesindeki bir şey sıkıştı ve çırpındı, bu gülünçtü, imkânsızdı. Yine de içinden garip, baş döndürücü bir his geçti, kısmen kıskançlık, kısmen kaynayan

Sezgi, kısmen... Moira tam olarak emin değildi. Neredeyse heyecanlanıyormuş gibi hissediyordu ama bu tamamen yanlıştı, değil mi?

"Pek çok insanın açık evliliği var," diye devam etti Kitty. "Nathan ve ben şu anda kapalıyız, ama benim son erkek arkadaşım ile bir anlaşmam vardı. Rhys'le senin de öyle olabileceğinizi düşündüm. O ve David'in bir tür bir dargın bir barışık ilişkisi olduğunu."

Moira homurdanarak, "Bir dargın bir barışıklar," dedi. "Bir dakika önce birbirlerine bağlıken bir dakika sonra kedi köpek gibi kavga ediyorlar."

Kitty Prada güneş gözlüklerinin üzerinden masum bir bakış atarak, "İlginç," dedi.

"Rhys'in arkamdan iş çevirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır! Buna inanmak için hiçbir nedenim yok ve adamın içinde seni böyle incitecek bir şey olduğunu bile sanmıyorum. Tek söylediğim, onun ve David'in bir geçmişi olduğu."

"David Aristarkhov'la başa çıkabilirim," dedi Moira. Birkaç hafta önce olsa bu bir blöf olurdu. Ama David'i neyin harekete geçirdiğini öğrenmeye başlamıştı ve onun zihninin saat mekanizmasıyla oynama yeteneğine güveniyordu. "Ve evliliğim kaya gibi sağlam."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sadece senin için endişeleniyorum Moira. Kalbin çok büyük ve senden faydalanılmasını asla istemem. David'in verdiğiinden fazlasını almasına izin verme."

"Vermem," dedi Moira, Kitty'yle dostça omuz omuza çarpışarak ve yüzlerini güneşe dönerek parkta gezinmeye devam ettiler.

"Birkaç hafta sonra Cemiyet'in yardım galasında daha fazla konuşabiliriz," dedi Kitty. "Geliyorsunuz, değil mi?"

"Orada olacağız. Rhys el sıkışma fırsatını kaçırmayacak ve dürüst bir Cemiyet üyesi gibi görünecek. Tanrıya şükür gidiyorsun, Kitty. O şeylerde kiminle konuşacağımı hiç bilemiyorum."

"Sıkıcı oluyorlar," dedi Kitty neşeli bir kahkahayla. "Ama dedikodu yapacak bir köşe bulabiliriz. Bu arada, kendine dikkat edeceğine dair bana söz ver. Seks olsun ya da olmasın, düşmanlarınla yatağa girmek tehlikelidir."

"Söz veriyorum," dedi Moira, rüzgâr saçlarına çarpıp tutamlarını karıştırırken. "Ve Cemiyet'e girmek için yaptığın entrikalarda sana başarılar dilerim. Umarım bir gün kabul törenini de görürüm."

"Ben de seni bir gün Rhys'in kolunda Baş Rahip'in karısı olarak görmeyi çok isterim. Bu unvanı istemediğini biliyorum Moira, ama bu işte harika olurdun. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var, aptallara katlanmıyorsun ve o adamların sana verdiğinden daha güçlü bir cadısın. Eğer istersen hepsini dize getirebilirsin. Özellikle de Boston'un okült prensinden medyumluk dersleri aldıktan sonra."

Moira kahve fincanını Kitty'ye uzatarak kadeh kaldırdı. "Hak ettiğimizi almaya o zaman," dedi.

Kitty'nin pembe dudakları m kemmел bir profesyonel anlayışla gülümsedi. "Adil tatlılara, canım."

CH APTER ON BEŞ MORIA

Buluşmaları gereken dördüncü hafta, David Moira'nın cep telefonuna kısa bir not gönderdi, belli ki konuşma metniyle yazdırılmıştı ve hafta sonu boyunca çalışmak zorunda olduğu için özür diliyordu. Görünüşe göre yargıç beceriksizdi ve yardımcı konseyi de uzlaşmazdı.

"David iptal etti," dedi Moira, mutfak masasında ustalıkla kıvrıdığı gala elbisesinden başını kaldırmadan.

"Görünüşe göre bugün sadece sen ve ben varız, evlat," dedi Rhys, fırından yeni pişmiş bir tepsi çörek çıkarırken. İyi bir aşçıydı ama muhtemelen Bake Off'un herhangi bir sezonunun ekmek haftasını silip süpürebilirdi.

"Sanırım o şeytani ismi çapraz referans almak için çalışma odanda biraz zaman isteyeceksin?"

"Aslında bugünü birlikte geçirebileceğimizi düşünmüştüm," dedi, bir çöreği ustalıkla ikiye böldü ve tıpkı onun sevdiği gibi tereyağı ve ahududu reçeliyle kapladı. "Belki evden dışarı çıkarız."

Moira gözlerinde muzip bir parıltıyla ağzını açtı ve Rhys ona bir lokma yedirdi, sonra da başparmağındaki reçeli emmesine izin verdi.

"Eğer bir yere gideceksek duş almam gerekecek," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Ben de böyle bir şey söyleyeceğini umuyordum."

Yarım saat sonra Moira yeni duş almış, bolca parfümlenmiş ve Rhys'in maharetli parmakları tarafından iyice okşanmıştı. En sevdiği bambu kapı tokmağı küpelerini yerine iğnelerken kendi kendine mırıldandı ve orta boy vücudunu güzelleştiren keten bir bluz ve pantolon giydi. Üniversitedeyken Japon balığı krakerleri ve kafeteryanın bedava buzlu çayıyla (asla yeterince tatlı değildi) beslendiğinden beri kilo almıştı ama içinde yaşadığı vücudu seviyordu, Rhys de öyle, bu yüzden aldırımıyordu. Rhys hayatında bir kez olsun renkli giyinmeyi tercih etmiş ve koyu renk chino pantolonunu onun kıyafetini tamamlayan soluk yeşil bir gömlekle eşleştirmişti. Onun kolunda arabaya doğru yürürken Moira kendini cazip, aşk için şımartılmış ve başka türlü yenilmez hissediyordu.

Charles nehrinin kıyısına bir piknik yemeği getirdiler ve Rhys, Moira'nın Instagram sayfası için estetik bir fotoğraf çekebilmesi için çörekleri, kuru kayısıları ve Babybel peynir tekerleklerini battaniyenin üzerine özenle yerleştirdi. Rhys bakmıyorken bir fotoğrafını çekti, çünkü güneş gözlükleri ve dağınık saçlarıyla çok yakışıklıydı ve sosyal medya atlıkarıncasının sonuna sıkıştırdı.

Minyatür ziyafetlerinin ardından Moira başını Rhys'in kucağına yasladı ve uykulu bir şekilde uzakta oynayan çocukların seslerini dinledi. Rhys parmaklarını Moira'nın çıplak omuzlarında gezdirmekle alnına öpücükler kondurmak arasında gidip geliyordu.

Tek kelimeyle mükemmeldi.

"Bunu seviyorum," dedi karahindiba sapını parmaklarının arasında ovuşturarak. "Seninle sessiz zaman geçirmek."

"Ben de çok seviyorum," dedi adam ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Son zamanlarda çok meşgul olduğum için özür dilerim. Kendimi yaptığım işe çok kaptırıyorum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum."

"Sorun değil."

"Sorun değil," dedi ve gözlerinin içine bakabilmek için çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Sen benim gökyüzümdeki güneşsin, Moira. Sen her zaman önce gelmelisin. İş, araştırma, Dernek... hepsi ikinci planda kalmalı."

Adamın çenesini sıkıca tutuşundan, sözlerinden çok hareketlerinden dolayı üzgün olduğu anlaşılıyordu. Dirseklerinin üzerine kalktı ve başını ona doğru eğdi. "Bazen hayat yoluma çıkıyor. Tanrı biliyor ya, müşterilerimle meşgul olabiliyorum ve beni bütün gün göremiyorsun. Ama senin yapabildiğin kadar öncelik verilmesini takdir ediyorum."

Dilinin ucunda bir soru kıpırdadı. Başka bir gün, kendinden daha az emin olduğu bir zamanda bunu sormayabilirdi. Ama kendini güvende ve emniyette hissediyordu,

bu yüzden soruyu sordu. "Geçen hafta Kitty ile konuştum. David'le aranızda bir şeyler olabileceğini düşünüyor gibiydi."

Rhys yüzünü buruşturdu. "Romantik bir şeyler mi?" "Onun fikri bu gibi görünüyordu."

"Aşkı, buna inanmıyorsun, değil mi? David'le aramızda her ne varsa tamamen profesyonelce."

"Hadi ama. Seni aldatmakla suçlamıyorum, ama sen bile buna gerçekten inanamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"David doğanın bir gücüdür. İnsanlarla iyi geçiniyor ve iyi ya da kötü, çekici biri. O... zorlayıcı."

"Sakın bana aşık olduğunu söyleme," dedi Rhys alaycı bir gülümsemeye, ama ifadesinin altında bir parça panik vardı.

Moira bir kaşını kaldırdı, kedinin fareyle oynadığı gibi kocasının etrafında dönmekten kendini alamadı. "Bu seni kıskandırır mı? Beni onunla hayal etmek?"

"Elbette," diye hiddetlendi Rhys ama Moira kocasını, onun da bu görüntüde bir şeyler bulduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. "Ama bu asla olmayacak. Biz evliyiz ve David sadece erkeklerle çıkıyor. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Sadece seninle dalga geçiyorum, şekerim."

"Doğru," dedi Rhys ama omuzları rahatlamıştı. Moira bu rahatlamanın üzerine biraz daha gitmek, gevşek bir diş gibi endişelenmek istedi ama bu isteğine direndi. Her seferinde bir adım. "Orada biraz... enerji kalmış olabilir, sana yalan söylemeyeceğim. Ama David'le çıkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bir gecede bambaşka biri olmadıkça, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve dahası, sahip olduğumuz şeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Ama arkadaş edinmeye iznin var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Rhys homurdandı. "Sen varsın ve Sosyete kardeşlerim var. Kimin bundan daha fazla arkadaşına ihtiyacı var ki?"

"Huysuz olma. Bazen biraz daha eğlenmene izin vermeni görmek isterim. Hayatta araştırma kâğıtları ve çağırma çemberlerinden daha fazlası var."

"Muhtemelen haklısın."

Uzandı ve onun elini sıktı. Onu David'i okuyabildiği kadar iyi okuyamıyordu; Rhys buğulu bir aynaydı, David ise

şeffaf endüstriyel camdan bir düzlem. Ama David'in en sevdiği kolonya gibi ondan yayılan, ona duyduğu sevgiyi hissedebiliyordu.

"David'den bahsetmişken," dedi boğazını temizleyerek. "Benim de sana sormak istediğim bir şey var."

"Sor bakalım."

"İkinizin yaptığı bu seanslar... Sence gerçekten yardımcı oluyorlar mı? Seni koruyorum Moira. David'le başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum ve bunun senin için iyi olduğundan emin olmadıkça onun kafanın içinde dolaşmasını istemiyorum. Söyle, ben de her şeyi iptal edeyim. Sağlığın ve güvenliğin her şeyden önce gelir. Ben ciddiylim."

Moira uzanıp Rhys'in saçındaki bir tutam poleni temizledi. Etraflarında koşucular ve bisikletliler patikaları kullanıyor, ışığın sudan yansıyan göz kamaştırıcı görüntüsünü seyrediyorlardı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, bebeğim. Ve evet, seansların yardımcı olduğunu düşünüyorum. Sezgilerim güçleniyor ama kontrol etmem de kolaylaşıyor. Ayrıca, David o kadar da kötü biri değil, bir kez tüm o duruşunun altını kazdığınızda. Bazı günler ondan neredeyse hoşlanıyorum."

Rhys'in kaşları havaya kalktı. "Bunu söylediğini duymuş olmam mümkün değil."

"Ben gizemli bir kadınıym," dedi tekrar kucağına yerleşerek. "Ne yapacağımı asla bilemezsin."

"Ve eğer her şeyi tamamen engelleyebileceğin bir noktaya ulaşırsan, o parçandan uzaklaşmayı seçecek misin?"

Tek bir bulut güneşin üstünden geçerek Moira'nın yüzünü gölgeledi. Demirin tadını alana kadar ağzının içini kemirdi. İyi bir insan güç vaadinin cazibesine kapılmazdı. İyi bir insan, saatlerce kendisinin olası bir versiyonunu, nüfuzlu, saygı duyulan, hatta belki biraz korkulan bir versiyonunu kafasında evirip çevirmezdi. İyi bir insan böylesine pervasız bir merakla, dipsiz bir *bilme* iştahıyla ilerlemezdi.

Belki de Kitty haklıydı. Belki de Moira herkesin düşündüğü kadar iyi bir insan değildi.

"Şey. Bazen ben de ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Moira.

Rhys, Tanrı onu korusun, öylece bıraktı. Sadece ona sarıldı ve Charles nehrindeki ördeklerin kürek çekişini izledi ve bu, şefkatli sadeliği içinde yeterliydi.

CHAPTER ON ALTI

MOIRA

David, Moira'nın şimdiye kadar sahip olduğu en umutsuz öğrenci değildi, ama yakındı.

David gücünü tamamen düz beyazlardan, kibirden ve kendini sınırlarının ötesine itmeye yönelik patolojik bir ihtiyaçtan alıyordu. Moira daha önce hiç bu kadar az uyuyan ya da bu kadar çok çalışan ve bunu yaparken bu kadar zahmetsiz görünen biriyle tanışmamıştı. Hangisinin daha yorucu görüldüğünden emin değildi, iki paralel yüksek basınçlı kariyer inşa etmek mi yoksa etraflarındaki imajı korumak mı? Gerçi durumu ilerledikçe bu giderek zorlaşıyor gibi görünüyordu. Onu her gördüğünde, biraz daha azalmış, biraz daha çiğnenmiş görünüyordu. Göz kararmalarının geçmediğini anlaması için bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Birkaç parmağını kırmak pahasına da olsa, onu üretkenlik konusundaki ölümcül tutuşunu gevşetmeye ikna etmesi gerekecekti.

Moira, "Eğer o lanet gözlerini kapatmazsan, gözlerini bağlayacağım," dedi.

David, babasının evinin ikinci katındaki koridorda ametist, gül kuvars ve selenit kristallerinden oluşan bir çemberin içinde oturuyordu. Rhys ikisini de çalışma odasından kovmuş, didişmelerinin evi daha da kötüleştirdiğini iddia etmişti.

herhangi bir iş yapmak imkansızdı. Moira, üç dilde on dört metnin çapraz referansını yaptığı için onun ters tavrını hoşgörüyüyle karşıladı. Karısı ve eski sevgilisinin çeşitli kristallerin büyüleri özelliklerini tartışmasını dinlemek muhtemelen araştırmaya elverişli değildi.

"Bu kısmın neden gerekli olduğunu anlamıyorum," dedi David. İş için giyinmişti ve Brooks Brothers pantolonuyla yerde bağdaş kurmuş otururken biraz gülünç görünüyordu. İyi oldu. Kendini bu kadar ciddiye almayı bırakması gerekiyordu.

"Nedenini biliyorsun. Odaklanmakla ilgili. Teslimiyetle ilgili."

"İğrenç," diye mırıldandı David ama yine de gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve Moira başıyla onayladı. Çemberin hemen dışında, David'in karşısında oturuyordu, gerekirse elinin altındaydı.

Moira parmaklarını Jamaica Plain'den sevgiyle getirdiği en sevdiği ametist jeotunun dikenli hatlarının üzerinde gezdirdi. Bu kristal ızgarayı derin huzur, şifa ve öz şefkat duygularını yaymak ve büyötmek için yapmıştı, tam da yorgun bir medyumun uzun bir iş gününden sonra ihtiyaç duyacağı türden bir yeniden şarj. Görünüşe göre David'in hayatı da bunlardan başka bir şey değildi.

"Bu nasıl bir his?"

"Kendimi ılık banyo suyuna batırmak gibi."

"O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Banyolardan nefret ederim. Verimsizler."

Moira gücenmiş gibi bir ses çıkardı, ama sonra David'in sırttığını ve kahkahalarını tutmak için elinden geleni yaptığını fark etti.

"Şaka yapıyorum," dedi David. "Sana ne zaman takıldığımı öğrenmelisin."

"Gerçek bir pislik olarak kayıtlara geçtin, o yüzden bu biraz zaman alabilir."

"Not edildi."

"Elimizdeki göreve geri dönelim; bir şey bulabildin mi?"

David omuz silkti. "Pek sayılmaz. Enerji rahatsız edici değil ama söz verdiğin sevgi ve ışıktan hiçbirini gelmiyor."

Moira dudağını çiğnedi. Diğer kristallerin özelliklerini güçlendirmek için daha fazla berrak kuvars mı eklemeliydi? Fazla kullanıldığında uyutucu olabilen selenite fazla mı ağırlık vermişti? Gözleri adamın sol elindeki labradorite takıldı.

"Bana yüzüğünü ver," dedi. "Her şeyi iptal ettiğine dair şüphelerim var."

"Bu mu?" David eliyle yüzüğünü kapatarak sordu. Gözleri hâlâ kapalıydı, alnında endişeli bir ifade vardı. "Onu hiç çıkarmıyorum."

"Aynen öyle. Sen bir üst takarken ben seni bir alt halkasında oturtuyorum. Ver şunu."

David yüzünü buruşturdu ama yüzüğünü çıkardı ve Moira'nın eline bıraktı. Teni ısıtan kristal avucuna değdiği anda içinden bir enerji aktı. Kendini tamamen uyanmış ve her türlü meydan okumayla yüzleşebilecek kadar güçlü hissediyordu. Aç karnına içtiği espresso gibi çarptı ve aynı şekilde midesini bulandırdı.

"Her zaman böyle mi hissediyorsun?" diye sordu, yüzüğü saklamak için başparmağına takarken. "Bir katamountla dövülebilecekmişim gibi hissediyorum. Ya da on iki saatlik bir vardiyada çalışabilirmişim gibi."

David dalgınca yüzüğünün olduğu yerdeki soluk deri şeridini ovuşturdu. "Biraz başım dönmeye başladı," dedi. "Yüzüğümü geri alabilir miyim lütfen?"

"Henüz değil. Sana öğrettiğim gibi yere bas. Bunu kendi başına halledebilirsin."

David avuçlarını iki yanındaki tahtaya bastırdı ve temas noktasına doğru eğildi. Birkaç dakika içinde, gözlerinin arasındaki endişeli çizgiler düzeldi ve tekrar eşit bir şekilde nefes almaya başladı.

"Bu nasıl bir his?" Moira sordu.

"İyi. Sanırım. Sessiz. Yumuşak sayılır. Sıcaklık, tam buradan." David yayvan parmaklarını göğüs kafesine bastırdı. "Ama garip. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece kabul etmek zorundasın. Mesele de bu zaten."

David tam cevap vermek üzereyken koridorun aşağısından, döşeme tahtalarını sarsacak kadar yüksek, kulakları sağır eden bir gürültü geldi. Moira bir çığlık attı ve go-go botları birkaç kristali tekmeleyerek çemberi kırdı. David'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Rhys-" Moira soluk soluğa başladı.

"O Rhys değildi," dedi David ters ters bakarak. Kendini ayağa kaldırdı ve koridorun diğer ucuna bakarak çemberin dışına çıktı. "Yanlış kanat."

"Ne demek istiyorsun?"

David uzun bir dakika boyunca donup kaldı, ellerini iki yana açıp kapattı. Sonra bir sonuca vardı ve Moira'yı bileğinden kavrayarak ayağa kaldırdı.

"Benimle gel," dedi.

Moira öfkelen-di ve elini çekerek kurtardı. Adam ona zarar vermemişti ama onun tarafından dokunulmaya alışık değildi. Ve kendisine emir verilmesine de kesinlikle alışık değildi.

"Ne için?"

David yere baktı, bir elini diğer elinin içinde tutuyordu, sanki kendi başlarına hareket etmeyeceklerine güvenemiyormuş gibi. "Lütfen benimle gel," dedi sessizce.

Kadın onu zar zor duyabiliyordu ve bir anlık şaşkınlıktan sonra adamın emir vermediğini fark etti. Yalvarıyordu.

Moira püsküllü şalını omuzlarına sıkıca sardı. O sabah süet mini etek giymeyi tercih etmişti çünkü güneş Boston'a intikam hırsıyla geri dönmüştü ama bu evde her zaman üşürdü.

"Ben de seninle geleceğim. Ama pek ateşli görünmüyorsun."

"Hissetmiyorum. Ama bunu şimdi halletmeliyim. Yoksa asla yapamayacağım." Moira onun neden bahsettiğinden tam olarak emin değildi ama başını salladı.

David onu henüz keşfetmediği, evin yatak odalarının çoğuna açılan karanlık bir koridora götürdü. Loş mekânda giyotine doğru yürüyen bir adam gibi ilerliyordu, ağzı teslim olmuş bir çizgideydi. Sıcaklık daha da düşerken Moira titredi.

David ağır meşe kapılardan birini açtı ve Moira, devrilmiş bir gardırobun yarattığı karmaşa dışında tertemiz olan bir yatak odasına adım attı. Bir zamanlar çok güzel ve ağır olmalıydı, ama şimdi parçalanmış ahşap ve kırılmış cam yığını halinde duruyordu.

Moira, avuçlarını kapı çerçevesinin iki yanına dayamış, kapı aralığında duran David'e baktı. Bir çarşaf kadar beyazdı.

"Bu odaya girmeme izin verilmedi," dedi. "Sadece garip, hepsi bu. Seni orada görmek."

"Kimin odası bu?"

"Evgeni'nin."

David eşikten içeri adımını attı, makosen ayakkabıları pelüş, orman yeşili halıya battı. Odada koyu yeşiller tercih edilmişti: zümrüt, ardıç ve ahşap mobilyaların arasına serpiştirilmiş mat çam. Muhtemelen zarif hissettirmesi ya da hiç ziyaret etmediği köknarlarla kaplı bir kırsal çağrıştırması gerekiyordu. Ama tüm bu yeşil Moira'ya her şeyden çok yılan gibi geldi, sanki durdukları yerde bacaklarına dolanan bir yılan gibi.

David duvarda asılı duran devasa yağlıboya portrelerden birinin örtüsünü çekerek havaya bir toz bulutu saçtı. Sadece Evgeni olabilecek bir adam, David'inki kadar kapüşonlu ve yeşil gözlerinde yargılayıcı bir parıltıyla çerçeveden dışarıya doğru buyurgan bir şekilde kaşlarını çatı.

"Bayan Delacroix," dedi David, sanki onu bir sosyete balosunda takdim ediyormuş gibi. "Babam, Evgeni Aristarkhov: okültist, milyoner, sert çocuk ve olağanüstü bir orospu çocuğu."

Moira resme doğru meraklı birkaç adım attı, gözleri göz kırpmayan çehreye sabitlenmişti. Yıldızlı bir çerçevenin ardına hapsedilmiş, ölüm halindeyken bile tüylerini diken diken ediyordu. Kendini tartılıp ölçülüymüş, bir şekilde eksik olarak değerlendiriliyormuş gibi hissetti. O adamdan nefret ettiğine hemen karar verdi ve nefret onun için hiçbir zaman kolay bir şey olmamıştı.

"Hep böyle miydi?"

"Hemen hemen. Hâlâ da öyle."

Moira David'e döndü, dudaklarında bir soru vardı. Sonra bir şey fark etti.

Moira küçük bir nefes verdi. "Aman Tanrım. Ne kadar aptalım, görmeliydim. Ev-"

"Hâlâ onun." David parmaklarını sadece tebrik edici denebilecek bir şekilde oynattı. "Artık buradan neden bu kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Bu ve Addams Ailesi'nin titreşimleri. Tasarımcılar biraz metro fayansı ya da açık plan bir mutfak koysalar ölürleri miydi? Tanrım, çok kasvetli."

Paramparça olmuş mobilyalardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için koşarak odanın öbür ucuna ona doğru gitti. Daha önce perili bir evde yaşamıştı, Rhys'le birlikte kendi yarattıkları bir tulpa tarafından dehşete düşürüldükleri o korkunç birkaç ay boyunca. Bu hayalet toprağa geri gömmek için onun olmasa bile, bir daha asla yaşamak isteyeceği bir deneyim değildi.

"Baban hâlâ buralarda takılıyor, değil mi?" "Bazı parçaları. Kötü kısımları. Yani çoğu."

"Bu yüzden burada hiç ısınamıyorum ve bu yüzden sürekli başım ağrıyor. Buraya ayak basmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Zorunluluk. Ve bunun onu kızdırdığını bilmek."

Kaba davranıyordu ama babasını kızdırmak anılara değmezdi. Babasının hâlâ özgürce dolaştığı, bir şeylerin kırılıp kırılmayacağından asla emin olamadığı koridorlarda sırf ona haddini bildirmek için yürümeye değmezdi.

Moira onun elini kendi eliyle örtmek için uzandı ama o elini geri çekti.

"Dinleyin Bayan Delacroix, bunu en nazik şekilde söylüyorum ama ben duygularını başkalarına açacak biri değilim, tamam mı?"

"Ve bana sorarsanız, sorununuzun yarısı da bu. Hiç şeytan çıkarma girişiminde bulundun mu? Ya da hayaletle konuşmayı denedin mi?"

"Ne zaman denesem, bu bir sohbetten çok tek yönlü bir bağırma maçı oluyor."

Moira iç çekti. "Haklısın. Tekrar denemeye değer olabilir ama bugün değil. Ölümün kıyısında gibi görünüyorsun. Bu cereyanlı eski odadan çıkıp Rhys'i bulalım."

David kapıya doğru döndü ama daha bir adım bile atmamıştı ki yatak odasının kapısı çarparak kapandı. Moira'nın yüzüne soğuk bir hava dalgası gönderecek kadar sertti. Moira irkildi ve neredeyse yere düşüyordu ama David onu tekrar bileğinden tutup kaldırdı.

Uzaktan gelen panik sirenleri zihninin gerisinde feryat etmeye başladı, gittikçe daha yüksek sesle. Dehşetin kendisinden mi, David'den mi, yoksa ikisinden birden mi geldiğini anlamak imkânsızdı.

"David, bırak gideyim. Düzgün düşünmem gerek."

"Keşke yapabilsem," dedi David, parmakları hâlâ kızın bileğine sıkıca sarılıydı. David onun arkasında duruyordu, kör korkusu temas ettiği noktada onu besliyordu.

Tablolardan biri, rüzgârla yıkanmış kasvetli bir manzara, takırdamaya başladı. Sanki bir depreme yakalanmış gibi şiddetle sallandı ve sonra yere düştü. Çerçeve parçalandığında Moira ciyakladı ve David onu kendine daha sıkı çekti. Korkmanın ötesinde felç olmuştu, sadece canavar ebeveynlerden kaçan çocukların yaşadığı türden akıl almaz bir korkuyla kıvranıyordu. Bu his ona bir yaz havuzda çırpınırken kurtarmaya çalıştığı küçük kız tarafından neredeyse boğulduğu anı hatırlattı. Eğer onu bırakmazsa, ikisi de canlı canlı yutulacaktı.

"Beni bırakmalısın," dedi.

"Eğer gitmene izin verirsem panik atak geçireceğim," dedi dişlerini sıkarak.

"Ve eğer dayanmaya devam edersen, tüm hislerimi tüketeceksin ve o zaman ikimiz de sakın olamayacağız."

"Buradan gidiyoruz. Buraya gelmek aptalcaydı; seni onunla aynı odada istemiyorum."

"Tanrı aşkına, o senin evine musallat oluyor! Onu görmezden gelmeye devam edemezsin. Artık ikimiz de buradayız, değil mi?"

David teması hiç kesmeden onu etrafında döndürdü ve ellerini onun omuzlarını kavramak için yukarı kaydırıldı. "*Beni dinle*. Bunu görüyor musun?" David dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve küçük tırnağıyla diğerlerinden bir ton daha beyaz olan bir kesici dişe dokundu. "Sahte. Gerçeği, kocası onu aldatan bir müşteriye ukalalık yaptığım zaman döküldü. Babam bana o kadar sert vurdu ki kendimi fayans zeminde beyin sarsıntısı geçirdim. Ortodontistimizi ararken bana kanı temizletti. Onu kızdırmak istemezsin."

Moira onun ellerini omuzlarından çekti ve parmaklarını birbirine geçirerek sıkıca kavradı. "Seni anlıyorum. Bu bir çocuğa yapılabilecek en kötü şey ve bence o adamın parmağı altında on sekiz yıl yaşamak bir mucize. Ama o senin baban, benim değil. Ondan korkmuyorum. Benim üzerimde hiçbir gücü yok."

"Canının yanmasını istemiyorum."

Moira havayı yumuşatmak için zayıf bir şaka yapmaya çalıştı. "Ne zamandan beri beni önemsiyorsun?"

"Önemsediğimi çok iyi biliyorsun," diye ısırdı David ve Moira onun avuçlarından yayılan enerjide yalan olmadığını görünce şok oldu.

Odanın ortasına doğru bir adım attı. Porselen ve altın bir saat huysuzca komodinden uçtu ve ayaklarının dibinde paramparça oldu. David kapı kolunu tıkırdattı ama kapı açılmadı.

"Bu benim sorunum," dedi, sesi kızgınlıkla yükseliyordu. "Bunu kendim halletmeliyim."

"Bırak da biri sana yardım etsin!" Moira kendi zehrine şaşıracak tersledi. Uzun zamandır onu diplomatik bir şekilde idare etmişti ama şimdi hassas davranmanın sırası değildi.

David kapının pervazına yaslandı ve elleriyle ağzını kapattı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

"Beni öldürecek," diye inledi David. "O piçten asla kurtulamayacağım; tıpkı onun yaptığı gibi bu Allah'ın belası evde öleceğim."

"Hayır," dedi Moira. "Bugün kimse ölmeyecek, beni anlıyor musun? Şimdi kendini toparlamamı istiyorum çivit çocuk, çünkü hem onunla başa çıkıp hem de seninle ilgilenemem."

David sertçe yutkundu ve başını salladı, hâlâ kapıya yaslanmıştı. Yarı vahşi ve kansız görünüyordu ama dimdik ayakta ve kadın kaderciliği kontrolden çıkmadan önce tomurcukta durdurmuştu.

Odanın ortasına doğru birkaç adım daha atarak döküntüleri kenara itti.

"Senin maskaralıklarından bıktım artık. Bizi kızdırmaya çalışıyorsun, öyle mi?" Sesi titriyor olsa da kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı. "Ne yapıyorsun, hâlâ burada mı takılıyorsun? Kimse seni istemiyor, o yüzden gideceğin yere gitsen iyi olur. Nereye gittiğin umurumda değil ama burada kalamazsın."

Duvar kağıdının üç bobini görünmeyen bir el tarafından tavandan yere kadar yırtıldı. Alttaki açıkta kalan, pürüzlü ahşapta pençe izlerine benzeyen izler kalmıştı.

"Tanrım, Moira," dedi David boğuk bir sesle, öne doğru koşarak. Bir kolunu Moira'nın önüne koyarak ona dokunmadan ilerlemesini engelledi. "Onu kışkırtacaksın."

"Güzel! Onun bir piç olduğunu kendin söyledin." "Seni öldürebilir."

"Zorbalardan hoşlanmam." Yumruklarını sıktı ve sesini yükseltti. "Duydun mu? Senden hoşlanmıyorum! Ne tür hasta bir insan etrafta dolaşıp bebekleri korkutur? Kendi oğlunu dövüyorsun! Şuna bak, berbat durumda."

"Teşekkürler," diye homurdandı David nefesinin altından. Hâlâ solgundu ama yaşama isteğinin bir kısmı geri dönüyor gibiydi.

"Burası artık senin evin değil, Evgeni Aristarkhov," dedi Moira. Rhys'in iblisleriyle konuşma tarzından esinleniyordu, kesik kesik, otoriter, her hecesi onların özgür iradelerinin tabutuna çakılmış bir çivi gibiydi. "Bu David'in hakkı. Ve sen *artık hayatta değilsin*. Buradan çok uzakta bir yerde toprağın altında çürüyorsunuz. Ve eğer pençelerinizi bu evden çıkarıp gideceğiniz yere gitmezseniz, altınızda öyle bir ateş yakacağım ki, cehennemde olmayı dileyeceksiniz."

Odadaki her bir mobilya parçası tehdide karşılık verdi. Paha biçilmez biblolar yüzeylerden kayarak yere düştü. Evgeni'nin işi bittiğinde bu odadan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Haklı," dedi David, sesi hâlâ biraz kararsızdı. "Burada senin için hiçbir şey kalmadı. Gitmeniz gerekiyor."

Şifonyerden fırlayan bir çekmece neredeyse David'in dizlerini parçalayacaktı. Öfkeyle yakalamak için eğildi, sonra da duvara fırlattı.

Moira parçalanın tahtaların sesiyle sıçradı.

"Bunu sonsuza kadar sürdüremezsın!" David bağırdı. "Çocukken hayatımdan yeterince çaldınız ve artık gitme vaktiniz geldi. Burada senin için hiçbir şey kalmadı. Kimse seni özlemiyor, kimse seni aramıyor! Artık sadece ben varım, seni hasta edecek bir hayat yaşıyorum. Beni rahat bırak."

Daha fazla tablo yere düşerken çarşaf lar yataktan yırtıldı. Oda, düşen eşyalar ve harap olmuş süs eşyalarıyla dolu bir mayın tarlasına dönmüştü ve Moira her yeni çarpışmada inliyordu.

David ona, "Kapıya git," dedi ve onu arkasına alıp koridora doğru götürdü. "Açılana kadar o şey üzerinde çalışmaya devam et. Üç kat yukarıdayız; pencereden dışarı tırmanamayız."

Moira tüm gücüyle kapı kolunu tıkırdattı, hatta yardım için bağıırken tahtaya birkaç kez vurdu. Rhys evin diğer tarafından onları duyamıyor muydu, yoksa hayalet bir tür doğaüstü numarayla gürültüyü mü azaltıyordu, bunu söylemek imkânsızdı. Rhys bir keresinde bir çağırma seansından sonra çalışma odasından çıkmış, saatlerdir orada kilitli kaldığını söyleyerek onun adını sayıklamıştı.

David yırtık ipeklerin ve porselen parçalarının üzerinden geçerek onları ayağının altında ezdi. Oda nın ortasında durdu ve uçuşan mermilere aldırmdan babasına seslendi.

"Artık sana ait değilim," diye hırladı David. Yüzü güzel ve korkunçtu, mermerden oyulmuş alaycı bir imparatorluk büstü gibiydi. "Burası da öyle. Bu ev *bana* ait."

O anda havada uçuşan yastıklar ve kırık mobilya parçaları gümbür gümbür yere indi. Moira'nın duyabildiği tek şey odada yankılanan kendi soluk alışları olana dek tüm tıkırtılar ve gıcırtilar azaldı.

"Kapı," dedi David boğuk bir sesle.

Moira bir kez daha denedi ve bu kez o kadar kolay açıldı ki neredeyse koridora yuvarlanıyordu. David hemen arkasından geldi ve odanın kapısını çarparak kapattı.

Muhtemelen sonsuza kadar.

Bir süre ona baktı, neredeyse acı çekmiş gibi görünüyordu. Sonra bir adım öne çıktı ve onu sıkıca kucakladı.

Moira o kadar şaşırmıştı ki neredeyse nefesi kesilecekti. Adamın suda yaşayan kolonyası burnuna limon yağı ve deniz tuzunun nahoş notalarını soktu ve

bunun bir tür tuzak olduğuna dair içgüdüsel şüphesine engel olamadı ama jestin gerçek olduğu hemen anlaşıldı.

Çekingen bir tavırla kollarını kaldırdı ve adamın omuzlarına doladı. Moira adamın boynundaki tavşan hızındaki kalp atışının kolunun iç kısmındaki hassas deriye baskı yaptığını hissedebiliyordu ve yavaşlayana kadar onu tuttu. Yüksek sesle konuşulduğunda David'i düğümlere boğacak türden bir minnettarlık, kızaran bedenlerinin arasından akarak Moira'yı baş döndürücü bir sersemlikle sardı. Ilık bir yaz yağmuru gibiydi, Moira'nın tenini ıslatıyordu.

"Şimdi sana neden tanrıça dediğini anlıyorum," dedi, Moira'nın düşündüğünden daha içten bir şekilde. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi sessizce. "O, uh... gitti mi sence?"

David aniden utanmış gibi ellerini ceplerine soktu ve geri çekildi. "En azından şimdilik. Belki de sonsuza dek."

"Güzel. Siktir et onu." Moira çok gerekli olmadıkça kaba küfürlerden kaçınmayı severdi ama bundan daha uygun bir durum düşünemiyordu.

David ona gülümsedi, çarpık ve çocuksu. "Siktir et onu," dedi.

Kadının içinden derin bir yorgunluk dalgası geçti. Şeytan çıkarma ayini onu yakalamış olmalıydı. "Sanırım şimdi Rhys'i bulmaya gitmek istiyorum."

"Ben de. Hadi gidelim."

Moira'yı evin dar ve karanlık koridorlarından geçirerek tekrar enkaza dönmüş kristal ızgaranın yanına getirdiler. Moira devrilmiş kristalleri toplamak için eğildi ve çatlamış bir gül kuvarsını göğsüne bastırdı.

"Bunun için üzgünüm," dedi David. "Onları daha sonra temizlemene yardım edeceğim."

Moira ona kırık bir söz gibi pürüzlü bir kristal parçası uzattı ve parıldayan pembe taşı parmaklarının arasında çevirdi.

"Sende kalsın," dedi. "Bu bir hediye."

Moira bir an için adamın ona kristallerle, özellikle de gül kuvarsıyla ilgilenmediğine dair geveze nutuklarından birini çekeceğini sandı, ama sonra adam itiraz etmeden taşı cebine attı.

"Gidip Rhys bir ilerleme kaydetmiş mi bakalım."

CHAPTER ON YEDI RHYS

Rhys, Evgeni'nin masasının üzerinde, kitaplardan oluşan bir barikatın arkasında kambur duruyordu. Defterleri, dolma kalemleri ya da iş adamının geride bıraktığı dekoratif bir tutucuda sergilenen törensel hançeri rahatsız etmeden mümkün olduğunca yayılmıştı. Evgeni'nin masasında çalışmak, kendisine iki beden büyük gelen bir paltonun içine girmek gibi garip geliyordu ama Rhys idare ediyordu. Şu anda telefonuna ve yıpranmış bir Moleskine'e aynı anda not alıyor, ışık hızında çalışıyordu.

Bulmuştu. Bulmuştu.

"Kötülere rahat yok mu?" Moira devasa kapıların arasından görünerek sordu.

Başka bir zaman olsa Rhys ona David'le neler yaptıklarını sorabilirdi. Ama şimdi, onun araştırması olmayan her şey bulanıktı ve kenarlarda soluklaşmıştı, bir buluşun parlaklığıyla gölgelenmişti.

Rhys kalemini yere atarak, "Buldum," dedi. Keşfin heyecanı teninde çatırdadı, Moira'nın kara gözlerini daha da sevimli, David'in mağrur ağzını ise acımasızlığıyla daha da mükemmel hale getirdi. "İsmin birincil kaynağı. Hatırladın mı, Baelshieth?"

"Hadi ama," diye homurdandı David. "Bu kırmızı bir ringa balığı Rhys."

"Hayır, değil. Önemli, bunu *hissediyorum*. Baban tüm araştırmalarını karşılaştırdığı bir tür ana belgeden söz edip duruyordu ve eminim bu çalışmanın içinde bir yerdedir. Tüm kitapları açtım, rafların arkasını gevşek kağıtlar için kontrol ettim, ama burada. Bana güvenin."

"Bebeğim, bu büyük bir çalışma," diye iç geçirdi Moira. Sesi sanki az önce bir ayıyla güreşmiş gibi bitkin geliyordu. "Ve daha da büyük bir ev. Haftalarca arayacaksın."

"Hayır, çok yaklaştım, sadece... Sanki dilimin ucunda, ama tam olarak çıkaramıyorum. Onu burada, ona özel bir yerde, kimsenin bakmayacağını bildiği bir yerde tutardı..."

Rhys masaya yaslandı, düşünürken ellerini tahtaya dayadı. Sonra doğruldu, yüz hatları aydınlanmıştı. "Bu masanın ne zamandır ailenizde olduğunu söylemişsiniz?"

"Asırlardır," dedi David. "Büyük bir amca ya da öyle bir şey tarafından yaptırılmış. Evgeni nereye taşınırsak taşınalım onu da yanımızda götürürdü. Neden?"

Rhys parmaklarını masanın kıvrımları boyunca gezdirdi, her dudak ve çukurda kusur olup olmadığını kontrol etti. Adam ele geçirilmiş gibiydi, tek fikirli bir arayışla yanıp tutuşuyordu.

"Senin içine ne girdi böyle?" diye sordu David.

Rhys onu duymazdan gelerek masanın önüne çömeldi ve alt tarafına baktı. Parmak eklemleriyle masanın karnına vurarak dikkatle dinledi. Masif ahşabın donuk tıkırtısı onun tek ödülüydü.

"Aklını tamamen yitirmişsin," dedi David, kendini bir şezlonga atarak. Bir eliyle gözlerini kapattı.

Rhys derin ve boş yankılanan bir noktaya vurdu. David tekrar doğrulup oturdu.

"Bu bir çeşit kompartıman mı?" Moira masaya doğru ilerleyerek merak etti.

Rhys'in dolaşan parmakları yavaşladı, özenle yapılmış mobilyanın her karanlık köşesini inceledi. Bir şey yerine oturana kadar bastırdı ve dürttü.

Masanın üstünde başka türlü görünmeyen bir bölme tıslayarak açıldı. Sığ, sıradan bir çekmeceydi bu, gizli menteşelerle tutturulmuş mükemmel bir meşe parçasıyla kaplıydı.

Bacaklarını şezlongun üzerinde sallayıp masaya yaklaşırken David'in yüzünde bir kızarıklık belirdi. Rhys onun yakınlığını fark etmemeye çalıştı.

Yanaklarındaki pembe tozlar onu canlı, heyecanlı ve dokunulduğunda sıcak gösteriyordu.

"Evgeni özel biriydi ama benden sır saklamazdı," dedi David. "Evdeki her kasanın yerini, daha sessiz yatırımlarımızı yöneten her offshore bankacının iletişim bilgilerini bilecek şekilde yetiştirildim. Onun halefinden bir şey saklamanın anlamı yoktu. En azından ben öyle düşünüyordum."

David masanın üzerine eğildi ve bölmenin içine baktı, kalçası Rhys'in uyluğuna değdi. Bu dokunuş Rhys'i sarstı ve midesindeki sıcak uyarılma hissini görmezden gelmeye çalıştı. Şimdi sırası değildi. Asla zamanı olmayacaktı ama özellikle de şimdi.

Rhys tırnaklarını avucunun içine geçirdi ve dikkatini dağıtmak için zihninden bir dua geçirdi.

David burnunun ucuyla alay etti. "Boş. Ebruli kâğıtla kaplı içi boş bir çekmece sadece."

"Muhtemelen sabit bir bölmedir," dedi Moira, masanın kenarına oturup bacak bacak üstüne atarak. Mini eteği kalın kalçalarının üzerinde daha da yukarı kalkmıştı ve Rhys duruma rağmen gözleriyle bu hareketi takip etmekten kendini alamadı. Günlerdir ne doğru dürüst uyumuş ne de doğru dürüst yemek yemişti, araştırmasına kendini fazla kaptırmıştı ve şimdi kırılmaya başlamıştı. Karısına dokunmak için yanıp tutuşuyordu, David'e yakın olmak için yanıp tutuşuyordu ve tüm bunları aynı anda istediği için çok ama çok utanıyordu.

Rhys elini kompartımanın içinde gezdirerek, "Hayır," diye mırıldandı. Kendini dengelemeye, elindeki işe odaklanmaya çalıştı. "Bu sır saklamak için özel olarak yapılmış. Çakını alabilir miyim?"

Moira elini çantasına attı ve reçineden yapılmış sapında preslenmiş çiçekler olan bir çakı çıkardı. Rhys onu kullanarak mermer kâğıdın çevresine ince bir çizgi çekti ve bir korumacı özeniyle hareket etti.

Kağıdı geriye doğru sıyırdığında, bölmenin astarının altında neredeyse tamamen düz bir şekilde bastırılmış, düzgünce katlanmış bir belge ortaya çıktı. Rhys'in bu şeyin ne kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, hâlâ keskin bir şekilde katlanmış ve bozulmamıştı. Lekelenmiş mürekkebe ve sararmış kenarlara bakılırsa, çok ama çok uzun zamandır.

Rhys belgeyi açtı, sonra kaşlarını çattı. "Elbette. David, bunu okuyabilir misin?"

David yaklaştı, Rhys'in omzunun üzerinden cılız el yazısına baktı. "Modern Rusçayı okuyabilirim, ürkütücü, eski, el yazısını değil.

Rusça."

"Elinizden geleni yapın lütfen. Kâğıda da dikkat edin."

Kâğıt Rhys'in parmaklarında tüy kadar hafıftı ve David onun dokunuşuyla küle dönüştüğünü hayal edebiliyordu. Ama karanlık ve masanın kuruluğu kâğıdı iyi korumuştı ve David onu pencereden içeri süzülen ışığa tuttuğunda kâğıt kendini bir arada tutuyordu.

"Bu yasal bir belge, o kadarını söyleyebilirim. Tarihli ve altında imzalar var."

"Tarih ne?" Rhys, kalbi göğsünde dört nala atarak sordu. Uzun zamandır bir şey onu bu kadar heyecanlandırmamıştı ve kendini başarı sarhoşu gibi hissediyordu. Son birkaç haftadır aradıkları şey buydu ve Rhys onu bulmuştu. David'in hayatına girmiş ve imkânsız başarımıştı ve şimdi David ona ikinci kez gelecekmiş gibi bakıyordu. Rhys'in göğsü gururla kabardı. Hiçbir şey David Aristarkhov'un sana böyle bakması gibi hissettiremezdi. Hiçbir şey.

"1514," dedi David.

"Vay canına," diye nefes aldı Moira.

David yazıya baktı, gözlerini kısarak bozuk yazıya baktı. "Bu şeyi kim yazdıysa aceleyle yazmış. Anlamını çıkaramadığım bir sürü kelime var."

"Sadece dene," dedi Rhys, David'in yanına geçerek. Ellerinden biri David'in kürek kemikleri arasında geziniyor, tehlikeli bir şekilde temas etmeye çok yaklaşıyordu. Kendini tutması gerekiyordu. Avın heyecanına kendini kaptırmıştı. Düşünmüyordu.

Rhys, özellikle alaycı hissettiği zamanlarda, David'in kendisine değil, sadece parasına aşık olduğunu söylerdi. Bu tam olarak doğru değildi. Ama on sekiz yaşındayken, David'in statüsündeki biri tarafından bir değeri varmış gibi, Gucci'ye götürülmeyi ve bahar tatilinde birinci sınıfta İtalya'ya uçmayı hak ediyormuş gibi görülmek sarhoş ediciydi. David'i sevmek içmek gibi bir şeydi aslında. Kendinden geçmenin eşiğinde sallanmak gibi.

Şu anda Rhys hâlâ akşamdan kalmanın tadını alabiliyordu.

David boğuk bir ses çıkardı, sesi eğlenmekle öfkelenmek arasında bir yerdeydi.

"Ne oldu?" Moira onun yanında belirerek sordu. Moira parmaklarını David'in parmak eklemleri üzerinde gezdirdi ve David şaşırtıcı bir şekilde geri çekilmedi. Yüzünün rengi solmuş bir halde belgeye baktı, Moira ile Rhys arasına her zamanki mesafeyi koyamayacak kadar şaşkındı.

Nefeslerini tutmuş, David'in çevirisini beklerken Rhys'in aklına bir kilise üçlemesi geldi. Başlarını birbirine eğmiş, vahiy bekleyen üç figür.

"Hayır," dedi David, kâğıdı katlayıp masanın üzerine fırlatarak. "Kesinlikle hayır."

Rhys, David ona orada tam olarak ne yazdığını söylemezse odanın ağır damask perdelerinden birini çiğneyecekmiş gibi hissetti. Daha iyi bir yargıya karşı, ellerinin David'in sırtına yerleşmesine izin verdi, gömleğinin ince ketenini bir çizgi halinde düzeltti. Teni kumaşın altında sıcacıktı, kasları gergindi. David'in diğer tarafında Moira daha da yaklaştı. Rhys onun her zamanki gibi sarhoş edici parfümünün kokusunu alabiliyor, parlak dudaklarının baştan çıkarıcı ışıltısını görebiliyordu. O her zaman tanımlamaya meydan okuyan türden bir mükemmellikteydi ama şu anda bir insan kadından çok bir tanrıya yakın görünüyordu. Onu kendine çekmek ve yüzünü boynuna gömmek için yanıp tutuşuyordu.

"Ne yazıyor?" diye sordu.

"David," dedi Rhys, David'in yüzüne bakmak için eğilerek. Yeşil gözleri vahşiydi. "Bize ne yazdığını söyle."

David bir adım öne çıkarak bedenlerinin oluşturduğu sıkı çemberi kırdı ve ithal halının üzerinde şaşkın, geniş bir halka çizdi. Kıkırdadı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sonra da en iyisini elde etmiş gibi sayfaya bir parmağını salladı.

"Bunu bulmamı istedi. Benimle dalga geçmek için onu oraya bıraktı. Ondan kurtulmak yok, asla."

"*David*," dedi Moira ellerini çırparak. "Başımı döndürüyorsun, Tanrı aşkına o şeyin içinde ne var?"

"Bu bir sözleşme," diye tükürdü David. "Sözleşme. Lanet olası Aristarkhov anlaşması. Onunla dalga geçti."

"Bir dakika, şeytanla yapılan anlaşma mı?" Rhys hiç düşünmeden David'e doğru birkaç adım ilerledi. Bu eski bir danstı, adımlarını biliyordu, David'i bedenine, şimdi ve buraya köklendirerek onunla konuşuyordu. "Bana söyledin-"

"Bu bir peri masalı. Ailemin başarısını hazmedemeyen insanlar tarafından uydurulmuş bir masal. İnsanlar zenginlerden nefret eder, Rhys, bu yüzden dedikodu yaparlar."

"İnsanlar zenginliğin adaletsiz dağılımından nefret eder," diye düzeltti Moira. "Ve toprak ağalarından."

"Baban neden sırf seninle uğraşmak için tarihi bir belgede sahtecilik yapsın ki?" Rhys sordu.

"Kim bilir!" David haykırdı. "Beni tetikte tutmak için mi, bir tür eğitim egzersizi olarak mı? Bilmiyorum!"

"Lütfen bana ne yazdığını söyler misin, ben de çevirisini yapabileyim?" Rhys bastırdı. "Sahte olduğunu düşünsen bile."

"Düşünüyorum."

"Önemli olabilir David. Benimle dalga geç."

Rhys deri postacı çantasını açıp bir not defteri ve kalem aldı. David kâğıda dokunmayı reddetti ama masanın üzerine eğilip anlayabildiği kadarını yüksek sesle okudu. Dil yapmacık ve arkaikti ve her beşinci ya da altıncı kelimeyi kaybediyordu, ama yeterince ayrıştırabiliyordu. Terimler geneldi ve halk hikâyesine uyuyordu; bir insan ruhu ikna gücü ve büyücülük çalışmalarında rehberlik karşılığında takas ediliyordu.

"İblisin adı ne?" Rhys bastırdı. "Eminim oradadır, öyle olmalı..."

"Baelshieth," diye tükürdü David. "Sakin böbürleneyim deme."

Zafer Rhys'in kafasında bir kilise çanı gibi çaldı ama neşesini yuttu. David perişan haldeydi ve Rhys onun için endişelenmeye başlamıştı.

"Anlaşmanın şartları neler? Özellikle."

"Bu şartlar Aristarkhov'un en genç varisi karşılığında belirlendi. Ya da onun gibi bir şey."

"En genç mi? Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Moira. "Bir varisin ne anlamı var ki, değil mi?"

"Anatoly yedi oğlun en küçüğüydü," diye yanıtladı David. "İblis ruhunu kardeşlerinden biriyle değiştirmedikten emin olmak istedi. İblisler sizi yıpratana kadar sözleşme şartları üzerinde didişirler. Şirket avukatları gibidirler."

"Ama Anatoly öldü, David," dedi Rhys nazikçe. Parmakları David'i omuzlarından tutup sabitlemek ve Rhys'in gözlerinin içine bakmasını sağlamak için kaşınıyordu. "Bütün kardeşleri de öyle. Peşinde olduğu ruhu çoktan ele geçirdiyse Baelshieth'in senin peşine düşmesi için bir neden yok."

David ellerini havaya kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum! Ortaçağdan kalma bir iblisin beni bayılıp ruhumu bedenimden çekmeye çalıştığını mı?"

"Ben sadece bana sunulan kanıtlara göre hareket ediyorum," dedi Rhys.

"Kelimeleri ağızından alma," dedi David, tehditkâr bir tavırla.

Rhys ceketini çekerken parmağını ona doğru uzattı.

"Bunu ciddiye almalısın David. Benden sana neler olduğunu öğrenmemi istedin ve bu duvardaki yazıya benziyor."

"Peki bunu tam olarak nasıl ciddiye almam gerekiyor?"

Rhys derin bir nefes aldı, kendini tepkiye hazırlıyordu. David'in nefret ettiği bir şey varsa o da yavaşlamasının söylenmesiydi. "Bu kadar çok çalışmayı bırakmalısın. Başlangıç olarak medyumluk çalışmalarını askıya alırdım, belki işten birkaç gün izin alırdım. Kız kardeşini ziyarete git ya da şehir dışına çık, dinlenmene yardımcı olacak herhangi bir şey..."

David başını hızla sallayarak Rhys'in yanından geçip kapıya yöneldi. "Asla olmayacak, Rhys. Hava almam lazım."

"Hey, hey," dedi Rhys, David'i geçerken yakalayarak. David tenleri temas eder etmez donakaldı, bütün kasları gerilmişti. Rhys ince parmaklarını David'in bileğinin etrafında dolaştırarak sabitleyici bir baskı uyguladı.

"Bırak beni," dedi David, sesi ölüm sessizliğindeydi. Ama geri çekilmiyordu. O kadar yakın duruyordu ki, Rhys nefesinin gömleğinin yakasını gıdıkladığını, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Rhys zorlukla yutkundu ve elini David'in bileğinin alt tarafına doğru kaydırды. Başparmağıyla David'in avucunun içine küçük bir daire çizdi. Etkisi hemen görüldü. David'in omuzlarındaki gerginlik eridi. Rhys daha iyi bir adam olsaydı, bu kadar eski bir şeyi çektiği için kendini suçlu hissedebilirdi.

Hile.

"Kal," dedi Rhys ve David'in nefesi boğazında düğümlendi. Dünya aniden harika ve tehlikeli hissettirdi, bir elektrik fırtınasının ortasında durmak gibi ve Rhys gözlerinin David'in yüzünde, güçlü kaşlarından temiz traşlı çenesine kadar gezinmesine izin vererek kendine suçlu bir hoşgörü verdi. En son bu kadar yakın olduklarında yatakta birlikteydiler ve birbirlerinin vücut hatlarını parmakları ve ağızlarıyla haritalandırıyorlardı.

"Yapamam..." David söze başladı ama cümlelerin geri kalanı dudaklarında kayboldu. Rhys bekledi, sanki David kaburgalarını kırmış ve bir eliyle kalbini nazikçe kucaklıyormuş gibi hissediyordu. Bunca yıldan sonra David'in onun üzerinde böyle bir etkisi olmamalıydı. Ama Rhys artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti ve David'in gitmesine birkaç dakika daha izin vermeyeceği anlamına gelecekse, rahibini bir dahaki görüşünde aklından geçen yasadışı düşünceleri itiraf etmek zorunda kalmayı kabul edebilirdi.

Moir'a ürkmüş bir kuşa yaklaşır gibi dikkatle yaklaştı ve küçük elini David'in omuzlarından birine yerleştirdi. Onun dokunuşu

David ile Rhys arasında gergin bir görüş hattı vardı ve David'in gözleri ona kaydı.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu kadın.

David'in vücudundaki son mücadele kırıntısı da titrek bir telaşla kayboldu. "Hatırlamıyorum," diye itiraf etti.

Moira çantasından cep telefonunu çıkardı ve dilini şaklattı. "Tayland yemeği sipariş ediyorum. Otur David."

"Ben-" diye başladı, son tartışma girişimiydi bu.

"Bundan kaçma," dedi Rhys. "Her ne oluyorsa, bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı? Deneyeceğine söz ver."

David elini geri çekti. Rhys'in aşırı ısınmış beyninin bir yanılması olabilirdi ama David'in parmaklarını Rhys'inkiler boyunca izlediğini, temasın mümkün olduğunca uzun sürmesini sağladığını hissettiğini düşündü.

"Deneyeceğim."

"Hepimiz bir şeyler yiyelim ve bir tur atalım, tamam mı?" Moira sordu. "Sanırım bir gün için yeterince heyecan yaşandı. İkinizin de bu gece izin yapmanızı istiyorum. Cadı'nın emirleri, duydunuz mu beni?"

David bir an için onun elini kendi eliyle kapattı ve bu en çok Rhys'i şaşırttı. Aralarındaki denge bozulmuştu ve yeni bir şey şekillenmeye başlamıştı, kelimelerle ifade edemeyeceği bir şey.

Moira David'i şezlonga omzundan hafifçe bastırdı, zahmetsizce, nefes kesici bir zarafetle. David, Moira'nın dokunuşuyla yağmur altında kalmış bir fidan gibi eğildi ve Rhys, David'in sözsüz teslimiyeti karşısında soluk soluğa kaldı.

Bir zamanlar Rhys için de bu kadar kolay boyun eğmişti.

"Peki," dedi Rhys, göğsü suçluluk ve özlemle öylesine gerilmişti ki bunun onu öldürebileceğini düşündü.

Yemek odası heybetli ve yarı yarıya büyüktü, bu yüzden yere yastıklar atıldılar ve kütüphanedeki sehpalardan birinin etrafına oturdular. Moira, Rhys'i David için bir paket Singha birası ve bir litre maden suyu alması için köşedeki markete gönderdi ve Rhys geri döndüğünde Moira pad Thai ve yeşil köri paketlerini açmış, onları masanın üzerine diziyordu.

Bir saat sonra Rhys doymuş ve tatmin olmuş, uzun bacaklarını altına sıkıştırarak yastığına yaslanmıştı. Evin dışındaki ışık büyük pencerelerden alçak ve turuncuydu, hepsini bir gün batımı parıltısıyla sarıyordu. Moira David'in yanına diz çöktü ve elini tuttu.

"Daha önce hiç el falına baktırmadığına inanamıyorum," dedi.
dedi

David güldü, sesi kararan odada parlak bir kurdele gibi parlıyordu. "Ben Ciddiyim!"

"Ben de bu işte çok iyi değilim, o yüzden ay ve yıldızlar beklemeyin."

"Ben tam bir acemiyim, bu yüzden ne yaparsan yap beni etkileyeceksin."

"Peki zahmetimin karşılığında ne alacağım?" Moira sordu, karanlık gözleri parlıyordu. Bir yetiştikenden şeker koparmaya çalışan bir çocuğun neşeli yaramazlığını yayıyordu.

David yine güldü ve Rhys en son ne zaman o dayanılmaz, altın sese bu kadar çok maruz kaldığını hatırlayamadı. David bugünlerde gülmek şöyle dursun, neredeyse hiç gülümsemiyordu.

"Sana biraz Rusça öğreteceğim, nasıl olur?"

Rhys dudaklarına yayılan gülümsemeyi bastıramayarak, "Hadi ama, bu onun her iş için bir çıkış yolu," dedi. Son haftalarda o kadar çok araştırmaya dalmıştı ki, hangi gün olduğunu bile zar zor hatırlıyordu. Ama Moira ona ve David'e bir gün izin vermesini söylerken şaka yapmıyordu ve onu rahatlatmak her zaman Moira'nın özel sihrinin bir parçası olmuştu.

"Bence bu adil bir takas," dedi Moira ve sonra öne doğru eğilerek David'in avucuna kazınmış çizgilere baktı.

Rhys, David'in Moira'yı izlemesini izledi ve medyumun dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi fark etti. David ile Moira arasında Rhys'in tam olarak anlayamadığı bir şeyler değişmişti. Ama aralarındaki buzlar kesinlikle erimişti ve ortaya çıkan etki şaşırtıcıydı. Rhys, David ve Moira'dan daha zıt iki insan düşünemiyordu ama birbirlerine laf atmadıkları zamanlarda birbirlerine şaşırtıcı derecede iyi uyuyorlardı. Onları birlikte bu kadar rahat görmek içini tuhaf bir sızı kapladı.

"Tam burada güçlü bir kafa çizgisi var," dedi Moira. "Bu keskin, analitik bir zihne işaret ediyor. Yaşam çizginde küçük bir aksama var ama onun dışında uzun ve dolu bir yaşamın olduğunu gösteriyor. Geleceğinde hiç çocuk görmüyorum ama hayatın boyunca sevgi görüyorum."

"Öyle mi?" David şakacı bir kaşını kaldırarak sordu.

Moira'nın yüzüne sorun çıkaran bir sırıtış yayıldı. Bir şeylerin peşindeydi. "Oh, evet, geçmişinde bir adam görüyorum. Esmer ve yakışıklı." Rhys'e sinsi bir bakış fırlattı. "Çok uzun boylu olmasa da."

Rhys bembeyaz kesildi. "Moira," diye yalvardı. Eski sevgilisinin ve karısının onun yanında geçmiş ilişkilerini tartışmasının utancını yaşayabileceğinden emin değildi.

Moira tekrar David'in eline dönerek işine devam etti. Konuştuğunda, hesaplı bir şekilde kayıtsız bir tonla konuşuyordu. "İkinizin arasında ne oldu ki? Yoksa sormama izin yok mu?"

David'in kaşları tavana doğru kalktı ve bir çıkış yolu bulmak için Rhys'e baktı. Rhys sadece omuz silkti, en az David kadar şaşkıındı. Moira istediğini yaptı ve bunu kaçması zor bir açık sözlülükle yaptı.

"Sana söylemedi mi?" David gülümsemesi titreyerek sordu.

"Pek bir şey söylemedi. Onun özel biri olduğunu söylememe gerek yok. Hm, kader çizginiz biraz solmuş. Bu sık sık meslek değiştireceğin ya da ailenin senin için çizdiği kariyer yolundan sapacağın anlamına gelebilir. Peki, neden işler yolunda gitmedi? Neden işler yolunda gitmedi?"

Moira, özel olarak sorsa kocasından bu bilgiyi çok daha kolay alabileceğini çok iyi bildiği halde, Rhys'e değil David'e soruyordu. David'i sınıyor, ona karşı dürüst mü davranacağını yoksa geçmişten ilk söz ettiğinde susup susmayacağını görmek istiyordu. Belki Rhys'i de test ediyordu.

David bir an için düşündü. Burası genellikle suçu Rhys'in üzerine atmanın bir yolunu bulduğu ya da ayrılığın ikisini de derinden yaralayan sarsıcı bir olay yerine önemli bir şey değilmiş gibi davrandığı kısımdı. Rhys, David bu sefer her ne bulduysa ona kızmak için kendini hazırladı. Ama büyük bir şaşkınlıkla David'in dürüst olduğunu gördü.

"Çok fazla içtim. Kontrolden çıkmıştım ve bana en yakın insanları da kendimle birlikte aşağı çekmeye kararlıydım. Bana hiçbir şey söyleyemezsiniz; yirmi dört yaşındaydım ve yenilmez olduğumu düşünüyordum. Rhys'in gitmeye hakkı vardı."

"Hepsi sen değildin," dediğini duydu Rhys, bu onu daha da şaşırtmıştı. Bu genellikle David'e devretmektense yakıp yıkmayı tercih edeceği bir konuydu ama uzun gün ve Moira'nın araştıran gözleri içindeki mücadeleyi söküp almıştı. "Kontrolcüydim. Dinlememe ihtiyacın vardı ve ben bunun yerine seni mikro yönetmeye çalıştım."

"Evet, her zaman kontrolün sende olmasıyla ilgili bir şeyin vardı," dedi David, kasvetli atmosferi müstehcen bir sırıtişla bozarak.

Rhys neredeyse birasını yudumlarken Moira kahkahalarla güldü.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Rhys, kulaklarının ucunun kızardığını hissederek. "Bu kadar yeter. Benim sıram."

Rhys masanın üzerine eğildi ve avucunu Moira'ya uzattı, o da avucunu ellerinin arasına aldı. David eğlenen bir ifadeyle onu izledi, yeşil gözleri Rhys'i öyle bir inceliyordu ki Rhys kendini bir şekilde sergileniyormuş gibi hissetti. Sanki bir müzede David'in dikkatle incelemesi ve takdir etmesi için var olan bir eserdi.

Rhys bu duyguyu görmezden gelmeye çalıştı ve onun yerine kendi avucunu inceledi.

"İlginç bir şey görüyor musun?" diye sordu, sanki Moira onun avucunu daha önce yarım düzine kez okumamış gibi. Moira bazen onunla birlikte yatakta tembellik eder, derisindeki çizgileri izler ve takımyıldızlarını kataloglar gibi isimlerini sayardı.

"Bir bakayım," dedi. "Oh, güçlü, belirgin bir kader çizgisi. Bu ne istediğini ve nasıl elde edeceğini bilen bir adam. Burada, işaret parmağının altında güçlü bir Jüpiter dağı var. Bu doğuştan lider olduğunu gösterir."

"Bu nedir?" David sehpanın üzerine eğilip küçük parmağıyla Rhys'in avucundaki çizgilerden birini izledi. Bu his Rhys'in omurgasında bir ürperti yarattı. Moira'nın parmağı da David'inkine katıldı ve çizgilerden birinin iki net çatala ayrıldığı noktayı izledi.

"Bölünmüş bir kalbi temsil edebilir. Ya da iki büyük aşkı olan biri." Rhys başını kaldırıp baktığında Moira'nın ona ağır ağır baktığını gördü, Annesinin sihirbaz gözü diyeceği anlamlı bir bakış. Sadece spekülasyon yapmıyordu; bir tür kehanette bulunuyordu.

"İlginç," diye düşündü David elini çekerken. Rhys onun yüz ifadesini okuyamadı çünkü gözleri kısıktı ve kısa, kalın kirpiklerle gölgelenmişti.

David de Moira da o kadar yakındılar ki Rhys, Moira'nın tenine sinmiş yulaf sabunu kalıntılarının kokusunu alabiliyor, David'in kelepçelerindeki ince dikişlerin ayrıntılarını görebiliyordu.

Eğer isterse ikisini de öpmek çok kolay olurdu.

Bu düşünce zihninde şimşek gibi çaktı, şok edici ve anlıktı ve onu dehşete düşürdü. Parmaklarını kapattı ve elini masanın kendi tarafına doğru çekerek topuklarının üzerine oturdu.

"Teşekkürler," dedi sessizce.

"Pekâlâ," dedi Moira, David'e dönerek. "Şimdi bana bir şey öğret."

David bira şişesine vurdu ve Rusça bir isim söyledi, basit hecelerdi ve Moira hiç zorlanmadan tekrarlayabildi.

"Güzel!" David haykırdı. "Bu bira."

"Bana daha sert bir tane ver," dedi Moira sırtarak.

David parmak eklemiyle Moira'nın çenesinin alt tarafına dokundu ve başka bir şey söyledi, kayaların üzerinden akan su gibi bir dizi ses. Bu kelime Rhys'in midesine oturdu ve kuru bir şekilde yutkundu. David'in Rusça konuşması her zaman hoşuna gitmişti, belki de olması gerekenden daha fazla.

Moira kelimeyi tekrarlamaya çalıştı ve karıştırdı. David her sesin tadını çıkararak yavaşça tekrarladı ve gözleri bir an için Rhys'e kaydı. Rhys ise elindeki şişeyi inceliyordu.

Moira sonunda bir kelime çıkarmayı başardı ve David'in yüzü güldü. "Güzel! Aksanın üzerinde çalışabiliriz."

"Kadın kelimesi bu muydu?" Moira sordu. "Hayır, güzel anlamına gelen sözcüklerden biri."

Moira'nın elleri utangaç bir gülümsemeyi örtecek şekilde yüzünde gezindi ve David gülerek omzunu Moira'nın omzuna yasladı. Rhys'in göğsünden keskin bir sızı geçti. Bu David'in en iyi haliydi: herhangi bir art niyeti olmadan çekici, sadece hoşuna gittiği için nazik ve Moira'nın en ışıltılı, kendinden emin ve zarif haliydi.

İkisinin birbirleriyle şakalaşmalarını izlerken içinde garip bir duygu yükseldi. Neredeyse kıskançlık gibi hissediyordu ama bu pek doğru değildi. Daha çok özlem gibiydi, ancak bu kadar çok istediği şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de bundan daha fazlasını: Dışarıda güneş batarken cereyanlı eski bir kütüphanede dostça sohbet. Alaycı bir tavır ya da tartışma tonu olmadan gerçek bir dostluk ve sevginin geçici çiçekleri. Rhys hayatının son birkaç yılını David'le aralarındaki her türlü yakınlığın zehirli bir şey, diğer insanların içine düştüğü bir zalimlik ağı olduğuna inanarak geçirmişti. Şimdi o kadar emin değildi.

Duygularını daha fazla araştırmadan Rhys'in telefonu çaldı. Arayanın kimliği onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Affedersiniz," dedi ayağa fırlayarak. "Buna bakmam gerek."

Moira ve David el sallayarak onu uzaklaştırdılar ve o da kütüphaneden çıkan karanlık koridorlardan birine doğru eğildi. Rhys yaslanmak için bir oyuk buldu ve boğazını temizledikten sonra usulca cevap verdi.

"Wayne."

"Merhaba Rhys! Umarım kötü bir zamanda aramamışımdır. Nasılsın? Yalnız mısın?"

"Biraz mahremiyetim var, evet," dedi Rhys, oyuğun içine doğru geri çekilerek. "Ne yazık ki şu anda biraz meşgulüm, o yüzden Cambridge'e gelip kilidi açmamı istersen-"

"Hayır, hayır," dedi Wayne. "Öyle bir şey değil. Seninle konuşmak istedim. Bunu yüz yüze yapamadığım için çok üzgünüm ama seninle konuşmak için daha fazla bekleyemedim."

Rhys'in kalbi iki adım attı. Ya başı ciddi bir beladaydı ya da hayatının en güzel haberini almak üzereydi. Rhys başını oyuktan dışarı eğdi ve kütüphaneye doğru baktı. Moira ve David özel bir sohbete dalmış, başlarını birbirine eğmiş, onun konuşmalarından habersizlerdi.

"Dinliyorum."

"Kararımı verdim ve bir halef seçtim. Bu konuda bazı tartışmalar olduğunu biliyorum ama bu benim hakkım ve senin olmanı istiyorum Rhys."

Bütün hava Rhys'in ciğerlerini bir anda terk etti. Kapalı, karanlık koridor döndü ve sonra tekrar kendini düzeltti. Rhys, Wayne'in hâlâ konuştuğunu fark etti.

"İçimizdeki en iyi ve en parlak kişi sensin, Rhys. Topluluğun vizyon sahibi birine, bizi 21. yüzyıla taşıyabilecek birine ihtiyacı var. O kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Rhys parmaklarını ağzına bastırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Kalbi göğsünde dört nala atıyordu. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sadece bu göreve hazır olduğunu söyle. Tek istediğim bu."

Rhys otomatik olarak, "Ben hazırım," dedi. Bunun hakkında düşünmeye gerek yoktu. Wayne'i geri çevirmek de yoktu. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca böyle bir başarı için çalışmıştı ve başarının baş döndürücü coşkusuyla birlikte sürükleniyordu.

"İyi adam," dedi Wayne sıcak bir sesle. "Yarın Derneğe uğra ve lojistiği konuşalım. Ya Rhys? Lütfen bunu başka kimseyle tartışma, en azından şimdilik."

Ve böylece Wayne'in emeklilik duyurusundan beri beklediği konuşma sona ermiş oldu. Rhys karanlık koridorda bir süre afallamış bir halde durdu.

David ve Moira'nın yanına döndüğünde onları yerde omuz omuza otururken buldu. Moira öne doğru eğilmiş, avuçlarını çapraz dizlerinin üzerine koymuş, hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu ve David ağzını eğlendiren bir ifadeyle onu izliyordu. Aralarında gerçek bir

Gözlerinde Rhys'in uzun zamandır görmediği bir sevgi vardı ve medyum bu konuda sıkıştırılırsa muhtemelen hemen inkâr edecekti. Ama Rhys onun neye baktığını biliyordu. Arkadaşlık. İki karşıt enerji arasındaki gerçek, imkânsız sevgi. Güneş ve ayın mükemmel bir eşzamanlılık içinde birbirlerinin yörüngesinde dönmesi gibi.

Göğüs kafesine bir acı saplandı. Bu duyguyu biliyordu. On sekiz yaşında, ilk çağırma çemberlerini çizerlerken David ona küstahça ve genişçe gülümsediğinde hissetmişti ve yirmi iki yaşında, Moira toprak bir kavşakta büyü tarzı hakkında onunla dalga geçtiğinde yine hissetmişti.

Ürpertici bir dehşetle bunun aşk olduğunu fark etti.

"Neden kapının etrafında dolanıyorsun?" diye sordu Moira. "Buraya gel ve şu birayı bitirmeme yardım et."

"Ve şu köriyi bitirmeme yardım et," dedi David, şatosunda uzanmış bir prens gibi ellerine yaslanarak. "Tıka basa doydum."

Rhys onlara her şeyi anlatmak, az önce ilahi bir lütufla aklına gelebilecek en büyük onura layık görüldüğünü itiraf etmek için ağzını açtı. Ama David ona, Moira'ya baktığında yüzünü aydınlatan o sevgiyle gülümsüyordu ve bu Rhys'i neredeyse dizlerinin üzerine çökertmeye yetmişti. David onun yerine Rhys'in Başrahip seçildiğini öğrendiği an bakışları donacak ve yüzünde acı bir kibirden başka bir şey kalmayana dek buz kesilecekti. Üçünün kaydettiği tüm ilerleme Rhys'in sınırsız hırsı uğruna geri alınacaktı.

Bunu David'e yapamazdı. Burada yapamazdı.

Şimdi yapamazdı. Ona sonra söyleyecekti. Ama bu şekilde değil.

Rhys boğazında biriken duygu girdabını yutkunarak, "Elbette," dedi. "Kenara kay ve biraz yer aç."

CHAPTER ON SEKİZ MOIRA

Yaz Boston'un üzerine bir anda çöktü. Bir gün havada hâlâ bir serinlik varken, ertesi gün öğrenciler şortları ve sundressleriyle tüm güçleriyle dışarıdaydı ve tüm mahalle barlarının pencereleri dünyaya açılmıştı. Moira boş öğleden sonralarını yakındaki topluluk bahçesinde çalışarak ya da RISD'den eski arkadaşlarıyla buluşup mimoza ve istiridye içerek veya bir kolunda Rhys, diğerinin altında bir buket çiçekle Jamaica Plain'in ana caddesinde gezinerek geçiriyordu.

Cumartesileri, sözüne sadık kalarak psişik sezgilerini ince bir noktaya kadar geliştirmesine yardımcı olan David ile seanslara ayrılmıştı. Onu sallanan sarkaçlarla hipnotize ediyor ve görselleştirmelerle ona rehberlik ediyordu; tüm bunları kendine özgü küstahlığı ve ikisi arasında gelişmeye başlayan tuhaf ama harika yakınlık duygusuyla yapıyordu. T'deki boş koltuklarda gizlendiğini gördüğü hayaletlerden ya da girdiği çeşitli işletmelerden aldığı güçlü duygu hislerinden daha az korkmaya başlamıştı. Süpermarkette kederli bir hayalet çocuk eteğini çektiğinde çılgılık bile atmamıştı. Gittikçe güçleniyordu. Daha cesur.

Haziran ayının ikinci cumartesi günü Rhys'in iş yerinde yangın çıktı (profesörün biri bütün bir kutu -kesinlikle yasak olan- kahveyi

özel koleksiyonlar odası) ve kütüphaneye geri çekildi. Moira, David'in onu iptal etmesini bekliyordu ama bunun yerine David onunla tamamen yeni bir yerde buluşmak istedi.

"Newbury Caddesi'nde ne işimiz var?" diye sordu Moira, bacaklarını kilometrelerce uzun gösteren platform topuklu ayakkabılarıyla David'in yanında yürürken. David'in üzerinde Ray Bans gözlükler ve adeta 'Capri'de yaz geçiriyorum' diye bağırarak keten bir gömlek vardı. "Kalabalıktan nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret ederim," dedi David, şık bir brunch için sıraya giren ya da pahalı butiklerde vitrin alışverişi yapan turist kalabalığının arasından geçerken. "Ama kalabalık enerji demek, enerji de hayalet demek. Bunu son sınavınız olarak düşünün."

"Oh, şimdi de not mu veriyoruz?" Moira alay etti. "Bu durumda, şu anda ruhani kendini savunmada B eksiye gezindiğini söyleyebilirim."

"Hadi canım," dedi David ama gülümsüyordu, Moira'nın şakalarla, sözlü atışmalarla ve David'e özgü hissettiren her şeyle bağdaştırdığı o çarpık sırtış. Elinde bebek arabası olan bir kadından kaçmak için kıvrılarak ilerlerken Moira'nın kürek kemikleri arasına hafifçe elini koydu ve Moira ona bu kadar kolay teslim olmasına, birbirlerine bu kadar iyi uyum sağlamalarına şaşırdı. "Biraz öğle yemeği yeriz, biraz insanları izleriz ve hayalet var mı diye bakarız diye düşündüm. Cumartesi gününü geçirmek için güzel bir yol, değil mi?"

Alaycı bir tavırla, "Rüyaların yapıldığı şey," dedi ama bir zamanlar kişisel cehennemini oluşturan David Aristarkhov'la bütün bir öğleden sonrayı baş başa geçirme ihtimalinin şimdi kulağına hiç de kötü gelmediğini fark ederek şaşırdı. Neredeyse kulağa hoş geliyordu.

"Beni büyülüyor musun?" dedi aniden. Eğer ona asılıyor olsaydı, onu en yakın çöp kutusuna atar ve kendini eve geri götürürdü.

Adam güneş gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Şu anda mı? Hayatta olmaz. İnan bana, seni etkilemeye çalışsaydım bunu anlardın. Etkili olsa da, bu küçük parti numarası pek de ince sayılmaz." Sırtışı genişledi. "Benden etkilendiğinizi mi hissediyorsunuz Bayan Delacroix?"

Moira homurdandı, David güldü ve hepsi bu kadar. Bazen yakındaki bir vitrindeki mallar ya da sarkan bir ağaçtaki güzel kokulu çiçekler gibi sıradan şeyler hakkında konuşarak kolay bir sohbet ortamına girdiler ve her şey inanılmaz, sihirli bir şekilde normal geldi.

David'in insanların onayını alma konusundaki becerisi hakkında çok şey duymuş olan Moira, onlara göz kamaştırıcı bir rezervasyon yaptırıp yaptırmadığını merak etti

Öğle yemeği için pahalı bir restoran. Ama bunun yerine, onu memnun etmek için, onları tıka basa dolu bir kitapçının önündeki kaldırıma park etmiş bir yemek kamyonuna götürdü. Çok sıradan bir şeydi; David'in bunu yapabileceğini sanmıyordu.

David iki carnitas taco sipariş ederken Moira parmak uçlarına basarak tebeşirle yazılmış menüyü okumaya çalıştı. Moira'nın yaşadığı sıkıntıyı gören David kamyonetin içinden bir kâğıt menü kaptı ve ona uzattı.

"Hemen geliyor," dedi kamyonu işleten adam kocaman bir gülümsemeyle. "Peki eşiniz ne alacak?"

David'in kulaklarının ucu pembeleşti. "Ne? Hayır, hayır bizi yanlış anladınız."

"Yüzün kızarıyor," diye iğneledi Moira.

"Nathan'ın teknesindeydim; güneşten yandım. Dinle, biz değiliz... Ben eşcinselim ve o da-"

"Standartlarım var," diye araya giren Moira, David'in bocalamasını izlemekten aldığı zevke rağmen onu bu garip etkileşimden kurtardı.

"Ah," dedi David, melodramatik bir elini kalbine bastırarak.

"Hadi ama," dedi Moira, kelebeklerle dikilmiş bozuk para cüzdanını karıştırıp uygun sayıda banknot ararken. "Benim tipim değilsin."

"Doğru, sen kara kara düşünen eski emo çocuklarını tercih ediyorsun."

"Kibar ol," diye çıkıştı Moira, ama o kadar çok kıkırdıyordu ki sözlerindeki ısırtık hissini bastırıyordu. "Benim için bir al pastor burrito lütfen."

"İki de su," dedi David, kalçasıyla Moira'yı kenara itti ve Moira ödeme yapmadan önce boyunu kullanarak kartını okuttu.

On dakika sonra Boston Halk Kütüphanesi'nin merdivenlerinde oturmuş, Mexicali'lerinin ve güneşin tadını çıkarıyorlardı.

"Şehirler ruhani girdaplardır," diye anlattı, yeşil gözleri yoldan geçenleri dikkatle izleyerek. "Hayatı çekerler ama ölümü de tuzağa düşürebilirler. Bir yer ne kadar kalabalıksa, hayaletlerin yaşayanların enerjik imzalarına çekilme olasılığı da o kadar artar."

"Hayaletlerin ölü olduklarını bilmediklerini mi düşünüyorsun?" Moira sordu. "Yani her zamanki yerlerde toplanmaya devam edip yaşıyormuş gibi mi davranıyorlar?"

"Belki, belki de değil. Bir döngü içinde sıkışıp kalmış, hayattayken kendilerine kolay gelen eylemleri tekrarlıyor olabilirler. Otobüsü beklemek, çocuklarla ilgilenmek, evi toplamak... En az direnç gösteren yolu takip etmek de denebilir. Ee," dedi David, ellerini peçeteyle temizleyip suyunun kalanını bitirirken, "buralarda hiç hayalet görüyor musun?"

Moira önlerindeki caddeye, ilerideki küçük parka ve görkemli kiliseye baktı. Etrafta göz alabildiğine koşuşturan insanlar vardı.

"Bilmiyorum David. Burası oldukça kalabalık."

"Aynen öyle. Bunu küçük, ürkütücü bir Waldo Nerede oyunu gibi düşün. Benim için bir dene, tamam mı?"

İki ay önce David'in ondan 'benim için' bir şey yapmasını istemesi gözlerinin yuvalarından fırlaması için yeterli olurdu. Ama şimdi, onun için denemek istediğini fark etti. Ne de olsa o da kendisi için denemişti. Adil olan da buydu.

"Peki, ama bana bir ipucu vermelisin. Şu anda kaç tane hayalet görüyorsun?"

"Doğrudan görüş alanımda mı?"

Dört." "Aman Tanrım."

"Sayılara odaklanma, sadece enerjiye odaklan. Tüm gürültüyü engelle ve ne istediğine odaklan. Bunu yapabilirsin."

Ne istediğime. Moira ne istediğini düşünmek için çok fazla zaman harcamazdı. Genellikle başkalarının ihtiyaçlarına çok fazla odaklanır, kendi arzularını her zaman en sona koyardı. Annesiyle konuşursanız, bu onun en iyi özelliği idi. Rhys'e sorarsanız, bu onun en kötü özelliği idi.

Ben ne istiyorum?

Moira gözlerini kapadı ve zihnini susturdu. Şu anda güçlü olmak istiyordu. Perdenin arkasına bakmak ve önünde ne olduğunu görmek, gerçekten görmek istiyordu. Kendinden kaçmaktan bıkmıştı.

Dünyada gerçekten ne olduğunu görmek istiyorum.

Moira gözlerini tekrar açtığı anda, bunu bir medyum titizliğiyle yaptı. Kalabalık insan gruplarını yavaşça taradı, yüzleri ve duruşları ayrıştırdı ve sonra bakışlarını kalabalığın kenarlarına, bazı figürlerin hareketsiz durduğu ya da boş daireler çizdiği yerlere kaydırды. Bunlardan biri, Moira'nın ilk başta sadece göz ucuyla görebildiği bir kadın, şekillenmeye başladı. Yüzünde kederli bir ifade ve üzerinde yüksek yakalı bir Edwardian elbisesi vardı. Etekleri arkasına sarkmış, çamur ve döküntülerle lekelenmişti.

"Onu görüyorum," diye nefes aldı Moira.

David bunun üzerine canlandı. "Kim? Söyle bana."

"Parktaki kadın. Taksi ya da at arabası bekliyor gibi görünüyor."

"Gelmeyecek birini bekliyor," dedi David zaferle. "Onu ben de görüyorum."

"Benim için sabit durur musun? Bir şey denemek istiyorum."

David temkinli görünüyordu ama söyleneni yaptı. Belki de sonunda ona güvenmeyi öğreniyordu.

Moira gözlerini kadından ayırmadan uzandı ve elini David'in dizine koydu. David'in enerjisi ve psişik hüneryiyle güçlenen kadının sulu dış hatları belirgin bir şekil aldı ve saçlarının soluk sarı rengi ve yüzündeki gözyaşı izleri gibi küçük ayrıntılar bir araya geldi. Kadın gittikçe daha fanatik bir şekilde etrafına bakındı ve sonra, sanki korkunç bir karar vermiş gibi, hızla trafiğin içine daldı.

Moira, bir araba tam üzerinden geçmeden birkaç dakika önce gözlerini olay yerinden ayırdı. Arkasına baktığında kadın gitmişti.

"Aynı şeyi tekrar tekrar söylüyorsun," dedi Moira. "Haklıydın."

David hayaletle bakmıyordu. Açık bir merakla Moira'ya bakıyordu. "Bunu nasıl yaptın? Az önce-"

"Kendimi güçlendirmek için gücünüzden biraz hortumlayabilir miyim? Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi David. Eli bir an için onunkinin üzerinde gezindi, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve elini cebine soktu. "Bu bir oyun değiştirici."

"Daha önce hiç başka bir medyumla çalışmadın mı?" Moira sordu. Kendisinden ilk kez yüksek sesle böyle söz ediyordu ve bu sözcük ağzında hâlâ garip duruyordu ama buna alışabilirdi.

David başını salladı. "Hayır. Babam bana kendimi başkalarına açmanın felakete davetiye çıkarmak olduğunu söylerdi. Çok değişken olduğumu söylerdi."

"Baban pek çok konuda yanılıyordu."

"Kesinlikle öyleydi," dedi David ve sonra konuşmanın merceğini kendinden uzaklaştırıp Moira'ya doğru çevirdi. Her zamanki gibi. "Bu gerçekten güçlerini kullanmayı düşündüğün anlamına mı geliyor? Onları sadece sessizliğe boğmak değil mi?"

Moira bunu uzun uzun düşündü. Annesinin kurallarına uyarak o kadar uzun zaman geçirmişti ki, artık bu kuralların onu neyden koruması gerektiğinden bile emin değildi. Ölümüne yakın yaşanan bir hayat karmaşıktı ama bu kötü ya da yanlış olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de onun

Annesi sadece kızını korumaya çalışıyordu ve şimdi Moira kendini koruyabilecek yaşıydı.

Ve her şeyden öte, bu merak onun kalbinde sıcak ve parlak bir şekilde yanıyordu. Gözlerini kaçırmaktan ve kendini küçük tutmaktan yorulmuştu. Kanatlarını açmak ve ne kadar uzağa uçabileceğini görmek istiyordu.

"Sanırım öyle," dedi. "Onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum, kesinlikle. Ve belki hazır olduğumda, onları başka insanlara yardım etmek için kullanabilirim."

"Müşterilerimi çalmayın yeter," dedi David ama geniş geniş sırıtiyordu. Gururluydu. Onunla gurur duyuyordu. Moira'nın böyle bir şeyi umursamaması gerekirdi ama yine de içi ısındı ve tüyleri diken diken oldu.

"Kazanan ganimeti alır, Bay Aristarkhov."

"Peki, bu derslerde sırada ne var? Ne öğrenmek istiyorsunuz? Söyleyin, ben de gerçekleştireyim."

Ne mi istiyorum?

Korkusuz, dikkatsiz ve belki biraz da tehlikeli olmak istiyordu. "Bana ölüleri nasıl yönlendireceğimi öğretmeni istiyorum."

"Aman Tanrım!" David ellerini zevkle birbirine vurdu. "Ben de bunu söylemeni bekliyordum. Çok iyi vakit geçireceğiz. Seninle işim bittiğinde tam bir psişik terör olacaksın."

Moira ona sırtarak karşılık verdi. Bu ses hoşuna gitmişti.

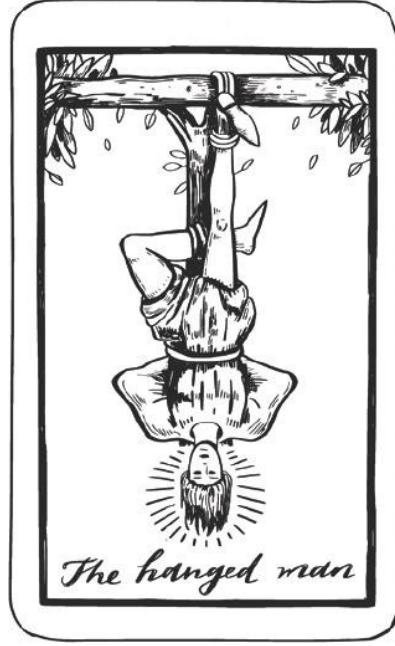
"Gelecek haftaki galaya geliyor musun?" diye sordu onunla omuz omuza çarpışarak.

"Hiç kaçırmam. Wayne kimin gelip kimin kaçtığını fark ediyor. İyi bir yüz takınmalıyım, biliyor musun? Sen de geliyor musun?"

"Elbette. Rhys'i köpekbalıklarının tek başına idare etmesi için bırakamam. Bizimle masaya oturmalısın. Sensiz aynı şey olmaz."

"Anlaştık," dedi David, serçe parmağını ona uzatarak. Moira bu çocuksu gösteriyle eğlenmişti ama yine de küçük parmağını David'in parmağına geçirdi ve kararlı bir şekilde salladı.

Onun sevincini gün gibi hissediyordu ve bu sevinç göğsünde bir çiçek gibi açtı.

CHA PTER ON DOKUZ DAVID

Galalar David'e göre değildi. Sıkıcı ve uzun sürüyorlardı ve ona babasının asık suratlı, kravatlı bir şekilde katılmasını istediği resmi akşam yemeklerini hatırlatıyorlardı. Ama yine de her yıl bir ya da iki saatliğine de olsa katılmak için elinden geleni yapardı. Bu, Cemiyet'in çevre edinmek için sunduğu birkaç iyi fırsattan biriydi ve yaşlılar, hayır işleri için gelen gençlere her zaman olumlu bakardı.

David'in her yıl yardım gecesine en büyük katkısı yapmasına yardımcı oluyordu, etkileyici olmak için yeterince sıfır vardı ama gerçek hayırseverlik topu oynayacak kadar zengin olmayanları utandıracak kadar değildi.

Bu onun galaya ayık olarak ve öyle kalmaya kararlı bir şekilde geldiği ikinci yılıydı, ancak içki içtiği bir gecenin ardından gelen üçüncü yılıydı ve David bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Eğer bütün bir gala boyunca ayık bir şekilde oturacak ve yaşlanan CFO'ların konuşmalarını dinleyecekse, çabalarının karşılığını sağlıklı alması gerektiğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı.

Etkinlik gecesi güneş batmak üzereyken uyandı. Işığa bakmak canını acıtıyordu, penceresinden gelen sokak gürültüsüne zar zor dayanabiliyordu ve ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa bir mide bulantısı dalgasıyla sarsılıyordu. David hayatında pek çok kez ölecekmiş gibi hissetmişti ama bu seferki sıradaydı.

Sonunda yataktan çıkmayı başardığında, onu yere yatıracak kadar kötü bir ruh hastalığının saldırısına uğramıştı. Görüşünün kenarları kararmış ve zihninin arkasında tehlike çığlıkları yükselmişti. Yatak odasındaki halının üzerinde cenin pozisyonunda yatarken ağrıyan şakaklarını tutmuş, sanki bir kar yığınının içinde duruyormuş gibi aniden donmuştu. Oluşmaya çalışan her düşünce karmakarışık ve tutarsızdı, İngilizce ve Rusça karmakarışık.

David'in tek yapabildiği bunun geçmesini beklemek, sonra da gözlerinin kenarından sızan acı dolu gözyaşlarının duş başlığından akan damlacıklar olduğunu varsayabilecek kadar hızlı bir şekilde duşa girmekti.

Sonunda, parmak uçlarındaki uyuşmanın küçük düğmeleri imkansız hale getirmesine rağmen giyinmeyi başardı. Tüm etkinliği atlatmak, belki de bir şişe beyaz şarapla kanepeye kıvrılıp güneş doğana kadar içmek istiyordu. Ama galadan kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Ortaya çıkmalı ve bunu yaparken de iyi görünmeliydi.

Tunç ipek astarlı, siyah kravat dostu Armani giymişti. Net, zamansız, gösterişli olmadan bir bıçak kadar keskindi. Labradorit yüzüğü, aile arması serçe parmağı mührü ve Louboutin kırmızı tabanlı mokasenleri ihtiyacı olan diğer vurgulardı. Kendini üniversite yıllarında çok zaman geçirdiği o sıkışık gey barlardan birinin tuvaletinden yeni çıkmış gibi hissediyordu ama en azından kendisi gibi görünüyordu.

Etkinlik şehrin biraz dışında kiralık bir otelin balo salonundaydı, bu yüzden arabayı kendisi kullandı ve kapılar açıldıktan kırk beş dakika sonra zevkli bir şekilde geldi. Wayne ve ekibi çoktan oradaydı ve David kendini toparlarken onlara sıcak bir selam verdi. Herkes birkaç kadeh içtikten sonra yanlarına gidip sohbet edecek ve ayık olma avantajını kullanacaktı. Eğer bu geceyi başarırsa Baş Rahiplik onun olacaktı. Onun yeteneklerine ve bağlantılarına sahip başka kimse yoktu, Rhys bile.

İçgüdüsel olarak loş balo salonunda Rhys ve Moira'yı aradı. İkisini de hiçbir yerde bulamadı.

Ancak Antoni ve Cameron buradaydı, arka masalardan birinde oturmuş kahverengi likör kadehlerini yuvarlıyorlardı. David pirinç bir buz küvetinden markasız bir maden suyu çıkardı ve yanlarına gitti.

"Bakın ölümden kim dönmüş!" Antoni haykırdı.

"Kim ölümden döndü dedi ki?" David yanına kayarak sordu. "Hadi ama, bütün hafta kimse senden haber alamadı," dedi Cameron
ince bir gülümseme. Gözlüklerini takmamıştı ve çıplak yüzü ona

daha keskin, daha keskin bir görünüm. Bu haliyle neredeyse yakışıklı görünüyordu. Hayır, yakışıklı değil. Kurnaz. David'in bu ikisini birbirine karıştırmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Seni daha önce hiçbir Cemiyet toplantısını kaçıırken görmemiştim."

"Buraya geldiğimden beri değil," diye ekledi Antoni.

David yanıt olarak başını eğdi. Aslında daha önce de bir Cemiyet toplantısını kaçırmıştı ama bunun nedeni aptal ve yirmi üç yaşında olması ve Rhys'in kütüphanenin Eski Mısır bölümünde ona etik olmayan bir şey yapmasıydı.

"İşler çok yoğundu," dedi David hafifçe. "Rhys nerede?"

"Henüz gelmedi," diye cevap verdi Cameron. "Ama Antoni ona mesaj attı. Umarım gelir."

"Gelmezse bütün gece çok sıkıcı olacak," diye mırıldandı Antoni, burbonunu bitirirken.

"Katılıyorum," dedi David, ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek. "İkinizin arasında neler oluyor? Cameron, yeni bir şey var mı?"

Cameron yeni tıraş olmuş çenesini ovuşturdu. "Aslında son zamanlarda bu alanda gerçekten ilginç gelişmeler oldu. Yale'de Johannine metnini yakından yansıtan potansiyel bir üçüncü yüzyıl Q kaynağı hakkında bazı söylentiler var. Ben şahsen ikna olmadım."

David başıyla onayladı, gözleri tamamen kamaşmıştı. Sonra Antoni'ye döndü. "Peki ya sen? Randevu bölümünde çılgınca bir gelişme var mı? Sen her zaman ilginç bir dedikodu değirmenisin."

Antoni'nin gözlerinde ateş parladı, o belli belirsiz öfke yüzeye çıktı. "O kadar da berbat biri değilim." Bir an için boş bardağına baktı, buzunu çingirdattı, sonra da dökme isteğine boyun eğdi. "Gerçi Brighton'da bir adamla bir süre takıldım ama sonra hala ailesiyle yaşadığını öğrendim ve *bu* konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bu mantıksız değil, değil mi? Sanırım..."

David gerisini duymadı, çünkü balo salonunun diğer tarafındaki kapı Rhys ve Moira'yı içeri almak için açıldı.

Moira, vücudu saran patlıcan rengi elbisesiyle her adımda büyülüyordu. Yetmişli yılların göz alıcılığına sahipti ve disko göz farı ile dalgalı saçları arasında, Robert Redford'un kolunda hiç de eğreti durmazdı. Kadınlar kocalarını ona bakmaktan vazgeçirmek için çimdikliyordu ama David Rhys'e bakmaktan kendini alamıyordu.

Yüzünde David'in tören çemberi dışında görmeye alışık olmadığı bir ciddiyet vardı, zayıf yüz hatları çarpıcı bir şekilde

koyu renk saçları vardı. Şarap rengi kadife bir blazer ceket ve beyaz bir oxford gömlek giymişti, boğazının çukurundan göz kırpan Aziz Michael madalyasını göstermek için bir düğmesi açıktı. Ayakkabıları kıyafetine uymuyordu ama David bu konuda onu affedebilirdi.

Bir kral gibi görünüyordu.

"Affedersiniz," dedi David, elindeki suyu masaya bırakıp Antoni'yi masalın ortasında bırakarak.

Moira ve Rhys kalabalığın arasından zahmetsizce süzıldüler, önlerine çıkan herkesle sohbet edip gülümsediler. Birlikte o kadar mükemmel görünüyorlardı ki David'in midesi bulandı. Onlara yakın olmak, bir sohbet başlatmak ya da... bir şeyler yapmak istiyordu.

David yaşlanan sosyete kızları ve orta düzey yöneticilerden oluşan kalabalığın arasından geçerek boş bir masaya oturdu. Rhys Moira'nın elini tutup öptü, sonra aniden ayağa kalkıp kalabalığın içinde kayboldu.

David masaya ulaştığında Moira yalnızdı ve boncuklu çantasının içindekileri karıştırıyordu. David sessizce onun yanındaki koltuğa oturdu ve Moira başını kaldırıp ona baktığında yaşadığı şaşkınlığın tadını çıkardı.

"Geleceğini düşünmemiştim!" diye haykırdı. "Bu sabah teyit etmek için sana mesaj attım ama cevap alamadım."

David kendine rağmen gülümsedi. Onun geniş gözlü ifadelerine alışmaya başlamıştı ve duygularını yüzünde açıkça göstermesinden hoşlanıyordu. Bu ferahlatıcıydı. "Skandal yaratma fırsatını asla kaçırmam."

Moira, Rhys'in gittiği yöne doğru bir parmak salladı. "Sanırım Wayne'le sohbet etmeye gitti. Sosyete işi."

"Elbette."

"O dönene kadar benimle bekleyebilirsin. Sanırım seni gördüğüne sevinecektir."

David parmaklarını masaya vurarak düşündü. Oturup zaman öldürmek hiç de iyi bir görüntü değildi. Bu, Rhys'in gelmesini beklemekten başka yapacak işi yokmuş gibi görünmesine neden olacaktı, sanki son bir haftadır onun yokluğunu çok keskin bir şekilde hissediyormuş gibi. Bu bir seçenek değildi.

David kendini ayağa kaldırdı ve cesur bir el uzattı. Rhys'in dikkatini çekmeye çalışacaksa bunu meşgul görünerek yapmalıydı ve Moira'yla ciddi bir sohbet için çok geç kalmışlardı. Bir taşla iki kuş.

"Bayan Delacroix, beni onurlandırır mısınız?"

Kadın adamın eline baktı. "David Aristarkhov, seninle dans etmemi mi istiyorsun? Burada, Tanrı'nın ve herkesin önünde?"

"Genelde insanlar bu tür etkinliklerde kendilerini eğlendirmek için böyle yaparlar," dedi, hiç hissetmese de özgüvenini ortaya koymak için elinden geleni yapıyordu. Onu dansa davet ediyormuş gibi değil, hayati organlarından birini ona veriyormuş ve ayak işlerini yaparken onu tutmasını istiyormuş gibi hissediyordu.

Moira gülümsedi. "Bana uyar."

Adamın kendisini kolundan tutarak piste doğru götürmesine izin verdi. Dans pisti seyrek nüfusluydu ama utanç verici olacak kadar da boş değildi. David köşede sessiz bir yer seçti ve Moira zahmetsizce pozisyonunu aldı, elleri hafifçe David'in omzunda ve avucunda duruyordu. Salınışları dansın süssüz bir yaklaşımı, özel olarak konuşmak için bir bahaneydi.

"Bana güzel görüldüğümü söylemeyecek misin?" Moira sordu. "Çoğu erkek beni dansa kaldırdığında genellikle böyle başlar."

"Aradığım kelime daha çok 'ışılıtlı'ydı," dedi David ve cümleyi doğru kılmak için araya cazibe katmasına bile gerek kalmadı. "Elbisene bayıldım."

"Kendim diktim."

"Ah, işte bu yüzden giydiğin her şey sana çok yakışıyor."

"Babam bana doğru öğretti. Moda okulu da öyle." Kadın kurnaz gözlerle onu değerlendirdi. "Gelebilecek kadar iyi hissetmene sevindim."

"Öyle bir şey demedim," diye itiraf etti David, onu herhangi bir ortaokul balosu ahlak testinden geçecek şekilde yerde nazik bir daire çizerek döndürürken. "Sabahı hasta geçirdim. Buradaki herkes gelebildiğim için şanslı."

"Evde, yatağında olmalıydın," dedi Moira. Gözlerinde gerçek bir endişe vardı, ikinci bir düşünce olmadan özgürce verilmişti. David onun yalan söylemediğini biliyordu çünkü suçluluk duygusunun hatalı bir nabız gibi derisinin altına sıçradığını hissedebilirdi.

"Kulağa kaba geliyorsa özür dilerim," dedi, çünkü bunu bir ara konuşmaları gerekiyordu, "ama bana karşı kaba olmak için dünyada her türlü nedene sahiptin. Yine de her zaman zarif olmayı seçiyorsun. Neden?"

"Bir tür art niyetim olduğunu mu ima ediyorsun?" Zahmetsizce hareket ediyor, onu daha geniş ve daha geniş daireler çizerek çekerken zemin boyunca süzülüyordu. Takdir edici bir dikkat çekiyordu ve onlar

David bir başka dönüşte Rhys'in gözlerindeki parıltıyı başka bir Sosyete kardeşinin omzunun üzerinden yakaladığını düşündü.

"Olabilir. Bir tanesine sahip olduğun için seni alkışlayacağım kadar zekisin." "Hedeflerim ve tasarımlarım bana ait. Ama neden benim için yeterli değil?"

Birinin size karşı nazik olması için? Tüm güç kükürt işeyip ateş tükürmekten gelmez. Sana iyi davranıyorum çünkü bu beni memnun ediyor ve memnun etmeyi bırakana kadar da bunu sürdüreceğim."

"Yeterince adil."

"Sen de benim hakkımdaki düşüncelerini çok çabuk değiştirdin. Sadece kocama ulaşmak için bana karşı tatlı davranmıyorsun, değil mi?"

Bu bir şakaydı ama altında gerçek bir sorgulama yatıyordu ve David'in kalbi tekledi. Sınırları aştığını düşünmüyordu ve Rhys ile Moira'yla kendi bireysel koşullarında anlaşmak için elinden geleni yapıyordu ama Moira anlayışlıydı. Rhys odadayken yüzeye sızan mikro ifadelerdeki süregelen duyguları görebiliyordu.

Ve onun gerçek duygularını ve kendisine yalan söyleyip söylemediğini elinin dokunuşuyla hissedebilirdi.

Lanet olsun. Zeki kadın.

David yutkundu, boğazı aniden kurudu ve kelimelerini dikkatle seçti. "Sana gösterdiğim her türlü nezaket senin kendi erdemin içindi. Ve hiçbir zaman Rhys'le aranıza girmeye çalışmadım."

"İkimiz de sana izin vermezdik," dedi biraz kendini beğenmiş bir tavırla. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ama arada olmak yakın olmaktan farklıdır. Yakın olabilirsin, biliyorsun."

Adrenalin mide bulandırıcı bir hızla adamın midesine hücum etti ve kadın da bunu hissetmiş olmalıydı.

Ne diyordu acaba? Teklif mi ediyordu...? Hayır. Bunun imkânı yoktu.

"Takip etmiyorum," dedi, sesini düz tutmak için elinden geleni yaparak.

Moira omuz silkti, birdenbire onun gözlerine bakamaz oldu. Adamın kol ağzında gözden kaçırdığı küçük düğmelerden birini ilikledi.

"Sadece ne zaman yakınlaştığımızı hissetsem, sen uzaklaşıyorsun. Sen ve ben en iyi arkadaş olmak zorunda değiliz ama senden nefret etmiyorum David. Etrafımda olmandan da nefret etmiyorum."

David onun elini nazıkçe sıktı. Duygularına sözle karşılık verme konusunda kötüydü ama kızın bunu hissettiğini umuyordu. "Bunu aklımda tutacağım."

"Güzel. Şimdi beni bir kilise ayinindeymişiz gibi ileri geri sallamaya devam edecek misin yoksa kimse sana nasıl dans edileceğini öğretmedi mi?"

"Nasıl dans edileceğini biliyor musun?" David şaşkınlıkla sordu. "Balo salonu mu?"

"Kotilyonda çok iyi dereceler aldım, teşekkür ederim."

"Foxtrot?" David bastırđı, içinde eski bir çocukluk haylazlığı canlanmıştı. Bugünlerde kendini tutmaya çalışıyordu ama bir gösteri yaratmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Müzik bir fokstrot için doğru değildi; geri dönüştürölmüş yorgun bir top kırk hitiydi. Ama işe yaramasını sağlayabilirdi.

"Vals çalmıyorlar, değil mi?" Moira karşılık verdi.

David sırtıtmaya başladı, uygun pozisyona geçti ve vahşilik sınırında bir zevkle onu dansa kaldırdı. Moira bir kakhaha patlattı ve hızlı, çevik adımlarla onu takip etti. David gençliğinden beri balo salonunda pek dans etmemişti ama bu tıpkı bisiklete binmek gibiydi, vücut asla unutmuyordu. Bu işte iyi olduğunu düşünüyordu ama ona zar zor ayak uydurabiliyordu. Moira pistte sanki doğup büyümüş gibi süzölüyordu, kolları yukarıda, boynu zarifçe kavisliydi. Onu sıkı bir dayanak üzerinde döndürdü ve elbisesi ayak bileklerinin etrafında dönerek bacaklarına çarptı.

Dans pistinde tam bir dehşet saçıyordu. David buna bayılıyordu.

Onu fokstrotun standart dönüşlerinden birine yönlendirdi ve kız tekrar David'in pençesine girdiğinde topuklarını küçük bir hareketle havaya kaldırdı.

"Gösteriş yap," dedi ve onu alçak bir dalışa geçirdi. Moira şaşkınlıkla ciyakladı, onu daha sıkı kavradı ama çabucak toparlandı.

"Peki buna ne diyorsun?"

"Seni düşürmeyeceğim," diye kıkırdadı David. "Bu arada vals yapabilir misin? Bu benim favorim."

"Bahse girerim senden daha iyi," dedi, başlangıç pozisyonuna geri dönerken meydan okuyan bir kaşını çevirerek, neredeyse ona doğru bastırđı.

O anda David, Rhys'in onu neden sevdiğini çok iyi anladı.

"Bence sen ve ben çok iyi anlaşacağız," dedi. Onu fırlatıp fırlatamayacağını görmek için bunu bir ayak hareketi varyasyonu ile takip edecekti ama müzik aniden kesildi. Wayne elinde bir kadeh şampanyayla küçük sahneye çıkmış, mikrofonla oynuyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi Moira, aniden endişeli görünerek. "Dans için teşekkürler. Sonra gelip merhaba der misin?"

David, Moira'nın hangi 'sonra'dan bahsettiğinden pek emin olmasa da, "Elbette," diye cevap verdi. Moira eteklerini topladı ve arkasında çiçek parfümünden bir iz bırakarak koşar adım uzaklaştı. Konuşmaları izlemek için kendine bir köşede sessiz bir masa buldu.

David her yıl bu konuşmalardan birine katılırdı ve konuşmalar hep aynı şekilde geçirdi.

ve herkesin iyi bir amaca hizmet eden harika çalışmalarını içtenlikle takdir ediyorum. Daha önceleri sadece gecenin herkesin ciddi bir şekilde içmeye başlayacağı yarısını başlattıkları için ilgi çekiciydiler. Şimdi ise sadece sıkıcıydılar.

Ancak, Wayne alışlagelmiş senaryodan oldukça hızlı bir şekilde saptı.

"Bu yılın Dernek için zorlu bir yıl olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Her alanda zorluklarla karşılaştık. Ancak her zaman olduğu gibi Cemiyet geleceğe bakıyor ve yolculuk boyunca birbirimizi yükseltiyoruz. Liderlik her zaman giriş sınavlarımızda aradığımız en önemli niteliklerden biri olmuştur. Her biriniz büyüklük potansiyeline sahip olduğunuzu gösterdiniz. Bu gece burada bu mükemmelliği takdir etmek benim için büyük bir zevk." David sandalyesinde yavaşça öne doğru eğildi, bütün sinirleri gerilmişti. Baş Rahiplik. Wayne şatafatı ve gösterişi severdi; tabii ki Burada yap.

"Kutlamak üzere burada bulunduğumuz genç adam, bu Cemiyetin değerlerini örneklemektedir: beceriklilik, merak, kendine hakimiyet ve işine hakimiyet. Mesleğe başladığından bu yana, bu Topluluğun en özverili ve güvenilir üyelerinden biri oldu ve sadece kendi işini değil, diğer herkesin işini bir üst seviyeye taşımak için çoğu zaman görev çağrısının ötesine geçti."

David yutkundu. Bu gerçekten oluyordu. Wayne kendisinden, babasından aldığı ve Cemiyete hediye ettiği tüm ipuçlarından ve püf noktalarından bahsediyordu.

Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Bir galibiyete ihtiyacı vardı.

"Bu genç adama akıl hocalığı yapmak ve onunla birlikte çalışmak benim için büyük bir zevkti ve şimdi onu seçilmiş halefim olarak size takdim etmek daha da büyük bir zevk. Bu gece bizimle birlikte olabildiği için çok mutluyum. İdari görevleri derhal devralacak ve elbette resmi bir yükseliş töreni düzenlenecek. Burada bir ritüel fırsatını kaçırmayız."

Gıcır gıcır yakalı garsonlar odanın içinde dolaşarak fokurdayan şampanya kadehlerini dağıttılar. David'in ağzı sulandı ama yaklaşan garsonu eliyle uzaklaştırdı. Tekrarlayarak kendi kutlamasını mahvetmek istemiyordu.

Wayne sıcak bir şekilde gülümseyerek sahnenin dışında bir yeri işaret etti. "Rhys, buraya gelir misin lütfen?"

David'in kanı damarlarında buza dönüştü, kalbi kaskatı dondu.

Rhys sahneye zarif bir şekilde çıktı, bir şekilde aynı anda hem görkemli hem de mütevazı görünmeyi başardı. O kürsüde durmak ona çok yakışıyordu.

sahne, beyaz ışık ve alkışlarla yıkandı. Bu, Rhys'in istediği her şeyin mükemmel bir anda kristalleşmesiydi.

David kendini bir lunapark aynasına bakıyormuş gibi hissetti.

Wayne mikrofonu Rhys'e uzattı. "Başrahibiniz olarak hepinizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum," dedi Rhys, unvanı dudaklarından bal gibi damlıyordu. "Bu gerçekten hafife almadığım bir onur."

Rhys şampanyasını kaldırdı ve ışığın baloncukları sıvı altına çevirişini hayranlıkla seyretti.

"Ama bu gece herkesin eğlenmesini istiyorum. Kutlama, ölüm karşısında en büyük meydan okumadır ve burada yaptığımız bir şey varsa o da dünyanın doğal düzenini kendi lehimize çevirmektir. Yani bu gece burada ölümün hükmü yok."

Bu konuşmayı kesinlikle önceden yazmıştı. Piç kurusu. Biliyordu. Ne kadar zamandır? David onu hasta eden bir hızla duygulardan duygulara savruldu. Rhys'in veraset kararını gizli tutmaya hakkı vardı ve Wayne de muhtemelen bunu ondan istemişti. David neden Rhys'in haber vermek için aradığı ilk insanlardan biri olmayı bekliyordu ki?

Rhys kadehini, elinde kendi şampanya kadehi ve yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle sahnenin köşesinde duran Moira'ya doğru eğdi. Onun seçtiği kraliçe.

"Şerefe," dedi Rhys ve kendinden memnun bir yudum almadan önce Wayne ile kadeh tokuşturdu.

David bir hışımla arabasına gidip bir paket sigara içmek ya da hayatının nasıl yanlış gittiğini düşünemeyecek kadar yorgun düşene kadar sokakta daireler çizerek yürümek istedi. Ama koltuğuna yapışmıştı, her yeri ağrıyor ve uyuşuyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu.

Görevliler yine etrafta dolaşüyor, ilk seferinde servis edilmemiş olanlara pırıl pırıl tepsilerde şampanya ikram ediyorlardı. David'in kulakları bardak çınlamaları ve alkış sesleriyle çınladı. Aylardır içinde sıkışıp kalmış olan bir şey göğsünde patladı.

David en yakındaki sunucudan bir kadeh şampanya kaptı ve yarısını bir yudumda geri koydu. Baloncuklar diline battı, tatlı zehirden küçük iğne batıkları. Tadı elma çürümesi ve özgürlük gibiydi.

Kararını veren David, herkes kadeh kaldırırken şampanyanın geri kalanını bitirdi.

Alkış sesleri arasında dünyası başına yıkıldı.

CHAPTER TWENTY

RHYS

Rhys sahneden iner inmez iyi dilekte bulunanların ilgisiyle karşılaştı. Sayılamayacak kadar çok el sıkı, cebine bir düzine kartvizit sıkıştırıldı, Cemiyetin kendi başkanlığında nasıl bir yön izlemesi gerektiğine dair yarı pişmiş fikirleri ılık bir ilgiyle dinledi. Ortamda hem kudurmuş hem de ölçülü, nazik ve işbirlikçi bir hava vardı ve daha zayıf bir adam bunalabilirdi.

Rhys kendini evinde gibi hissetti.

Moira'ya olan ilgi de artmıştı; çoğunlukla işinin adını öğrenme zahmetine katlanmayan ağabeyleri ve Noel partisinde ne kadar açık giyindiğini fısıldayan eşleri. Rhys onların her birinin ismini zihnine not ederek, kendisini her zaman koyundan gelen keçi gibi karşılayan insanlardan ayırdı. Moira kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrar etse de, Rhys onu bazı yaşlı erkeklerin onaylamayan bakışlarından korumak için elinden geleni yapmıştı; ırkçı olarak adlandırılmaktan çekinecek ama Moira'ya benzeyen bir kadını aileleriyle tanıştırmak için asla eve getirmeyecek tipler. Johnny-come-latelie'lerden herhangi birinin ondan bir istekte bulunma şansı yok denecek kadar azdı. Eğer ona kalsa, altı ay içinde Cemiyet'in dışına itileceklerdi. Yine de onları pür dikkat dinlerken izlemek hoşuna gidiyordu.

Tarot uygulamaları hakkındaki hikayelere ilgi gösterin ve vintage mücevherlerine iltifat edin. Bırak yaltaklansınlar. Tapınmanın her damlasını hak ediyordu.

David hiçbir yerde bulunamamıştı. Rhys tüm gece boyunca onu sadece bir kez görebilmişti, o da Moira'yı Rhys'in asla öğrenmeye fırsat bulamadığı ilkel danslardan birinde yönlendirirken.

Moira evrenin merkezindeki göz kamaştırıcı güneşti, diğer her şeyi gölgede bırakıyordu ama her nasılsa onun parlaklığı David'in soğuk, gümüşü ışığıyla daha da artıyordu. Rhys onların balo salonunda gök cisimleri gibi kanat çırpışlarını izlerken acı ve özlemin garip bir karışımını hissetmişti. Tam olarak kıskançlık değil. Daha yumuşak ve haince bir şeydi.

David muhtemelen banyoda sigarasını yakmış somurtuyordu. Rhys ona önceden söylemediği için bir suçluluk hissetti ama bu konuda fazla seçeneği yoktu. Wayne veraset kararını açıklayana kadar gizli tutması konusunda ısrar etmişti ve Rhys'in bu konuyu en eski arkadaşına nasıl açacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Rhys korkak ve bencil olduğu için hiçbir şey söylememişti, çünkü David'le zar zor onarabildikleri ilişkilerini tekrar bozulmadan önce son damlasına kadar kurtarmak istiyordu. David'in iki kez paramparça olmasını izlemek, bunu ona özel olarak söylemek ve sonra galada verdiği tepkiyi izlemek fikri ona çok ağır gelmişti.

Rhys ne kadar suçluluk duyarsa duysun, yaptığı seçimle barışık olmaya karar verdi.

Nefes alabilmek için bir saat kadar masadan masaya, sohbetten sohbe dolaştırıldı. Başrahiplik dönemine ne kadar kayırmacılık katacağını tartarken kafasında yeni planlar, göz önünde bulundurması gereken yeni etik ikilemler vardı. Konuklardan bazıları bu yılki hayır görevlerini yerine getirmiş olmanın mutluluğuyla evlerine dağılmaya başlamıştı bile. Rhys, Moira'yı Kitty'yle yaptığı bahçe işleriyle ilgili konuşmayla baş başa bırakıp su almaya gitti.

Bir şişe aldı ve balo salonunun köşesindeki gölgeli oyuğun duvarına yaslandı. Bir deniz kabuğu gibi oyulmuş, odaya şatafatlı bir eklentiydi ama sessizdi ve ona biraz mahremiyet içinde gelişmeleri izleme imkânı veriyordu.

Neredeyse.

"Sezar öldü; çok yaşa Sezar," dedi David.

Rhys döndüğünde David'in duvara yaslanmış, elinde boş bir şampanya kadehinin sapını çevirdiğini gördü. Resmi davetlerde sırf estetik olsun diye şarap kadehinden su içmek onun için olağan bir şeydi. "Size katılabilir miyim?" David elindeki kadehle duvarın bir kısmını işaret ederek sordu boş bir oda kalmıştı. Rhys başını salladı ve David yanına sokuldu, vücutları birbirlerine doğru eğilmişti.

"Rahiplik için tebrikler," dedi David. "Senin için çok heyecanlıyım."

Başka biri olsa muhtemelen bu yalana inanırdı ama Rhys David'i çok iyi tanıyordu. Sesindeki kalınlığı, gözlerinin ardındaki keskin parıltıyı yakalamıştı. David heyecanlanmamıştı. Ateşler içindeydi, bir şeyleri yakıp yıkmak istiyordu.

"Haydi," dedi Rhys. Bu vahşi bakıştan, çıkabilecek bir kavgadan endişelenmesi gerekirdi. Ama David'in onunla konuştuğu için, kimsenin onları göremeyeceği karanlık, sessiz bir köşede ona yakın durabilecek kadar iyi dayanabildiği için rahatlamıştı. "Muhtemelen şu anda beni öldürebilirsin."

"Seni şu anda öldürebilirim," dedi David, dilinde parlak, altın bir şerit halinde vahşet. "Bana söylemeliydin."

"Söylemeliydim."

"Ama hâlâ söylediklerimde ciddiylim. Sen bu Topluluğun kendini yirmi birinci yüzyıla tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürüklemek için sahip olduğu en iyi şansın. Seni hak etmiyorlar."

Heyecanlı mizacını gizlemediğinde her zaman en çok kendisi, en öz David gibi görünürdü. Duygusal patlamalara yatkın, aceleci bir çocuktı ve Evgeni onu bu huyundan vazgeçirmek için elinden geleni yapmasaydı muhtemelen çok daha etkileyici bir adam olacaktı.

"Minnettarım," dedi Rhys sessizce. "Gerçekten çok onur duydum. Bu rolü iyi bir şekilde yönetmek için elimden geleni yapacağım."

David kibirli ve neşeli bir şekilde güldü. "Bana nutuk çekmeyi bırakın, Meclis Başkanı. Bunun için yaşıyorsunuz. Hadi ama. Gözlerimin içine bak ve bunun iyi hissettirmediğini söyle."

Rhys, David'in gözleriyle buluştu. Gözleri yüzünde, ağzında, köprücük kemiğinde dolaştı ve neredeyse fiziksel bir ağırlıkla tekrar yukarı çıktı, herhangi bir aldatma belirtisi aradı. Bakışlar Rhys'in teninde cızırdayarak sahte alçakgönüllülük numaralarını yakıp yok etti.

Rhys daha da yaklaşıarak, "*Olağanüstü* bir his," dedi. "Eski muhafızların saygılarını sunmak için nasıl geldiklerini gördün mü? Geçen hafta soyadımı hatırlama zahmetine bile giremediler."

"Gördüm," dedi David. "Güç sana yakışıyor."

Rhys'in omurgasından aşağıya doğru canlı bir tel sarsıntısı geçti. Yeteneğinin sınırında bir çağırma işlemini zar zor başarmasına eşlik eden aynı heyecan. Bir zamanlar David'le olan tüm hayatı boyunca böyle hissetmişti, kaçınılmaz kazadan endişe etmeden hız limitinin yirmi katı hızla gitmek gibi.

Rhys yerinde kıpırdandı, şampanya bardağını dikkatle inceliyordu. David'in gözlerinin içine bakmak birden çok zor gelmişti.

"Burada olmana sevindim," dedi Rhys. "Bilmiyordum... Öğrendikten sonra beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim."

Tanrım, kelimeleri çıkarmak neden bu kadar zordu? Yetişkin bir adamdı, kendine ve sınırlarına güveniyordu. Ama kendini yine on dokuz yaşında hissediyordu, tıpkı David'in öğrenci kahvesi kuyruğunda Cunnigham'ın *Wicca: A Guide For The Solitary Practitioner* kitabını elinden aldığı ve gerçek büyü istiyorsa David'in ona nereden bulacağını gösterebileceğini söylediği zamanki gibi.

"Neden seni görmek istemeyeyim ki?" diye sordu David.

David kıpır kıpırdı, yerinde durmakta zorlanıyor gibiydi ama dikkati Rhys'e odaklanmıştı. İlk kez, söylediklerinde herhangi bir yapaylık yok gibiydi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Rhys. "Bir aydır kıl payı atlatılan kazalar ve büyük dramlardan başka bir şey olmadı. Benden bıktığın için seni suçlayamam."

"Senden hiç bıkmamıştım." "David, hadi ama."

"Hayır," diye tersledi David. Neredeyse hırlayacaktı, ıslak dişlerinde hayvani bir parlaklık vardı. Rhys, David'in avcıya mı yoksa ava mı daha çok benzediğine karar veremedi. "O zaman bile olmaz."

Rhys'in yüzü birden ısındı. Muhtemelen insanların ellerine sıkıştırıp durduğu kutlama şampanyası yüzünden.

"Arkadaşım olmak isteyip istemediğini bir türlü anlayamıyorum," dedi Rhys, içinden gerçekler fişkırıyordu. "İşin en yorucu kısmı da bu."

David bir kahkaha atarak boş bardağı yakındaki bir masaya fırlattı. Ruh hali, demirlediği yerden kopmuş, sallanan bir sarkaç gibiydi. Rhys'in David'in bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu muydu yani?" David biraz daha yaklaşarak sordu. "Arkadaşlık mı?"

"Bu soru neden kulağa tuzak gibi geliyor?" Rhys nabzı kulaklarında uğuldayarak karşılık verdi.

Geri adım atmadı. Aksine, bu yüzleşmeyi memnuniyetle karşıladı.

David acı dolu bir ses çıkardı, sonra Rhys'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

David'in ağzı Rhys'in ağzında, parmakları saçlarında, şiddete varan bir şefkat gösterisiydi bu. Rhys'in tüm vücudu gerildi, eylemin imkânsızlığıyla zaman ve mekânda asılı kaldı.

Kendini kurtarmak niyetiyle David'in bileklerini kavradı ama bir şekilde David'i kendine çekerek öpücüğe teslim oldu.

Rhys'in dudakları ayrıldı ve David'in dilinin ucu Rhys'in dudaklarına değdi.

kendi.

şeker tadı aldı, belirgin bir şekilde çiçeksi bir şey ve sonra, açık bir şekilde,

Alkolün belli belirsiz yanığı.

Rhys David'in yakasına yapıştı ve onu olduğu yerde tutarak çekip uzaklaştırdı. O ana kadar 'öfkeden kör olmak' deyimini hiç anlamamıştı. Öfke içinden öyle hızlı ve sıcak aktı ki, bir an için her şey karardı. Kendine geldiğinde, hâlâ şaşkın ve çok ama çok aptal görünen David'i tutuyordu.

"Sakin ol kaplan," dedi David gergin bir kakhahayla. "İnsanların içindeyiz."

Rhys onu oyugun arkasına doğru fırlattı. Duvar sadece birkaç santim uzağındaydı ama yine de sarsılacak kadar sert çarpmıştı.

"*Sarhoşsun*," diye tısladı, kelimeyi tükürerek söyledi. Bu, aklına gelebilecek en iğrenç küfürdü.

David'in ruh hali irkinleşmeye başladı. "Yani, birkaç kadeh içtim," diye tersledi. "Ne olmuş yani? Bana dindarlık taslama."

Bütün balo salonu mide bulandırıcı bir açıyla eğildi. Rhys'in yüzüne ve göğsüne bir sıcaklık yayıldı ve David'e vurmayı çok istediğini fark ederek dehşete düştü.

"Rhys," dedi David, birdenbire kayganlaşarak ve kandırarak. "Gel buraya. Sorun yok, ben iyiyim; önemli bir şey değil."

"Sana güvenmiştim," diye tersledi Rhys. Sesi yükseliyordu, belki de müzikten duyulacak kadar yüksekti. Zaman eriyip gidiyordu, geçmiş ve şimdiki zaman mide bulandırıcı bir girdapta birbirine karışıyordu. Kendini bir ergen gibi hissediyordu, yaşlı hissediyordu, uzak bir tanrının hastalıklı anlayışında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu.

kaçma şansı olmayan bir mizah. "Ve beni *yine* lanet olası yardımcın haline getirdin. Tanrım, bu yolda daha kaç kez yürümek zorunda kalacağız? İnanamıyorum... Hiç değişmiyorsun."

Kader daha önce ona hiç çekici gelmemişti ama şu anda sahip olacağı tek hayatın bu olduğunu, David Aristarkhov tarafından tekrar tekrar kazıklanacağını hissediyordu.

David elini Rhys'in koluna dolamaya çalıştı ama Rhys onu gerekenden çok daha büyük bir güçle uzaklaştırdı.

"Bana dokunma," diye tükürdü Rhys. "Bir daha asla, beni anlıyor musun? *Asla.*"

"Rhys," diye yalvardı David, sesi çatallaşıyordu. Güzel. Bırak kırılsın. Rhys parçaları toplamak için orada olmayacaktı.

"Sana eve bir taksi çağırıyorum. Sen burada kal."

Rhys oyuktan dışarı çıktı ve David tabii ki itaatsizlik etti, bir köpek gibi peşinden koştu. Rhys etrafında döndü ve parmağını David'in yüzüne soktu. Adamın titrediğini fark etti. Kederden mi, öfkeden mi, bilmiyordu.

"Şu anda senin yanında ellerime güvenemem David. Eğer beni takip edersen, Tanrı'ya yemin ederim ki yaptıklarımın sorumlu olmayacağım, ben-

"Rhys?"

Antoni'nin sesiydi bu, kararsız ve emin değildi. Rhys dönüp baktığında genç adamın kendisine baktığını gördü.

"Antoni," diye nefes aldı Rhys. Öfke onu bir anda terk etti ve sonra ne kadar endişeli olduğunu fark etti. Dünya etrafında titriyordu, sinirleri onu stratosfere doğru titreştirmekle tehdit ediyordu.

"Ben sadece..." Antoni beceremedi. "Bazılarımız bundan sonra bara gidecekti ve senin de gelip gelmeyeceğini sormak istedim. Birçok kişi sana bir içki ısmarlamak istiyor."

David dehşetle Antoni'ye baktı ve sonra başka bir şey söylemeden yanından geçip gitti. Muhtemelen Antoni'nin kendisiyle o an hakkında konuşmasına bir daha asla izin vermeyecekti.

Rhys onu takip etmek için döndü ama sonunda önce hasar kontrolü yapmayı tercih etti. Sesini düz tutmak için elinden geleni yaptı. Bir Başrahip her zaman kontrolü elinde tutardı.

"Bunun ne kadarını gördün?"

"Uh..." Antoni'nin gözleri gergin bir şekilde Rhys'ten partiye ve tekrar geri döndü. "Hepsi."

Rhys Antoni'nin omzunu kavradı ve sıktı.

"Benim için bir sır saklayabilirsin, değil mi?"

"Tabii ki. Rhys, neye ihtiyacın olursa-"

"Git diğer çocuklarla eğlen, ben sana sonra yetişirim.

Bana barın adını mesaj atar mısın?" "Elbette.

David iyi mi?"

"Şu anda tek ihtiyacım olan bu Antoni," dedi Rhys ve David'i bulmak için kalabalığın arasına karışmadan önce omzuna cesaret verici bir tokat attı.

David'in gitmesine izin vermeliydi. Bunu mantıklı bir şekilde biliyordu. Ama karnında onu ileri iten haksızlığa uğramış, kendini beğenmiş bir ateş vardı. Yaptığı onca şeyden sonra Davut'un yaptığı yanına kalmayacaktı. Şirkette kendini imha etmeyecek ve Rhys'e ait olan bir gecede olay çıkarmayacaktı.

David'i tahmin edilebileceği gibi barın yanında, barmene duble votka soda karşılığında bir içki fişi uzatırken buldu. Rhys bileti nereden aldığını bile bilmiyordu. Alışkanlıklarını örtbas ederken el çabukluğu konusunda her zaman aniden yetenekli olurdu.

Rhys sinirlerine hâkim olmalı ve bu işi dikkatle halletmeliydi, aksi takdirde tepkiler patlayıcı olabilirdi. David onu kızdırmak için raydan çıkmaya hazır olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Rhys ona yakın durdu ve David'in içkisine uzanan elini kendi eliyle gizlice kapattı.

"Bu gecelik işin bitti. Sana bir araba çağırıyorum."

"Beni buna binmeye zorlayamazsın," dedi David, omuz silkerek. Bardağı ağzına götürdü ve yüzsüzce bir yudum aldı. Bardağın yarısı boş geri geldi. Rhys içkiyi ne kadar hızlı kaldırabildiğini unutmuştu, özellikle de kimse bakmıyorken. "Şu Mesih kompleksine biraz ara ver."

"Onlardan kaç tane içtin?" "Seni hiç ilgilendirmez."

"Bu kadar yeter," dedi Rhys sertçe. "Anahtarlarını ver."

Rhys, David'in ceketinin iç cebine uzanmaya çalıştı ama David onun bileğini yakaladı ve kaşlarını çatı.

David konuşmak için yaklaştı ve nefesi aseton gibi kokuyordu. "Neden bunu almama izin vermiyorsun? Seninle *hiçbir şey* yapamam, değil mi?"

Rhys gözlerini David'e dikti ve işin en kötü yanı da buydu. Yıllardır tanıdığı, bir zamanlar kendisine ailesinden bile daha yakın olan birine bakıyor ve bir yabancı görüyordu.

Rhys sesini alçalttı ve içinden çelik geçirdi. Bu geceden çıkmanın tek bir yolu vardı. Ve bu canını yakacaktı. "Eğer işbirliği yapmazsan, seni buradaki herkesin önünde öyle kötü, öyle *sağlam bir şekilde* küçük düşürecekim ki bir daha asla bir toplantıda yüzünü gösteremeyeceksin."

Ayrıntı vermek zorunda değildi. Bunu yapabileceği bir düzine yol vardı ve ses tonu David'e bunun bir blöf olmadığını söylüyordu. Rhys gerçekten de David'i odanın ortasına sürüklemeye ve onun en derin, en eski korkusuna, başkalarının önünde itibarını kaybetme korkusuna bıçak saplamaya hazırды. Bu acımasızcaydı ve Rhys bunu biliyordu. Ama etkiliydi.

David'in gözlerindeki vahşi ışık donuk, kaynayan bir nefrete dönüştü ve Rhys'in bileğindeki tutuşunu bıraktı. Rhys, David'in Audi'sinin anahtarlarını ve cep telefonunu aldı, aramaması gereken birini aramaya karar vermesi ihtimaline karşı. Rhys bunun kim olabileceğinden bile emin değildi, çünkü orada David'le birlikte duruyordu, ama tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

"Gidelim," dedi Rhys. "Seni eve ben bırakacağım."

David'in ağzı acınası bir şekilde kıvrıldı ve omuzlarının çökmesine neden olan bir iç çekti.

"Rhys. Lütfen."

Bu da her zamanki gibi dengesizlikten öfkeye ve acınacak hale doğru ilerledi. Bu genellikle David'in ona sarılacağı, bebeğim diyeceği, kızmaması için yalvaracağı an olurdu. Bunu atlatmanın püf noktası David'in mutsuzluğuyla empati kurmamak ya da bu noktaya gelmesine izin verdiği için kendini suçlamamaktı.

İşin püf noktası hiçbir şey hissetmemektir.

"Gidelim," diye tekrarladı Rhys. "Bir daha sormayacağım."

BÖLÜM TER YIRMI BİR

MOIRA

Moira, arkasında kocasının varlığını hissettiğinde Kasım ayında tam olarak hangi hafta lale ekilmesi gerektiği hakkında derin bir sohbete dalmıştı. Adam elini karısının omzuna koyarken Kitty'ye kibarca gülümsedi ama Moira bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Çenesinde bir gerginlik ve yüz hatlarında belayı işaret eden karanlık bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, Rhys'e bakmak için dönerek. David birkaç adım ötede durmuş onu dinlemiyormuş gibi davranıyordu. Bir kurbağa yutmuş olsa bile daha mutsuz görünemezdi. Bir şeylerin ters gittiği kesindi.

"Yok bir şey," dedi Rhys, çok hafifçe. Kulağına doğru eğildi ve alçak sesle ekledi, "David'i eve bırakmaya gidiyorum. Senin için hemen dönerim. En fazla kırk beş dakika sonra."

"Neden?" Moira David'i daha iyi görebilmek için daha da dönerek sordu. "Ne oldu?"

Rhys Kitty'ye sıkı bir gülümseme verdi. Her zaman anlayışlı olan Kitty çantasını topladı ve dışarı çıktı.

Kulak misafiri olmaktan çıktıktan sonra Rhys ekledi, "David sarhoş. Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

Moira sandalyesinden kalkmak için hamle yaptı, kafası korkunç olasılıklarla doluydu. Bağımlılık hayaletinin olmadığı bir ortamda büyüdüğü için şanslıydı ama David'in durumundaki insanların sebepsiz yere tekrar başlamadıklarını biliyordu. Onları zorlamak gerekiyordu.

"David, tatlım, ne *oldu*?"

David eliyle yüzünü kapattı, ona bakamıyordu ve Rhys yanına gidemeden yolunu kesti.

"Olay çıksın istemiyorum. Lütfen, bırak bu işi ben halledeyim. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Moira çantasını kaparak, "Korkak olma," dedi. "Ne yani, aynı anda hem araba kullanıp hem de onunla konuşman mı gerekiyor?"

"Onunla ilgilenmek zorunda değilsin-"

Moira kocasına sert bir bakış fırlattı. "İstiyorum Rhys. Bu hayatta ben istemedikçe hiçbir şey yapmayacağımı ne zaman öğreneceksin?"

David onun kendisine doğru geldiğini görünce, "Tanrım," diye inledi. "Yapma, lütfen. Ders verecek havada değilim."

"Sana nutuk çekmeyeceğim," diye mırıldandı Moira, kolunu onun koluna doladı ve onu gizlice balo salonunun kapısına doğru götürdü. Rhys hemen arkasından geldi ve geçerken Antoni'ye sert bir bakış fırlattı. "Seninle taksi beklememi ister misin?"

"Ona taksi çağırırsak bara gider," diye mırıldandı Rhys. Etrafında, balo salonunun gürültüsünden uzaklaştıkça daha da belirginleşen acı, kara bir bulut vardı. Kesinlikle öfkeliydi, Rhys'i hiç görmediği kadar öfkeliydi, Rhys'in yapabileceğini bildiğinden bile daha öfkeliydi. Ama bu sessiz, soğuk bir öfkeydi ve onu en çok korkutan da buydu.

"Arabaya bin David," dedi Rhys, onlar yaklaşırken Lincoln'ün kilidini açarak.

Rhys karısı için yolcu kapısını açarken David somurtkan bir tavırla arka koltuğa kayd. Kadın da David'in ardından arka koltuğa geçmeyi tercih etti.

"Scooch," diye emretti. David ona şaşkınlıkla baktı ama usulüne uygun olarak arabanın diğer tarafına geçti. Gözleri sokak lambalarının altında ıslak, kırmızı bir ifadeye bürünmüştü.

Rhys motoru çalıştırırken dikiz aynasından ona şüpheli bir bakış attı. *Ne yaptığımı biliyorum*, diye karşılık verdi gözleri.

David'in apartmanı, şehrin aşırı gelişmiş modern bölgelerinden fırlayan diğer cam ve metal yapılardan herhangi birine benziyordu. Bankalardan ve ortak çalışma alanlarından ayırt edilemezlerdi ve

Rhys klinik parlaklıkları yüzünden onlardan nefret ederdi. Ama bu binanın yolunu gayet iyi biliyor gibiydi, GPS'e bakmasına bile gerek kalmamıştı.

Pırıl pırıl, anonim lobide neredeyse tek bir mobilya bile yoktu ve oturma yerleri de fütüristik ve dikkat çekici bir şekilde dekoratif görünüyordu. Moira herhangi bir şeyin üzerine oturursa güvenliğin çağrılacağından emindi.

"İyi geceler Robby," dedi David kapıcıya, neşeli görünmeye çalışarak kötü bir iş çıkarmıştı. Tezgâhın arkasındaki takım elbiseli adam Rhys ve Moira'ya dikkatli gözlerle baktı ama David'le birlikte asansörün gelmesini beklerken hiçbir şey söylemedi.

Moira kocasının David'i apartmanın önüne bırakacağını düşünmüştü ama şimdi gerçekten de David'i kendi dairesine bırakmaya niyetli olduğunu görüyordu. Bu ona biraz aşırı, biraz istilacı gelmişti. Ama belki de Rhys'in bunun kesinlikle gerekli olduğuna inanmak için bir nedeni vardı.

Onun David'i evine kadar takip etmesini beklemiyordu. Ama David apartman dairesine girmek için kartı okuttuğunda Rhys ellerini ceplerine sokmuş, ters ters bakarak bekliyordu. Bunun eski bir rutin olduğunu fark etti. Sadece onların adımlarını bildiği bir rutin.

Apartman dairesi berbattı ama Beacon Hill'deki evden farklı bir berbatlıktı bu. Bu ev perili gibi hissettirmiyordu. Yaşanmış gibi de hissettirmiyordu. Moira güzel bir morgda yürüyormuş izlenimine kapıldı. Temiz, ruhsuz çizgiler, akşam yemeği partisine hazır olmaktan çok showroom gibi görünen bir mutfakı vurguluyordu. Her şey beyaz, gri, siyah ve lacivertin soğuk tonlarında işlenmişti.

David ceketini silkti ve kanepenin yanında yere attı.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu kelepçelerini çözerek.

Rhys hiçbir şey söylemedi, sadece klinik bir şekilde mutfak dolaplarını ve çekmecelerini açtı. Hatta dondurucuyu karıştıracak kadar ileri gitti.

"Orada hiçbir şey yok," diye tersledi David. Ayaklarının üzerinde dengesiz duruyordu, kendini yeniden insana yakın hissetmek için seruma ve on iki saatlik bir uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Evde hiç içki bulundurmuyorum."

"Yatağına git David," dedi Rhys, ölüm sessizliğinde.

"Burası benim evim, ne istersem onu yaparım," diye karşılık verdi David, konuşması hafifçe bulanıklaşmıştı. Moira ayıkken onun yanında olmasaydı, her bir hareketi ve kelimesi dikkatle tartılmasaydı

ve güç politikaları, onun sarhoş olduğunu bile anlayamayabilirdi. "Anahtarlarımı ver."

"Sabah bulman için onları dışarıda bırakacağım. Terapistinin numarası hâlâ aynı mı?"

David'in yüzü nefret ve sefaletten oluşan bir maskeye dönüşmüştü, öyle ki Moira onu zar zor tanıyabiliyordu. "Senin dünyanın şimdi mükemmel, ha? Her şey tasarladığın gibi. Ama ben hiçbir yere uymuyorum, bu yüzden gitmeliyim."

"Dramatik davranıyorsun," dedi Rhys, sesi korkutucu derecede duygusuzdu.

Tamamen kapanmıştı. "Kendini utandırıyorsun."

"O zaman neden beni kendi hayatımı mahvetmem için yalnız bırakmıyorsun? Senden bu işe karışmanı istemedim."

Rhys'in öfkesi kuru bir dal gibi kırıldı. "Sen beni dahil ettin!" diye bağırdı. "Beni hayatına çektin, yardımımı istedin ve sonra da kafamın içine sıçtın! Orada yaptığın numaraya başka ne denir?"

"Kafanı karıştırmaya çalışmıyordum!" David onun ses tonuna uyararak karşılık verdi. "Sana karşı dürüst olduğum tek an, ve sen benim-"

"Bu kadar yeter!" Moira bağırdı. Sesi boş duvarlarda yankılanarak ona geri döndü. Kendine şaşırmıştı, David de öyle, o da yerinden sıçradı. Rhys karısına baktı, yanakları solgundu.

Moira bir elini çırpınan kalbine bastırarak ciğerlerine derin bir nefes çekmeye zorladı.

"Siz ikiniz benim yanımda sesinizi yükseltmeyeceksiniz, anladınız mı? Bağıran erkeklerin sesine tahammül edemiyorum ve ikinizin de bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

David ellerinin tersiyle ağzını silerek, "Özür dilerim," diye nefes aldı. Rhys bakmaya devam etti.

"David, benimle geliyorsun," dedi Moira, birkaç kararlı adımla odayı geçerek. "Yatma vakti geldi."

Tartışmadan yatak odasına doğru gitti. Moira onu takip etti, sadece kocasının yanında durmak için yavaşladı ve tısladı, "Kendini toparlasan iyi olur Rhys McGowan. Çabuk."

Ana yatak odası ona göre tam bir rezaletti. Neredeyse tek bir dekorasyon kırıntısı ya da kişisel detay görülüyordu. Süslenmemiş siyah ahşap yatak başlığı ve koyu mavi yorgan davetkâr olmaktan çok yasaklayıcı görünüyordu ve odadaki depolama alanı mümkün olduğunca düşük bir profil çizecek şekilde tasarlanmıştı, takım elbiseleri ve atletleri sanki

ticari sırlar. Yere saçılmış birkaç çift ayakkabı ve yatağın bir köşesinde etrafına klasörler ve kâğıtlar serilmiş çarşafklar olmasaydı, oda tamamen terk edilmiş gibi görünecekti.

David ayakkabılarını tekmeledi ve beceriksizce gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, bu sırada birkaçını kaçırdı. Tam Moira yardım teklif etmesinin uygunsuz olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, David gömleğini çıkarmayı başardı. Şimdi üzerinde sadece beyaz bir tişört, pantolon ve çorap vardı, yatağa tırmandı ve yorganın üzerine kıvrıldı.

Moira mutfakta Rhys'in telefonda biriyle alçak ve acil bir ses tonuyla konuştuğunu uzaktan seçebiliyordu. Terapist olduğunu tahmin etti.

Moira kendini yatağın kenarına bıraktı, ellerini kucağına koydu ve önüne baktı. David yerinden kıpırdamadı ve ikisi birkaç uzun, sessiz dakika boyunca öylece oturdular. Sonra Moira uzanıp elini hafifçe David'in gözlerine dökülen saçlarının üzerinde gezdirdi.

David onun dokunuşundan geri çekildi, kendi içine doğru daha sıkı kıvrıldı. Moira bu savunmacı vücut dilini lisede gönüllü olarak basketbol oynadığı çocuklardan, parçalanmış ya da hırpalanmış evlerden gelenlerden hatırlıyordu.

"Lütfen yapma," diye mırıldandı David, sesi yorgan tarafından yarı yarıya boğulmuştu. "Bu haldeyken beni okumanı istemiyorum."

"Okumayacağım," dedi Moira.

David bir an olduğu yerde kaldı. Sonra başını sıkıştığı yerden birkaç santim dışarı çekti.

Moira parmaklarını David'in saçlarının arasından geçirdi ve elini kafatasının kıvrımları boyunca gezdirdi. David hemen başını Moira'nın kucağına yaslayana kadar ona yaklaştı ve gözlerine bakmak zorunda kalmamak için yüzünü Moira'dan çevirdi. Moira sözünü tuttu. Onu okumaya çalışmadı, sadece elini, nasıl yardım edeceğini bilmediği, kendini çok yorgun ve işe yaramaz hisseden zavallı, aşırı büyümüş çocuğun alnında gezdirdi. Ona söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden dokunuşunun yeterince yatıştırıcı olmasını umdu.

"Ya," diye başladı David, sesi kısıktı. "Hiçbir konuda gerçekten iyi değilim. Hukuk ya da medyumluk. Ya bu lanet olası iblis anlaşmasıysa ve o gittiğinde geriye hiçbir şey kalmıyorsa."

"Öyle söyleme," dedi Moira. "O anlaşmaya bağlı olmayan bir sürü sen varsın."

"İşime yarayan tek şey bu," diye mırıldandı, kendini teselli edilemez bir sarmalın içinde kaybederek. "Artık çalışamayacaksam, işimin zirvesinde değilsem

Oyun... Hiçbir anlamı yok. Hiçbir şey kalmadı. Tek iyi olduğum şey bu. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu."

"Geriye çok şey kaldı, ama kendini bu duruma soktuğunda görebileceğin hiçbir şey yok. Uyumana ihtiyacım var David. Deneyecek misin?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı, okşamayı durdurmak için elini onunkinin üzerine koydu. "Yaptığım çok boktan bir şeydi. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sen bunu hak etmiyorsun. Benim saçmalıklarımından çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun David?"

Kapının yanından hafif bir ses geldi ve Moira başını kaldırdığında Rhys'in kapı aralığında, güvenli bir mesafeden onları izlediğini gördü. Yatak odasına adım atmaya korkuyor gibiydi.

"Gitme zamanı," dedi sessizce.

David, Rhys'in sesini duyunca ondan uzaklaştı ve başını yastığa koyacak şekilde yuvarlandı.

Moira ayağa kalktı, gece elbisesinin kırıksıklıklarını giderdi ve odadan çıktı. Rhys ışığı söndürdü ve kapıyı yumuşak, son bir tıkırtıyla David'in üzerine kapattı.

Antoni'nin kutlama için seçtiği gürültülü, loş ışıklı gastropub'da fazla oyalanmadılar. Rhys herkesin tebriklerini özenli gülümsemelerle kabul etti ama yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Moira onu sabahın erken saatlerinden özür dileyerek kurtardı ve iyi dileklerini iletenler onları bırakır bırakmaz Jamaica Plain'e geri götürdü. Eve vardıklarında yorgunluk onu da vurdu.

"Fermuarımı açmama yardım et, bebeğim," diye mırıldandı, bir elini yatak odalarının kâğıt kaplı duvarına dayamıştı.

Rhys, fermuarın tenini ısırmamasına dikkat ederek elbisesini maharetli parmaklarıyla açtı ve avucunu sırtının çıplak kıvrımlarında gezdirdi. Ensesinden öptü, savaştan yeni dönmüş bir adamın yorgunluğuyla ona yaslandı.

Moira döndü ve kollarını kocasının boynuna dolayarak yüzüne baktı.

"Bu işin peşini bırakmalısın," dedi ve kocasının yanağına, ağzının kenarına hafif bir öpücük kondurdu. "Seçimleri kendisine ait."

"Ne yaparsam yapayım, kendimi yine burada buluyorum," dedi Rhys, sesi boğuklaşarak. "Onun arkasını temizliyorum."

Moira bilmiş bir mırıldanma sesi çıkardı. "Bence bir parçanız bundan hoşlanıyor. Bence sana acı verse de, o yüksek hissin peşinden koşmaya devam ediyorsun."

İhtiyacım var. Ama David sen görev yöneticisi olmadan da iyi olacak. Kimseyi kendi başının çaresine bakmaya zorlayamazsın bebeğim. Kontrol edebileceğin tek kişi kendinsin."

Rhys ona sahte bir onaylamama ifadesi verdi. "Gecenin bu saatinde benimle bir müşteriymişim gibi konuşman çok kötü."

Moira sırtarak kendi burnuyla onun burnunu dürttü. "Sana karşı yumuşak olacağım, söz veriyorum. Buraya gel."

Rhys onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve Moira öpücük için başını geriye doğru eğdi. Moira'nın elbisesi omuzlarından kayarak beline dolandı ve kadifeyi buruşturmamaya dikkat ederek ceketini yavaşça çıkardı. Parmakları gömleğinin kumaşından Moira'nın omurgasının kıvrımlarına doğru ilerledi ve Rhys yumuşak bir ses çıkararak öpüşmelerini derinleştirdi.

Sonra aniden geri çekildi.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi. Yüzünde bir damla bile renk yoktu.

"Ne oldu?"

"I..." Donup kalmıştı, sesi boğazında

düğümlemişti. Moira kaşlarını kaldırarak ona

baktı. "Eee?" "David beni öptü. Ona izin verdim."

Kadın ondan birkaç santim uzaklaştı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu, apartman dairesindeki çığlık çığlığa kavgalarıyla ilgili birkaç şeyi bir perspektife oturttu.

"Ne zaman?"

"Galada. İçtiğini fark etmeden önce. Özür dilerim Moira, çok özür dilerim. Seni çok seviyorum, sen benim tüm dünyamsın, ben-"

Moira hafif parmaklarıyla kocasının ağzını kapattı, o daha fazla heyecanlanmadan. Kendi kendini kırbaçlama konusunda çok başarılıydı.

Derin bir nefes aldı ve çarpan kalbinin yavaşlamasını diledi. İçinde bir duygu girdabı dönüyor, onu tüketmekle tehdit ediyordu. Hayal kırıklığı, endişe, saf adrenalinin kelebekleri. Hepsini bir kenara itmeye ve kalbini bu konudaki temel hislerine kadar takip etmeye çalıştı. Orada, kendisinin sessiz kısmında endişeyi buldu. Ama aynı zamanda bir kaçınılmazlık duygusu. Ya da yapboz parçalarının doğru bir şekilde yerine oturması.

"Tuhaf bir gece oldu," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. Kendini garip bir şekilde hafif, belki de sayıklıyor gibi hissediyordu. "Küçük bir patavatsızlık için kendimize bu kadar yüklenmeyelim, tamam mı? Her neyse, öpücük beni şaşırtmadı."

Moira elbisesini çıkarıp bir sandalyenin arkasına sarkıttı ve gece kıyafetlerini bulmak için dolaba gitti. Hâlâ titriyordu, sanki partide sadece iki kadeh içmiş olmasına rağmen çok fazla şampanya içmiş gibiydi ve doğru dürüst nefes alamıyordu. Kızgın mıydı? Bilemiyordu. Çoğunlukla kendini her konuda tepetaklak olmuş hissediyordu.

Rhys olduğu yerde kalakalmış, sanki bedeni çalınmış ve yerine bir klon yerleştirilmiş gibi ona bakıyordu. "Kıskanmıyor musun?" Gözleri kocaman açılmış, Moira'nın gözyaşlarına boğulmasını ya da ona bağırmaya başlamasını bekliyordu.

Moira küpelerini ve ağır kolyesini çıkarıp seramik bir tabağa bıraktı. "Ben öyle bir şey demedim. Ama Adem'den tanımadığınız bir adamı kıskanmak kolaydır. Ama David'i artık tanıyorum ve o..." Moira'nın bunu anlatacak bir kelimesi yoktu. Rhys yumuşak bir şeyler söylemek için David'e doğru eğildiğinde içinden geçen tatlılık hissi. David babasının yatak odasının gölgesinde ona sıkıca sarıldığında içinden geçen koruyucu şefkat dalgası. Kaldırımında ikisinin yanında yürürken hissettiği güç duygusu. "O sadece David. Ona olan aşkın beni annene olan aşkın kadar tehdit etmiyor. İkisi de beni karın yapmana engel olmadı."

Rhys'in rengi soldu. "Aşk ağır bir kelime."

"Ne dersen de. Gördüğüm zaman anlarım. Ve Beacon Hill'deki evde avucunuzu okuduğum andan itibaren aranızdaki aşkı gün gibi görebiliyordum."

"Sen ne?"

Moira parmaklarını birbirine dolayarak bir açıklama bulmaya çalıştı. Belki de daha açık sözlü olmalıydı. Ama üçü arasındaki söylenmemiş bağın parıldayan ipuçlarını uydurup uydurmadığından emin olmasının hiçbir yolu yoktu. David'e bunu söylemek zordu. Bir an ona çok yakınken bir an sonra uzaklaşıyordu. "Bir şey söylemeliydim ama söylemek istemedim... Bilmiyorum. Uydurduğumdan endişelendim. Ya da bunu yüksek sesle söylemenin bir şeyleri mahvedeceğinden."

"Sen de ona değer veriyorsun," dedi Rhys, sesinde garip bir kesinlik vardı.

"Önemsiyorum," diye itiraf etti Moira. "Düşündüğümde daha fazla. Belki de bu yüzden ikinize de kızmak zor geliyor."

"David'e aşık mısın?"

"Sanırım bu soruyu benim sana sormam daha doğru olur."

Odanın ortasında durmuş, sağ elini bir esnetip bir açıyor ve yere bakıyordu. Dikkatle düşünüyordu. Moira bir an için onları kırıp kırmadığını merak etti. Bu konuşmayı en başından, üçü birlikte o evde bulundukları ilk andan itibaren yapmalıydılar. Sadece bu kadar ileri gidebileceğini hiç hayal etmemişti.

"Nasıl?" Rhys sonunda sordu. Yüzü kesinlikle kederliydi. "Ben bilmezken sen nasıl bilebilirdin?"

"Ah, bebeğim," diye iç geçirdi Moira. Ona doğru gitti ve elini yanağına koydu. "Bu kadar zeki birine göre bazen gerçekten biraz aptal oluyorsun."

Rhys onun elini tuttu ve avucunu öptü. "David benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Moira parmaklarını Rhys'in parmaklarının arasından geçirdi ve sıktı. Sertçe. "Yalan söyleme. Bu hayatta istediğin her şeye ve her kime sahip olabilirsin Rhys. Sadece bana asla yalan söyleme. Sana söylediklerimi duyuyor musun? Sana ne kadar güvendiğimi duyuyor musun?"

Rhys derin bir nefes aldı ve tekrar denedi.

"David benim için *çok şey* ifade ediyor. Ama sen benim karımsın." Onu yeni keşfettiği bir ivedilikle öptü, her kelimeyi dudaklarını onun ağzına, boğazına taparcasına bastırarak noktaladı. "Benim kuzey yıldızım."

"Devam et," dedi Moira kollarını ona dolayarak.

"Tanrıçanın vücut bulmuş hali. Kalbimin cadısı."

"Beni yatağa götürecek misin Rhys McGowan, yoksa bunun hakkında konuşmaya devam mı edeceksin?"

Rhys, Moira'nın sütyenini ustalıkla çözdü ve yere attı. Göğüslerini avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını gergin meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Moira'nın omurgasından hoş bir ürperti geçti ve vücutlarını birbirine yaklaştırdı. Adamın gömleğinin eteklerini çekiştirerek pantolonunun bel bandından kurtardı.

"Evim ve son dinlenme yerim," dedi Rhys, sesi istek ve çaresizlikle sertleşmişti.

Moira gömleğini başından yukarı çekti, düğmelerle uğraşmadı ve parmaklarını solgun göğsünün tanıdık çizgilerinde gezdirdi. Kalbinin tam üzerindeki noktaya bir öpücük bıraktı.

"Hayatımızdaki önemli insanlar değişebilir," dedi Moira, kalp atışlarının dudaklarına vuruşunu hissederek. "Ama sana olan aşkım asla değişmeyecek."

"Benimki de senin için olmayacak," dedi Rhys, onu hafifçe yatağa doğru iterek. Ona karşı hiçbir zaman sert olmamıştı; bu tür

yatak odası oyunlarından hoşlanıyordu. Ama Rhys'in koleksiyonundaki mücevherler gibi değerli bir eşyaymış gibi bakılmaktan da ayrı bir zevk alıyordu. Nesneleştirme fısıltısı yanaklarındaki ısının yükselmesine neden oldu.

Moira çarşafın içine gömüldü, ona mümkün olan en iyi manzarayı sunmak için gerindi. "O zaman birbirimizi istediğimiz hiçbir şeyden ya da kimseden alıkoymamalıyız," dedi.

Rhys çoraplarını dizlerinin üzerinden çekti ve sonra ayak bileklerinden çıkardı. Küçük ayaklarından birini parmaklarıyla daire içine aldı, başparmağını kemerdeki akupresür noktalarından birine bastırdı.

"Bahsettiğin şey tehlikeli," dedi karanlık bir sesle. "Ben korkmuyorum. Sen korkuyor musun?"

Rhys'in yanıtı başparmaklarını külotunun altına sokup onu külotundan kurtarmak oldu. Rhys'in pantolonunu çıkarıp önünde yatağa diz çökmesini çıplaklığının verdiği rahatlıkla izledi.

"Dikkatliyim," dedi Rhys, çıplak dizini öperek. "Bu farklı bir şey." "O zaman ihtiyatlı davranalım. Bak, bir anlaşılmaya vardık." "Mükemmel bir Başrahip karısı olacaksın," dedi Rhys.

çarpık bir gülümsemeyle. Karanlıkta parlayan dişleri Moira'nın kalbini yerinden hoplattı. "Hilekâr olmana bayılıyorum."

"Öyle mi?" Moira kendi sırtışıyla karşılık verdi. "Bana ne kadar çok olduğunu göster."

Rhys başını Moira'nın kalçalarının arasına indirdi ve orada bulduğu sıcaklığı yaladı. Moira sırtını yataktan kaldırarak bir nefes verdi. Rhys memnun bir mırıltı çıkardı ve onu sabit tutmak için tırnaklarını geniş kalçalarına geçirdi. Moira onun numaralarını çok iyi biliyordu, Rhys'in diliyle tam adını hecelediğini, onu en mahrem yollardan kendisininmiş gibi işaretlediğini biliyordu.

"Rhys," diye iç geçirdi Moira, parmaklarını onun saçlarına dolayarak. Ondaki vücut ısısı gibi yayılan şehveti hissedebiliyordu ve bu midesinin takla atmasına neden oldu. Rhys Moira'ya her zaman istendiğini hissettirirdi ama uzun zamandır böyle istenmemişti. Rhys'in arzusunun sağlam ateşi, parmaklarının altında vahşi ve aç bir şenlik ateşi gibi hissediyordu.

Rhys kendini bir bilgenin dikkatiyle görevine adadı ve çok geçmeden Moira'nın kalçaları titremeye başladı. Moira zevki doruğa ulaştığında küçük bir çığlık attı, Rhys onu uçuşumun kenarına getirdiğinde bir kez ve sonra iki kez.

Moira tekrar çarşafının içine gömüldü ve kollarını bir anda üzerine atlayan kocasına uzattı. Moira onu sıcak ve sert bir

Öpücük. Rhys'i daha yakın istiyordu, aralarında karanlık ve bağılıktan başka bir şey istemiyordu.

Parmaklarını adamın boyuna doladı ve nefesinin boğazında düğümlenmesinin tadını çıkardı. Bunu yapmaktan, akademik odaklanma ve adab-ı muaşeret katmanlarını soyup altındaki adamı bulmaktan hiç yorulmamıştı. Rhys onun omzundaki yarım ayı ısırarak karısından nefes nefese bir kıkırdama çıkardı.

Moira onun üzerine gelecek şekilde yuvarlandı, adamın kalça kemikleri yumuşak iç uyluklarına batıyordu. Sıcak yaz havası pencereden içeri süzülüyor ve Rhys'i girişine doğru yönlendirirken çıplak teninde geziniyordu. Vücutları birbirine geçip eski, tanıdık bir ritim bulurken Rhys parmaklarını sıkıca Moira'nın sırtına geçirdi. Moira içini saran sıcaklıkla titrek bir iç çekti.

"Senin için cenneti ve cehennemi yerinden oynatırım," dedi Rhys, onu daha sıkı kendine çekerek. "Bunu bildiğini söyle bana."

"Ne cenneti ne de cehennemi istiyorum," dedi Moira, kalçalarını yuvarlarken nefesi hızlı ve sıcak geliyordu. "Sadece seni istiyorum."

Rhys Moira'nın içine girdi, vücudunu acımasızca kavıyordu. Moira mırıldanabilirdi, o kadar mükemmel hissettiriyordu ki.

"Sen bir kraliçe olacaksın Moira," dedi, konuşurken ağzını Moira'nın ağzında gezdiriyordu. Hızını artırarak onu başka bir orgazma doğru sürükledi. Kendi hazzının peşinde koşarken onu memnun etmek için hangi açıyı kullanması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Kraliçem. Benim Kraliçem."

Moira zevkle ürperdi, dudaklarında önlenemez bir gülümseme yayıldı. Rhys'le evlendiğinde onun ne olduğunu tam olarak biliyordu, doyumsuz kalbinin en karanlık köşelerine kadar. Ona bu haliyle tapıyordu, bencil hırsı ona olan aşkıyla açığa çıkmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, Rhys istediğini elde etmek söz konusu olduğunda biraz canavarlaşabiliyordu. Ama Rhys onun canavarıydı ve istediği şey onun mutluluğuydu.

Onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdi.

"Durma," dedi. "Konuşmaya devam et."

"Sana istediğin her şeyi vereceğim. Seni beklemeleri için bir sürü ruh çağıracağım. Cemiyetin bağış parasıyla sana elmaslar alacağım, umurumda değil," diye homurdandı. Kendi doruk noktasına yaklaşıyordu; Moira bunu kaslarındaki gerginlikten, onun içine acımasızca girişinden hissedebiliyordu. "Boston'daki bütün sihirbazları

eve gelip sana saygılarını sunacaklar. Tanrım, Moira, her şeyi yaparım. Ben...
Tanrım."

Adam parçalara ayrılıp içini ısı ve ışıkla doldururken Moira onu sıkıca tuttu.

Daha sonra loşta birbirlerine sarıldılar, bacakları birbirine dolandı, terleri tenlerinde serinledi. Moira kocasının göğsünde tembel bir öpücük çizgisi izledi, sonra sessizliği bozdu.

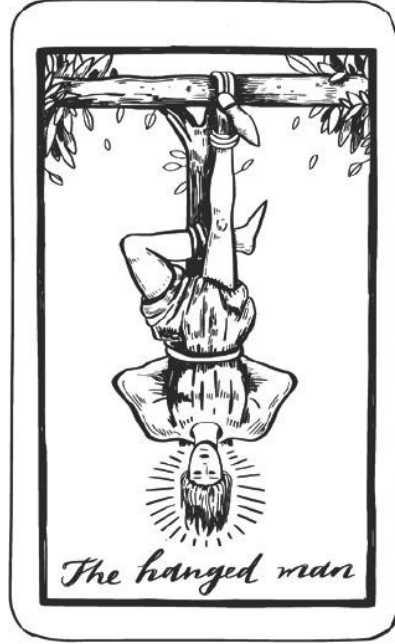
"Kolay olmayacak, biliyorsun," dedi yumuşak Güneyli ses tonuyla. "Ağır olan tacı giyen baştır ve tüm bunlar. Yüksek Rahiplik senden her şeyi almaya çalışacak. Buna izin veremezsin."

Rhys bir kolunu onun omzuna doladı ve başının üstünü öptü. Rhys'in iç gözlemlere daldığını, yatakta ne kadar yakın olmalarına rağmen ondan biraz daha uzaklaştığını hissedebiliyordu.

"Sen yanımda olduğun sürece iyi olacağım," dedi sonunda. "Peki ya David?" diye sordu karanlıkta sessiz bir sesle.

Rhys burnunu onunkine sürttü.

"Bunu birlikte çözeceğiz, sen ve ben. Her zaman böyle olacak Moira. Sen ve ben."

BÖLÜM TER YIRMI İKİ DAVID

David sonraki dört günü bir füğ durumunda geçirdi. Hayatının en kötü akşamdan kalmalarından biri, ruh hastalığının baş döndürücü ve mide bulandırıcı bulantısıyla birlikte bulanıklaştı. Terapistinden gelmeyen her telefona cevap vermedi ve onun sorularını mümkün olduğunca az heceyle yanıtladı. Gala ve sonrasını her düşündüğünde aşağılanmışlık duygusu göğsünü yakıyordu. Genellikle bu zamanlarda kendini işine verir ya da başarısızlıklarını hatırlamak bir yana, zar zor nefes alana kadar üç saat boyunca spor salonuna giderdi. Ama vücudu onu pes ettirmeden bloğun etrafında dönmesine bile izin vermiyordu, bu yüzden kendini yatak odasına ve sürekli maden suyu, tuzlu kraker ve tatsız dondurucu tavuk penne diyetine hapsetti. Midesi daha doyurucu bir şeyi kaldıramıyordu ve benliği utancını hafifletmek için bir içki daha içmek istiyordu, bu yüzden marketten alışveriş yapma isteğine direndi.

Perşembe günü Dernek toplantısında uyuyakalmıştı ve bunu umursayacak durumda değildi. O hafta Rhys'in iyi dilekçilerle dolup taşacağından ve iyilikle parlayacağından emin olduğu bir zamanda yüzünü gösterecek hali yoktu. Aramamıştı, ki bu iyiydi. David galada yaptığı numaradan sonra ondan bir daha haber almayı beklemiyordu.

Kendi kendine bunun da sorun olmadığını söyledi.

Telefonu çaldığında, onu siyah, rüyasız bir uykudan çekip çıkardı. David yatağının başucundaki telefonu çevirdi, sonra arayanın kimliğini görünce inledi.

"Wayne," dedi David telefonu kulağına götürerek.

"David, merhaba! Nasılsın?"

"Harika," dedi David, pahalı kuştüyü yorganı başının üzerine çekerek.

"Bugün toplantıya gelmediğini fark etmeden edemedim. Seni özledik."

"Öyle mi?" David yatağına kapanmamış gibi görünmeye çalışarak sordu. Yan dönerek geniş penceresinden karşıdaki apartmana baktı. Orada yaşayan sevimli genç lezbiyen çift açık pencerenin önünde yemek yiyorlardı. David mutlulukları için onlardan nefret ediyordu. "Kim kehanette bulundu?"

"Cameron. Korkarım bu konuda pek becerikli değil."

İyi, diye düşündü David. "Bu çok kötü," dedi, schadenfreude'un tadını çıkararak.

"Kendini iyi hissetmediğini duydum."

"İyiyim," dedi David, kendini oturur pozisyona iterek. "Sadece çok çalışıyordum. Bugün izin aldım."

"Güzel, güzel. O zaman bu akşam yemeğe çıkabilirsin. Abe ve Louie sekiz buçukta mı?"

David elini yüzüne götürdü ve derin bir nefes aldı. "Elbette. Kulağa hoş geliyor."

Abe and Louie's, Back Bay'de, alçak altın ışıklarla aydınlatılmış ağır ahşap bir barla süslenmiş, beyaz masa örtülü klasik bir et lokantasıydı. Wayne'in en sevdiği yerdi ve David'i daha önce bir kez 21. yaş gününde hediye olarak buraya getirmişti. David kocaman bir antrikot ve üç kadeh şarabı bir kenara koymuştu, ta ki merlot viskisi ve Wayne'in övgüleriyle parlayana kadar. Bu onun en sevdiği türden bir anıydı, ilgi odağı olduğu, sıkı çalışmasının takdir edildiği, eleştiri kokmayan bir an.

Şimdi Wayne'in amacının ne olduğundan emin değildi. David son birkaç günü Rhys tarafından Wayne'in gözdesi olmaktan çıkarıldığına ve şu anki Baş Rahip'in muhtemelen kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğine ikna olarak geçirmişti. Belki de, diye düşündü David restoranın kapısından içeri girerken asık suratla, Wayne onu buraya kolaylıkla yüzüstü bırakmak, özel ve medeni bir şekilde Cemiyet'ten çıkarmak için çağırmıştı.

Ama Wayne onu gördüğünde aynı sıcak gülümsemeyi takındı ve onu tek koluyla kucaklamadan önce elini sıktı.

"Seni görmek çok güzel," dedi, sanki dünyada birlikte yemek yemek isteyeceği başka kimse yokmuş gibi. "Oturun lütfen."

David acı çektiğini değil, dostça görüldüğünü umduğu bir şekilde gülümsedi ve boş sandalyeye geçti. Garson bir süre ikisiyle de ilgilendi ama David Perrier ve somon siparişini verdikten sonra Wayne'le birlikte rahatladılar.

"İyi görünüyorsun," dedi Wayne. "Söyledikleri gibi hasta değilsin." "Kim onlar?" David sordu, içindeki acıyı dışarıda tutamıyordu. Ses. "Rhys?"

"Hayır, hayır. Nathan'la konuştum. Son zamanlarda pek kendin gibi hissetmediğini söyledi."

David, Wayne'i ne zaman rahatsız edici bir konuşma noktasına geldiğini anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu. Wayne'in sözünü yarıda kesti. "Galada olanları gördü mü?"

Wayne koltuğunda geriye yaslandı ve ellerini iki yana açtı. "Bu bir sorgulama değil David. Seninle erkek erkeğe konuşmayalı çok uzun zaman oldu. Arayı kapatmanın iyi olacağını düşündüm. Ama evet, galada biraz fazla içtiğini duydum. Bunda utanılacak bir şey yok; hepimizin başına gelir."

Buna nasıl karşılık vereceğinden tam olarak emin değildi. Wayne, David için alkolün tedbirsiz bir tek gecelik ilişki olmadığını asla tam olarak kavrayamamıştı. Bu daha çok, onu hırpalayan ama daha fazlası için geri gelmesini sağlayan bir sevgiliyle uzun süreli, zehirli bir ilişki gibiydi.

Wayne'in onu Rhys'le görüp görmediğini sormadı. Eğer o ders geliyorsa, bundan kaçmak mümkün değildi ama sessiz bir sempati ve sert bir tavsiye havasında değildi. Yüzleşmek daha rahatlatıcı ve tanıdık geliyordu, bu yüzden konuşmayı o yöne doğru yönlendirdi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, halef seçiminiz beni biraz şaşırttı. Seninle yaptığımız konuşmalarla pek uyumlu görünmüyordu."

Wayne suçlu görünme nezaketini bile göstermedi. "Sana hiçbir söz vermedim David."

"Beni sen yönlendirdin."

"Listemin başında olduğunu bilmeni istedim ve bu doğrudu. Ama Rhys de öyleydi. Elbette bunu biliyordun."

Garson, David için kızarmış somon ve Wayne için birinci sınıf bir biftekle çıkageldi ve David bu aradan yararlanarak yüzünde bir parıltı belirmesine izin verdi.

"Yanlış karar verdiğinizizi düşündüğümü söylesem haddimi aşmış olur muyum?" Garson ortadan kaybolduğunda David sordu.

"David, hadi ama. Rahipliği gerçekten istemedin."

David çatalını yemeğine gereğinden fazla bir şiddetle sapladı. "İstemiyor muydum?"

Wayne masaya doğru eğildi, mavi gözleri keskin bir şekilde parlıyordu. "Gözlerimin içine bakıp da tüm bu bürokrasi ve bürokratik işlemlerle uğraşmayı gerçekten istediğini söyleyemezsin. İşleri kitabına göre yapmak hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı ve doğal bir lider olduğunu düşünsem de, bir masanın arkasına sıkışıp kalmayı iyi beceremiyorsun. Rhys'in kaydolduğu şey bu ve bunun bir eziyet olduğunu söylediğimde bana güven."

"Yapabilirdim," diye mırıldandı David, boğazında hain bir duygu düğümleniyordu. Wayne'in önünde üzölmeyecekti; bunu reddetti. "Harika olurdum."

"Belki de öyle. Ama aynı zamanda harcanmış da olurdun." David Wayne'e alaycı bir bakış fırlattı.

"Beni bağışla."

"Ben ciddiğim. Rhys bulunduğu yere gelmek için uzun süre ve çok çalıştı. Ama sen büyüklük için *doğmuşsun* David. Bu senin kanında var. Seni unutmüş değilim."

"Öyle mi? Benim teselli ödölüm ne?"

Wayne sevgiyle başını sallayarak kıkırdadı. David on beş yaşındayken bir ruh çağırma seansı sırasında babasının arkadaşlarına laf attığından beri David'in kötü davranışlarını hep hoşgöröyle karşılamıştı. Evgeni David'in iğnelemelerine her zaman sert bir sözle ya da sert bir tokatla karşılık verirdi ama Wayne daha anlayışlıydı.

"Yeni başlayanlar için baş scryer rolüne ne dersin?"

David yüzünde herhangi bir zevk belirtisi olmasına izin vermedi. "Ben zaten bol bol scry yapıyorum."

"Evet, ama ben seni tüm operasyonun başına getirmekten bahsediyorum. İstedığın her çalışmayı ilk sen kazıp çıkaracaksın ve grup olarak yapacağımız çalışmalarda daha fazla söz sahibi olacaksın."

David dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. Başka bir gün olsa, daha fazla özgürlüğe ve yeni bir unvana çok sevinirdi. Ama şimdi sadece

acınası bir terfi gibi hissettim.

Wayne kadeh kaldırmak için su bardağını kaldırdı. David uzaktan su ile kadeh kaldırmanın kötü şans getirdiğini hatırlıyordu.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" Wayne sordu.

David kendine danıştı ve inanılmaz bir şekilde güvendiğini fark etti. Wayne hayatta kalan herkes kadar uzun süredir hayatındaydı. Evgeni'yi Beacon Hill'deki evinde ziyaret ettiğinde David için ceketinin cebinden kremalı kahveler çıkarırdı ve David kanallıktan nefes nefese ve başı dönmüş bir halde çıktıktan sonra her zaman övgüler yağdırırdı. Evgeni öldükten sonra David'i votkaya batmış bir harabeden uzak tutmuş, David'e milyonlar ve sıfır denetim bırakmıştı ve Rhys taşınıp David'i kederli ve bıkkın bir halde bıraktığında da yanında olmuştu. David bir Noel'i Wayne ve karısıyla Alpler'de geçirmişti, Tanrı aşkına, elbette ona güveniyordu.

"Evet, Baş Rahip," diye mırıldandı David suyuna doğru.

"Uzun sürmeyecek!" Wayne sırtarak David'e doğru bir parmak salladı. "Yakında bu unvan Rhys'e ait olacak. Lütfen ona saygı göstermek için elinizden geleni yapın. Geçmişiniz ve onun sizin için hâlâ ne ifade ettiği düşünüldüğünde bunun zor olabileceğini anlıyorum."

"Rhys McGowan benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi David buz gibi bir sesle, göğsü alev alev yanmasına rağmen. David kendini tehdit altında hissettiğinde kabalaşırdı ve çok daha genç bir adamken de kabalaşır ve yalan söylerdi. Görünüşe göre bazı kötü alışkanlıklardan kurtulmak mümkün değildi. "O yetenekli bir büyücü ve bilgin, liderlik etmeye fazlasıyla uygun, ama ona olan hayranlığım burada bitiyor. Kayırmacılık konusunda endişelenmemelisin. Yıllardır aramızda herhangi bir düşkünlük olmadı."

Wayne onaylarcasına başını salladı. "İşte benim oğlum."

Başrahip az pişmiş bifteğini kesti, bıçağından bir damla kanlı su aktı.

David bir süre sessizce oturdu ve kendi iştahı - sorulmamış bir soru gibi zor - karnında büküldü. Sonunda pes etti. "Wayne, babamla yakındınız, değil mi?"

"Yakın olduğumuzu söyleyemem. Evgeni içine kapanık biriydi. Ama Cemiyet'te birlikte büyüdük. Mükemmel bir büyücüydü. Tören çemberinde bir buldok köpeği idi. Herhangi bir ruhu kırabilir, onlara istediği her şeyi yaptırabilirdi."

David parmaklarını masanın altında birbirine doladı, eklemleri beyazlaşana kadar sıkı.

"Herhangi bir aile... anlaşmasından hiç bahsetmedi, değil mi?" "Şeytan hakkındaki o eski peri masalını mı kastediyorsun?"

David gülümsemeye zorladı. İnandırıcı göründüğünü bilecek kadar yetenekliydi. "İşte o. Sadece küçük bir soy araştırması yapıyorum. Eğlenceli bir haber."

Wayne düşünceli düşünceli çiğnedi. "Geçerken bahsetmiş olabilir. Atanızın insanları etkileme gücü için ruhunu satmasıyla ilgili bir şey. Korkarım detayları hatırlamıyorum."

David hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırdı. Bir başka çıkmaz sokak.

Wayne öne doğru eğildi ve David'e genellikle ders verir gibi bir bakış fırlattı. "Şimdi, son olaylar ışığında bugünkü yokluğunu görmezden gelmeye hazırım, ama öylece ortadan kaybolamayacağını biliyorsun, değil mi? Özellikle de şimdi daha fazla sorumluluk üstleneceğin için."

"Anlıyorum."

"Önümüzdeki Perşembe günü katılımınıza güvenebilir miyim? Topluluğun sana ihtiyacı var. Siz orada olup örnek olmazsanız çocuklar ne yapacaklarını bilemezler."

David kendisine yağ çekildiğini anlayacak kadar usta bir dalkavuktu ama yine de iltifatı kabul etti. Bu, Rhys'i galadaki o oyuğa çektiğinden beri derisinin altında zonklayan donuk ağrının acısını dindirdi.

"Elbette," dedi cömertçe, o eski cazibesinden bir parça parlayarak. Kendini hiç iyi hissetmiyordu ama bir yerlerde görünüp yeteneklerini sergilemesinin istenmesi yardımcı oluyordu. Ne de olsa her zaman en iyi olduğu şey buydu. Bunun için yetiştirilmişti.

BÖLÜM ER YIRMI ÜÇ

MOIRA

Moira ellerini eski kotları ayıklamakla, kristal koleksiyonunu duman ve güneş ışığıyla temizlemekle ve ara sıra Rhys'e yemek yediğinden emin olmak için tostta yumurta getirmekle meşguldü. Zamanının çoğunu çalışma odasında geçiriyor, sabahlara kadar gözleri zor görene kadar çalışıyordu. Yine sigara içmeye başlamıştı, gece geç saatlere kadar içtiği sigaralar onu uyutmuyor ve sabahlara kadar uyanık tutuyordu. Ama ona duvar kâğıdına sigara dumanı bulaştırmayacağına dair söz verdiğini hatırlatmadan önce birkaç gün süre tanıyacaktı.

Rhys David hakkında konuşmakla ilgilenmiyordu ama Moira onun çenesindeki gerginlikten ve gözlerindeki mesafeli bakıştan onu çok düşündüğünü anlayabiliyordu. Moira kendi adına medyum için endişeleniyordu. İstmeden de olsa David'le yakınlaşmıştı ve onun hastalığının nüksetmesine tanık olmak tedirgin ediciydi. Onun tek başına başa çıkma düşüncesinden hoşlanmıyordu ama istmeden de olsa ona ulaşmasının uygun olmadığını düşünüyordu.

Neyse ki buna gerek kalmadı.

Telefonu hafifçe çaldığında Moira meditasyon odasındaydı, pencere kenarındaki minderlere yaslanmış küçük pencereden dışarı amaçsızca bakıyordu. Kişi adını gördüğünde iki kez baktı.

David Aristarkhov.

Kalbi çırpınan Moira mesajı okumak için kaydıldı.

Umarım Jamaica Plain'de her şey yolundadır. Sen nasılsın?

Dudaklarını çeken küçük gülümsemeye engel olamadı. Son günlerdeki sessizliğinden sonra kalbi ona karşı tamamen katılaşmıştı ama en azından numarasını silmediğine dair bir kanıt vardı.

Her gün biraz daha iyi, diye cevap yazdı, her kelimeyi dikkatle tartarak. Onu korkutmak ya da yaltaklanarak tekrar gözüne girmesine izin vermek istemiyordu. İkimiz de işlerimizle meşgulüz. Sen mi?

İşler iyi, diye cevap verdi, her zamanki kaypak rahatlığıyla ona duygusal bir bilgi vermekten kaçınarak. Son birkaç gün izin aldım.

Moira alt dudağını kemirdi ve manikürlü parmaklarını telefonuna vurdu. David'in işten izin alması ABD Posta Servisi'nin çalışmayı durdurması gibiydi: imkânsız değildi ama daha büyük, korkunç bir krizin göstergesiydi. Eğer çalışmıyorsa, bu durumunun kötüleştiği anlamına geliyordu. Birileri maksimum kapasitede çalışmadığını fark etmeden önce evden e-postalara ancak bu kadar süre cevap verebilir ve telefonlara bakabilirdi ve Moira yüksek stresli işinin ne kadar affedici olacağından emin değildi. David işini kaybederse ne yapacağını bilmiyordu.

Hastalık büyüleri nasıl? diye sordu.

Hâlâ berbat.

Koruyucu meditasyonlarını yapıyor musun?

Onları günümün içine yerleştirirsem, Lilith Fuarı'na hazırlanıyormuşum gibi değil de daha çok üretkenlik gibi geliyor.

Moira gözlerini devirerek homurdandı. Yine de onun kendine has asidik mizah anlayışı rahatlatıcıydı. Bu, en azından hâlâ şaka yapabilecek kadar iyi hissettiği ve onu güldürmek istediği anlamına geliyordu.

Dinlendiğine sevindim, diye karşılık verdi, yavaş ve dikkatli bir şekilde. Söylemek istediği daha çok şey vardı ama onu boğarsa bir daha asla geri gelmeyeceğinden endişeleniyordu. Gerçekten de vahşi bir kedi gibiydi.

Dokuz uzun dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Moira bir inilti çıkararak başını pencereye yasladı. Kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalışmadığı korkunç yetişkinler olsalar bile, erkeklerin ona mesaj atmasını beklemek için tırnaklarını yiyemeyecek kadar yaşlıydı.

Sonra David cevap verdi. *Galadan sonra sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Maddelerle aram iyi değildir. Ama bu bir mazeret değil.*

Özür dilemek asla istemeye tenezzül etmeyeceği bir şeydi ("kraliçelerin taçları başkalarının önünde eğildiklerinde kayar" derdi annesi) ama bunu duymak iyi gelmediyse ne olayım.

Bunu söylediğin için minnettarım.

Eğer bu lanet olası yazı atlatabilirsek, özür dilemek için seni alışverişe götüreceğim. Eğer o zamana kadar ölürsem, vinilimi sana vereceğim.

Kimse ölmeyecek.

Ve işte bu, konuşmalarının sonu. Moira telefonunu bir minderin üzerine bıraktı ve düşüncelere daldı. Birkaç hafta önce Rhys'in gözleri keşfetmenin heyecanıyla parlıyordu ve David ona dostça dokunuşlar ve iltifatlar yağdırmıştı. Her ikisiyle de belirsiz duygusal sulara girmiş ve bunu heyecan verici bulmuştu. Şimdi ise onları kendi kendilerini tecrit etme içgüdülerine yenik düşmüş gibi hissediyordu. Rhys'in yanında Baş Rahipliğin onu canlı canlı yemesine izin vermeyecek insanlar vardı ama Moira, David'in kendi karanlığıyla savaşımasına yardım edecek biri olup olmadığından emin değildi. Açıkçası bu onun işi değildi ama yine de önemsiyordu. David bir kız kardeşinden bahsetmişti ama durup dururken bir aile üyesini arayıp David'in durumundan haberdar etme konusunda kendini rahat hissetmiyordu.

Yine de, şimdi düşününce, paylaştıkları ortak bir bağlantı vardı.

Lorena Vargas'ı ziyaret etme vakti gelmişti.

Lorena'nın botaniği, Jamaica Plain'in sıkışık sokaklarında, pencereleri dolduran sayısız renkli heykelden kolayca tanınabilirdi. Azizler, Aztek savaşçıları ve uçan meleklerle dirsek dirseğe duruyor, Hindu tanrıalarının ve her etnik kökenden Madonnaların üzerinde geziniyordu. Kapının üzerindeki tabelada hem ilaç hem de danışmanlık hizmeti sunuluyordu.

Moira dükkâna girdiğinde Palo Santo'nun kokusu sıcak bir dalgaya dönüştü. Boston'daki her okültist Lorena'nın botanik kokusunu tanırdı, ister ona yağlı mumlar için ister gizemli tedarikçilerinden birine sipariş vermek için gelsinler. Dükkân dışarıdan mütevazı görünüyordu ama doğaüstü olaylar söz konusu olduğunda Lorena'nın dükkânı evrenin merkeziydi.

Moira tespihlerin, demetlenmiş tatlı otların ve küçük kare şişelerde elle etiketlenmiş tentürlerin bulunduğu dar ama iyi düzenlenmiş raflar arasında dolaştı. Burada her şeyin ilacı vardı: cinsel zararlıları uzaklaştırmak için hotfoot tozu, göçmenlik evraklarını hızlandırmak için Saint Expedite madalyaları, özgeçmişin bir köşesine nokta koymak için yol açma yağı.

"Lorena," diye seslendi Moira, kafasını başka bir boş koridora doğru uzatarak. "Ben Moira."

"Buradan," diye yanıtladı Lorena, sesi dükkânın arka taraflarında bir yerden geliyordu. Moira tam zamanında tezgâha yaklaşıp onun alçak bir sandalyeden kalkmaya çalıştığını gördü. Ayaklarının dibindeki bir sepete kokulu otlardan ve çiçeklerden kalın ipler örüyordu. En saygıdeğer azizi, siyahlar giymiş ve çiçek, bozuk para ve küçük içki şişeleriyle çevrili iskelet bir figür olarak arkasına kurulmuştu.

"Ah, Moira!" diye haykırdı, gülümserken yüzündeki çizgiler derinleşiyordu. Her zamanki gibi uzun siyah saçlarını örmüş ve tepesine kırmızı ipek bir çiçek ilıştirmişti. "Ev kutsama banyosu için geldiğinden beri seni görmemiştim! Nasıl geçti? Sana söylediğim gibi otları ıslattın mı?"

"Elbette," dedi Moira, tezgahın üzerinden uzanıp Lorena'nın ellerini kendi elleriyle kavradı. "Büyülerin şehirdeki en iyi büyüler."

"Ve bunu sakın unutma! Arkadaşlarına söyle ve onları bana gönder," dedi kıkırdayarak. Sıcak, zengin bir sesi ve alçak bir kahkahası vardı, ömür boyu puroya olan aşkıyla yıpranmıştı.

"Bugün ne arıyorsunuz?" Lorena elindeki kuru çiçek tozlarını silerek sordu. "Belki Rhys'e yeni işinde yardımcı olacak baskın bir yağ? Ya da gebe kalmasına yardımcı olacak bir şey? Hayır, hayır, bir daha düşündüm de, eğer istersen bebek sahibi olmakta hiç zorlanmazsın. Sadece henüz senin zamanın değil."

Tüm bunları çok kayıtsızca söylemişti ama Moira biraz nefes nefese kaldığını hissetti. Lorena'nın Baş Rahipliği başka birinden duymuş olması mümkündü; dedikodu okült çevrelerde hızlı yayılırdı. Ama duymamış olması da mümkündü ve Moira ile Rhys'in bebek konusunu birkaç yıl daha erteleme kararı hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Moira dalgınca karnına dokundu. Lorena'yı izlemek zorundaydınız; ne tahmin ettiyse gerçekleşti.

"Aslında seninle David Aristarkhov hakkında konuşmak için gelmiştim. Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?"

"Tanışmak mı? O veledi ben büyüttüm sayılır," dedi Lorena sevgiyle. "Şimdi ne yaptı? Duygularını incitmedi, değil mi? Ağzı iyi laf yapıyor."

"Hayır, öyle bir şey yok. Sadece başının belada olduğunu düşünüyorum ve geçen hafta kötü bir gece geçirdi. Şimdi Rhys ve benim ona yeterince yaklaşmamıza izin vermiyor."

ona yardım etmek için."

Lorena bir kaşını kaldırdı. "David ve Rhys'in birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum."

"Bu biraz karışık. Ama onun için endişeleniyorum ve başka kime başvuracağımı bilemedim. Lütfen ona göz kulak olur musun? Belki sadece arayıp konuşacak birine ihtiyacı olursa yanında olduğunu söylersin?"

Lorena düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Sonra boynunu büktü ve dükkânının arka odasında kutuları taşıyan kişiye bağırdı. "Mijo! Bana gözlüklerimi getir."

"Sana söyledim, dışarıdalar," diye cevap verdi bıkkın bir erkek sesi.

Arka odayı dükkânın geri kalanından ayıran ağır perde geri çekildi ve David içeri girdi. Moira'yı görünce durdu, yüzünde korkuya benzer bir şey titreyordu. Hafta içi takım elbise yerine Scorpions tişörtü giymişti, bu da ya aklını başına toplayıp işe uzun bir ara verdiği ya da işinin bunu yapmasını önerdiği anlamına geliyordu.

Lorena elini David'e doğru salladı. "Peki, neredeler? Ben göremiyorum."

David bir kalp atışı kadar olduğu yerde kaldı, sonra bir yığın makbuzun altında gömülü duran kırmızı gözlüğü kaptığı gibi Lorena'ya uzattı.

"Her zamanki yer," diye mırıldandı Moira ile göz teması kuramadan.

"Burada senin için çok endişelenen bir arkadaşın var," diye devam etti Lorena. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

Moira birden utançtan kızardı. Hiç tanımadığı bir adam için botaniğe gitmek için kendi yolundan çıkmıştı.

"Burada olacağını bilmiyordum," dedi Moira çabucak. "Sana asla böyle uğramazdım, ben sadece..."

David sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri biraz olsun yumuşamış mıydı, yoksa sadece umutlu muydu?

"Benim için endişeleniyor," diye bitirdi.

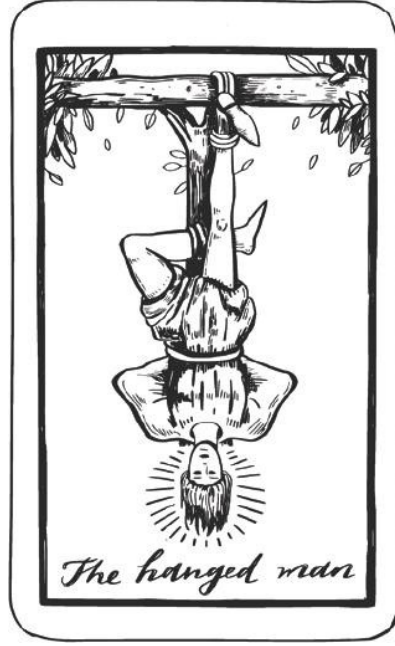
Moira çaresizce başını salladı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinin onu sorguya çekiyormuş gibi değil de konuşuyormuş gibi çıkmasını umarak.

"Beni hiç aramamasını telafi etmek için ev işleri yapıyorum," dedi Lorena. "Az önce kapımda belirdi, bir köpek kadar suçlu görünüyordu. Çok bilge birinin ona onca yıllık sessizlik için bana bir özür borçlu olduğunu söylediğini anlattı. Sen

Seni önemseyen insanlar olduğunu unuttun, öyle mi David? Neden Moira ile birlikte gitmiyorsun ve bırak da ben çalışayım. Doldurmam gereken bir sürü sipariş var."

Lorena Moira'ya bir şey değil der gibi bir bakış attıktan sonra ot toplama işine geri döndü.

Moira garip bir şekilde David'e baktı. "Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

BÖLÜM TER YIRMI DÖRT

DAVID

David ve Moira köşeyi dönüp en yakın Dunkin'e gittiler ve sırasıyla şekersiz kremalı kahve ve mocha sipariş ettiler. Sonra park halindeki Lincoln'un yanına gittiler ve Moira kendini arabanın güneşten ısınmış kaputunun üzerine itti.

Avuçlarını metalin üzerine dayadı, bir bacağı uzattı, bir dizini bükte. "Buraya gel ve benimle otur, çivit çocuk," dedi.

Bu bir emir değildi ama ona karşı gelmek de imkânsızdı. Onun gelmesini bekleyecekti. Her ne hakkında konuşmak istiyorsa, en iyisi şimdi aradan çıkarmaktı.

David kendini kaputun üzerine itti. On altı yaşından beri bir arabanın üzerine oturmamıştı, okula arabayla giden kendinden büyük çocukları etkilemeye çalışıyordu.

"Bu diplomatik bir toplantı mı?" diye sordu, kendini temkinli hissederek. Rhys'in ona öpücükten bahsedip bahsetmediğinden hâlâ emin değildi. Muhtemelen. Rhys hayatını kurtarmak için ondan sır saklayamazdı. Belki de onu tokatlamak için yanına çağırmıştı. Buna hakkı vardı.

"Şart değil," dedi Moira, güneşi her açıdan yakalamak için başını bir o yana bir bu yana sallayarak. Tıpkı çiçeklerinden biri gibi. "Yine de bir başkasının kocasını sormadan öpmek oldukça kaba bir davranış."

İşte oldu. Bu bir haftadır geliyordu. Belki de Rhys'in onları ayırmaya çalışmasından endişe etmeden ona bağırabilmek için onu yalnız istiyordu. Bu da adil olurdu.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu ölçülü bir sesle.

David, büyük bir dehşetle, onun kendisine kızmasını istemediğini fark etti. Yaptıklarından dolayı duyduğu suçluluk yadsınamazdı, akşamdan kalmanın ağızda bıraktığı tat kadar ekşi ve ısrarcıydı. Ama burada, sarhoşken aptalca bir şey yaptıktan sonra haftalarca peşini bırakmayan genel utançtan çok daha keskin bir acı daha vardı. *Kime* ihanet ettiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. Sadece Rhys'e değil. Moira'ya da.

Moira'ya sessizce, farkına varmadan ve aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen bağlanmıştı. Rhys de büyüünün hissettirdiği gibi hissediyordu: damarlarına doğru akan karanlık bir heyecan. Ama Moira uzun, gri bir Boston kışından sonra gelen güneş ışığı gibiydi: O gidene kadar onu ne kadar arzuladığını fark etmemişti.

"Her şeyi berbat ettim," dedi, kendi samimiyetine şaşırarak. Kız yalanların dudaklarında buharlaşmasına neden oldu. "Felaket bir şekilde. O zamandan beri bu konuda çok üzgünüm ve bunun yaptıklarımı mazur göstermediğini biliyorum ama... Tanrım, Moira, bunu sana yaptığımı inanmıyorum. Lütfen ikinizin arasına girmeye çalışmadığımı söylediğimde bana inan. Sahip olduğunuz şey çok özel ve birbirinizi gerçekten hak ediyorsunuz. Seninle aramızın iyi olmadığını biliyorum ama sana büyük saygı duyuyorum. Sen tanıma zevkine eriştiğim en iyi kadınlardan birisin ve ben..."

Doğru kelimeleri ararken yüzünü buruşturdu. Testi geçip geçmediği ya da onunla bir daha asla konuşmamasını söylemeden önce zamanını mı beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Dinle, çok fazla arkadaşım yok," diye devam etti. "Arkadaş edinme ya da onları elimde tutma konusunda iyi değilim. Ama sen daha çok çabalamamı sağlıyorsun. Rhys ve ben... Mesafemizi koruma ya da birbirimize iyi davranma konusunda hiç iyi olmadık ama bu konuda da daha çok çaba göstermek istiyorum. Ama arkandan iş çevirmeyeceğim ve bir daha asla sana saygısızlık edecek bir şey yapmayacağım, yemin ederim."

Moira elini nazikçe uzattı. David bir an şaşkınlıkla ona baktı ve sonra beceriksizce kendi eline aldı.

Moira güneş gözlüklerinin kenarından ona baktı. "Sana kızgın değilim, biliyorsun. Sadece süründüğünü duymak istedim. Şey... tamam, ben biraz

ama en çok konuşmayı istiyordum."

Gerginlik David'in vücudunu patlamış bir balonun havası gibi terk etti. "Tanrım," diye inledi. "Bunu bana bir daha yapma."

"Söz vermiyorum."

"Dürüst ol. Seni beni kontrol etmen için Rhys mi gönderdi?"

Moira başını salladı. "Rhys burada olduğumu bilmiyor. Hangi gün olduğunu bile bilmiyor, o kadar meşgul ki. Kendi isteğimle geldim."

"Ah," dedi David usulca. Rhys'in Moira'yı göndererek bir tür siyasi hamle yaptığını düşünmek, Moira'nın kendi istediği için burada olduğunu kabul etmekten daha kolaydı. İnsanların ondan bir şeyler istemesine, onunla vakit geçirmek istememesine alışkındı.

Moira onu sert ve anlayışlı bir bakışla süzdü. "Sana bir şey sormam gerekiyor David Aristarkhov ve senin de bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Beni kendi değerimle mi seviyorsun? Sen ortadan kaybolduktan sonra bunu uydurmuş olabileceğimi düşündüm."

David kızın elini ağzına götürdü ve sanki yasal bir belgeye mühür basarmış gibi kızın parmak eklemlerini öptü. Bu jest tamamen düşüncesiz ve hesapsızdı, bu da onu dehşete düşürdü. Ama kızın teninin altındaki içten umudun nabzını, bu duygunun dudaklarından bedenine süzülüşünü ve midesinin onunla birlikte çırpınışını sevmiştii.

"Senden çok hoşlanıyorum ve bu beni çok korkutuyor. Rhys'ten hoşlandığımdan farklı bir şekilde, ama sen bunu şimdiye kadar anlamış olacak kadar zekisin. Eğer dürüst olursak."

İşte, hepsi yerdeydi. David'in duyabileceği en lanet olası itiraf. Ama Rhys öpücük konusunda onunla yüzleşecek kadar cesur davranmışken, ona karşı devam eden hisleri konusunun etrafında dans etmenin bir faydası yoktu. Ve tüm mantık ve sağduyusuna rağmen onun kendisini önemsedğini bilmeyi hak ediyordu. İnsanları önemsemek berbat, lanet bir işti ve onu hayatta pek ileriye götürmemişti ama insanın içine sinsice sızmanın bir yolu vardı.

"Seni bir süredir tahmin ediyordum," dedi Moira.

"Bana kocandan uzak durmamı söylediğin kısım burası mı? Çünkü tam da bunu yapmaya niyetliyim."

Moira omuz silkti ve tırnağıyla kahvesinin üzerindeki etiketi karıştırdı. "Sana galada da söyledim, istediğin kadar yakın olabilirsin."

"İstersem Rhys'le yeniden bir ilişki kurabileceğimi mi söylüyorsun? Evli olmana rağmen mi?"

"Modern bir çağdayız; insanların her türlü ilişki yapısı var. Ama işlerin o kadar basit olmadığını biliyorum."

"Hayır," dedi David acı acı. "Değil."

"Sadece kendine iyi bakacağına dair bana söz ver. Bir telefonla uyanıp bir çukurda yığılıp kaldığını duymak istemiyorum. Buna dayanamam."

"Her şey kontrolüm altında."

"Rhys ve ben seni neyin hasta ettiğini bulmana yardım edeceğimize söz verdik. Eğer o sözünü tutmazsa, ben tutacağım."

"Sen iyi bir kadınsın. Hak ettiğimden daha iyisin. Ama bu işe olduğundan daha fazla bulaşmanı istemiyorum. Benimle fazla içli dışlı olan insanlar genellikle sonunda pişman olurlar."

Moira burnunu kırıştırdı. "Kimi seversem onunla ilişkiye girerim. Ve sen de bana bulaştığını unutuyorsun David. Artık bana bağlısın."

David yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Demek gerçek dostluk buydu: Sana dik dik bakan ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyen taşınmaz bir nesne, çok teşekkür ederim.

"Pekâlâ. Birbirimize yapıştık."

Moira memnuniyetle başını salladı ve sonra kaputun üzerinde ona yaklaştı, bacaklarını altına soktu ve omzunu onunkine yasladı. David nasıl görüldüğünü umursamadan ona izin verdi ve kendisine doğru bastırdığı sıcak sertliğin tadını çıkardı. Bu ona Lorena'nın sıkıca sarılmasını ya da Leda'nın kolunun omuzlarına dolanmasını, çocukluğundan beri tatmadığı türden bir aile yakınlığını hatırlattı.

Bir süre bu şekilde kaldılar, kahvelerinin tadını çıkardılar ve insanların koşuşturmalarını izlediler. David bir an için de olsa, bunun normal olduğunu düşünmeye başladı. Hasta değilmiş, şeytanlar ve kanla dolu bir aile mirasının varisi değilmiş ve Moira muhtemelen kendisinden nefret eden bir adamın karısı değilmiş gibi davrandı.

Sessiz bir şaşkınlıkla bunu çok sevdiğini fark etti.

BÖLÜM TER YIRMI BEŞ RHYS

Rhys gala gecesini mümkün olduğunca aklından çıkarmaya karar verdi. Başrahip'in görevlerinin tamamı kucağına bırakılmışken buna ayıracak zihinsel alanı yoktu. Wayne el sıkışmayı sözleşmelere, tıka basa dolu dosya dolaplarını elektronik kayıtlara tercih ederdi, bu yüzden onun peşinden gelmek Rhys'in beklediğinden çok daha büyük bir bürokratik baş ağrısıydı. Rutubetli Baş Rahip'in ofisi onun ilk işiydi ve eski üyelik kayıtlarını düzenlemek ve Wayne'in ritüeller için fikirler karaladığı yapışkan notları ayrıştırmaya çalışmak için uzun saatler harcadı.

Kesin konuşmak gerekirse, yükseliş törenine kadar Baş Rahip olmayacaktı ama Wayne hemen geri adım atmış, çok az rehberlik sunmuştu. Rhys bunun, pozisyonun zorluğunun bir parçası olduğunu biliyordu. Nasıl iyi bir Başrahip olunacağını öğrenmek için üzerinde çalışabileceği bir el kitabı yoktu; sadece ilerlemeli ve tuzaklardan kaçınmaya çalışmalıydı.

İktidarın el değiştirmesi, pek çok resmi ve gayri resmi toplantıyla birlikte tüm boş zamanını tüketmişti. Moira başlarda ona karşı sabırlıydı, yolları kesiştiğinde onu nazikçe yemeğe ve uykuya yönlendiriyordu ama sonunda sinirlendi.

Bir gün çantasını omuzlayarak, "Eğer bir karın yokmuş gibi davranmaya devam edersen, ben de bir karım varmış gibi davranmayı bırakacağım," diye tehdit etti.

Koridorda hışımla yanından geçti. Lincoln'ün anahtarlarını aldı, nereye gittiğini ona söylemedi. Zaten bilmeyi de hak etmiyordu.

"Aşkım," diye zayıfça başladı.

"Yapma bunu. Kızgın olduğum için bana tatlı davranma. Buna ancak bu kadar dayanabilirim Rhys. Eninde sonunda, bazı zor seçimler yapmak zorunda kalacaksın. Ben ya da Toplum demiyorum, ama bu şekilde sonsuza kadar devam etmeyi reddettiğimi söylüyorum. Benimle tekrar konuşmaya çalışmadan önce aklını başına topla, lütfen. Arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bir kereliğine akşam yemeğini kendin için ayarla."

Sonra gitti, ön kapı arkasından kapandı. "Kendine dikkat et," dedi Rhys boş eve doğru mutsuzca.

Antoni Tanrı'nın bir lütfuydu. Rhys'in ihtiyaç duyduğu her konuda ona yardım etmek için her zaman hazır görünüyordu, hiç soru sormadan. Başrahip'in ofisindeki evrak işlerine yardım etmek için mesai saatleri dışında da buralarda olurdu ve Rhys Antoni'nin kendi amaçları olduğunu, yeni Başrahip'in gözüne girebilmek için kendisini vazgeçilmez biri olarak konumlandığını bilse de, gerçek bir dostluk jestini gördüğünde bunu fark ederdi. Bu şekilde, Rhys sonunda yorgunluk duvarına çarptığında ve ellerini gözlerinin üzerine bastırduğunda Antoni oradaydı.

"Neye ihtiyacın var?" Antoni sordu.

"Lanet olası bir sadakat," dedi Rhys, klasörleri masaya geri fırlatarak.

Antoni kollarını kavuşturdu ve içini çekti. "Sende var, Rhys. En azından benden."

"Biliyorum, biliyorum. Ama yaşlılar kıcımla dirseğimi ayırt edemediğimi düşünüyorlar ve gençler de nasıl davranmak isterlerse öyle davranabileceklerini düşünüyorlar. Ve Moira... Moira bana çok kızgın." Ellerini masaya dayadı ve öne doğru eğilerek gözlerini sıkıca kapattı. Uzun, çok uzun bir süre yatmak ve bir başkası her şeyi çözene kadar uyanmamak istiyordu. "Bir dayanağa ihtiyacım var, istikrara ihtiyacım var, ihtiyacım var..."

Antoni bir adım öne çıkıp masanın diğer tarafına eğildi ve sesini Rhys'i birçok kez umutsuzluk çukurundan çıkaran o sert, sakinleştirici yere indirdi. "İkinci bir komutana ihtiyacın var."

"İsterdim Antoni ama sen çok gençsin. Yaşlılar seni çiğ çiğ yer."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendimden bahsetmiyordum."

Rhys ona baktı, karanlık bakışlarıyla onu olduğu yerde sabitledi. "Hayır," dedi, sesi sertti. "Aklından bile geçirme."

"Haklı olduğumu biliyorsun. Başka kim herkesi tek seferde rahatlatabilir?"

Başka kim seni yeterince iyi tanıyor?" "O güvenilir biri değil."

"Sen önyargılısın. Ona bir şans ver."

"Seni buna o mu zorladı?"

"Kesinlikle hayır. Sence ikinci olmak istiyor mu? Eğer kabul etmesini istiyorsan, onu ikna etmen gerekecek. Ama haklı olduğumu biliyorsun."

Rhys derin bir iç çekerek çenesi göğsüne değene kadar başını öne eğdi. Kendini bir yay gibi gergin hissediyordu.

"Peki. Bunu düşüneceğim."

"Senden yapmanı istediğim tek şey bu."

Rhys alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Politika için biçilmiş kaftansın, bunu kabul ediyorum. Evine git Antoni. Git kardeşlerini gör ve gecenin geri kalanını ailenle geçir. Düşünmem gerek."

Rhys günün geri kalanında bunu düşündü. Wayne'in dağınıklığını toplamakla, dinleyici isteyen her Sosyete kardeşini dinlemekle ve Moira'yı çok özlemekle geçen bir gündü. Onu terk ettikten sonra bütün gece dışarıda kalmıştı ve iyi olduğunu ve hangi arkadaşıyla kalacağını bildirmek için ona iki kez mesaj atmış olsa da, yine de canı çok yanmıştı. Ertesi sabah aralarını biraz düzeltmeyi başardılar ama bir şeyler hâlâ doğru gelmiyordu.

"Öpücük için üzgün müsün?" Rhys, sarılıp özür diledikten ve daha az stresli şeyler hakkında sohbet ettikten sonra söyledi. Suları test ediyor, ilişkilerini yeniden düzenliyordu.

"Dün sana kızgındım, David'e değil," dedi Moira, yatağın üzerinde katlamakta olduğu çamaşırlardan başını kaldırarak. Rhys'e lastikli bir çarşaf uzattı, çünkü hiçbir zaman düzgün katlayamıyordu. "Ben de burnunu kitaptan çekip beni fark edecek kadar uzun süre bakamadığın için kızmıştım."

"Ve bunun için çok üzgünüm. Ama istediğim bu değildi, aşkım."

Moira içini çekti ve bir çorabı yere attı.

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir yanımda rahatladı, bir yanımda heyecanlandı, bir yanımda da incindi sanırım. Günden güne değişiyor. Çoğunlukla, seni yakınımda istiyorum. David'i de yakınımda istiyorum. Ve bu lanet düğümü hep birlikte çözmemizi istiyorum."

"Yemin ederim çözeceğiz," dedi katlanmış gömleklerinden birinin kırıksıklıklarını düzeltirken. Bütün çamaşırları Moira'nın sevdiği yasemin deterjanı gibi kokuyordu. "Ama nasıl hissettiğin konusunda benimle her zaman konuşabilirsin, bunu biliyorsun, değil mi? Zaman zaman seni kontrol etmeye devam edeceğim, eğer sorun olmazsa."

"Sorun değil," dedi, sesi çok savunmasız geliyordu.

O yumuşak gözleriyle ona baktı ve Rhys kendini tutamadı. Eğildi ve onu öptü. Kız da ona izin verdi.

Rhys ve Moira iyileşme yolunda ilerliyor olabildikleri ama bu Rhys'in henüz tehlikeyi atlattığı anlamına gelmiyordu. Bir adamın tek başına çok çalışarak ve uzun saatler harcayarak Cemiyet'i rayına oturtması imkânsızdı ve bunu yapabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Antoni haklıydı. Kendisine yardım edecek ikinci bir ele, Cemiyet içinde daha fazla nüfuza ve en önemlisi de kaldıraca ihtiyacı vardı.

David'e ihtiyacı vardı.

Rhys Perşembe günü Cemiyet toplantısından önce birkaç dakikalığına Saint Paul'e uğradı ve diz çöküp dua etmek için sıraların arasında sessiz bir yer buldu. Tespihinin cam boncukları parmaklarının arasından kolayca geçerken, tekrar tekrar onlu yaşlarının izini kaybediyordu. Her şey düşünüldüğünde, olması gerekenden daha gergindi. Galada sınırları ciddi şekilde aşan David'di, daha sonra geri çekilen de oydu. Rhys güç pozisyonunu ve bunun getirdiği tüm otorite ve saygınlığı elinde tutuyordu.

Peki neden yasadışı bir şey yapmak üzereymiş gibi hissediyordu?

Kilise çanları tam altı kez çalarken güneşe çıktı ve karısını aradı. Moira akşam izin almıştı, yani en azından onu işte rahatsız etmeyecekti.

"Selam bebeğim," dedi telefonun diğer ucundaki kadın. Sesi biraz sıkıştı ama kibardı. "Her şey yolunda mı? Dernek toplantısında olduğunu sanıyordum."

"Şimdi oraya gidiyorum. Biraz... alışılmışın dışında bir şey yapmayı düşünüyorum. Önce sana danışmak istiyorum."

"Hay aksi," dedi Moira. Bu onlar için tanıdık bir dansı. Bir zamanlar Rhys hayatta, sihirde ya da kariyerinde ona danışmadan tek bir adım bile atmamıştı.

"Sorumluluklarımdan bazılarını ikinci bir komutana devrediyorum. Yardım istiyorum."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Nihayet."

"Dahası da var. David'e sormayı düşünüyorum."

Düşünürken telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oldu. "İkinizin bunu halledebileceğinden emin misiniz? David muhtemelen gümüş madalyayı pek hoş karşılamayacaktır."

"Sanırım onu ikna edebilirim. O doğal bir seçim ve bu benim üzerimdeki baskıyı da azaltır. Bana daha fazla zaman verir. Senin için. Bizim için."

"Bunun kulağa kötü gelmediğini kabul ediyorum... Onu yola getirebileceğini düşünüyor musun? Gerçekçi olarak?"

"Sanırım onu kontrol etmeye çalışmayı bırakmalı ve kendi işini yapmasına izin vermeliyim. Sınırlar dahilinde elbette, ama mikro yönetimden bıktım."

"Mucizeler asla bitmez." Moira diğer uçta bir kez, sonra iki kez hapsirdi.

"Hasta mısın sen?" Rhys dehşete düşmüş bir halde, "Hasta mısın?" dedi. "Bu yüzden mi bugün işten izin aldın?"

"Sadece bir yaz nezlesi; iyi olacağım. Endişelenmeni istemedim."

"Bırak da endişelenmek konusunda ben endişeleneyim. Kendine çay yap ve biraz dinlen, tamam mı? Bu gece eve erken geleceğim. Sana şu sevdiğin İtalyan düğün çorbasından ve şarküteriden bir tatlı getireceğim. Cannolo ister misin? İki cannoli? Hatta barı bile ısmarlarım."

Moira diğer taraftan güldü ve bu ses Rhys'in ruhuna merhem oldu. Bu hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu nasıl unutmuştu?

"Eğer senin için de uygunsa," dedi Rhys. "Şimdi gidip onunla konuşacağım."

Sonra da eve, yanına giderim, tamam mı?"

"Benim için sorun yok. Ve Rhys?"

"Evet?"

"Sakın geç kalma."

Bununla birlikte hat kesildi.

David'i toplantı salonunun bir köşesinde sigara dumanı bulutu içinde Cameron'la sohbet ederken buldu. Odadan geçerken David'in yeşil gözleri ona dikilmişti ve her zamanki gibi bu etki şaşırtıcıydı. Rhys'in David tarafından bakılmaya alışmış olması gerekirdi ama bazı şeyler hiç değişmiyordu. Rhys şimdi bile yüreğindeki kekelemeye engel olamıyordu.

"Sizi ofisimde görebilir miyim lütfen?" Rhys sordu.

David ağır ağır bir nefes aldı, içine çekerken acele etmiyordu. Gözleri Rhys'in üzerinde geziniyor, bir neden arıyordu. "Ne hakkında?"

Rhys, konuşmalarını bir tefsir metnini inceler gibi inceleyen Cameron'a bir bakış attı. "Uzun sürmez."

Bununla birlikte döndü ve David'in onu takip edeceğine güvenerek koridordan ofisine doğru yürümeye başladı.

David onu bekletti, ki bu şaşırtıcı değildi. David, Cemiyet içindeki azalan konumundan yararlanabilmek için elinden gelen her türlü güç oyununa başvuracak kadar aşağılık biriydi. Wayne'in gidişiyle artık kimsenin gözdesi değildi. O sadece başka bir kardeşti ve son zamanlarda galada dikkatleri üzerine çekmişti. Hastalığının nüksetmesi açık bir sır haline gelmişti ve bu da diğer kardeşlerin ona kaypak bakışlarından anlaşılıyordu.

David'in nefret ettiği bir şey varsa, o da rütbesinin düşürülmesiydi.

David geldiğinde Rhys Wayne'in masasının arkasında oturuyordu. Kendi masası, diye hatırlattı kendine. Dernek ve tüm sorunları artık onun sorumluluğundaydı.

"David," dedi iç çekerek. "İçeri gel. Otur."

"Beni çağırması için habercini göndermediğine şaşırdım," dedi David, Rhys'in masasının karşısındaki deri koltuğun kenarına ilişerek. "Antoni son zamanlarda senin bütün pis işlerini yapıyor. Onu maaş bordrosuna aldın mı?"

"Antoni hakkında konuşmak için burada değiliz."

David sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Power seninle aynı fikirde değil mi?"

"Gücün bana yakıştığını söylediğini sanıyordum," diye karşılık verdi Rhys, karşı konulmaz bir cazibeyle. Bunca zaman sonra bile, Başrahiplik omuzlarında ağır bir yükken, David Aristarkhov'u idman maçlarından birine çekmeye karşı koyamıyordu. Kendini çok iyi, çok tanıdık hissediyordu.

David omuz silkerek, "İçki içen bir adamı söylediklerinden sorumlu tutamazsın," dedi. "Özellikle de ben."

"Sen nasılsın?" Rhys sesini yumuşatarak sordu. "O zamandan beri mi?"

"Ayık ol," diye tersledi David, gözleri parlayarak. Huysuz bir çocuk gibi görünüyordu.

ve bu görüntü Rhys'in her zaman midesini bulandırırды. Bunca yıldan sonra David'e karşı hâlâ zayıftı. Bunun için kendisinden nefret etmesi gerekirdi ama en eski arkadaşına duyduğu sevgi son birkaç aydır o kadar yavaş ilerlemişti ki kalbinde ona yer açmıştı bile. Şu anda David'den etkilenmemek imkânsızdı, hele de Rhys'in tam karşısında *öylece* otururken.

"Kastettiğim bu değildi. Dinle, seni buraya çağırdım çünkü ben..." Rhys konuyu açmaya ve müzakereleri başlatmaya çalıştı ama bunu yapacak cesareti olmadığını fark etti. Her zaman masanın bu tarafında David'le diğer tarafında oturmanın iyi hissettireceğini düşünmüştü ama şimdi bu ona pek iyi gelmiyordu. "Bu doğru gelmiyor," diye mırıldandı ve sonra ayağa kalkıp diğer tarafa doğru döndü. Masanın David'e en yakın kenarına tünedi ve parmaklarını kucağında birleştirdi. O kadar yakındılar ki dizleri neredeyse birbirine değecekti. David'in gözlerinin altındaki morarmış gölgeleri yakından görebiliyordu.

"Uyumuyordun," dedi Rhys. "Yine mi kâbus görüyorsun?"

David ona sinir bozucu derecede samimi avukat gülümsemelerinden birini verdi. "Bu artık seni ilgilendirmiyor."

"Ya ilgilendirseydi?"

David'in kaşlarından biri bir santim kadar kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Rhys masanın üzerindeki altın kutunun içinden bir kalem çıkardı ve parmaklarının arasında döndürerek ağzının içini çiğnedi. Tüm kartlarını masaya koymak en iyisi gibi görünüyordu, sinirleri lanetlenmişti. O ve David bu konuşma için çok gecikmişlerdi, Rhys'in David'e sadece bir müttefik olarak değil, bir arkadaş olarak da ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda dürüst olduğu bir konuşma. Ama bunu böylesine kesin terimlerle söylemek korkutucu geliyordu, bu yüzden Rhys bunu Topluluğun diliyle ifade etti.

"Boğuluyorum David. Cemiyet parmaklarımın altında parçalanıyor ve ben daha yeni başladım. Her taraftan direniş ve gıybetle uğraşıyorum ve Wayne evini tam olarak düzenli bırakmadı. Yardıma ihtiyacım var."

David gözlerini kıstı. "Ne tür bir yardım?"

Rhys David'in gözlerine baktı. Yapması zor bir şeydi ve Rhys birden kendini yeşilin içinde boğuluyormuş, yaz sarmaşıkları ve aşırı büyümüş çimenlerle boğuluyormuş gibi hissetti.

"Geçmişte," diye dikkatle başladı, "Başrahipler ikinci bir komutan atarlardı. Bu benim hakkım ve emsallere uygun. Bu kişinin sen olmasını istiyorum David."

David kollarını kavuşturdu. "Peki ikinci komutan tam olarak ne yapar?"

"Ne yapmasını istersem onu."

"Beni fino köpeğin olarak işe almaya çalışıyorsun." "Hayır, senden bekçi köpeğim olmanı istiyorum."

"Diyelim ki kabul ettim," dedi David. "Karşılığında ne alacağım?"

Rhys ellerini önünde birleştirdi. "Serbest saltanat. Bu cemiyetin içini dışını biliyorsun. Wayne senin tasmanı kısa tuttu ama ben bunu yapmakla ilgilenmiyorum. Koalisyonlar kur, yeni ritüeller bul, personel atamaları yap, bana tavsiyelerde bulun, Tanrı aşkına. Sadece beni destekleyeceğine ve çatışsaksak vetoma boyun eğeceğine söz ver. Aksi takdirde sana ne istersen veririm."

"Kazı yapmak istiyorum," dedi David. "Wayne bana söz verdi ve en iyisinin ben olduğumu biliyorsun. Ayini kimin yönettiği umurumda değil, scry yapmak istiyorum."

Rhys yutkundu. David'in bu isteğini kabul ederse, bu eninde sonunda kendilerini çağırma çemberinde, ruhlar etraflarında dönerken arka arkaya bulacakları anlamına geliyordu. Rhys, içtimadaki kavgalarından beri David'le böyle bir durumda olmamış, ona bu kadar güvenmemiştir.

"Kabul edildi. Sadece ara sıra pratik yapması için çembere başka birinin girmesine izin vereceğine söz ver, yoksa kimse çalışmalarında ilerleyemez."

"Tamamdır."

"Ve eğer senin kehanette bulunacak kadar iyi olmadığını düşünürsem, başka birini çağırma hakkına sahibim."

"Oh, hadi ama-"

"Ben ciddiym David. Bir çağırma uğruna seni riske atmayacağım. Hikayenin sonu."

David bir an için yüzünü buruşturdu ama Rhys kendini tuttu. Sonunda psişik yumuşadı. "Peki. Ama kutsal mekânda serbestçe dolaşmak istiyorum. Mesai saatleri dışında gelip pratik yapabilmek ya da seçtiğim üyelerle breakout çemberleri düzenleyebilmek istiyorum."

"Tamamdır. Başka bir anahtar seti yaptıracağım."

David sanki bu tavizi beklemiyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Hepsi bu kadar mı?" Rhys sordu.

David'in gözleri kısıldı. "Sadece... benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

Rhys içini çekti. Birdenbire çok ama çok yorulmuştu. David'le tartışmaktan, binlerce kaba sözle dolu bir savaş alanının karşı taraflarında durmaktan yorulmuştu. Bunun için çok yaşlanmıştı ve bu ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Artık silahları sonsuza dek bırakmanın zamanı gelmişti. David ateşkesle ilgilenmiyorsa, tamam. Ama Rhys artık savaşmayacaktı.

"Gala gecesi sana çok sert davrandım. Seninle çok şey yapmak istiyorum David. Ama bunun gerçekleşmesi için benimle çalışman gerekecek."

David temkinli gözlerle onu izliyor, Rhys'in ciddiyetinde bir çatlak bulmaya çalışır gibi başını bir o yana bir bu yana eğiyordu. Rhys onu suçlamıyordu. Ciddiyet Rhys'in tarzı değildi ama çaresizdi. Ve bütün bir Başrahiplik dönemini David'in yaralı bir halde somurtarak, muhalifleri kendisine karşı kışkırtarak geçirmeyi reddediyordu. Etrafında oluşan sorunlar yumağını aşmanın en açık yolu David'le işbirliği yapmaktı.

"Mesafemizi korumamız gerektiğini sanıyordum."

"Mesafenin canı cehenneme," dedi Rhys, onu şaşırtan bir inançla. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Bu tamamen politik bir mesele olmalıydı, aklını başına toplamalıydı ama ağzından çıkan kelimeleri beyniyle temizleyemiyordu. David'e bu işi profesyonelce yürütemeyecek kadar bağlıydı ve kendini asla diğer adamların aynı odaya kilitlememeliydi. Ona hayır diyecek kadar güçlü değildi. Yıllarca onu kol mesafesinde tuttuktan sonra olmazdı. "Bu dansı yapmaktan yoruldum. Şu anda sana karşı dürüst oluyorum, sen de bana karşı dürüst ol."

David koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri Rhys'inkilere dikilmişti. Birden Rhys'in kanı damarlarında dolaşmaya başladı.

"Pekâlâ McGowan. Bana gerçeği göster."

Rhys'in göğsünde yıllardır sıkışmış olan bir şey koptu. David'i çenesinden kavradı ve diğer adamın gözlerindeki şokun tadını çıkardı. David sertleşti ama geri çekilmedi. Rhys'e sanki dine küfretmiş gibi baktı, gözbebekleri kocaman açılmıştı.

Rhys sarhoş edici bir hızla bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladı, tanıdığı en zengin, en güçlü, en kibirli adamın tamamen onun merhametine kalmış olması. Kafasının arkasında Moira'nın sesini duydu: *Bu hayatta istediğin her şeye ve her kime sahip olabilirsin Rhys. Sadece bana asla yalan söyleme.*

Rhys David'i kendine çekti ve sıkıca öptü.

David ilk başta şoktan kaskatı kesilmişti. Ama sonra Rhys parmaklarını David'in boğazına doğru götürerek onu yerinde tuttu ve medyum küçük, çaresiz bir ses çıkardı. David hükmedici bir dokunuşun altında her zaman çiçek açardı.

David'in dudakları aralandı ve Rhys'e doğru atıldı. Bir anda Rhys masanın üzerine geri itildi, David'in elleri iki yanında sıkıca kenetlenmişti. Dışarıda, buzlu camlı kapının önünden geçen insanlar vardı. Her an biri onlara doğru gelebilirdi - muhtemelen Antoni, elinde imzalanacak başka evraklarla. Ama Rhys'in umurunda değildi. Bu ofis kendine ait özel bir dünyaydı.

kral olduğu bir dünya yarattı. Bu dünyada istediğini alıyordu ve istediği şey David'di.

Rhys, David'in gömleğinin önünü yumruklayarak onu kendine doğru çekti. Yeterince yaklaşıyor, David'i istediğini anlatacak kadar hararetle öpemiordu.

Hak ettiğimiz tek şey bu, demeye çalışıyordu Rhys.

David, Rhys'in nefesini kesen bir akışkanlıkla dizlerinin üzerine çöktü, parmakları Rhys'in kemerini ustalıkla çözdü. Bu haliyle o kadar güzeldi ki, ağzı öpücüklerle şişmiş, kaşları konsantrasyonla birbirine kenetlenmişti. Onu inkâr etmek neredeyse imkânsızdı. Ona bakmak bile acı veriyordu.

Rhys parmaklarını David'in saçlarının arasından geçirdi, neredeyse çekecekti ama tam olarak değil. Bu başka bir yer, başka bir zaman, birbirlerinden doğru dürüst zevk alabilecekleri bir zaman için bir şımartmaydı.

"David," dedi Rhys. "David, David."

Bunun bir emir olmasını istemişti ama bir yalvarış gibi çıkmıştı. David başını kaldırdı, içinden yeşil gözleri parlıyordu ve ellerini Rhys'in kalçalarında gezdirdi.

"Burada olmaz," dedi Rhys, sesi gergin çıkmıştı. "Bu şekilde olmaz."

David'in gözlerinin arkasında bir şey parladı - kızgınlık ya da çaresizlik - ama sonra kayboldu. Kendini toparladı ve aynı çileden çıkarıcı zarafetle ayağa kalktı, kelepçelerini mükemmel bir şekilde yerine oturttu. Rhys'e baktığında gözlerindeki ateş sönmüştü.

"Karşılığında benden ne istiyorsun?" diye sordu David.

"Ne?" Rhys biraz sayıklayarak sordu. Başı dönüyordu. Yıllardır David'i içmemişti, gerçekten içmemişti, kendi şartlarıyla içmemişti ve şimdi uçurtma gibi uçuyordu.

"Benden ne istiyorsun? Desteğimin karşılığında. Eldivenler kapalı realpolitik. Bütün mesele bu, değil mi?"

"David," dedi Rhys iç çekerek, onu bir kez daha kendine çekme isteğiyle savaşıyor. Yanlış hesaplamıştı. Bu kesinlikle politik bir mesele değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Aksini düşünecek kadar aptaldı. "Konu bu değildi."

"Gerçekten ne istediğinize gelince..." David küstah bir sesle, pürüzsüz ve rahatsız olmadan konuştu. Hâlâ Rhys'e çok yakın duruyordu, nefesini paylaşacak kadar yakındı. Rhys dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak masanın kenarına kayd. Biri içeri girerse, komplo kuruyorlarmış gibi görünebilirdi.

Benzer şekilde riskli başka bir pozisyonda yakalandı. Ama uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu.

Rhys dikkatle, "Yaşlıları benim tarafıma çek," dedi. Kalbi hâlâ göğsünde hızla atıyordu. "En azından bana bir şans vermeleri için onları ikna et. Bana sadece onlarla zaman kazandırmanı istiyorum. Gerisini ben hallederim."

"Tamamdır," dedi David.

Tanrım, Rhys David'in diz çökmesini mi yoksa böyle soğukkanlı ve buyurgan olmasını mı daha çok istediğini bilmiyordu. Rhys kuru kuru yutkundu. Cereyan yapan oda birdenbire kendini yakın ve sıcak hissetti ve elleriyle ne yapacağından emin olamadı. Parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir anlaşmamız var mı?"

David elini uzattı. Rhys onu güçlü ve sıcak bir şekilde kavradı ve David parmaklarını birbirine geçirmek için elini değiştirdiğinde şaşırdı. Rhys'i kendine yaklaştırdı, tehditkâr bir bakış atarken sertçe sıktı. "Eğer beni becerirsen, Rhys, seni bitiririm."

"Duygularımız tamamen karşılıklı."

David ona tatlı bir gülümseme verdi, sonra parmaklarının kilidini açtı ve Rhys'in elini sıktı. "Güzel."

"David," diye başladı Rhys, kendini açıklamak, özür dilemek istiyordu. Ama buna hiç fırsatı olmamıştı. David eğildi ve Rhys'in alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sadece lezzetli bir şekilde acıtacak kadar. Rhys'in nefesi kesildi, elleri David'i pazılarından kavramak için havaya kalktı ama David çoktan uzaklaşmıştı.

"Seni bu konuda tutacağım," dedi David. Sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Rhys kızarmış ve sersemlemiş bir halde neyi kabul ettiğini merak ediyordu.
adresine.

BÖLÜM TER TWENTY-SIX

MOIRA

Rhys omuzlarını silkerek yatak odasına girdiğinde Moira yatağında müstehcen bir aşk romanı ve bir fincan yasemin çayı içiyordu. Kollarında Moira'nın en sevdiği şarküteriden aldığı büyük bir kâğıt torbayı taşıyordu.

"Moira," dedi Rhys. Adını bir efsun gibi söylemişti, sanki tamamen ıssızlaşmasıyla arasında duran tek şeymiş gibi.

"Gerçekten de Cemiyet'ten erken ayrıldın," dedi yatağının başucundaki saate bakarak. "Toplantıyı kaçırmayacak mısın?"

"Umurumda değil. Seninle birlikte olmam gerekiyordu," dedi.

Moira gülümsedi, göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Yüksek hırslarının peşinde ondan ne kadar uzaklaşmış olursa olsun, evinin nerede olduğunu her zaman biliyordu.

Rhys yatağın kenarına çöktü. Bir kova dolusu İtalyan düğün çorbasını, iki cannoli'yi ve şekerle tatlandırılmış bir limon karesini titizlikle paketinden çıkardı. Moira yatakta biraz daha doğrulup ziyafete bakarak sırttı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu. "Canavar romantizmi mi yoksa daha tarihsel mi?"

"Regency kurt adam romantizmi. Her iki dünyanın da en iyisi."

"Peki ne zamandır hastasın?" diye sordu. "Yalan yok."

"Sadece bu sabahtan beri," diye dürüstçe cevap verdi. "Sadece soğuk algınlığı Rhys, gerçekten bir şey yok."

"Sus ve sana bebek bakmama izin ver," dedi, çorbasının kapağını açıp ona plastik bir kaşık uzatarak. Minnetle yedi, şifalı çorba onu içten dışa doğru ısıtıyordu.

"David'le konuşman nasıl geçti?" diye sordu.

"Kabul etti," dedi Rhys, hikâyede daha fazlası olduğunu anlatırcasına sertçe yutkunarak.

"Ve?"

"Ve onu öptüm."

Moira'nın kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Siz ikiniz bunu yapmaya devam edin."

Rhys ona doğru baktı, kara gözlerinde acı vardı. "Bana kızgın mısın?"

Moira homurdanarak çorbasından bir yudum daha aldı. "Rhys, bana yalan söylemediğin sürece istediğin kişiyi elde edebileceğini söylemiştim sana."

"Evet ama bu sadece bir varsayımdı. Bu gerçek. Başka hangi güçler devrede olursa olsun, ilişkimiz her şeyden önce gelir. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bana nasıl olduğunu anlatarak başlayabilirsin."

"Dernekteki ofisimdeydi. Ona ikincim olmasını teklif ettim, o da kabul etti ve bir anda... oldu. Yani, olmasını ben sağladım."

Moira yüzen bir köfteyi dürterek, "Artık David'in amirisin," dedi. "Bu meslek etiğini ihlal etmeye oldukça yakın bir dans."

"Biliyorum."

"Bu daha da ateşli hale getirdi, değil mi?"

"Moira," dedi Rhys karanlık bir sesle. "Lütfen bunu ciddiye al."

"Çok ciddiylim," dedi Moira. "Benimle seks gibi basit bir konuyu konuşamıyorsan, çokeşlilik gibi karmaşık bir konuyu nasıl konuşacağız?"

Rhys burnunu kırıştırdı. "Bu kelimenin büyük bir hayranı değilim."

"Çok kötü. Çok güzel bir kelime ve ben onu kullanacağım. Al, sana bir şey getirdim." Komodine uzandı ve üzerinde sadece "Beni oku." yazan yapışkan bir notla süslenmiş ciltli bir kitap aldı. Tam olarak."

"*Polysecure: Bağlanma, Travma ve Rızaya Dayalı Tek Eşliliksizlik*," yüksek sesle okudu.

"Okudum; güzel. Eğer ben araştırma yapmak istiyorsam, sen de yapmalısın. Ve tüm o Katolik suçluluk duygusu üzerinde çalışmak için dün terapiye gitmeni istiyorum. Bunlar benim şartlarım."

"Ne için şartlar?"

"David'le aranızdaki her neyse onu keşfetmen için. Bunu istiyor musun?"

"İstemiyorum..." Rhys ofladı pufladı. "Bilmiyorum."

"Peki," dedi Moira, çorbasını düşünceli bir şekilde yudumlarken. "Gördüğüm kadarıyla bunu bir an önce çözmen gerekiyor. Senin duygusal arabulucun da olmayacağım."

"Moira, senden asla-"

"Ben sadece sınırlarımı belirliyorum, tamam mı? İşler daha fazla ilerlemeden önce hepimizin bunu yapmasının önemli olduğunu düşünüyorum."

Rhys kaşlarını çattı. Moira, Cemiyet'teki pek çok kardeşin bu fırtınalı kaş çatmadan korkacağından emindi ama o bundan etkilenmedi. "İstiyorum... Çok fazla istiyorum, Moira. İstemeye hakkım olandan fazlasını için."

Moira kocasının çenesini nazıkçe avucunun içine aldı ve ona baktı gözüne. Kirli sakalları parmaklarına sürtünüyordu, birkaç gündür tıraş olmaya vakit bulamadığının kanıtıydı bu.

"Sen her zaman dünyayı istedin, Rhys. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. David'i istemen de farklı değil. Ama bunu bir an önce çözmeniz gerektiğini söylediğimde beni dinleyin. David benim arkadaşım ve sen nerede durduğunu söyleyemediğin için onun incinmesini istemiyorum."

Rhys parmaklarını karısının parmaklarının arasından geçirdi. "Bu senin için sorun olur mu? Gerçekten mi?"

Moira derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamak için bir an bekledi. "Günden güne, birlikte ilerlemekte sorun yok. Madem bu kadar açık konuşuyoruz, benim de sana söylemem gereken bir şey var."

"Başka biriyle tanışmışsın," dedi Rhys, gerçek bir endişeyle karışık bir şakayla. "Bugünün geleceğini biliyordum."

"Henüz tanışmadım, en azından geleneksel anlamda. Ama bir gün olabilir ve umarım sen de benim David'e olan hislerini keşfetmeme izin verdiğin kadar bu hisleri keşfetmeme izin vermeye açık olursun."

"Bu adil görünüyor," dedi kasvetli bir şekilde. "Ama cidden, bana ne söylemen gerekiyordu?"

"David'le aramızda... fiziksel bir bağ var," diye itiraf etti.

Rhys ona gözlerini kırptırdı. "Anlamıyorum."

"David de benim gibi bir sezgici. Farklı uzmanlık alanlarımız var ama becerilerimiz aynı. Yani ona dokunduğumda..."

Moira Rhys'in elini sıktı, ne demek istediğini anladığını umuyordu. Rhys hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Onun duygularını hissedebiliyorum," diye devam etti Moira. "Ne zaman tedirgin, heyecanlı ya da üzgün olduğunu anlıyorum. O da beni hissedebiliyor. Kelimeler olmadan sohbet etmek gibi bir şey bu."

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin," dedi Rhys. Bu bir suçlama değildi ama gözlerinde garip bir incinmişlik vardı.

"Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum. Sadece hiç doğru zaman değildi."

"Hayır, kızgın değilim, sadece... Sanırım ikiniz gerçekten birbirinize bağlısınız." Şimdi sesi, anne babası birlikte yemeğe çıkarken eve göz kulak olması için geride bırakılan bir ergen gibi somurtkan çıkıyordu.

Moira diliyle tıslar gibi bir ses çıkardı. "Kıskançlık mı seziyorum?"

Rhys dişlerini sıkarak, "Evet, iyi," dedi. "İkinizin arasındaki ilişkinin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Keşke David'le benim aramda, seninle benim aramda da bu kadar kolay olsaydı."

Moira parmaklarını Rhys'in buklelerinde gezdirdi, aralarında para olmayan üniversite çocuklarıyken banyo lavabosunun üzerinde onun saçlarını nasıl düzelttiğini hatırladı.

"Kolay görünüyor çünkü bunun için çalışıyoruz Rhys. Ben de sana bunu söyleyeceğim. İstedğin şey için çalış."

Rhys ona o inanılmaz karanlık gözlerle baktı, o kadar çok özlem ve hırsla doluydu ki, birden içindeki tüm arzusun onu yutacağından korktu. Ama sonra gözlerini kırptırdı ve yine kendisi oldu.

"Pekâlâ. Çalışacağım. Ama herhangi bir zamanda kendini rahatsız ya da ihmal edilmiş hissedersen bana söyle."

"Söyleyeceğim. Sana burada ihtiyacım var Rhys, yanımda. Her zaman değil ama çoğu zaman. Baş Rahipliğin senin için ne anlama geldiğini biliyorum ama bu göreve geldiğinden beri sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmadın. Bu böyle devam edemez. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Sahip olduğumuz şeyi tehlikeye atmayacağım Moira. Bir daha olmaz."

"Yapmasan iyi olur," dedi kraliçe gibi bir gülümsemeye. Bu gülümsemeye ilgili bir şey adamın içinde bir ateş yakmış olmalı, çünkü ona doğru eğildi ve şöyle dedi,

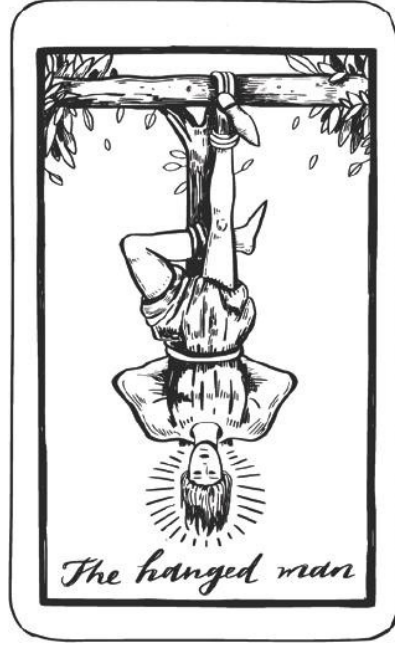
"Seni öpmeme izin ver. Seni daha iyi hissettirmek istiyorum."

Moira parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Seni hasta etmek istemiyorum."

"O zaman seni başka yerlerinden öpmem gerekecek," dedi Moira, dudaklarını kulağının narin kabuklarına bastırarak. "Şu çorbayı bırak. Ben seninle işimi bitirdikten sonra bitirebilirsin."

Moira kıkırdadı ama söyleneni yaptı. Rhys'in kendisini iyi hissetmediği için her zamankinden iki kat daha nazik davranarak sırtını yastıklara yaslamasına ve çarşafı karnının üzerinden baldırlarına doğru çekmesine izin verdi. Rhys'in elbisesini beline kadar itmesine, pamuklu iç çamaşırını kenara çekmesine ve bacaklarının arasındaki sıcak tomurcuğa uzun bir öpücük kondurmasına izin verdi. Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve onun kendisini yutmasına izin verdi, dilinin her hareketinin, parmaklarının kalçalarındaki her umutsuz kavrayışının tadını çıkardı.

Ve sonra, dakikalar süren mutluluk dolu dakikaların ardından, bir soluk alıp bir kahkaha atarak onun kendisini boşaltmasına izin verdi.

BÖLÜM ER YIRMI YEDİ

DAVID

David, savunma avukatı konuştuğu parmaklarını savaş ritmiyle masanın alt tarafına vuruyordu. Zaten dört saatir mahkemede oturuyordu ve eski klima üniteleri mevsim normallerinin dışında sıcak olan güne karşı yetersiz kalıyordu. Buz gibi bir Perrier ve bir sigara, belki de iki tane istiyordu.

"Şunu keser misiniz lütfen?" Yardımcı avukatı Whitney başını ona doğru eğerek fısıldadı. Bu zarif bir hareketti ve saç örgülerinin dökülmesiyle jüriden neredeyse tamamen gizlenmişti.

David parmaklarını geri çekti ve elini yumruk yapıp kucağına koyarak benzer şekilde ince bir iç geçirdi. Savunma avukatı, müvekkilinin bir görsel-işitsel mağazasını soymakla suçlanmasının yarattığı korkunç sıkıntıyı düşündükçe boğuluyormuş gibi yapıyordu. David bunu bir haneye tecavüz davası için biraz melodramatik buluyordu... Yine de bugün birini hapse göndermeye kararlıydı ve diğer ekip susup çalışmasına izin verene kadar bunu yapamazdı. Bir galibiyete ihtiyacı vardı, özellikle de Rhys'le yaşadığı kafa karıştırıcı öpüşmeden ve bir anda dizlerinin üzerine çöküp Rhys'in onayını kazanmak ve dikkatini çekmek için her şeyi yapmaya hazır olduğu o acınası halinden sonra. Tanrı aşkına, o yetişkin bir adamdı; bundan daha fazla itidalli olmalıydı.

Rhys'in tıraş losyonunun tenine sürdüğü vetiverin anısı hafızasını işgal ettiğinde David'in kaşları çatıldı. Bu onu ateşlendirmiş ve sinirlendirmişti, bir şeyleri ateşe vermeye ya da Rhys McGowan'ı duvara çarpmaya ve bu ilişkinin hızını kimin belirlediğini ilk ve son kez kanıtlamaya hazırdı.

Whitney biraz daha yaklaştı, şık Chanel ve keten kokusu onun alanını istila etti. Whitney'le daha önce de çalışmıştı ve Whitney genelde işe yarar biriydi: çok zekiydi, çelik gibi sinirleri vardı, sınırları aşmazdı. Ancak şimdi ona Lorena'yı, Rhys'i ya da onu işe karışacak kadar iyi tanıdığını düşünen herhangi birini hatırlatan bir bakış atıyordu.

Yargıcın fark etmeyeceği kadar gizlice, aralarındaki hukuk defterine bir mesaj karaladı.

Bugün gerçekten gergin görünüyorsun.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı David, savunma müvekkilinin ayrı yaşadığı kızı tarafından kaleme alınmış bir mektubu okurken gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Whitney bir not daha karaladı.

Bütün gün yerinde oturamadin. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. Ara vermek ister misin?

Yargıç David'e uyarıcı bir bakış attı. David kibarca gülümsedi, sonra bir kalem kaptı ve Whitney'nin düzenli el yazısının altına kendi mesajını yazdı.

Birazdan kapanış konuşmalarına geçeceğiz. Bir an önce bitmesini tercih ederim.

Dakikalar yaralı eller ve dizler üzerinde sürünerek geçti.

David aniden kavrulduğunu hissetti, ağzının içi Sahra kadar sıcak ve kuru yanıyordu. Kendini odaklanmaya zorlayarak kalın kalın yutkundu. Belki de kahvaltı içeceklerine karıştırdığı yeni protein tozuna tepki veriyordu.

Maden suyunu bitirdi, sonra masanın Whitney'nin tarafına doğru eğildi ve onun el değmemiş su bardağına başıyla işaret etti. Acil bir durumda, hareketsizliğe razı olacaktı. Whitney biraz şaşkın görünüyordu ama başını sallayarak izin verdi.

David bardağı kaptı ve suyu nefes nefese bitirdi, adem elması sallanıyordu. Ağzındaki zımpara hissini yok etmişti ama etrafını saran klostrofobik sığağa iyi gelip gelmediğini söylemek zordu.

Elinin tersini ağzına bastırarak dünyanın yan yatmayı bırakmasını bekledi. Jüri üyelerinden birkaçı ona bakıyordu

Şimdi. Gözlerin ceketini yaktığını, teninde delikler açtığını hissedebiliyordu.

Whitney ona yarı dehşete düşmüş, yarı endişeli bir bakış attı. Kalemını aldı ve bu kez altını çizerek ona bir not daha bıraktı.

Bayılacak gibi görünüyorsun.

David parmaklarını masanın kenarına doladı, dünyanın dönmeyi bırakmasını diledi.

Sormuyorum, söylüyorum, diye yazdı Whitney. *Ara verin.*

David başını salladı. Kapanış konuşmalarına dakikalar kalmıştı. Bunu yapabiliirdi.

Bu davayı ben başlattım ve ben bitireceğim, diye cevap yazdı, sonra sayfayı olabildiğince sessiz bir şekilde defterden kopardı ve elinde top yaptı.

Eğer onu bir santim daha zorlarsa, onu parçalayacaktı ve bunun için hiçbir düşüncesi olmayacaktı, sadece hayvani bir içgüdü olacaktı. Çok yorulmuştu ve gün daha da uzayacaktı. Yardımcı avukatına karşı nazik olmak yapılacaklar listesinde üst sıralarda değildi.

"Dinle, pislik," diye başladı Whitney, ölümcül bir yumuşaklıkla, ama sonra yargıcın dikkati ikisinin üzerindeydi. David kendini dizlerinin üzerine çökmüş ama dik bir pozisyona itti. Savunma avukatı konuşmasını bitirmişti ve yalvaran inek gözleriyle yerine oturuyordu.

Yargıç, "Bay Aristarkhov, iddia makamı kapanış konuşmasını yapmaya hazır mı?" diye sordu.

Whitney ona öyle bir baktı ki, bunu yaparsa bir daha birlikte çalışamayacaklarını kesin bir dille söyledi.

David kaybetmeyi göze aldı.

"Evet, sayın yargıç," dedi ceketinin düğmelerini ilikleyerek. Kendisini daha az ezilmiş hissetmesini sağlayacak bir şey yapmamıştı ama daha derli toplu hissetmesini sağlamıştı. Whitney sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri yanıyordu ve masanın üzerindeki açıklama notlarını soğuk bir netlikle ona doğru bastırdı.

David iyice yıpranmış sahnesinde rahatlayarak salonun ortasına doğru yürüdü ve elindeki kâğıda baktı. Binlerce kez üzerinden geçmiş, veda atışının retorik hatlarını ezberlemişti ama sayfadaki kalabalık dizgi aniden okunaksız hale gelmişti. Görüşü mü bulanıklaşmıştı yoksa sayfaya su mu dökmüş ve mürekkebi mi bulaştırmıştı, bilmiyordu. Her iki durumda da alt başlıkları zar zor seçebiliyordu.

"Bay Aristarkhov?" diye sordu yargıç. "Devam etmeye hazır mısınız?"

David ona bir gülümseme fırlattı. Koşullara göre biraz fazla kaygan ve umutsuzdu, mahkemeden çok gece kulübü tuvaletini andırıyordu. Diz kapakları serbestçe sallanıyor ve midesine doğru mide bulandırıcı bir his gönderiyordu. Yerine oturmayı çok istiyordu ama bu imkânsızdı. Yüzünü kaybetmek olmazdı. Şimdi değil, herkes izlerken.

David ifadeyi ikiye katladı ve sertçe yutkundu. Kanatlandırabilirdi. İdeal değildi ve hukuk fakültesinde ona hiç arkadaş kazandırmamıştı ama gerektiğinde ortaya çıkarabileceği bir beceriydi.

"Hırsızlık," diye başladı, evin arka tarafına bakması gerektiğini hatırlayarak. "Kurbansız bir suç değildir."

Kimsenin bu konuda ona karşı çıkmayacağından emin olduğu için en güçlü kanca bu değildi.

Haydi, Aristarkhov, diye sessizce ısrar etti. Düşün. Uyarla.

"Mağdura verilen mali, maddi ve duygusal zararın yanı sıra, hırsızlık komşular arasındaki güveni yok eder, topluluk bağlarını zayıflatır ve tüm yerel ekonomilere zarar verir."

Çok genişti; çok geniş sallanıyordu. Odak noktalarını tekrar *bu* suça, *bu* haksızlığa uğramış kadına getirmesi gerekiyordu.

"Bayan Gonzalez bekar bir anne," diye çılgınca bir dönüş yaptı. "Yedi yaşındaki kızına ve on yaşındaki oğluna bakmak için iki işte çalışıyor. Bu dükkân onun geçim kaynağının temel taşı ve-"

Kafatasının içinden, bir gözünden geçip kafatasının içine doğru bir acı şimşegi çaktı. Ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar yakıcıydı ve belinden iki büküm oldu, bir eli gözünün üzerinde kenetlendi.

Jüriden gelen endişeli soluk seslerini, Whitney'nin sandalyesini aceleyle geri iterken çıkardığı çığlığı belli belirsiz duydu. Yargıç bir şeyler söylüyordu ama sesler kulaklarında birbirine karışıyor, kendi adı bile anlaşılmıyordu.

ANADOLU'NUN OĞLU

Ses kafasının içinde gürledi, yabancı, baskıcı ve inkâr edilemezdi.

"Siktir," dedi David dişlerini sıkarak. "Hayır."

Odadaki tek gazeteci bağırarak sorular soruyor ve yüksek sesle ambulans çağırımları gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Ve jüri, utanç verici bir şekilde, ona bakıyordu. Ağzını açıyor, fısıldaşıyor ve gözlerinde panikle etrafına bakıyordu.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

David, ne pahasına olursa olsun kürsüden inmesi için yalvarmak üzere yargıca döndü. Yüzü, gözlerine sıçrayan şaşkın gözyaşları arasında dalgalanıyordu.

"Sayın yargıç, ben-"

Acı tekrar geldi, mide bulandırıcı bir iki yumrukla, dengesini sağlamak için yakındaki bir ahşap tırabzana tutunmasına neden oldu. Tıpkı çalışma odasındaki o korkunç günde olduğu gibi görüşü karardı ve kenarları morardı; ancak bu sefer karanlık yerine beyaz bir parıltı gördü.

Beyaz o kadar yüksek ve genişti ki, zihin gözü uzaktaki bir ufuk şeridine odaklanana kadar sonunu göremedi. Kar. Çorak, inişli çıkışlı tepeleri örten bir kar imgelemi görüyordu. Ateşli rüyadaki biri, gözünün önünde olmasa da kulağına yakın bir yerde, viskinin içinde servis edilen buz küreleri kadar yumuşak ve soğuk bir sesle onunla konuştu.

Bunun yapmak istediğin bir fedakarlık olduğuna emin misin? Bir daha sormayacağım.

David, rüyasını işgal ettiği kişinin duygularını göğsünde hissetti, dişlerinin gıcırdamasını ve saf dehşeti kelimelerden uzak tutmak için gereken gerginliği hissetti.

Kendinden emin olmayan bir adama mı benziyorum? Sunduğunuz şeyle kıyaslandığında bu önemsiz bir şey. Tabii sıradan bir yalancından başka bir şey değilsen.

Garip ses zevkle mırıldandı ve bir bıçağın ısıricı kenarı avuçlarına bastırılırken, kemiklerini donduran bir soğuk dalgası üzerine çöktü. Bir sızı ve ardından kararan kanın kar üzerine sürekli damlaması.

Tam tersine. Ben en iyisiyim.

David bir solukla hayalinden sıyrıldı. Tepesinde patlayan floresan ışıkları kargaşa içindeki bir mahkeme salonunu aydınlatıyordu: jüri ürkmüş güvercinler gibi localarında dolanırken yargıç mübaşirin etrafında düzen sağlamak için ayakta duruyordu. Whitney onun yanındaydı, güçlü tutuşu David'in pazusunda sabitleyici bir varlıktı.

"David, ne oldu? Birini çağırmam gerekiyor mu?"

David yatıştırıcı bir açıklamayla onu başından savmak için ağzını açtı.

Ama hayatında ilk kez ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Tek bir hece bile çıkaramadı, tek bir hoş söz ya da yarım gerçek, hatta beyaz bir yalan bile söyleyemedi. Gazeteci hevesle düşüşünün detaylarını dikte ederken, mahkeme salonunun ortasında açıkta, ona bakakaldı. Manşeti şimdi görebiliyordu: Çiçeği burnunda avukat baskı altında boğuldu.

"Gitmem gerek," demeyi başardı sonunda.

Yargıç her seferinde daha da talepkâr davranarak düzeni sağlamaya çalışıyordu ama David onunla yüzleşemiyordu. Orada, yerde, herkesin önünde önemli olan tek şeyi çoktan kaybetmişti: soğukkanlılığını. Güvenilirliğine çoktan zarar verilmişti ve akşam gazetesinde sıcak sıcak servis edilecekti. Oradan çıkmak zorundaydı. Kalan mesleki saygınlığını da korumalıydı.

David çantasını ve paltosunu kaptığı gibi koridordan mahkeme salonunun kapısına doğru kimseyle göz teması kurmadan ilerledi. Cildi yanıyordu, ya hastalıktan ya aşağılanmadan ya da her ikisinden. Ve bir an için, başka bir olay yaşamadan kapıya kadar gelebileceğini düşünmedi.

David ite kaka erkekler tuvaletine girdi, bu sırada neredeyse başka bir avukatı deviriyordu ve kendini kabine kilitledi. Duvara yaslandı ve nefes nefese kaldı. Ya bu bilinçli durumu atlatacaktı ya da bayılacak ve bir saat sonra adliye tuvaletinin zemininde kendine gelecekti. Eğer akıllı olsaydı, şu anda kendisini anlayabilecek, gelip onu gizlice alabilecek ve sakın bir yere götürebilecek birini arardı.

David el yordamıyla telefonunu aradı ve Moira'nın numarasını buldu. Telesekreteri çaldı.

David küfretti. Sonra kararını vererek Rhys'i aradı.

Başka koşullar altında Rhys'e bu şekilde ulaşmak küçük düşürücü olurdu. Ama mahkeme salonundaki dehşet gösterisinden sonra, daha büyük bir aşağılanma mümkün değildi. En kötü bayılmalarını ve mide boşalmalarını üniversitede sokak köşelerinde tek başına, yanında elini tutacak ya da onun için endişelenecek kimse olmadan atlatmıştı. Eğer bunu atlatabildiyse, bunu da atlatabilirdi.

Rhys telefonun diğer ucunu açtığında "Hey," diye mırıldandı. "Şu anda meşgul müsün?"

BÖLÜM ER YIRMI SEKİZ

RHYS

Rhys telefon geldiğinde kütüphanedeydi ve dirseğini İzlanda'daki runik taşlarla ilgili bir el yazmasına gömmüştü. Arayanın kimliğini gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, David'in içinde bulunduğu durumu duyduğunda ise midesi ağzına geldi. Başka bir gün düşünilemeyecek bir şekilde işten yirmi dakika erken çıkmış, çantasını Lincoln'e atmış, sonra da her kırmızı ışıktaki küfrederek adliyeye giden yol boyunca limitin on beş kat üzerinde araba kullanmıştı. David dışarıda onu bekliyordu, adliye merdivenlerinin trabzanlarına yaslanmıştı. Rhys arabayı yasadışı bir yere park etti ve kapıdan dışarı fırladı.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," dedi David önceden, elini David'in koluna dolayarak Rhys'e el salladı. Rhys onu duymazdan geldi, sert ve sabit bir baskıyla onu bekleyen arabaya doğru yönlendirdi.

"Sen değilsin. Bin arabaya."

"Beni apartmanın önünde bırak, oradan sonrasını ben hallederim. Bu şekilde araba kullanamam. Ellerimi zar zor hissediyorum."

"Hayatta olmaz," dedi Rhys, David'i arabanın yolcu tarafına bırakırken. "Seni doğruca Leda'ya götürüyorum."

"Rhys," diye başladı David, tartışmaya hazırlanıyordu. Rhys sürücü koltuğuna kaydı ve ellerini direksiyonun etrafında gererek David'e sert bir bakış attı. Bu

David'in dördüncü içkiyi sipariş etmesini ya da şafağa kadar çalışmasını yasaklarken kullandığı bakışla aynıydı. Her ne kadar endişeli ve sinirli olsa da David'in arabasında ve gözetimi altında olması ona güç veriyordu.

"Hayır, benden yardım istedin ve alacaksın. Seni görebileceğim bir yerde istiyorum ve Leda'nın sana bakmasını istiyorum. Kız kardeşini ara David. Olayları ballandırma. Bu iş çıkırından çıktı."

Rhys Leda hakkında pek bir şey bilmiyordu ama buralı olduğunu ve David'in dünyada güvendiği birkaç kişiden biri olduğunu biliyordu. Bir süre birlikte büyümüşlerdi ve David'in aklını başına getirebilirdi.

David'in aklında tartışmak varmış gibi görünüyordu ama solgundu ve wan.

"İyi," dedi. "Peki ya Moira?" "O ne olacak?"

"Eğer bunu yapacaksak, onu burada istiyorum." "Ben onu ararım. Sen Leda'ya odaklan."

Cebinden telefonunu çıkarırken elleri hafifçe titredi ve hızlı aramadaki tek numarayı tuşladı.

Leda telefonu açtığında, "Selam kardeşim," dedi. "Bir dakika oldu."

Rhys arabasını kalabalık Allston mahallesine sürdü, sadece Moira'yı saat altı buçukta yol üzerindeki bir tren durağından almak için durakladı. David ona adliyedeki çöküşü anlatırken Moira endişeli sesler çıkardı, sonra da işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için onu azarladı. *Güzel, bırak da onu azarlasın*, diye düşündü Rhys. İhtiyacı olduğunda yardım kabul etmeyecek kadar kalın kafalı olduğu için tüm bunları ve daha fazlasını hak etmişti.

Rhys arabayı David'in söylediği adrese yakın bir yere paralel park etti, sonra önce David'e sonra Moira'ya kapıyı açtı.

David'in önünde durmalarını istediği bina bir apartman ya da çatı katı değildi, hatta özel bir ofis bile değildi. Köşeyi müstehcen bir şekilde saran ve tepeden tırnağa mat siyaha boyanmış bir gece kulübüydü. Parlak kırmızı bir tabela başlarının üzerinde yükseliyor, uzaktan batan güneşin silüetini oluşturuyordu: The Black Swan. Konsere gidenlerden oluşan bir grup, ikinci katı saran dar balkonda sigara içiyor ve biralarını yudumluyor, sesleri bunaltıcı havada kolayca duyuluyordu. Rhys içeride davulların uzaktan gelen sabit gümbürtüsünü duyabiliyordu.

"David, seni bir gece kulübüne bırakmayacağım," dedi Rhys.

"Kulübün sahibi Leda ve üst katta oturuyor," dedi David, birden çok yorgun görünmeye başlamıştı.

David ana girişin yanından geçip küçük, dar bir yan kapının ziline bastı, o kadar işaretsizdi ki Rhys neredeyse görmüyordu. Bir dakika sonra, dar siyah file gömlekli iri bir adam kapıyı açtı. Kulaklarından gümüş hançerler sarkıyordu. Kendini bu kadar adanmış görünmese tüm kıyafeti komik bir şekilde abartılı olabilirdi.

"Aristarkhov Leda için geldi," dedi David, hiç etkilenmeden. "İki misafir."

Rhys onun korumalarla nasıl başa çıkacağını nasıl bildiğini ve bunun dikkatle hesaplanmış etkilenmemiş yüzünün bir yan ürünü mü yoksa suikast tehdidi altında geçen bir çocukluktan mı kaynaklandığını merak etti. David'e bunu söylemek her zaman zor olmuştur.

Fedai kenara çekildi ve içeri girmelerini işaret etti, sonra da kapıyı büyük bir gürültüyle arkalarından kilitledi.

Kulübün içinde müzik daha yüksek sesle çalıyor, duvarlarda titreşiyordu. Dar bir yan merdiven boşluğundaydılar ama Rhys hâlâ hoparlörlerden gelen gösteri öncesi müziğin elektro gitar sesini duyabiliyordu.

"Bu taraftan," dedi fedai.

Geçit çok dar olduğu için merdivenleri teker teker çıkmak zorunda kaldılar. Rhys loş ışıktaki birkaç kez neredeyse ayağı takılıyordu. David'in arkasından yaklaşıyor, gözlerini her basamağı belirleyen karanlıkta parlayan maskeleye bandına sabitlemeye çalışıyordu ki bir kadın sesi merdiven boşluğunda yankılandı.

"Bakın kedi ne getirmiş!"

Uzuvların itişip kakışması ve neredeyse tökezlemenin ardından Rhys sahanlığın tepesinde, Moira'yı kendisine yaslamış bir halde duruyordu. Fedai kenara çekildiğinde, tepeden tırnağa siyahlar giymiş, şaşırtıcı derecede uzun boylu bir kadının kucakladığı David'i gördü. Rhys deri pantolonu olan birini tanıdığından bile emin değildi ama Leda bu pantolonun içinde çoğu kadının kot pantolonun içinde görüldüğü kadar rahat görünüyordu.

"David," dedi Leda, küçük kardeşini göğsüne bastırarak. "Cehennem ısınmış gibi görünüyorsun."

"Ben de seni özledim," dedi David alaycı bir tavırla ve bir adım geri çekildi. Leda ve David, güçlü çene hatları ve David'de sinsi, Leda'da ise uyutucu görünen kapüşonlu gözleri dışında birbirlerine pek benzemiyorlardı. Bu olabilir

Bunun nedeni kısmen yaptığı ağır makyajdı: simli kömür rengi. David'in teni altın rengindeyken, Leda'nınki zeytindi ve bukleli yelesi gece kulübünün boyasından daha koyuydu.

Fedaisine boğucu bir göz kırparak el salladı. "Teşekkür ederim Luis. Bundan sonrasını ben hallederim."

Luis ona tüm tavrını bir anlığına yumuşatan bir gülümseme verdi. Sonra da görevinin başına dönmek üzere merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

David bir kaşını kaldırdı. "Personelle mi çıkıyorsun? Gerçekten mi?"

"Teknik olarak, ben onun amiri değilim, bu yüzden teknik olarak etik dışı değil." "Teknik olarak. Eon'a ne oldu?"

"Hiçbir şey." Akkor halindeki dikkatini Rhys ve Moira'ya çevirdi. Bu açıdan Rhys onun başının bir tarafını tıraş ettiğini görebiliyordu. "Bunlar senin arkadaşların mı?"

"Bu Rhys McGowan ve-"

"Ah evet, eski sevgilim! Nasıl unutabilirim ki! David'in ağzına sıçtın; sen gittikten sonra senin hakkında her şeyi duydum," dedi gülerek ve Rhys'i kucakladı. Bunu yapmak için eğilmek zorunda kalmıştı ve Rhys platform çizmelerinin dışında bile bir metre boyunda olduğundan şüpheleniyordu. "Tanrım, onu suçlamıyorum. Şu güzel gözlere bak."

"Leda," dedi David düz bir sesle. Rhys'in yüzü cevap veremeyecek kadar kızarmıştı ve Leda çoktan yoluna devam etmişti.

Moira'yı eski bir dost gibi sıktı, sonra onu içine almak için geri çekildi, hâlâ ellerini parmak uçlarından hafifçe tutuyordu. "Ve sen de Moira'sın, değil mi? Ayakkabılarına bayıldım! Klasik mi bunlar?"

Moira biraz şaşkınlıkla başını salladı.

"Leda," dedi David tekrar, sesi inanılmaz derecede yorgun geliyordu.

"İçeri gelsene. Burası pek düzenli sayılmaz ama hoş geldiniz; kendinizi evinizde hissedin. David, otursana, yere düşecek gibi görünüyorsun."

Leda'nın eğimli çatılı bir çatı katı olan dairesi Boston standartlarına göre rahattı. Siyah deri koltuklar mandala kilimlerinin üzerinde uzanıyordu ve arka duvar boyunca üç tane pırıl pırıl elektro gitar sıralanmıştı. Kalın camlı endüstriyel cam pencereler kıpkırmızı kumaşla kaplanmıştı ve mobilyaların çoğu binanın dış cephesiyle aynı mat siyaha boyanmıştı. Rhys'e gençlik yıllarında *The Crow*'a duyduğu ilgiyi hatırlatan bir tür rahat, yıpranmış cazibesi vardı.

Bir yatak odasının kemerli kapısının girişine spreyle boyanmış beyaz bir daire çizilmiş ve içinden sekiz ok çıkan bir duvar halısı örtülmüştü. Rhys kapı aralığında donakaldı. David neredeyse ona çarpıyordu ve Rhys isteksizce içeri adım attı. Ellerini ceplerinin derinliklerine soktu ve boyalı sembole baktı.

Kaos büyücüsü, diye düşündü. Bir kaos büyücüsüyle hiç karşılaşmamıştı ama onlar hakkında bir şeyler okumuştı ve katı duyarlılıkları felsefelerindeki nihilizm ve hedonizme karşı çıkıyordu.

"Kim içki ister?" Leda mutfaktan şarkı söylüyordu. Dolap sesleri ve bardak çınlamaları duyuldu. "David, votka soda?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı David, kendini kanepeye atarak.

"Cin o zaman? Gösterişli olmak istiyorsan New Amsterdam ya da Tanqueray var."

"Hayır, teşekkürler," dedi David tekrar, biraz daha kararlı bir şekilde.

Leda mutfaktan başını uzattı. "Ah, doğru, pardon! Ayıklık! Sana bir buzlu su doldurayım. Moira?"

"Varsa bir bira alayım," dedi Moira.

"Dört çeşit var, buraya gel ve seç. Rhys?" "David senin bir okültist olduğunu söylemedi," dedi Rhys.

Leda kapı pervazına yaslandı ve mikro bira fabrikasından aldığı biranın kapağını kapattı. "Bu ailedeki herkes öyle değil mi? David'in psişik gözlerine sahip değilim ama kendim için oldukça iyiyim."

"Bu hafif kalır," diye mırıldandı David. Burada Beacon Hill'deki evinden daha rahat görünüyordu, ama çok az rahattı.

Leda Rhys'i bir aşağı bir yukarı süzdü ve bir şekilde bu hareketi şehvet uyandırıcı göstermeyi başardı. "Duyduğuma göre artık mahallenin en büyük büyücüsüymüşsün. Törenseldi, değil mi?"

"Biçim ve gelenekleri severim. Ve işleri doğru yapmayı." "Ben de sonuç almayı severim."

"Başlama yine, Leda," diye homurdandı David.

"Sadece nazik bir sohbet yapıyorum," dedi Leda. "O eski erkekler kulübünde işleri nasıl yaptığınızı duymak isterim. Gizli bir topluluk nasıl bir şeydir ki? Tüm o bürokratik işlemlerden sonra bir şeyler yapabiliyor musunuz? Yoksa her şey gerçekten orgiastic bacchanals mı?"

Rhys sert bir sesle, "Kimse alem yapmıyor," dedi.

"Senin kaybın," dedi Leda göz kırparak. "Göz açıcıdırılar."

Mutfaktan bir bardak buzlu su getirip kardeşine uzattı, sonra elinin tersiyle alnını yokladı.

"Ateşin var. Ateşin mi var?"

"Sadece aşırı yorgunum," dedi David, onu başından savarak. "Çok fazla çalışıyorum."

Moira'nın gözleri kızgınlıkla parladı. "Ciddi misin David? Mahkemede yere yığılıyorsun ve korkunç bir vizyona sahip oluyorsun ve tüm söyleyebileceğin bu mu? Sen imkânsızsın; bu yüzden bu kadar hastasın. Hiçbir yardımı kabul etmiyorsun."

Rhys yatıştırıcı bir eli Moira'nın kürek kemikleri arasına sürttü.

"Ona neler olduğunu anlat," dedi Rhys David'e. "Hepsini."

David ona anlattı. En başından başladı ve hiçbir ayrıntıyı atlamadı; bayımları, kâbusları, Beacon Hill'deki evde olayların iç yüzünü anlamaya çalışarak geçirdiği uzun saatleri anlattı. Tam aile lanetiyle ilgili bölüme gelmişti ki, acı ya da mide bulantısı gibi bir şey yüzünü ellerinin arasına düşürmesine neden oldu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi Leda. "Neredeyse yeşile dönüyorsun. Uzan, olur mu?"

David'e ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı. Kanepeye uzandı, kollarını başının altına yastık yaptı ve birkaç dakika içinde bayıldı. Anlaşılan uyumayalı çok uzun zaman olmuştu.

Moira acıma ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle, "Zavallı aptal," dedi. "İşlerin bu kadar kötüye gitmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"Onu sana uzun zaman önce getirmeliydim," dedi Rhys Leda'ya.

Leda gerindi ve atleti göbeğindeki piercingi gösterecek kadar yukarı kalktı. "Oh, sana izin vereceğinden şüpheliyim. Başının belaya girdiğini ancak olaydan sonra duyuyorum. Bu beni çileden çıkarıyor. Ama onu getirdiğine sevindim."

Rhys ayaklarını kaydırdı. David'i burada bırakıp kendi hayatına dönmek muhtemelen iyi olacaktı ama bunu yapmakta tereddüt ettiğini fark etti. Leda'nın ininde kendini pek rahat hissetmiyordu, özellikle de ortalıkta kaos büyüsü malzemeleri varken, ama kaçıp giderek kabalık da etmek istemiyordu.

Moira, sanki onun yerine karar veriyormuş gibi, David'in en yakınındaki sandalyeye yerleşti. Görünüşe göre en azından bir süreliğine nöbet tutmaya niyetliydi.

bir süre.

"David'le birlikte mi büyüdünüz?" diye sordu, her zamanki gibi kibar bir konuşma yaparak.

"Hayır," dedi Leda, eliyle genişçe kendini işaret ederek. "Ben sadece önceki bir kaçamağın mütevazı piç çocuğuyum. Ünlü Aristarkhov ismi üzerinde bir iddiam yok. Evgeni annemle iş için Türkiye'deyken tanışmış. Ben doğduktan kısa bir süre sonra ayrılmışlar."

"Adamın karakteri için bir başka övgü daha," diye mırıldandı Moira. Elini uzatıp saçının bir telini David'in gözlerinden uzaklaştırdı ve Leda bu dokunuşa kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bu samimi bir hareketti ve muhtemelen Leda'nın ağabeyi hakkındaki anlayışına uymuyordu.

Leda kanepenin diğer ucuna oturdu ve Rhys'e boş koltuğa oturmasını işaret etti. Sonra yerleşti, kendine bir sigara yaktı ve alçak, sakın bir sesle hikâyesini anlatmaya başladı. "Birlikte büyümedik ama birkaç yıl birlikte yaşadık. Ben on altı, David dokuz yaşındaydı. Annem kendini bulmak için Toskana'da bir yaz macerasına çıkmanın ve benim de babamla tanışmamın zamanının geldiğini düşündü. Ben de Saint Petersburg'daki iki yıllık Ortodoks okuluna gönderildim. Oraya gidene kadar bir kardeşim olduğunu bile bilmiyordum. Evgeni evlendiğini söylemenin önemli olduğunu hiç düşünmedi."

"Bu bir şok olmalı," dedi Moira.

"O evle ilgili en tuhaf şey bu değildi. Daha önce sadece İstanbul'da bir apartman dairesinde yaşamıştım ve bir de baktım ki ormanın ortasındaki bu devasa Sovyet öncesi malikanenin önünde karda bırakılıyorum. Uşaklar, heykeller, bir at arabası evi, her şey var. Ve kapıda beni bekleyen küçük bir Rus çocuk, oyuncaklarıyla oynamamın yasak olduğunu ve onun çok güçlü bir sihirbaz olduğunu, bu yüzden adımlarıma dikkat etmem gerektiğini söylüyor."

Rhys yumuşak bir homurtu çıkardı. Görünüşe göre David her zaman aynı kazanan mizaca sahipti. Leda'nın iyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve David'in yanında dolanıp durmasından, gözlerini arada bir David'in üzerinde gezdirmesinden kardeşini ölesiye sevdiği belliydi. Rhys en azından buna saygı duyabilirdi.

"Annem Evgeni'nin ilginç hobileri olan zengin bir eksantrik olduğunu söyledi. Uluslararası hesaplarını borsa çöküşlerinden korumak için büyü yapmaktan bahsetmemişti. O olayda yaşananlar

ev *çok vahşiydi*. Ama beni neden gönderdiğini hemen anladım: Evgeni'nin beni forma sokması için." Leda dalgın dalgın sigara içiyor, başını arkaya eğip birkaç duman halkası üflüyordu. Onların ilgisinin tadını çıkarıyor, gerilimi artırmak için hikâyesini uzatıyordu. Rhys'in David'le kız kardeşi arasındaki en büyük benzerliği gördüğü yer burasıydı: Karşı konulmaz performans dürtüleri.

Rhys birden David'in Leda hakkında söylediği bir şeyi hatırladı, kız kardeşi hakkında ağzından kaçırdığı birkaç ayrıntıdan birini. *O bir güç merkezi*, demişti, sesinde Rhys'in David'in yapabileceğini düşünmediği bir tür saygıyla. O sırada Leda'nın müzik yeteneğinden bahsettiğini düşünmüştü ama şimdi David'in hep büyüden bahsettiğini anlıyordu.

Rhys Leda'ya baktığında sadece kaos yıldızını ve lekeli makyajını görmüş ve onun acemi olduğunu, büyü yapmaktan çok büyüünün estetiğine ilgi duyduğunu düşünmüştü. Ama önyargısını bir kenara bırakıp tekrar baktığında, Leda'nın gözlerinde saf, katıksız gücün ateşini gördü. O kadar parlaktı ki bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Ne yazık ki," dedi Leda sigarasını külüne kadar emerek, "Evgeni'nin dersleri pek kalıcı olmadı. Kendi yolumda yürümeyi tercih ettim ve büyü geleneklerini karıştırıp eşleştirdiğim ve anında bir şeyler uydurduğum için azarlandım. Rock şovlarına gitmek ve hırsızlık yapmak için çok fazla kaçtım, bu yüzden hiçbir zaman o sıcak baba-kız ilişkisine sahip olamadık. Ama David çok daha iyi bir öğrenciydi. Dahi. Onun *varisi*." Sigarasını bitirdi ve ağzını acı bir şekilde buruşturarak kül tablasına attı. "Yine de Evgeni'nin acımasızlığından kurtulamadı, zavallı piç kurusu."

Moira muhtemelen konuyu nazikçe değiştirmek için ağzını açtı ama o sırada Leda'nın ön kapısı birkaç santim açıldı. Fedaisi kafasını içeri uzattı, artık hepsi incelendiğine göre çok daha az korkutucu görünüyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Luis.

"Önemli değil," dedi Leda ayağa kalkarak. "Aşağıda her şey yolunda mı?"

Saatine baktı ve ters ters baktı. "Grup geç kaldı. İnsanlar taşkınlık yapmaya başladı."

"Peki ya açılış grubu?"

"Hiç gelmedi. Aşağıda birkaç kavgayı ayırdık bile. Çocuklar sahneye tırmanmaya çalışıyor. Göndermek için iyi miyiz

Eon ve grubun geri kalanı orada mı?"

Leda ona öylesine saf ve sakarın bir sevgiyle bakıyordu ki Rhys neredeyse gözlerini kaçırmak istiyordu. "Elbette, tatlım. Onları etiketle. Sonra da onları yukarı getir."

Luis koridorda gözden kaybolurken Leda saçlarını savurdu ve omuzlarını oynattı.

"Ne kadar rüya gibi, değil mi?" diye düşündü odadakilere. "Emekli MMA dövüşçüsü. Ne kadar yumuşak başlı. Bana sürekli Brezilya yemekleri pişiriyor ve yatakta olağanüstü."

Rhys o kadar utanmıştı ki pencereden dışarı çıkmak istedi. Ama soğukkanlılığını korumayı ve kibarca bir soru sormayı başardı. "O senin erkek arkadaşın mı?"

Leda şeytani bir sırıtış attı ve Rhys muhtemelen bir sözleşme ve tasma ile gelen bir yatak odası dinamiğinin kusursuz kokusunu aldı. "Onun gibi bir şey. Yeterince uzun kalırsan Eon'la da tanışacaksın."

Rhys karısına bir bakış fırlattı. Muhtemelen ayrılmaları için en nazik zaman buydu ama Rhys tam özür dilemek için ağzını açacakken David kıpırdandı.

"Ah," diye mırıldandı David ve sefilce öksürdü.

Rhys farkına varmadan ayağa kalkmış, tek bir düşünceyle David'e doğru ilerliyordu. Leda, David'in yanında oyalanırken keskin, şahin gözlerle onu izledi, ona dokunmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağından ya da bu jestin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" Rhys sordu.

"Yük treni çarpmış gibi," diye cevap verdi David, oturur pozisyona geçmek için kendini zorlayarak.

"İstersen bu gece kalabilirsin," diye teklif etti Leda, kardeşinin dizini okşayarak. "Yan odada Murphy yatağım var. Tanrı aşkına, bu şekilde araba kullanma. Bu gece dinlen. Yarın sana yardım edecek bir şeyler buluruz."

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Rhys. "Moirra ve ben muhtemelen..."

David, Rhys bir yere gidemedi onunk bileğini yakaladı.

"Kal," dedi medyum, sesinde o kadar yalın ve çıplak bir ihtiyaç vardı ki Rhys şaşırdı. "Sadece bir saat kadar daha. Lütfen."

Rhys yutkundu ve başını salladı, David'in parmaklarının bileğinin etrafındaki sabitleyici baskısının tadını çıkarıyordu.

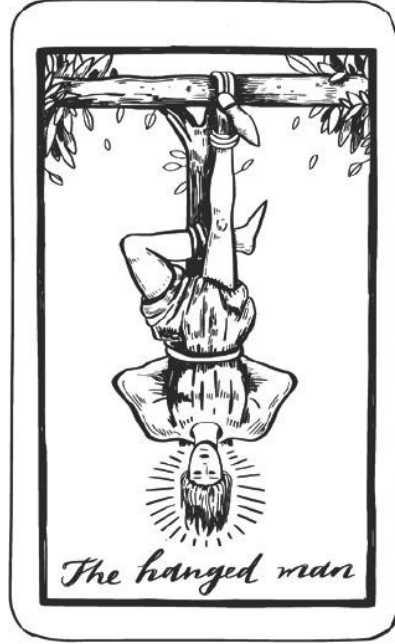
"Elbette David. Neye ihtiyacın olursa."

"Hepiniz akşam yemeğine kalabilirsiniz," dedi Leda ayağa kalkarak. "Uyarayım, hava karardıktan sonra burası biraz gürültülü olur. İnsanlar gösteriden sonra gelip saygılarını sunmak isterler."

"Umurumda değil," dedi David. "Sadece beni eve gönderme, orada bayılıp kafamı fayanslara vurabilirim ve günlerce bulunamam."

"Sakin öyle deme," dedi Moira, biraz ürpererek.

"Yiyecek bir şeyler sipariş edeyim," diye önerdi Leda, duvardan gerçek bir sabit hatlı telefon alarak. "Pizza herkes için mi çalışıyor?"

BÖLÜM TER YIRMI DOKUZ

DAVID

David alt kattaki gösterinin çoğunda uyudu. Ama gösteri biter bitmez insanlar küçük daireye akın akın gelmeye başladı ve gece baş döndürücü bir hızla geçti.

Konsere gelenler Leda'nın dairesine girip çıkıyordu: hayranlar, iş arkadaşları, müzisyenler, sevgililer. Leda'nın son bir yıldır birlikte olduğu ruhani güzellikteki gitarist Eon, kanepeye kıvrılmış Leda'nın gitarlarından biriyle yeni bir melodi çalıyordu. Luis'in viziteleri biter bitmez Leda'yı mutfakta köşeye sıkıştırıp doyasıya öptü, sonra da başka bir kulüp çalışanıyla vardiya değişimi hakkında konuşmaya başladı. Leda'nın ortaklarından hiçbiri diğerinin varlığına aldırıyor gibiydi. Hatta Luis, ayrılmak için kalktıklarında Eon'a arabalarına kadar eşlik etmeyi bile teklif etti.

Leda parıltılı makyajıyla göz kamaştırarak herkese başkanlık ediyordu. David onun kendisine inananlardan gelen öpücükleri ve ikramları kabul edişini izlerken kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Çocukken Leda'nın yapamayacağı hiçbir şey olmadığına gerçekten inanmıştı. Ve Leda'nın onu babasından kurtarmaya gelen güzel bir cadı olmadığı, onun da kendisi gibi berbat bir büyülu çocuk olduğu ortaya çıktığında bile, onu hâlâ idol olarak görüyordu.

Bir elinde içki, diğesinde bir dilim kekle bol bol yeni arkadaşlar edinen Moira'nın aksine Rhys sosyal bir kelebek değildi. Ama yarım saat boyunca kanepedeki sert koltuğundan olan biteni izledikten sonra bir içki aldı ve insanlarla konuşmaya başladı. Leda bir akbaba gibi yaklaştı ve onu özel bir sohbeta ikna etti. David sonunda bir maden suyu daha almak için mutfağa girdiğinde birkaç hareketli kesit yakaladı.

"Süreci her seferinde değiştirirseniz sonuç alacağınızı nasıl garanti edebilirsiniz?" Rhys öyle diyordu. Gözlerindeki geniş bakışa bakılırsa muhtemelen ikinci bira şişesini göğsüne dayamıştı. Leda ona her ne anlatıyorsa, kaşlarının arasında akademik ilginin ikiz olukları derinleşmişti. "Çok fazla değişken ortaya koyuyorsun."

"Titiz notlar alıyorum!" Leda ısrar etti. "Ben sonuca yönelik çalışırım, sürece değil. Aynı büyüü tekrar tekrar söyleyip bir şey olmasını nasıl beklersin anlamıyorum. Sıkıntıdan ölürdüm."

"Büyü tüm çalışma değildir, sadece kontrollü bir ortamdır. Ama bunu anlamayı beklemiyorum; kaos büyücülerı büyüü anarşistlerdir. Tanrı yoksa efendi de yoktur, değil mi?"

"Tanrıların olmaması disiplinin ya da kendi yeteneklerine inancın olmadığı anlamına gelmez," diye karşı çıktı Leda, gözleri neşeyle parlıyordu. Hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, büyürken tüm hocalarını şaşkına çeviren entelektüel danslardan birine kapılmıştı. "Dogmatizm bir büyücünün en büyük düşmanıdır. Tükürük ve sigara dumanıyla bir büyü yapabilirim ve istediğim gün kapımı çalan bir plak sözleşmesine sahip olabilirim."

"Çağırdığım ilk iblis bana sıfır deneyimle bir stajyerlik ve ayaküstü bir mülakat kazandırdı," diye karşılık verdi Rhys. Bu dansın adımlarını biliyordu, tek kişilik küçük bir-iki adım. Bu okültizmin en eski sidik yarışmasıydı.

"Hey, bu hiç fena değil!" Leda, Rhys'i omzuyla dürterek mırıldandı. "O iblisin konuşabileceğim bir kız kardeşi var mı?"

"Hayatta olmaz," dedi Rhys gülerken. Ağzında, David'in göğsünün derinliklerinde gömülü bir şeyi sızlatan çocuksu bir tuhafılık vardı. Rhys'i en son ne zaman bu kadar gülerken görmüştü? Leda'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Onun varlığı dışa vurmak, gevşemek, fazla sıkı gelen toplumsal kurallardan sıyrılmak için bir izin gibiydi.

David kulak misafiri olurken buzdolabındaki şişe ve kutuları karıştırdı. Rhys ve kız kardeşi mutfağın bir köşesine sıkışmışlardı,

Varlığının çok az farkındaydı. Evin karanlık bir köşesinde hemşireye bir bira uzatmak ya da herkes arkasını döndüğünde maden suyuna ustalıklı bir shot beyaz rom atmak yeterince kolay olurdu. Bu gizlilik becerisi, kimse bakmıyorken ya da herkes umursamayacak kadar sarhoşken bardağını yeniden doldurmak, vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı.

David içindeki dürtüyü bastırdı ve bir maden suyu aldı. Sadece bir parti ortamında olduğu için içki içme isteği duyuyordu. Enerji, beyninin daha iyi uykuda kalan kısımlarını aydınlatıyor, asla tam olarak ölmeyecek olan eski kendini yatıştırma mekanizmalarına baskı yapıyordu, gerçekten değil. Tüm bunları mantıklı bir şekilde biliyordu; terapisti de ona aynı şeyi söylemişti.

David içkisinin kapağını açtı ve yanmasını umarak suyu sertçe geri fırlattı. Votka gibi acıtmasını diledi, dibe vurmak gibi ama en azından aşağı inerken canlı hissetmek gibi.

"Doğru ve yanlışın zihinsel engellerini aştığında," diyordu Leda, "işte gerçek sihir orada gerçekleşir. Arada bir kontrolü kaybetmek size iyi gelir. Maenadlar bunu biliyordu."

"Ama kimse hayatının her günü maenad olamaz," dedi Rhys. "Eninde sonunda, yüksekte aşağı inersin ve sonra temizlemen gereken sadece kan ve dökülen şarap olur. Kendini çok ileri götürdüğünde böyle olur."

"Doğru, denge orada yaşar. Bence sihir de buradan geliyor, aşırı uçların tadına bakma ve bize en iyi geleni kendimiz seçme yeteneğimizden. Çoğu insan, utandırılmadan kendi seçimlerini yapmaya bırakıldığında, coşku ile çilecilik arasında sürdürülebilir bir orta yol seçer." Leda, oturma odasındaki Eon'a sevgiyle bir bakış fırlattı, Eon beyaz rimel sürdüğü gözleriyle ona yaklaşan bir bakış fırlatıyordu. "Yine de ben her zaman biraz hedonist olmuştumdur."

Rhys onun bakışlarını takip etti, koyu renk gözleri uzayın derinlikleri kadar dipsizdi. "Nereden biliyorsun?" dedi aniden. "İkisini de sevdiğini mi? Aynı anda yani."

Sarhoş. Sadece sarhoşken hesapsızdı. Sanki az önce korkunç bir sırrını ağzından kaçırmış gibi yüzüne bir gölge düştü.

Leda, David'in midesini bulandıran bir bilmişlikle Rhys'e sırtıttı. "Birini sevdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onları sevmemek diye bir şey yok," dedi, kelimelerden kendini arındırarak. "İstilacı bir tür gibi; onu kesip atabilirsin ama geri gelmeye devam edecektir."

"O zaman zaten biliyorsun gibi görünüyor."

Rhys bardağına baktı ve ters ters baktı. Kendisi de hayal kırıklığına uğramıştı. "Özür dilerim, bunu sormak kabalık olur."

"İnsanların bana çok eşli olmakla ilgili sordukları en tuhaf şey bu değil, endişelenme. İnsanların soruları oluyor, anlıyorum. Genellikle eski terapistim ve onun karısıyla da yattığımı ve şu anda Brooklyn'de kartlarımı doğru oynarsam beni bağlayabilecek rüya gibi bir ip üstüyle görüştüğümü öğrendiklerinde birkaç tane daha soruyorlar."

Rhys hemen kıpkırmızı oldu ve Leda'nın çınlayan kahkahası onu kesmeden önce tutarsız bir şeyler kekeledi.

"Sana tam bir Katolik derken haklıymış! Çok tatlısın."

"Affedersiniz," diye mırıldandı David, ikisinin de yanından geçerken. Leda onu mutfağa geri döndürmek ve neşelendirmek için adını söylemeye çalıştı ama David duymamış gibi yaptı. Hareketli oturma odasında sessiz bir koltuk buldu ve Rhys'e dönüp bakmamak için elinden geleni yaptı.

Leda birkaç saat sonra herkesi evine gönderdi ama David başka bir gece olsa partinin gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam edeceği izlenimine kapıldı. Moira gitmeden önce David'in yanağına bir öpücük kondurdu, Rhys de belki biradan belki de saatin geç olmasından cesaret alarak ceketini ve cüzdanını almadan önce onu izledi. Jamaica Plain'deki evlerine gidip onu Leda'nın misafirperverliğine bıraktılar ve David onlar yokken dairenin biraz daha sönük olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Murphy yatağı ergonomik İsveç yatağının yerini tutmuyordu ama idare ediyordu. Birkaç saat uykusuz kalmayı başardı, sonra da sıcak bir duş almak için erkenden yataktan kalktı. Rutini, sabah protein karışımı ve HIIT seansı için can atıyordu ama duş sinirlerinin en kötüsünü yatıştırdı.

David mutfağa girdiğinde Leda eşofman altı ve hımbıl bir erkek atletikle ocağın başında durmuş, hızlı hızlı yumurta çırpıyordu. Ona gülümsedi, labret piercingi göz kırpıyordu. "Günaydın. Aç mısın?"

"Aslında açım," dedi David tezgâha yaslanarak. "Kahve ister misin?"

Leda ona dolu bir fincan uzattı. Şekersiz ve biraz kremalı. "Nasıl uyudun?"

"Başkasının evinde yaptığım kadar iyi."

"Bok gibi o zaman. Kenarlarından oldukça sert görünüyorsun."

Omzuna bir el havlusu atan Leda, iki tabak yumurtayı paylaştırmaya başladı. Adama baktı, delici bakışları onu kesip geçti.

Toplayabildiği tüm yalanları. Bu ona babasını hatırlattı, tabii eğer babası ona böyle bakmışsa, bu sevgiden kaynaklanıyordu, değerlendirmeden değil.

"Sanırım dün gece senin pek iyi olmadığınla ilgili konuşmamıza devam etmemiz gerekiyor. Neler oluyor?"

David kahvesini yudumladı ve doğru kelimeleri bulmak için bir dakika boyunca yumurtalarını karıştırdı. Yardım istemek onun güçlü yanı değildi. Gerçekten hayranlık duyduğu tek insandan yardım istemek, yaraya tuz basmak gibi geliyordu. "Kanalize olamıyorum, uyuyamıyorum, sürekli yorgunum... Ve sürekli şuur kayıpları yaşıyorum. İyi oluyorum ve sonra başım dönmeye, midem bulanmaya ve bir şeyler görmeye başlıyorum..."

"Ne tür şeyler?" Leda gözlerindeki tüm ışıltının gittiğini söyledi. Onun için endişeleniyordu. Bu nedense konuşmayı daha da zorlaştırdı.

"Bilmiyorum. Sanırım anılar. Bana ait olmayan anılar."

"Ve bunun babamın iş ortaklarını korkutmak için anlattığı o eski hikâyeye bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

David'in gözleri saksı bitkilerine ve ev aletlerine bantlanmış elle çizilmiş mühürleri, daha sonra büyüleri güçlendirmek için kullanılacak enerjileri çekmek ve hapsetmek için bozuk para, kırmızı iplik ve bir tutam tütünden oluşan küçük ev sunaklarını gözden geçirdi. Düşünmeye bile korktuğu şeye inanabilecek biri varsa o da Leda'ydı.

"Anlaşmaların iki tarafı vardır. Her şeyin bir bedeli vardır," dedi. dedi.

"Eğer durum buysa, anlaşma neden babamı almadı? Ya da onun babasını ya da onun baba?"

"Sözleşmelerde boşluklar vardır. Güven bana, ben bir avukatım."

Leda kahvesine toz krema ve bir fincan vanilya şurubu koyarken "Göt," diye mırıldandı.

"Sözleşme bir sürü ezoterik saçmalıkla doluydu," dedi David, onu oturma odasına kadar takip edip sedirin üzerine oturarak. "Baelshieth adında bir iblisle ilgili bir şey. Bir şey çağırırdı mı?"

"Hayır."

"Rhys bu ismi Evgeni'nin kayıtları arasında buldu."

"Ve sen bu Baelshieth karakterinin kafanın içinde gezindiğini mi düşünüyorsun? Bu berbat bir şey dostum."

"Kendi sağlığın konusunda hiç endişeli görünmüyorsun," diye karşı çıktı David.

Leda muzaffer bir kahkaha attı. "Ben Aristarkhov'un oğlu değilim. Babamın kanının damarlarımda olması beni herhangi bir büyükbabadan kalma iblis sözleşmesinin geçerli bir varisi yapmaz. Ortaçağ cinsiyetçiliğini takdir edeceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Buraya yardımına ihtiyacınız olduğu için geldiğinizi varsayıyorum. Kusura bakma David ama sen sosyal çağrılar pek seven biri değilsin."

"Alınmadım," dedi David.

Leda kısa siyah tırnağını dudaklarına vurarak düşüncelere daldı. "Keşke iblisler hakkında daha çok şey bilseydim ama onlarla çalışmıyorum. Size bazı harika Satanistleri tavsiye edebilirim, ancak çoğu geleneksel anlamda Şeytan'a inanmıyor. Ama dövme sanatçım inanıyor ve kutsal olmayan pazarlıklardan iyi anlıyor."

"Rhys araştırmayı halletti," dedi David. "Bu işi nasıl halledebileceğim konusunda bana tavsiye verebileceğini umuyordum. Henüz keşfetmediğimiz bir yol var mı? Daha fazla hastalanmaya devam edemem, Leda. Yapamam."

"Peki, onunla konuşmayı denedin mi? Ne istediğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayatımı mahvetmek istiyor," diye mırıldandı David ve kelimelerindeki zehir onu şaşırttı. O ana kadar içinde büyüyen şeyden ne kadar nefret ettiğini fark etmemiştir.

"Görünüşe göre sadece bu ruhu bastırmaya çalışmışsın ve bu işe yaramıyor. Bazen karanlıkla yüzleşmenin en iyi yolu onun içine doğru yürümektir."

"Evet, bunu aklımda tutacağım," dedi David. Baş ağrısı geri gelmeye başlamıştı, uzak bir savaş davulunun gümbürtüsü gibi kulaklarında yükseliyordu. Baş dönmesi bunu takip edecekti ve eğer şanslıysa, hepsi bu kadar olacaktı. Bir elini yüzünde gezdirdi ve burun kemiğini sıktı.

"Sadece bir düşün," dedi Leda. "Acele etmene gerek yok. Arkana yaslan, benim yerim senin yerin. Eğer herhangi bir iblis çağırmaya karar verirsen bana haber ver; kapıya bir çorap falan koy." Ayağa kalkıp tabakları topladı ve mutfığa geri dönerken kendi kendine mırıldandı.

Leda odanın köşesinden kafasını uzatıp, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi şöyle diyene kadar David'e sessizlikten başka bir şey kalmamıştı: "Sanırım bu işin ne kadar ciddi olduğunu otuzuncu yaşında anlayacağız, ha? Bunu atlatırsan muhtemelen ömür boyu iyi olursun."

David'in midesindeki kaslar sıkıştı. "'Otuzumda' derken ne demek istiyorsun?"

"Zaman çizelgesi," dedi Leda, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Lanet üzerine mi?"

"Hangi zaman çizelgesi?" David sordu.

"Tanrım, bildiğini sanıyordum!" Leda haykırdı, siyah gözleri kocaman olmuştu. "Bu o eski hikâyenin bir parçası. Belki de unutmuştundur. Ya da ne biliyor musun, belki de babamın günlüğünü karıştırıp ilginç bir şantaj ararken duymuşumdur."

Onu omuzlarından tutup sarsmak istedi ama bacaklarının şu anda güvenilir olduğundan emin değildi. "*Hangi zaman çizelgesi?*"

"İblisin, Aristarkhov otuz yaşına geldiğinde tahsilat için gelmesi gerekiyor. Ruh hırsızlığının şart ve koşulları böyle. En azından folklora göre."

David'in ağzı kül gibi kurumuştu ve kulaklarında tenekemsi bir çınlama vardı. "Doğum günüm bir hafta sonra," dedi David sıkıntıyla.

"Bu eski bir hikâye," diye iç geçirdi Leda. "Ayrıntılar abartılıyor. İblis anlaşmaları sadece insanları öldürmez ve zaten bir tanesinin transfer edilebildiğini hiç duymadım."

"Bir dakika önce bu fikri kabul ediyordun."

Leda alnına vurarak, "Burada hiçbirine bağlı kalmadan birden fazla potansiyeli elimde tutabilirim," dedi. "Kaos büyücüsü, hatırladın mı? Aynı anda birden fazla gerçeklikte çalışırız. Bir gerçeklikte, ruhunu ele geçirmek isteyen bir iblis vardır. Başka bir gerçeklikte ise çocukluğundan beri medyumculuk oynadığın için fazla çalışıyorsun ve muhtemelen iyi olacaksın. Hangisinde yaşadığınızı bilmeden birine bağlanmanın bir faydası yok."

"İyi, iyi," diye mırıldandı David. O anda Leda'nın ortadan kaybolmasını istedi. Karanlıkla ve kendi umutsuzluğuyla baş başa kalmak, asla sahip olamayacağı otuzlu yaşlarının yasını tutmak istedi.

Ama bunun verimsiz olacağını hemen kendine hatırlattı. Odaklanmak zorundaydı. Kendini zorlamak zorundaydı.

"Gitmeliyim," dedi, kendini ayağa kaldırdı ve ceketine uzandı. Tanrım, başı onu öldürüyordu.

"David," diye başladı Leda, yaralı görünüyordu. David onun daha fazla ilerlemesine izin vermedi. Eğer kalması için ona baskı yaparsa, pes edecekti. Leda'nın evinde kıvrılıp yatmak ve dünya kapısının dışında dönmeye devam ederken kız kardeşinin onunla ilgilenmesine izin vermek çok cazip geliyordu. Rhys'e geri dönmesi gerekiyordu.

Moira, günlük içine geri dönmeli ve lanetini çözmek için çalışmaya devam etmeliydi. Başka bir seçeneği yoktu.

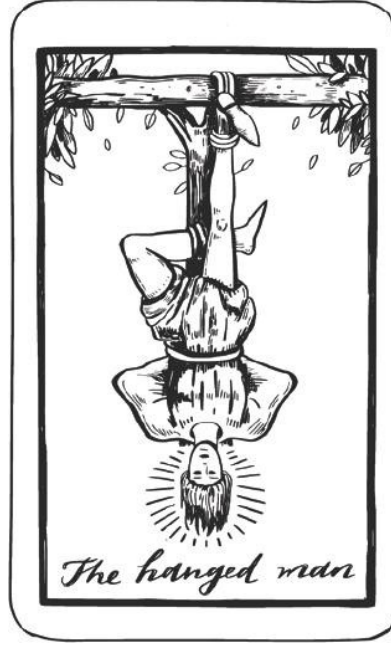
"Ben iyiyim, Leda. Gerçekten iyiyim."

Leda dudaklarını pheyle birbirine bastırdı ama sonra baını salladı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

David anahtarlarını ve cüzdanını toplamadan önce kız kardeşinin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Çocukluklarında bile tatlı dil ve fiziksel yakınlık konusunda pek iyi olmamılardı ve David onun nasıl bir kadına dönüştüğünü yeni yeni öğreniyordu ama kız kardeşi bu küçük aile sevgisi jestini nezaketle kabul etti.

"Ben de."

CH APTER OTUZ

DAVID

David ertesi gün elinden geldiğince şirketteki hayatına geri dönmeye çalıştı. İşvereni onu uzun süreli izne çıkarmakla tehdit etti, ancak David, kurnazca bir konuşma ve azımsanmayacak bir cazibenin karışımıyla, disiplinin en kötüsünden sıyrılmayı başardı ve bileğinde bir tokatla kurtuldu. En sevdiği takım elbisesini giydi, biraz izin alması gerektiğini ima eden herkese tüm dişleriyle gülümsedi ve çılgınlık derecesine varan bir şevkle kendini işine verdi. Psişik çöküş olsun ya da olmasın, geride kalmayacaktı. İnşa etmek için o kadar çok çalıştığı her şeyi feda etmeyecekti. Ruh hastalığı onu yakalamadan önce iki gün dayanabildi. Öğle tatilinde arabasında uyuyakaldı ve Rhys'in onu yerinde sabit tutan çelik gibi gözlerini, Moira'nın kendisinininkine dolanmış sıcak parmaklarını hayal etti. Her ikisi için de farklı şekillerde acı çekiyordu ve durumu kötüleşmeye devam ettikçe, bununla savaşmanın bir faydası yokmuş gibi görünüyordu. Artık ego için ya da kendini inkâr etmek için enerjisi yoktu.

Sonunda, David telefonu açmadan önce sadece iş haftasının sonuna kadar dayandı. Telefonun diğer ucunda Rhys'in "alo" sesini duyduğunda, ilkel ve berrak, içini bir rahatlama kapladı.

"Rhys. Evet. Merhaba." Tanrım, sesi çaresiz geliyordu. David kendini topladı. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

"Önemli bir şey değil," dedi Rhys, kâğıtları karıştırırken yalan söylediğini belli ediyordu. "Neye ihtiyacın var David?"

Sinirli bir soru değildi bu. Geniş ve açıktı, hatta davetkârdı. David daha iyisini bilmeseydi, Rhys'in kendisinden haber almaktan mutlu olduğunu söyleyebilirdi. David hâlâ buna alışmaya çalışıyordu.

"Küçük... olayımdan önce kaldığımız yerden devam edebileceğimizi umuyordum."

"Birden fazla olay oldu David," dedi Rhys ve *hayır*, sesi endişeli geliyordu. David Rhys'ten çok şey kaldırabilirdi: rekabet, tartışmalar, bıçakla kesilebilecek kadar yoğun cinsel gerilim. Ama nezaket çok fazlaydı. Bu gerçek bir şeye çok yakındı, Moira neye izin verirse versin David'in asla sahip olamayacağını bildiği bir şeye. Rhys ve David arasındaki gerçek yakınlık, dünyayı ateşe verebilecek canlı bir teldi ve aralarındaki kıvılcımların yıkıcı, kontrolden çıkmış bir yangına dönüşmesi an meselesiydi.

"Lorena'ya geri dönmeyi düşünüyordum," dedi David. "O şehirdeki en zeki büyücü insanlardan biri. Laneti kaldırabilirse sorunumuz çözülür."

O zaman artık birbirimize başvurmamıza gerek kalmayacak, diye düşündü David. Bu çok üzücüydü. Tekrar iyi olmak için her şeyini verecek olsa da, Rhys'le kazandığı tüm zemini kaybedip buz gibi profesyonelliğe geri dönme düşüncesi hiç hoş değildi.

Rhys telefonun diğer ucundan boğazını temizledi. Belki de, diye düşündü David tehlikeli bir şekilde, Rhys de aynı şeyi düşünüyordu.

"Moira ve ben seninle orada buluşabiliriz. Sadece zamanını söyle."

"Bu gece gelebilir misin?" David sordu ve sesine yine o acınası çaresizlik karıştı. Bir Aristarkhov asla umutsuz olmazdı ama David şimdi öyleydi. Tüm bunlar olmadan önce David'e ölümle nasıl yüzleşeceğini düşündüğünü sorsaydınız, yüzünde bir alay ve çenesinde mağrur bir eğimle tek başına öleceğini söylerdi. Ancak ölme ihtimalinin gerçekten dehşet verici olduğu ortaya çıktı ve David'in değer verdiği insanlarla birlikte kendini dünyadan soyutlamak istemesine neden oldu. Bu sayı her zaman acınacak kadar az olmuştu ve David ne kadar isminin üstünü çizmeye çalışsa da Rhys McGowan her zaman listede yer almıştı.

"Moira beşe kadar çalışıyor. Ondan işini aksatmasını istemek adil olmaz."

"Onu görmek istiyorum," dedi David. Ve neden *konusmayı kesemiyordu*? Daha üç ay öncesine kadar Moira'ya zar zor tahammül edebiliyordu ama şimdi ona sarılmadan haftanın sonuna kadar dayanabilecekmiş gibi hissetmiyordu. Ruh hastalığı beynini çürütüyor, uzun zaman önce bastırdığını sandığı ergenlik çağındaki şefkat ve onaylanma ihtiyaçlarını alevlendiriyor olmalıydı. Ya da belki de kabadayılığın, paranın ve parlak işin altında yatan gerçekte buydu: kendi başına hiçbir şey yapamayan korkak bir çocuk. "O özgür olana kadar bekleyebilirim."

"Onu getireceğim," dedi Rhys, David'in midesine yerleşen sıcak, yatıştırıcı bir sesle. "Bu işi çözeceğiz, tamam mı?"

David gözlerini kapadı ve telefonu kulağına daha sıkı bastırarak diğer uçtaki Rhys'in nefes alışının tadını çıkardı. Rhys artık onun Başrahibi'ydi ve muhtemelen sadece mecburiyetten ya da acımdan dolayı nazik davranıyordu. Ama David bir an için Rhys'in nezaketinin daha fazla şey ifade ettiğini düşünmek istedi. Aralarında kalan her ne varsa ekşimemiş ve onarılamaz değildi.

"David?" Rhys sordu.

David'in gözleri parlayarak açıldı. "Bana uyar. Oraya gideceğin zaman bana mesaj at, seninle botanikte buluşuruz."

"O zamana kadar kendine iyi bak lütfen."

Rhys telefonu kapattı ve David'in aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmesine neden oldu.

Moira ve Rhys, Lorena'nın botanik dükkanının önündeki kaldırımda David'le karşılaştı. Son on beş dakikadır bir paket sigarayı sinirle içen David, onları caddenin karşısına geçerken gördüğünde verdiği fiziksel tepkiye engel olamadı. Rhys'in siyah buklelerini görünce kalbi ağzına fırladı ve kolları içgüdüsel olarak Moira'ya doğru açıldı, o da sanki oraya aitmiş gibi kucağına atıldı. David gözlerini kapadı ve onun sandal ağacı parfümünü içine çekerek enerjisinin üzerinde dolaşmasına izin verdi. David çenesini Moira'nın başının tepesine dayadı ve kürek kemikleri arasında bir daire çizerek temas ettiği noktadan ona yatıştırıcı sinyaller gönderdi. *Ben iyiyim*, diyordu. *Henüz ölmedim*.

Rhys onlara bakmamaya çalışarak kibar bir mesafe uzakta durdu. Kaşlarının arasında bir kafa karışıklığı çizgisi vardı. Kafa karışıklığı ya da ıstırap.

"İçeri girelim mi?" Rhys sordu.

David başıyla onayladı ve ikisi için de kapıyı açtı. Rhys genellikle David onun için kibarca bir şey yapmaya çalıştığında kaşlarını çatardı ama bu sefer şikâyet etmeden kapıdan içeri adımını attı.

Muhtemelen yağmurlu bir akşam olduğu ve neredeyse kapanma vakti geldiği için botanik kutsanmış bir şekilde boştu.

"Lorena?" David seslendi.

"Buradayım, mijo," diye cevap verdi Lorena. Üçlü köşeyi dönünce Lorena'yı tezgâhın başında, parmakları yaldızlı üç tarot kartının üzerinde gezinirken buldu. Baş Rahibe, Savaş Arabası ve Asılmış Adam. "Ve hepiniz tam zamanında geldiniz."

David başka bir ailede büyümüş olsaydı Lorena'nın esrarengiz yeteneklerinden biraz ürkebilirdi ama onu şaşırmayacak kadar iyi tanıyordu. Elbette onların geleceğini tahmin etmişti.

Moira kibarca, "Merhaba Lorena," dedi. Rhys de onu yankıladı, kendinden kat kat daha güçlü biriyle konuşmanın getirdiği bir tür sözsüz protokole uyuyordu.

Lorena kartları desteye geri koydu ve David'i aşağı yukarı süzerken boş boş karıştırdı. "Sonunda aklın başına geldi ve insanların sana yardım etmesine izin vermeye mi karar verdin?"

David onunla tartışmayı düşündü ama bir anlamı yoktu. Rhys ve Moira'ya ne kadar bel bağladığını tüm çıplaklığıyla görebiliyordu ve onun uzmanlığına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu yüzden başını sallayarak olabildiğince saygılı bir hareket yaptı.

Ve ona laneti anlattı, her şeyi, çelişkili bilgilerin her kırıntısına kadar. Lorena sakın, karanlık gözlerle dinledi, çünkü elbette kartlar ona bilmesi gereken her şeyi zaten söylemişti.

"Laneti kırma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedik," diye bitirdi David. "Boyumu aşıyor ve zamanım tükeniyor."

"Zaman mı?" Rhys, David'e kara gözlerle bakarak yineledi.

David zorlukla yutkundu. "Leda'yla konuştuğumda bana efsanenin unuttuğum bir bölümünü hatırlattı. Varis otuz yaşına geldiğinde Şeytan'ın Aristarkhov anlaşmasını tahsil etmeye gelmesi gerekiyordu."

Rhys'in yüzü biraz kızardı. "David, beş gün sonra doğum günün."

"Biliyorum, biliyorum," dedi David, bir başka mide bulantısı dalgasına karşı dişlerini sıkarak. Oda birkaç dakika döndükten sonra sakinleşti. "Yeni öğrendim,

ve bunun ciddiye alınacak bir şey olduğundan bile emin değildim. Ama şimdi bana yardımcı olduğu sürece her türlü olasılığı değerlendirmeye hazırım."

Moira'nın gözleri botaniğin loş ışığında garip bir şekilde parlıyordu ve David bir an için onun ağlayacağını düşündü. Ama sonra bir adım öne çıktı ve avuçlarını cam tezgâha bastırarak Lorena'ya sert bir bakış fırlattı. "Ona yardım etmelisin Lorena."

"Bunu söylemen çok cesurca," dedi Lorena.

"Saygısızlık etmek istemedi," dedi Rhys hemen.

"Eminim öyle bir niyeti yoktur. Syrophonician kadın bile İsa'dan ne istediğini sordu, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi David cesaretle, her ne kadar İncil'deki göndermeyi anlamamış olsa da.

"Lütfen," diye ekledi Moira, David'in ona yeniden sarılma isteği uyandıran utanmaz bir ciddiyetle.

Lorena uzun bir süre ona sertçe baktıktan sonra tezgâhın altına uzandı ve küçük bir tahta kutu çıkardı. David'i yaklaştırdı ve sanki hastalık belirtisi varmış gibi yüzünü incelemeye başladı. Lorena muayenesini tamamlarken Rhys, Moira'nın yanında garip bir şekilde durmuş, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Neden bana daha önce gelmedin?" Lorena mırıldanarak David'in ellerini çevirdi ve avuç içlerindeki çizgileri inceledi. Bir anda, odadaki en güçlü kişi olmadığını, sadece birlikte büyüdüğü Lorena olduğunu, sıyrılan dizlerini saran ve erkekler hakkında sızlanmasını dinleyen vekil anne olduğunu anladı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı David, yaklaşmakta olan baş ağrısına karşı yüzünü buruşturarak. "Bunu kendim düzeltmek istedim."

"Kendi kesik başını bulmaya çalışan bir tavuk gibi," diye homurdandı Lorena. "Görünüşe göre aylardır tedavi edilmemesine izin vermişsin."

"Düzeltebilir misin?" David bastırdı. "Elinde bir tür haç çözücü yağ ya da lanet bozucu toz yok mu?"

Lorena ahşap kutuyu açtı ve bir avuç dolusu küçük pembe deniz kabuğunu avuçlarının içine aldı. Onları zar atar gibi salladı, İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve sonra tezgâhın diğer tarafına fırlattı. Deniz kabukları, deniz köpüğünün kavrayıcı dalları gibi David'e doğru döküldü.

Lorena uzun akrilik tırnaklarıyla kabukları ayıkladı ve kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. "Bunu düzeltemem. Bu, komşudan gelen bir nazar ya da büyü değildir. Bu eski, kötü bir büyü.

Kan yoluyla. Sizi daha rahat ettirebilirim ama bu kendi kendinize savaşmanız gereken bir şey. Sadece kan, kanı yeniden yazabilir. Cevap senden gelmeli."

David kendini tamamen yenilmiş hissederek tezgâha yaslandı. "*Zamanım* yok Lorena."

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Moira. "Bu hiç adil değil. Anlaşmayı o yapmadı bile. Atasının yaptığı bir şey yüzünden neden acı çeksin ki?"

Lorena sadece başını salladı. "Ailelerimizi biz seçmiyoruz. Bazen bize temizlememiz gereken korkunç pislikler bırakırlar. Dünyanın düzeni böyle."

"Ama sözleşmenin şartları çoktan yerine getirildi," diye üsteledi David. "Yani, burada bir hata olmalı. Anlaşmalar kalıtsal değildir; bir çıkış yolu olmalı."

Lorena gözlerinde ağır bir hüznle David'e baktı. "Ah, David. Hâlâ onun ne yaptığının farkında değilsin, değil mi?"

Dehşet David'in omurgasından aşağı süzüldü. Aylarını bu lanetin gizemini çözmeye çalışarak geçirmişti ama şimdi tam da avucunun içindeyken, bunu istediğinden emin değildi. Gerçek, çoğu zaman, herhangi bir peri masalından çok daha korkunçtu.

"Çok üzgünüm, oğlum," diye devam etti Lorena. "Hepimiz sana söylediğini sanıyorduk. Söyleyemediğim ölmüş olmalı. Böyle bir şey yaşadığını bilseydim sana kendim söyledim. Keşke daha önce ulaşıydın."

"Kime?" David sordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

Lorena onun yüzünü yıpranmış ellerinin arasına aldı. "Eski hikâye, David. Düşünmeye çalış. İblis senin atanı pazarlıktan çıkardığını sanıyordu ama anlaşma en genç Aristarkhov varisinin hayatı karşılığında yapılmıştı. Anatoly soyunun sonuncusuydu ama Aristarkhovlar her zaman hayatta kalmanın bir yolunu bulmuşlardır. Oğulları oldu."

David şaşkınlık içinde eski akıl hocasına baktı. Çıkarımlar kafasında oturmamıştı ama ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

"Bu bir boşluk," diye nefes aldı Rhys. "Anatoly sözleşmeye bir boşluk bıraktı. Ama bu şu anlama geliyor-"

"Tanrım," dedi David, Lorena'nın ellerini çözüp tezgâha sertçe yaslanarak. Tekrar bilincini kaybedecek gibi görünüyordu ama iblis hastalığından değil. Tam ve mutlak çaresizlikten. Tabii ki. *Tabii ya*. Bunu görmemekle aptallık etmişti. "Evgeni de aynı çıkış yolunu bulmuş. Orospu çocuğu."

"David," dedi Moira sessizce, ama onu zar zor duydu. Zihni bir girdap gibiydi.

"Tanrım, Leda," diye inledi David. "Leda'yı terk etti çünkü aradığı o değildi. Bir oğlana ihtiyacı vardı. Lorena, neden bana *söylemedin*?"

Rahibe ona acıklı bir sevgi ve sarsılmaz bir duruş karışımıyla baktı. İnsan kavgaları dünyasının çok üstünde, azize heykellerinden biri gibi görünüyordu.

"Hiç aramadın David, hiç *sormadın*. Birkaç dakika önce hasta olduğunu öğrenene kadar lanetin gerçekliğinden bile emin değildim. Bana biraz güven. Laneti sadece söylentilerde duymuştum; büyücülerin dedikoduyu ne kadar sevdiğini bilirsin. Bunun sadece Evgeni'nin kendi itibarını güçlendirmeye çalışması olduğunu düşündüm."

"Yani ailem işleri hep böyle mi hallederdi? Lanet olası çocuklarını kurban ederek mi?"

"Eğer en küçük oğul otuzuncu yaş gününden önce çocuk doğurursa, lanet büyükbabaya geçer ve döngü tekrarlanır. En azından masal bu. Sonsuza kadar devam edebilir."

"Benim çocuğum yok," diye tükürdü David. "Onları istemiyorum. Olsaydı bile onları asla yem olarak kullanmazdım!"

"Kendi yolunu kendin bulacaksın. Zekisin ve şimdiye kadar gördüğüm en güçlü doğaüstü yeteneklerden bazılarına sahipsin."

"Hayır, istemiyorum!" David, Moira'nın sıçramasına neden olan bir vahşilikle patladı. "Bu yeteneklerin hiçbirisi bana ait değil; onlar sadece hastalıklı bir aile lanetinin yan etkileri. Evgeni bunu biliyordu, *biliyordu* ve yine de beni lanet olası bir iblise teslim etmeden önce benden her damla değeri çıkarmaya çalıştı. Bir *hayvan* gibi katledilmek için yetiştirildim."

Lorena onun bu çıkışından hiç etkilenmemişti. "O zaman uzanıp ölsen iyi olur," dedi kayrak gözleri sertleşerek. "Ya da bana bağırmaya devam edebilirsin; eminim bu her şeye yardımcı olacaktır."

"Lorena-"

"Sen neyi seçersen osun David. Babanın oğlu olmayı seçebilirsin, ya da kasabı bekleyen bir koyun olmayı seçebilirsin, ya da bununla savaşmayı seçebilirsin. Başka hiç kimse senin yerine bu kararı veremez. Ama umarım savaşmayı seçersin." Deniz kabuklarını kutusuna geri koydu. "Senin için Santa Muerte'ye dua edeceğim."

David, "Duaların şu anda bana nasıl yardımcı olacağından emin değilim," diye tersledi.

Lorena onun omzuna vurdu. "Nankörlük ettiğini duymasına izin verme! Kocam ve ben Guatemala'dan seyahat ettiğimizde o da oradaydı. Cinsiyet değiştirme ameliyatı olduğumda ve adımları değiştirmek için mahkemeye gittiğimde beni korudu. Ve seni de korudu David, çocukluğundan beri. Senin için sürekli ona dua ediyorum. Git özür dile."

David azizenin tapınağına gitti ve sunağın üzerine birkaç dolarlık banknot bıraktı. Sonra kapıdan çıktı ve kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi.

Sokakta ne kadar durduğunu bilmiyordu, gözleri haince yanarken yanan nefeslerini yutuyordu. Evgeni'nin soyunu mezardan çıkarıp mahvetmesi ve David'in de sopanın kısa ucunu tutan kişi olması. Daha önce bir araya gelmeliydi. Şimdiye kadar bir şeyler yapmalıydı, daha fazla yardım istemeliydi. Yapmalıydı-

"David," dedi Rhys, elini diğer adamın omzuna koyarak.

David irkilerek geri çekildi. Bunu yapmak istemiyordu ama elinde değildi. İnsan teması ciğ sinirleri için çok fazlaydı. Moira, Rhys'in arkasında durmuş, mükemmel kalemle çizilmiş kaşlarının arasında bir endişe çizgisi vardı.

Rhys dudaklarını hoşnutsuz bir çizgiyle birbirine bastırdı ve David korkunç bir an için Rhys'in onu orada, kaldırımda tek başına, umutsuz ve seçeneksiz bırakacağını düşündü. Ama sonra Rhys cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı ve şüphe götürmez bir kesinlikle, "Bizimle eve geliyorsun. Hadi gidelim."

David tartışmayı düşündü. Topuklarını kazıp bu işin üstesinden gelebileceğini, izlenmeye ihtiyacı olmadığını söylemeyi düşündü. Ama hayatında ilk kez, tüm yalanlar dilinin ucunda buharlaştı. Bunun yerine başını öne eğdi ve başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Bir misafir odamız var," dedi Moira, parmaklarını adamın pazusunda dolaştırıp onu sokağın karşısına geçirerek. "Sana orayı kullanmanı öneririm."

David'in itiraz edecek hali yoktu. Ve bunu asla kabul etmese de, çok ama çok minnettardı.

CHAPTER OTUZ BİR MOIRA

David sonraki birkaç günün çoğunu McGowan-Delacroix'nın evinde geçirdi, sadece ofise evrak bırakmak ve dairesinden birkaç kıyafet ve tuvalet malzemesi almak için ayrıldı. Moira onu meditasyon odasında bir şilteye yatırdı, sonra da odayı Florida suyu ve tütsüyle kutsadı. David onun büyüünden oluşan bir kozanın içinde uyudu ve bu da çektiği acıyı hafifletmeyi başardı. Ama bu onun her geçen gün daha da solgunlaşmasını ve uyuşuklaşmasını engellemedi.

Lanetini kırma çabaları gece gündüz sürüyordu ve hiçbir evden pek çıkmıyordu. Çalışma odasında uzun saatler geçiriyorlardı; Rhys eski metinleri karıştırıyor, David koltuğa kıvrılmış tabletinde şeytan çıkarma vakalarını inceliyor, Moira halının üzerinde oturmuş tarot kartlarıyla bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Hangi büyüyü ya da ritüeli denerlerse denesinler hiçbir cevap bulamadılar. Moira parke zemine o kadar çok farklı tören çemberi çizdi ki dizlerinde ikiz morluklar oluştu ve David kendini Rhys'in bakımına tekrar tekrar maruz bıraktı. Ritüellerin hiçbirinin etkisi olmadı. Aksine, içindeki şeytan isyan ettikçe David'i daha da hasta ediyor gibiydi. Çeşitli ritüeller sırasında yere düşüyor, şiddetli bir baş ağrısıyla sarsılıyor ya da şiddetli bir şekilde hastalanıyordu.

David giderek daha düzensiz ve uzun aralıklarla uyuyor, Rhys ise neredeyse hiç uyumuyor, kahve ve Moira'nın onu yemeye teşvik ettiği küçük paket servislerle geçiniyordu. Bildiği kadarıyla, sadece birkaç kez Leda'yı arayıp kardeşinin durumu hakkında bilgi vermek ve ona söz verdiği terapistten randevu almak için ara vermişti. Leda ise, lanetle ilgili bulabildikleri cevapları ortaya çıkarmaya çalışmak için üzerinde hakimiyet kurduğu kaos büyücülerini harekete geçirdi ve David'le birlikte nöbet tutmayı teklif etti, ancak David bunu duymak istemedi. Zorlamaya çalıştı ama sonunda kardeşiyle arasındaki zaman aşımına uğramış mesafe galip geldi.

Rhys, Moira ve David yorgunluğa yenik düştüklerinde bile devam ederek bir cevap arayışında acımasızdı. Moira kocasını hiçbir zaman tek başına bir arayışa bu kadar kapılmış görmemişti ve onun bir şey söylemesine gerek kalmadan, David'i kaybetmekten kesinlikle korktuğunu biliyordu.

İki adam gittikçe daha sıkı bir yörüngede birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Rhys her zaman David'e en yakın sandalyeyi seçer, dizleri birbirine değecek kadar yakın oturur ve mutfakta omuzlarını birbirine bastırarak sessiz seslerle olası ritüelleri tartışıyorlardı. Bir keresinde Moira içeri girdiğinde David'i mutfak adasında oturmuş, ayaklarını sarkıtmış, Rhys'in elini dizine koymuş halde buldu.

"Benim için bir kez daha dene," diyordu Rhys. "Sadece bir ritüel daha. Lütfen. Sanırım bu sefer başardım."

"Rhys, her şeyi denedik," diye iç geçirdi David. "Lorena bu lanetin sadece bir Aristarkhov tarafından bozulabileceğini söylemişti. Babam öldü ve Leda gayrimeşru. Sen büyük bir büyücüsün ama kanından değilsin."

Rhys dişlerini sıkarak, "Bırak deneyeyim," dedi. "Öylece durup senin ölümünü izlememi bekleyemezsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz."

Moira varlığını duyurmayı düşündü ama bir şeyi böldüğü izlenimine kapıldı, bu yüzden kapının girişinde hareketsiz durdu. Kocasıyla eski sevgilisi arasında romantizmin filizlenmesine izin vermek, özellikle de David'le arasındaki özel bağ düşünüldüğünde, bu koşullar altında makul görünüyordu ama bunu pratikte görmek farklı bir şeydi. Göğsünde çelişkili duygular savaşıyordu. Aşk kenardan izlerken endişe kıskançlıkla kapışıyordu.

David, Rhys'in elini kendi eliyle örtmek için hamle yaptı, sonra daha iyi düşündü ve ellerini arkasına, tezgâhın üzerine koydu, güvenli bir şekilde gözden uzak ve

Zihin. "Geçmişimiz var diye, bu bana borçlu olduğun anlamına gelmez. Ödeştik."

"Bu ödeşmekle ilgili değil David. Bir borcu ödemekle ilgili değil. Bunu yapıyorum çünkü sana değer veriyorum. Şimdiye kadar bilmen gerekirdi ki ben-"

"Yapma," dedi David sessizce. "Lütfen yapma."

Rhys kaşlarını çattı ve elini geri çekerek parmaklarını ağrıyormuş gibi büktü. "Tamam. Bu konuda konuşmamaya devam edeceğiz - sonsuza dek, eğer istediğin buysa. Ama en azından bir şeytan çıkarma ayini daha denememe izin ver."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Moira, sonunda büyüü bozarak.

Rhys küçük bir irkilmeye döndü. "Neden olmasın?" diye sordu, David'le arasına bir ayak daha koyarak.

Moira örgü şalını omuzlarına daha sıkı sararak mutfığa girdi. "Her ayinden sonra daha kötü oluyor. Vücudunun daha fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum bebeğim. Bu noktada, yarardan çok zarar veriyoruz."

"Öylece pes edemeyiz," dedi Rhys acı çekerek.

"Bunu önermiyorum. Sadece soruna doğrudan saldırmanın işe yaramadığını söylüyorum. David, doğum gününde bu şeyle savaşmak için tüm gücüne ihtiyacın olacak. Seni zaten sahip olduğumuzdan daha fazla zayıflatmak istemiyorum."

"Minnettarım," dedi David ve sesi çok yorgun geliyordu.

Moira David'in bacaklarının arasında durdu ve kollarını ortasına doladı. David de ona sarıldı, güçlü kolları Moira'nın omuzlarında güvendeydi. Rhys gözlerinde kaynayan kıskançlıkla ikisini de izliyordu ama Moira kendini kötü hissetmek zorunda bırakılmayı reddetti. Rhys, David'e gerçekten istediği şekilde yakın olmasına izin vermeyerek kendine işkence etmek istiyorsa, bu onun suçu değildi. Bulabildiği her yerde rahatlamaya çalışacaktı. Ve eğer Rhys en çok sevdiği insanın bir başkasının aşkıyla sarmalanmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hissederse, belki bu ona onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir iki şey öğretirdi.

"Ben pes etmiyorum," dedi Rhys ve hışımla çalışma odasına gitti. Moira içini çekti. "O imkânsız biri."

"Korkuyor," diye cevap verdi David, onu biraz daha sıkarak.

"Ben de öyle," diye fısıldadı Moira.

Sonraki kırk sekiz saat araştırma, uykusuzluk ve başarısız büyülerle dolu bir pus içinde geçti. Rhys dikiş yerlerinden ayrılmaya devam etti ve David günlerinin çoğunu yatakta geçirdi. Moira kendini bir ip gibi yıpranmış hissediyordu.

çok sıkı çekilmişti. 25 Temmuz, baskıcı ve kaçınılmaz bir şekilde üzerlerine çökmüştü, ta ki aniden ayın 24'üne gelene kadar.

Otuzuncu yaş gününün arifesinde David üst kattaki koridorda yere yığıldı. Moira odasından çıktığında onu yüzükoyun yerde, solgun ve tamamen tepkisiz bir halde buldu.

"Tanrım," diye nefes aldı ve hemen yanına gitti. Adam bir ceset kadar gevşekti ama onu sırt üstü çevirdiğinde hâlâ nefes aldığını gördü.

"David," diye yalvardı, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Hadi David, uyan. Uyan."

Uzun bir süre yanıt gelmedi. Moira çalışma odasında araştırmasına dalmış olan Rhys'i çağırmak için koşmayı düşündü ama David'in yanından ayrılmak istemiyordu.

Sonra David'in göz kapakları seğirdi. Küçük mavi damarlarla kafeslenmişlerdi, normalden çok daha fazla görünüyorlardı.

Moira tırnaklarını David'in saçlarında gezdirerek ona doğru eğildi. "David?"

David anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, sonra kendini dirseklerinin üzerine itmeye çalıştı. Pek iyi gitmedi.

Moira kolunu David'in koluna doladı ve onu ayağa kaldırdı, David ona doğru sarkarken neredeyse tüm ağırlığını destekledi.

"Uzanman gerek," dedi ve sesinin gözyaşlarıyla kalınlaştığını fark etti. Bir an için onun gerçekten gittiğini düşünmüştü. "Buraya gel."

Onu en yakın odaya götürdü ve Rhys'le yatağının kenarına oturttu. David ayakkabılarını tekmeledi ve yan tarafına kıvrıldı, kışın ortasındaymış gibi titriyordu.

"Ben iyiyim," dedi kısık sesle. Kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti.

"Hem de nasıl," dedi sesi titreyerek. "Rhys'i alıyorum. "Rhys'i getiriyorum. hareket et."

David'in eli fırladı ve bileğini kavradı, tükenmiş gücüne rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydı. Adamın yorgunluğu ağır bir dalgaya dönüştü ve onu ince, soğuk bir korku izledi. Yalnız kalmaktan korkuyordu.

"Kal," dedi. "Lütfen?" "Rhys-"

"Şu anda sadece seninle olmak istiyorum, eğer sorun olmazsa."

Moira usulca yatağın kenarına oturdu. Parmaklarını David'inkilerin arasından geçirdi. Parmakları dokunulamayacak kadar soğuktu. "Seni böyle görmemin bir sakıncası yok değil mi?"

David zayıf bir tebessüm etti. İçinde bulunduğu koşullara rağmen hala Aristarkhov cazibesinin donuk bir parıltısı vardı. "Seni hiçbir zaman kandıramadım. Ne kadar berbat durumda olduğumu çok iyi biliyorsun. Bunu hissedebiliyorsun. Senden hiçbir şey saklayamam Moira."

Moira başparmağını David'in bileğinin üzerinde yatıştırıcı bir daire çizecek şekilde ovuşturdu. Elbette haklıydı. Ondan yayılan hastalığı hissedebiliyordu ve bu derisini karıncalandırıyordu. Ama aynı zamanda yorgunluk ve korkunun altında başka bir şey daha hissediyordu. Sıcak bir nabız gibi hissediyordu ve bunu daha önce annesinin sarılmalarında ya da Rhys'in öpücüklerinde de hissetmişti.

"Beni sevdiğini söylediğin kısım bu mu?" diye takıldı, boğazında yumru oluşmasına rağmen.

David onun elinin tersini öptü, gülümsemesi alaycı bir hal almıştı. Bir an için, tanıdığı David, fırtınalı bir gündeki güneş gibi, hastalığın puslu havasından sıyrıldı. "Bir bahar düğünü yapacağız ve sonra Saint Tropez'de balayına çıkacağız."

Moira gözlerini devirdi ve küçük bir homurtu çıkardı. "Ben evli bir kadını Bay Aristarkhov."

David'in tavrı biraz yumuşadı ve tekrar konuştuğunda sessiz ve dürüsttü, her türlü kabadayılıktan arınmıştı. "Birini yatağa atmak istemeden ona aşık olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama sen yanıldığımı kanıtladın. Seni küçümsediğim için özür dilerim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilerim. Çok zaman kaybettim."

"Daha çok zamanın var," diye ısrar etti Moira.

"Hayır, yok," dedi David ağzını acı bir şekilde buruşturarak. "Benim için rol yapmak zorunda değilsin."

Gözyaşları sonunda yüzeye çıktı ve Moira kollarını David'e doladı. Moira'yı şaşırtacak şekilde, David sertleşmedi ya da onu itmedi. Hatta onu yatağa, yanına çekti. Görünüşe göre ölmekte olan erkeklerin gurura ihtiyacı yoktu.

"Yardımcı oluyor," diye açıkladı oflayarak. "Sana dokunmak gerginliğini alıyor." "Biliyorum," dedi Moira ve bacaklarını onunkilere dayayarak sokuldu.

Çıplak ayakları adamın çoraplı ayaklarına sürtündü ve adamın nefesi Moira'nın ensesindeki bebek tüylerini karıştırdı. "Bana da iyi geliyor."

Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı ve onun duygu deniziyle sarmalanmıştı. Korku şimdi daha sessizdi ve şefkatin sıcak nabzı daha güçlüydü, onu uyuşukluğa sürüklüyordu. Zihnini sakinleştirmeye ve aralarındaki garip psişik bağ sayesinde ona olabildiğince huzur vermeye çalıştı.

David bir kolunu onun beline doladı. "Bu çok mu fazla?" diye sordu, sesi Moira'nın omzuyla boğuklaşmıştı.

Moira başını salladı. "Hayır, çok rahatsın."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi David, gözleri kayarak. "Sadece... bana bir iki dakika ver."

Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı. Moira yataktan kalkıp Rhys'e David'in durumu hakkında bilgi vermeyi düşündü ama son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordu ve David'in ritmik nefes alıp verışı çok rahatlatıcıydı. Gözlerini dinlendirmek için birkaç dakika ayırabilirdi.

Moira saatler sonra, oda karanlık ve ev sessizken uyandı. Yanındakinin Rhys değil David olduğunu fark etmesi ve başka bir adamın kollarında nasıl uykuya daldığını hatırlaması bir anını aldı. David hâlâ derin uykudaydı, nefesi kesik kesikti. Tam tekrar uykuya dalmak üzereydi ki odanın köşesindeki bir hareket gözüne çarptı.

Okuma koltuğunda oturan ve ayakkabılarının bağcıklarını çözen Rhys'ti. Buruşuk gömleğinin kolları dirseklerini geçmişti ve saçları son bir saattir bir iblisle güreşiyormuş gibi dağınıktı. Rhys'i tanıdığım kadarıyla bu tamamen mümkündü.

Moira başını yastıktan kaldırarak, "Bebeğim," diye mırıldandı. İçinde bulunduğu sahnenin bir tür açıklamaya ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

"Bir şeyin yok canım," dedi Rhys, sesinde derin bir yorgunluk vardı. Yorgunluk omuzlarına çökmüştü ve sendeleyerek yatağın boş tarafına doğru ilerledi.

"Onu meditasyon odasına taşıyabilirim," dedi Moira, o kadar sessizdi ki neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Bırak uyusun," dedi Rhys. "Tanrı biliyor ya, hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var." "Daha fazla ilerleme kaydedebildiniz mi?"

"Hayır. Sadece daha fazla çıkmaz sokak."

Rhys dirseğine dayanarak David'in yüzünü inceledi, sonra omzuna küçük bir öpücük bıraktı. Başka koşullar altında Moira, Rhys'in paylaşamayacak kadar özel bir şeye girdiğini ya da tanık olmaması gereken bir şeye tanık olduğunu düşünebilirdi, ama bunu

Yatakta her ikisiyle de hissettiği tek şey rahatlama ve ezici bir koruyucu şefkat duygusuydu. Birlikte, tüm sivri uçları mükemmel bir şekilde bir araya geliyordu.

Bunu fark etmelerinin bu kadar uzun sürmüş olması hiç adil değildi.

"Onu kaybediyoruz," diye mırıldandı Rhys.

"Henüz gitmedi. Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

"Yarın bulduğum yeni ritüeli deneyebiliriz. Tabii bana izin verirse."

Rhys David'in yanına yerleşti, yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. Gözleri karanlıkta kayarak kapandı ve Moira bir an için onun uykuya daldığını düşündü.

Bir süre sonra, "Moira," diye mırıldandı.

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Moira boğazındaki yumruyu yuttu. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Biraz uyu bebeğim."

Rhys'e ikinci kez söylemesine gerek kalmadı. Birkaç dakika içinde Rhys hemen uykuya daldı.

Moira neredeyse bütün gece uyudu, sadece şafağın şeftali rengi ışığı pencerelerden içeri süzülürken uyandı. Döndüğünde Rhys'i baygın, siyah bukleleri gözlerine dolmuş halde buldu ama bir şeyler yanılttı.

David hiçbir yerde bulunamamıştı.

Moira avucunu onun yattığı çarşafıya bastırdı. Dokunulduğunda soğuktu. Pencereden dışarı baktığında Audi'sinin garaj yolunda olmadığını gördü.

"Rhys," diye soluk soluğa kocasını dürterek uyandırdı.

Rhys, ya bir rüyada ya da diğer adamın hâlâ yanında uyuduğunu düşündüğü için David'in adını mırıldandı. Sonra gözleri titreyerek açıldı.

"Gitmiş," dedi Moira.

"Kahretsin," dedi Rhys. Sonra saatine baktı ve hem saati hem de tarihi işaretleyerek daha da kararlı bir şekilde tekrarladı. "Kahretsin."

"Neden gitsin ki?" dedi Moira. Dünya birdenbire çok hızlı dönmeye başlamıştı. "Bırak araba kullanmayı, ayakta bile zor duruyor."

Rhys bir anda yataktan kalkmış, ayakkabılarını çekiştiriyordu. "Tek başına ölmek için bir kedi gibi sıvıştı ve ben bunun olmasına izin veremem, vermeyeceğim."

"Nereye gidebilir ki?"

"Her şeyin başladığı yere," dedi Rhys, ceketini kaparak. "Beacon Hill."

Moira ayağa fırladı ve cep telefonuna uzandı. "Ben sürerim."

"Oraya vardığımızda tek parça halinde olsa iyi olur," dedi Rhys karanlık bir sesle. "Yoksa onu kendim öldüreceğim."

BÖLÜM TER THIRTY-TWO

RHYS

Rhys Beacon Hill'e giderken yarım maden suyu ve üç anksiyete ilacı içti ve Moira caddeye park ettiğinde dehşet ve öfkesinin üzerinde bulanık bir uyuşukluk tabakası vardı. Nedense bu onu daha sakin hissettirmiyordu.

Rhys, Lincoln durur durmaz arabanın kapısını tekmeleyerek açtı, sonra Moira'nın elinden tutup onu sokağın karşısına geçirdi. Tepelerinde bir yaz fırtınası esiyordu ve Beacon Hill'deki ev ince gri ışıktaki sarp ve harap görünüyordu.

Rhys yedek anahtarı kilide soktu ve Moira'yı da peşine takarak eve daldı.

"DAVID," diye gürledi.

Sessizlik.

"O burada," dedi Moira. "Onu hissedebiliyorum."

"Ayrılın," dedi Rhys. "Ben ikinci katı alacağım, sen de birinci katı."

Rhys merdivenleri ikişer ikişer çıktı, teni sınırdan vızıldıyordu. Koridordaki her kapıyı açıp David'in adını sayıkladı. Alt katta Moira'nın sesi nakaratı yankıladı. Rhys kütüphaneyi ve Evgeni'nin tahrip edilmiş odasını kontrol ettikten sonra evin en doğu kanadındaki küçük kapıya doğru ilerledi. David'in çocukluk odası.

Kapı kilitliydi.

"David!" Rhys tahtaya vurarak bağırdı. "Aç şu lanet kapıyı!"

Cevap gelmedi ve bu nedense herhangi bir küçümseyici yorumdan ya da yalnız bırakılma talebinden daha kötüydü. Dehşet Rhys'in kalbini bir mengene gibi sarmış, ilaçların yarattığı bulanıklığı sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi delip geçmişti.

"David, beni içeri al. Lütfen." Rhys'in sesi kesildi. "Lütfen hayatta ol."

"Onu buldun mu?" Moira evin içinde başka bir yerden seslendi.

Gelen sese bakılırsa aceleyle merdivenleri çıkıyordu.

"Odasına barikat kurmuş," diye seslendi Rhys, kapı kolunu incelemek için çömeldi. Moira'dan bir toka çalarsa kilidi açabilirdi, belki de. Birden gençken daha fazla yaramazlık yapmış olmayı ve işe yarar bir haneye tecavüz becerisi edinmiş olmayı diledi.

"Çekil," dedi Moira arkasından.

Rhys tam zamanında kendini kapıdan uzaklaştırdı ve Moira'nın ağır bir şamdanı sallayıp kapı kolunu tamamen yok ettiğini gördü. Kapı tokmağı yere düştü, ezik ve işe yaramaz bir halde ahşapta kocaman bir delik açtı.

"Umutsuz zamanlar," dedi Moira kibarca ve sonra kapıyı iterek açtı.

Oda tozlu ve karanlıktı, terk edilmiş gençlik eşyalarının mezarlığı gibiydi. Rhys bir an için odanın boş olduğunu düşündü. Ama sonra ikiz yatağın köşesinde kıvrılmış bir yumruyu gördü.

"David," diye nefes aldı ve koşarak yanına gitti.

Topak ürperdi ve sonra bir elini uzatarak Rhys'i kısa sürede durdurdu.

"Çık dışarı," diye homurdandı David. Rhys'in gözleri karanlığa alıştığında

David'in dalgalı saçlarının terden alnına yapışmış olduğunu ve gözlerinin kenarlarının kırmızı olduğunu gördü. Ateşler içinde yanıyor gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Rhys onun elini iterek. "Bizimle geliyorsun." "Beni yalnız bırak," dedi David, sonra vücudu bir anda titredi.

ürpertiyle sarsıldı. Öksürdü ve kuru kuru nefes aldı; Moira bir adım öne çıkarak küçük bir nefes verdi.

"Neden kaçtın?" Rhys sordu. "Seninle ilgilenecektik. Biz..." Ne diyeceğini bilemiyordu. *Pekâlâ. Birlikte. Bir aile.* Artık hepsi paramparça olmuş umutlardı.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın," dedi David. "Bu benim lanetim.

Bunu ben taşıyacağım. Benim için geldiğinde seni burada

istemiyorum." "Saçmalık."

"Çık dışarı,
Rhys." "Hayır."

Rhys, David'in gömleğinin önünü elleriyle sıktı ve diğer adamı oturur pozisyona getirdi. David tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama dik durmayı başarmıştı. Gözleri buğulanmıştı ve yarı sayıklıyor gibiydi. Rhys, Şeytan'ın onu almaya ne zaman geleceğini tam olarak bilmiyordu ama fazla zamanları olmadığı izlenimine kapılmıştı.

"Onu kütüphaneye götürmememe yardım et." Rhys, David'in kollarından birini omuzlarına doladı. "Deneyebileceğimiz bir ritüel daha var."

Rhys büyü işlemini kendi çalışma odasında, kendi malzemelerine ve kitaplarına yakın bir yerde yapmayı tercih ederdi ama ellerindeki malzemelerle yapabileceklerinin en iyisini yaptılar. Moira kütüphanenin zeminine titreyen mumlardan bir halka yerleştirdi ve büyülü çemberi güçlü tutmak için bir dua fısıldadı. David'in ortasında diz çöktü, başını kucağına aldı ve nemli bir bezle yanan alnını sildi. Elini David'in şakağına bastırırken Rhys ceketini çıkardı ve telefonunda bulduğu en son ritüeli açtı. İdeal değildi ama iş görürdü.

"Soluyor," dedi Moira. "Rhys, bir şeytan çıkarma ayinini daha kaldırıabilir mi bilmiyorum."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Rhys, gömleğinin kollarını dirsekten yukarı kıvrarak. "Denemek zorundayız. Bu ayin orijinal Aristarkhov sözleşmesiyle aynı zaman dilimine ve bölgeye ait; bence işe yarayabilir. Yarayabileceğini biliyorum."

"Sana inanıyorum Rhys. Ama bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bana yardım edecek misin?" Rhys parmaklarını dağınık buklelerinin arasında gezdirerek sordu. Yorgunluk bacaklarında şarkı söylüyordu ama dayanmak zorundaydı. David için. Hepsi için.

"Evet. Sadece nasıl olduğunu söyle."

David titredi ve anlaşılmaz bir şeyler inledi ve Moira onu sessizce susturdu. Alnını David'in alnına dayayıp yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı ve Rhys bir kez daha aralarındaki kolay yakınlığa vuruldu. Bir zamanlar David'e de bu kadar yakın olmuştu, Moira'ya da.

Tanrım, kıskançlıkla o kadar çok zaman harcamıştı ki. Kendini gerçekten istediği şeyden mahrum bırakarak o kadar çok zaman harcamıştı ki. Ve şimdi orada durup David'in unutuluşunu izlemek zorunda kalacaktı.

Rhys ellerini yumruk yaptı, tırnakları derisini yarım ay şeklinde kesiyordu. Hayır. Hayır, böyle düşünmeyi göze alamazdı. Başarısızlık bir

seçenek. Bunu anlayacak kadar güçlü ve zekiydi. Tanrı aşkına, o bir başrahipti. Eğer o Davut'u kurtaramazsa, kimse kurtaramazdı.

"Eğer bunu doğru yaparsam, şeytanı onun içinden çekip çıkarabilirim. Ama bu pek hoş olmayacak."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. David'i ben hallederim."

Rhys bütün ışıkları söndürdü ve perdeleri kapattı, odanın ortasındaki tek aydınlık titreyen mumlardı. David bu ürkütücü ışıktaki özellikle solgun görünüyordu, Moira üzerine eğilmiş olsa bile.

"Vakit geldi," dedi Rhys. "Onu bırakmalısın Moira."

Moira kendisine söyleneni yaptı, çemberin dışına çıktı ve David'i içeride yalnız bıraktı. Rhys haç çıkardı, Aziz Michael'a hızlıca bir dua mırıldandı ve sonra kolunu Moira'nın beline dolayarak ağzına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," diye dudaklarına doğru nefes aldı. "Ne olursa olsun, seni seviyorum."

Sonra bir adım geri çekildi ve duruşunu düzeltti, bir büyücünün duruşunu benimsedi. Ayaklarını omuz genişliğinde açarak yere sağlamca bastı ve buyurgan bir elini kaldırdı.

"Evrenin Yaratıcısı adına, onun içinden çıkmanı emrediyorum," diye başladı Rhys, sesine olabildiğince otorite katarak.

David çemberin içinde kasıldı, kendi üzerine doğru kıvrıldı ve tekrar Rhys'e baktığında, o sulu yeşil gözlerinde ondan geriye çok az şey kalmıştı. Başka bir şey yüzeye çıkıyor, David'in ruhu üzerindeki hak iddiasını savunuyor gibi görünüyordu. David'in dişlerini korkunç bir surat ifadesiyle ortaya çıkarmış, yüzünü buruşturmuştu.

Moira şaşırtıcı bir vahşilikle, "Kes şunu," diye tersledi. Bir mum yakıp avuçlarının içine aldı ve aleve kendi büyülü sözlerini fısıldadı. David şiddetle sarsıldı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, avuç içleri parkeye çarptı. Moira'nın büyüsü onu yere sabitledi ve tezahür eden iblisin David'e ya da başka birine zarar vermesini zorlaştırdı. Rhys, ikisi birlikte David'i iblisi kovacak kadar uzun süre hayatta tutabileceklerini umuyordu.

Rhys telefonundaki ritüele göz attı. Almanca'ydı, en güçlü olduğu dil bu değildi ama üstesinden gelebilirdi. David için her şeyi yapabilirdi.

Rhys büyülü gücünün her zerresini ritüele akıtarak büyüye başladı. Bundan sonra haftalarca silinip silinmeyeceği ya da çalışmanın hayatından yıllar alıp almayacağı umurunda değildi. Önemli olan tek şey David'i kurtarmak ve Moira'yı güvende tutmaktı. Bunu doğru yapmak zorundaydı. Sadece tek bir şansı vardı.

David büyülü sözcükler üzerine dökülürken çığlık attı ve şimdi sesi gerçekten onun sesine benziyordu, acı içinde kıvranan bir adam gibi. Moira Rhys'in yanında titriyordu, yanağından tek bir damla yaş süzülüyordu ama büyükannesinin ona aktardığı büyüyle iblisi aşağı indirmeye devam etti. Parmakları bu çabadan dolayı titriyordu.

Rhys büyüünün doruk noktasına ulaştığında David ya da onu ele geçiren iblis titreyen bir yığın halinde yere yığıldı. Yaklaşmışlardı. Yaklaşmışlardı. Rhys'in sadece biraz daha zorlaması gerekiyordu.

"Onu kaybediyoruz," diye bağırdı Moira, sonra sıçrayarak çemberin kenarına, David'in tehlikeli bir şekilde yakınına dizlerinin üzerine çöktü.

"Moira!" Rhys tersledi. "Ondan uzak dur!"

"Onunla başa çıkabilirim. Devam et!"

Moira doğrudan David'le konuşurken Rhys kendini büyüye verdi, ter şakağından aşağı süzülüyordu.

"David. David, bana bak." Yanan yeşil gözler Moira'ya kaydı.

"Bununla savaşmalısın," dedi Moira yakınına eğilerek. Çembere o kadar yakındı ki mum ışığı yüzünü bir azizin halesi gibi aydınlatıyordu. "Sana öğrettiğim gibi yere bas. *Nefes al.*"

"Yapamam," diye nefesi kesildi David'in. Bu kez gerçekten de oydu, bir an için su yüzüne çıktı. Gözlerinden koca koca yaşlar döküldü ve yere sıçradı. "O çok güçlü. Yapamam."

"Sana ihtiyacım var. İçindeki o son gücü bulup bununla savaşmanı istiyorum, beni anlıyor musun? Çizgiyi koru, David."

David kendini dizlerinin üzerine itmeye çalıştı ama sırt üstü düştü, ellerini yüzüne kapadı ve umutsuzluğun onu ele geçirmesine izin verdi. Hıçkırıklar omuzlarını sarsıyor, onu haykırmaya ve sırtını yere yaslamaya iten acı dalgalarıyla birlikte yuvarlanıyordu.

"Tanrım, bırak beni alsın," demeyi başardı David. Sesi dehşete düşmüş küçük bir çocuk gibiydi. Rhys'in omuzları büyüü bir arada tutma çabası ve David'i kollarına alma arzusuyla sarsıldı ama kararlılığını korudu. "Benim için geriye hiçbir şey kalmadı. Onsuz ben bir hiçim. Tek iyi olduğum şey bu."

Moira, "Kendine acımayı bırak ve bu orospu çocuğuyla, David Aristarkhov'la savaş," dedi. "Seni seven o kadar çok insan var ki şimdi pes edemezsin. Leda, Lorena. Ben seni seviyorum. Rhys seni seviyor. Dokuzuncu devrenin sonunda babanı haklı çıkarma. *Savaş.*"

Rhys ayının son sözlerini söylerken David bir çığlık daha attı. İşte bu kadar. Olmak zorundaydı.

Rhys'in dehşetine rağmen hiçbir şey olmadı. David'in ateşi düşmedi, kasılmaları durmadı, gözlerine berraklık geri gelmedi. Sadece yerde kıvranıyor, ölümün kıyısında, dayanılmaz bir acı içinde sallanıyordu. Rhys'in onu içine soktuğu acı.

"İşe yaramıyor," dedi Rhys, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Panik, görüşünün kenarlarını karartmaya başlamıştı. "Moira, büyü işe yaramıyor."

"David, benimle kal," dedi Moira, sesi çaresizlikle yükseliyordu. "Sesimi dinle. Kal."

Rhys'in üzerine soğuk bir uyuşukluk dalgası çöktü ve telefonunu yere düşürdü. Başarısız olmuştu. Başarısız olmuştu. Dünyadaki tüm güç ve süslü unvanlar en önemli anda hiçbir şey ifade etmiyordu ve şimdi David'in ölümünü izlemek zorundaydı.

Çemberin içinde David'in gözleri yuvalarından fırladı ve titremeye başladı.

"Nöbet geçiriyor," diye bağırdı Moira. "Rhys, bir doktor çağır. *bir şey!*"

"I-" Rhys kekeleydi. İçgüdüsel olarak ambulans gelene kadar David'in ölmüş olacağını biliyordu. Zamanları ve seçenekleri kalmamıştı.

Oda kendi ekseninde dönmeye başladı ve Rhys mide bulantısı yüzünden çok değerli birkaç saniyesini kaybetti. O anda David'i hayatta tutmak için her şeyi yapabilirdi, hatta öldürebilirdi. Ama önlerinde hiçbir seçenek kalmamıştı.

Rhys gözlerini sıkıca kapattı. "Düşün McGowan," diye nefes aldı. "Düşün."

Rhys, Moira'nın çığlıklarını ve David'in nefes nefese kalışını duymazdan geldi ve kendi içine çekilerek ışık hızıyla olası büyüleri ve çözümleri gözden geçirdi. Kontratın ayrıntılarını on iki kenarlı bir zar gibi zihninde evirip çeviriyor, olası boşlukları arıyordu.

Tek çıkış yolunun Evgeni ve atalarının yaptığını yapmak olduğu sonucuna vardı. Bir hayat yerine başka bir hayat sunmak.

Rhys her zaman bencil olmuştu ve bunun için özür dilemiyordu. Hayatı boyunca durmaksızın istediği şeyin peşinden koşmuştu; bu para, güç ya da mevki olabilirdi. Ama şu anda gerçekten istediği tek şey David'in hayatta ve iyi olmasıydı ve bu da bencilce bir hareket gerektirebilirdi.

Rhys'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sendeleyerek Evgeni'nin masasına doğru yürüdü ve tören hançerini dekoratif tutucusundan kaptı. Sonra çembere doğru koştu ve Moira'yı ayağa kaldırdı. Güzel yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti. Ona yaşatacaklarını düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Ama tek yol buydu.

"Sen benim bütün dünyamsın," dedi. "Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki beni affedecek cesareti kalbinde bulabilirsin."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"David'i nasıl kurtaracağımı biliyorum. Ama senin yardımına ihtiyacım var," diye homurdandı, onu omuzlarından kavrayarak.

"Nasıl?" diye sordu kadın. "Sadece nasıl olduğunu söyle."

Adam ona söyledi. Alnını Moira'nın alnına bastırdı ve ona ne yapmak istediğini, her adımı lanetleyici bir açıklıkla özetleyerek anlattı. Uzaklaştığında Moira'nın gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Yapamazsın," dedi, başını öyle sert salladı ki bukleleri zıpladı. "Başka bir yolu olmalı."

"Bu bizim tek şansımız. Ve daha fazla zamanımız yok."

Moira dudaklarını rengi uçana kadar birbirine bastırdı, sonra parmaklarını Rhys'in gömleğinin ön kısmında düğümledi ve onu kendine doğru çekti. Onu çaresiz bir sonlulukla öptü, boğulmak, ölmek gibi bir öpücüktü bu ve sonra gitmesine izin verdi.

"Bu şeyi yapacaksın," dedi, sesi karanlıktı. "Ve bana geri döneceksin; beni duyuyor musun Rhys McGowan? *Geri döneceksin.*"

"Yemin ederim," dedi, kalbi göğsünde bir davul gibi çarpıyordu. "Dinleyecek her Tanrı'ya yemin ederim. Sana geri döneceğim. Şu eski hikâyeyi hatırlıyor musun? Tam Lin?"

Moira şaşkınlıkla başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Güzel. David'i tutmanı istiyorum. Ve Tanrı aşkına, dikkatli ol. Orada sadece onunla uğraşmıyorsun. Ne olursa olsun gitmesine izin verme Moira."

Moira nefes nefese başını salladı ve çemberin içine girdi.

David'in yüzü ona doğru döndü ve Rhys onun gözlerindeki tüm kişiliğin yok oluşunu kurşuni bir dehşetle izledi. Yerini keskin, yılsansı bir nefret almıştı. Baelshieth.

Baelshieth Moira'ya doğru hamle yaptı ama Moira bu vahşetten kaçmadı. Bunun yerine, kollarını David'e dolayarak ve can havliyle ona yapışarak kendini onun içine attı. Rhys David'i yere iterek kollarını iki yanına sıkıştırdı. David kıvranıyor, tükürüyor, ikisini de tırmalamaya çalışıyordu ama Moira kollarının ve iradesinin gücüyle onu yere yıktı. David güçlüydü ama Moira inatçıydı.

"Beni korkutmuyorsun," diye ilan etti Moira, sesi titriyor olsa da. "Ve onu alamazsın. O bizim. Gitmesine izin vermeyeceğim."

"Bana elini ver," dedi Rhys.

Moira, David'in ellerinden birini vücudundan ayırmayı başardı. Şimdi dalgalar halinde çırpınıyor, bir an onu üzerinden atmaya çalışıyor, başka bir an ölümle arasındaki tek sipermiş gibi ona sarılıyordu. Kollarında David'in mi yoksa Baelshieth'in mi daha çok olduğunu söylemek zordu.

Rhys bıçakla David'in avucunu kesti. Küçük bir kan izi kolundan aşağı ve Moira'nın parmaklarına doğru aktı.

Rhys daha sonra elini de aynı şekilde kesti, uzun bir kesikti ve serbestçe kanıyordu. Kan, pantolonunun dizlerine ve aralarındaki zemine bulaştı.

Moira'nın omuzlarındaki kaslar titriyor, son anda ona ihanet etmekle tehdit ediyordu.

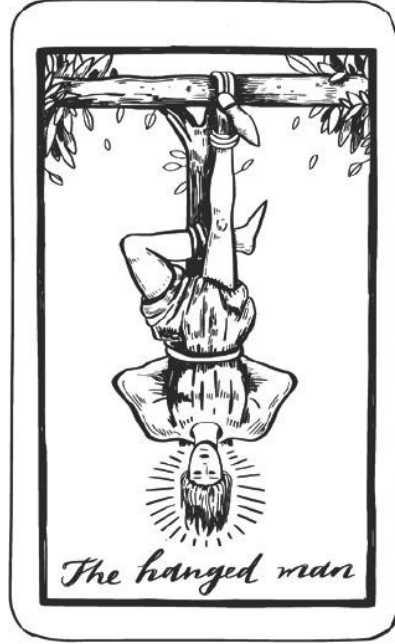
"Rhys," diye yalvardı. "Onu tutamıyorum."

Rhys David'in elini yakaladı ve avucunu David'in eline vurarak kanlarını birbirine karıştırdı.

"Kan bağıyla, ben Rhys McGowan, Aristarkhov soyuna kabul edildim," dedi ciddi ve kesin bir ifadeyle.

"Şahitlik ediyorum," dedi Moira, tıpkı ona söylediği gibi.

Tepelerinde gök gürledi.

BÖLÜM TER OTUZ ÜÇ

DAVID

David derin sulardan yüzeye çıkıyormuş gibi bir solukla kendine geldi. Çalışmasının gölgeleri ve hatları karanlıkta bile keskin ve canlı bir şekilde ortaya çıktı. Aylarca hasta kaldıktan sonra iyi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu ama şimdi kollarında güç ve gözlerinde berraklık vardı, psişik duyularının keskinleşmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Baelshieth gitmişti, gerçekten gitmişti ve zihninin köşelerine yapışan karanlık sonsuza dek kovulmuştu.

Tören çemberinde Rhys ve Moira'yla sarmaş dolaştı ve ikisi de titriyordu. David, Moira'nın tenine dokunuşundan bunun korktuğu için olduğunu anlayabiliyordu ama Rhys'in titrediğini hiç görmemişti.

"Rhys," diye nefes nefese kaldı David. "Ne yaptın sen?"

Rhys bir elini göğsüne bastırarak, "Beni dinle," diye inledi. Acı çekiyormuş gibi iki büklüm olmuştu. "İkiniz de. Şimdiye kadar sevdiğim tek iki kişi sizsiniz. Size hayatım pahasına güveniyorum."

Moira ayağa kalktı ve çemberin dışına çıktı, yerde gergin ve endişeli bir şekilde volta atıyordu.

"Benim için savaş," diye ısrar etti Rhys.

Korku David'in omurgasından aşağı süzüldü. "Ne *yaptın* sen?" diye tekrar sordu.

Rhys David'i öyle sıkı, öyle yakın kavramıştı ki. Rhys'in gözleri yıldızsız bir gece kadar karanlıktı. "Benim için *savaş*."

Sonra David'i çemberin dışına itti.

Rhys'in parmakları siyah buklelerine dolanmış, içini burkan bir çığlık attığı anda David'in sırtı parkeye çarptı. David Rhys'in hiç böyle acı çektiğini duymamıştı, bir gece RA'dan kaçmak için yatakhanelerinin ikinci kat penceresinden atlayıp bileğini kırdığında bile. Bu ses kalbini delip geçmiş, düşünmesini ve nefes almasını zorlaştırmıştı.

Moira'nın alnı terden parlıyor, göğsü eforla kabarıyordu. Onu yere yatırmıştı, David hayal meyal hatırlıyordu. Onu tutmuş ve onu sevdiğini söylemişti ve Rhys...

Rhys'in söyledikleri üzerinde durmak için daha sonra yeterince zaman olacaktı.

David Moira'nın omuzlarını ellerinin arasına aldı ve ona elinden geldiğince güven verdi. "Moira, o ne yaptı?"

"Bir tür piçleştirilmiş evlat edinme ritüeli," dedi Moira, gözleri çılgınca David ve Rhys arasında gidip gelirken. Ellerini David'inkilerin üzerine koyup parmaklarını birbirine doladı. Dehşete kapılmıştı. Dehşete kapılmıştı. "O ikinizden daha genç, bu yüzden iblis sizin kardeş olduğunuzu düşünürse, onun yerine ona saldıracaktır. Bize zaman kazandırmaya çalışıyordu, dedi ki-" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Tanrım, ona asla izin vermemeliydim."

David, Rhys McGowan'ı sevmenin keskin ve ısırıcı yanının bu olduğunu çok iyi biliyordu. Hedeflerine ulaşmak için kendini her zaman kırılma noktasının ötesine iterdi ve siz de kalbiniz ellerinizde bir aptal gibi orada öylece kalakalırdınız.

"Rhys laneti bozamadı ama ben bozabilirim," dedi David, onu tekrar yola sokarak. Düşünceleri şimşek hızıyla geliyordu. Haftalardır öyle bir sisin içindeydi ki, neredeyse berraklıktan uçacak gibi hissediyordu. "Özellikle de senin yardımınla."

Çalışma odasının loş ışığında, öfkeli yüzündeki gözyaşı izleriyle Moira gerçekten de her santimiyle bir tanrıçaydı, her santimiyle korkunç, savunmasız ve büyölü. Ve David'in bunu atlatmak için onun tüm gücüne ve dengesine ihtiyacı vardı. Onsuz hayatta kalamazdı.

"Pekâlâ," dedi titrek bir nefes alarak. "Pekâlâ. Bana ne yapacağımı söyle."

Rhys bir kez daha korkunç bir çığlık attı ve Moira David'in ellerini tutmaya başladı. David gözlerini sıkıca kapadı ve sertçe yutkunarak sesi elinden geldiğince bastırdı. Kendini kaybedecek zamanı yoktu. Odaklanması gerekiyordu.

"Onu şeytan çıkarmaya çalışacağım. Bunu yapabilmem için onu yeterince uzun süre hayatta tutmana ihtiyacım var."

Çemberden korkunç bir tırmalama sesi geldi ve David döndüğünde Rhys'in -ya da Baelshieth'in, bunu söylemek imkânsızdı- çemberden çıkmaya çalıştığını gördü. Rhys'in tırnakları etine kadar parçalanıyordu.

"Kesin şunu!" Moira gürleyerek elini uzattı. "Ona zarar *vermeyeceksin*, beni duyuyor musun?"

Moira, Rhys'in çantasının bir köşeye atılmış olduğu yere doğru koştu ve David'in hemen tanıdığı küçük plastik bir şişe çıkardı. Bu Rhys'in yanında taşıdığı kutsal suydı, ya batıl inançlarından ya da ironiden hoşlandığı için, bunu söylemek her zaman zor olmuştu.

Moira çemberin kenarına kadar yürüdü, kutsal suyun kapağını açtı ve Rhys'in yüzüne sıçrattı. Rhys sanki az önce boğazına kızgın bir demir sokmuş gibi kasıldı ve çığlık attı. David zamanında çok korkunç şeylere tanık olmuştu ama bu ses karşısında onun bile midesi bulandı. Rhys'e pençelerini geçiren her neyse yaşlı, çirkin ve güçlüydü. Ve Rhys'in onun yerine o çemberin içinde olması David'in suçuydu.

"David, zaman kalmadı," diye yalvardı Moira. Dehşeti ve gözyaşlarını bastırmaya çalışıyor, nefesinin altında büyümlü sözler mırıldanırken parmaklarıyla havada semboller örüyordu. Eğer o bunu atlatabilirse, David de atlatabilirdi.

Lorena'nın sesi kafasının içinde yankılandı.

Sadece kan, kanı yeniden yazabilir.

David ruha hitaben, "Dinle beni, seni orospu çocuğu," diye homurdandı. "Artık benim evimdesin ve ben ne dersem onu yapacaksın. Ben de sana cehenneme geri döneceksin diyorum."

Rhys'in sırtı parkeden öyle bir kalktı ki David kırılacağından korktu. David Henley'sinin kollarını dirseklerinden yukarı iterek dövmesini ortaya çıkardı. Eğer bu iblisin istediği Aristarkhov kanıysa, alacağı da Aristarkhov kanıydı.

David kesik elini dairenin üzerinde gezdirerek Rhys'in terden kayganlaşmış köprücük kemiklerine ve kızarmış yanaklarına kırmızı damlacıklar sıçrattı. Rhys'in gözleri hemen kafasının içinde geri döndü.

Kan büyüü uygun bir hazırlıkla bile uçucu ve tehlikeliydi ama David saf bir içgüdüyle hareket ediyor, laneti katıksız, yılmaz bir iradenin gücüyle çözüyordu. Daha önce hiçbir Aristarkhov anlaşmayı bozamamıştı ama hiçbiri David olmamıştı ve hiçbiri sevdiği adamın gözlerinden hayatın çekilişini izlememişti.

Aşk, diye düşündü David korkunç bir netlikle. *Tanrım, onu seviyorum.*

Rhys'i kurtaramazsa, bir daha asla kendisiyle yaşayamayacaktı.

"O sana ait değil," dedi David, elini uzatmış, kanlı parmaklarını açmıştı. "O *bana* ait. Benim kanımdan kan, benim etimden et."

Rhys yüzündeki kanı şiddetle ovaladı ama işe yaramadı. O kanla işaretlenmişti ve iblis de David'e miras kalan kara büyüyle bağlıydı.

"O benim ailem, anlıyor musun?" David başının dönmeye başladığını hissetmesine rağmen devam etti. Bu, yaşam gücünü yavaş yavaş tüketen bir iblisin ruh hastalığı değildi, bu sadece bir yük treni gibi hızla gelen doğaüstü tükenmeydi. David dişlerini sıktı ve dayanmaya çalıştı. Daha önce daha zor ritüellerden kurtulmuştu; bunu yapabilirdi. Herhangi bir koruması ya da planı yoktu ama sonuçlarına lanet olsun. Rhys daha önemliydi. Ve Moira'nın kocasının bir an daha acı çekmesini izlemesine neden olmaksızın okyanusa yürümeyi tercih ederdi. "Ama o Evgeni'nin oğlu değil. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok."

Rhys çığlık attı, gerçekten çığlık attı ve David bir an için Rhys'i onarılamayacak şekilde kıldığını düşündü. Ama Rhys gözlerini açtığı anda, David'in çok iyi bildiği fırtınalı siyaha biraz daha yakın, biraz daha nettiler. İşe yarıyordu.

Sağ tarafındaki uyuşuklukla birlikte David'in dilinde yapışkan bir his gezinmeye başladı. Bu kimsenin denemesi gereken bir ritüel değildi; tükürük, ter ve kanla bir arada tutulan boşluklar ve dualardan oluşuyordu. Gücü hızla tükeniyordu. Bu başka bir ayin olsaydı David kendini bırakırdı. Ama duramazdı. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

"David!" Moira ağladı ve ancak o zaman sallanmakta olduğunu fark etti. Neredeyse yere çarpacaktı ama son anda kendini tek dizinin üzerinde yakaladı.

O an. Göz sinirlerinden yakıcı bir acı geçti.

David dişlerini sıkarak "Ben iyiyim," dedi ama kesinlikle iyi değildi. İçinin sızıldığını, odadaki tüm gücün katıksız ısıyla canlı canlı kaydığını hissediyordu. Bedelini ödemedi bir iblis anlaşmasını bozmak delice aptalca bir ritüeldi ama David hiçbir zaman tedbirli ve sağduyulu biri olmamıştı.

Moira parmaklarını David'in yaralanmamış eline geçirdi. David'in sistemi anında canlılık ve güçle doldu, Moira'nın ona daha önce hiç vermediği kadar.

Ayrabileceğinden çok daha fazla.

Moira, David'in yanında dizlerinin üzerine çökene kadar ona doğru sarktı, yüzü kül rengine dönerken parmakları hâlâ David'inkilere mengene gibi sıkıydı.

"Moira, bırak onu," diye emretti David, birden canlanmıştı. Baş ağrısı buharlaştı. Hatta ona daha da sıkı sarıldı.

"Hayır," diye soluk soluğa kaldı, nefesleri hızlı ve sık geliyordu.

"*Moira*," diye yalvardı David, parmaklarını kurtarmaya çalışarak. İkisini de kaybedemezdi. *Kaybedemezdi*.

"Onu kurtarabilecek tek kişi sensin," dedi Moira, David'in omurgasına elektrik çarpmasına neden olan bir başka güç dalgası göndererek. "Ama elimden gelen her şeyi yapacağım. Beni hayal kırıklığına uğratma, çivit çocuk."

David ikisinin arasında kalmıştı, kanayan eli havada asılı kalmış, iblisi yerinde tutarken Moira diğer eliyle ona yaşam gücünü veriyordu. Rhys yerde kıvranıyor, dişleri takırdıyor ve David havadaki büyülü gerilimin bir yay kirişi gibi gerildiğini hissediyordu.

Her an bir şey kopacaktı. Bunun üçü birden olmaması için dua etti.

"Baelshieth," diye emretti David, Moira'nın büyüsünü kendi medyum hünerinin üzerine katarak baş döndürücü bir hâkimiyet ve güç kokteyli yaptı. "İçinden çık. *Şimdi*."

Havadaki büyü çatırdadı ve kaydı, David'in dilinde tadını alabileceği kadar sıcak yanıyordu.

Sonra Rhys bir titreme ve iniltiyle yere yığıldı. Vücudu tamamen gevşemiş, dudakları ürkütücü derecede solmuştu.

David acı veren bir ürpertiyle odadaki büyüye tutunduğu elini bıraktı. Kendini ayağa kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Kol ve bacaklarında hiç güç kalmamıştı. Moira da daha iyi durumda değildi, bu yüzden sürünerek

Dizleri mum halkasını bozarak çemberin içine girdiler ve Rhys'in üzerine tler.

"Bebeğim," dedi Moira, yanaklarını ellerinin arasına alarak. "Bebeğim, lütfen uyan."

"Rhys," dedi David, Rhys'i sırt üstü yatırıp bir elini kafatasının altından geçirirken sesi boğuklaşmıştı. Parmaklarını Rhys'in buklelerinin arasından geçirdi ve başparmağıyla şakağına bir daire çizdi. "Yapma bunu."

Uzun, korkunç bir an boyunca sessizlik oldu.

Sonra Rhys'in gözleri göz kapaklarının arkasına kaydı.

Moira küçük bir çığlık attı, gözyaşları yanaklarından özgürce süzüldü ve kollarını kocasına doladı. Onu sımsıkı öptü ve gözyaşlarıyla yüzünü ıslattı. Çift sımsıkı kucaklaştı, ölüm tehdidine karşı yeniden bir araya geldiler.

"Bir daha *asla* böyle bir şey yapma," diye hıçkırdı Moira.

Rhys ona daha sıkı sarıldı, gözlerini sıkarak kapattı. "zr dilerim," dedi, ince bir sesle.

David birden bu eř sevgisi gösterisiyle arasına mesafe koyma ihtiyaı hissetti. Kendisine söylenmeden Rhys'i kavrayışını bıraktı, çünkü buna hakkı yoktu, çünkü bu onun haddi değildi, çünkü-

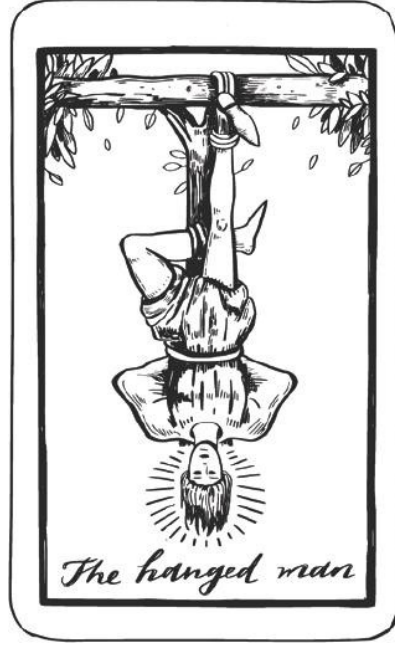
Rhys David'i kendine yaklaştırdı ve dudaklarından öptü.

Rhys'in tadı mum dumanı, Moira'nın gözyaşlarının tuzu ve David'in kendi kanı gibiydi ve David bu şefkat karşısında o kadar şaşırmıştı ki öpücüğe karşılık bile vermedi; şok içinde öylece oturdu. O yaşıyordu. Rhys yaşıyordu. Ve Aristarkhov iblisi sonsuza dek yok edilmişti ya da en azından uzak tutulmuştu. Bir şekilde hepsi şeytan'ı kandırmıştı.

şeytan'ın bunu yanlarına bırakıp bırakmayacağını sadece zaman gösterecekti.

Rhys oturduğu yerde uzun süre kalamadı ve kısa süre sonra bir gümbürtüyle döşeme tahtalarına doğru kaydı.

"Uzanmak istiyorum, lütfen," diye homurdandı. Sonra da hemen bilincini kaybetti.

BÖLÜM TER OTUZ DÖRT

DAVID

Rhys'in göğе yükselişі bir Pazar günüydü, sabahın bir saatinde, düzgün insanlar ya kilisede ya da yataklarında uyuyorlardı. Ama David hiçbir zaman düzgün biri olmamıştı ve bu töreni hayatta kaçırmazdı.

Audi'sini Dernek merkezinin önüne iki kez park etti, dikiz aynasından sarkan tılsımın kendisine ceza yazılmasını engelleyeceğine güveniyordu ve kolunda sallanan Neiman Marcus çantasıyla basamakları ikişer ikişer çıktı.

Salon David'in hiç görmediğı kadar kalabalıktı, Cemiyet kardeşleri kimi tanıdık kimi yabancı konuklarla kaynaşıyordu. David hoşbeşі bir kenara bırakıp koridordan Başrahip'in ofisine doğru ilerledi ve bu sırada neredeyse Antoni'yle çarpıştıyordu.

"Antoni," dedi David, diğer adamın omzuna dengeleyici bir el koyarak. "Rhys nerede?"

Antoni, Baş Rahip'in ofisine doğru başını salladı. "Hâlâ hazırlanıyorum."

David loş koridora yöneldi ve kapıyı hafifçe araladı. Rhys sırtını David'e dönmüş, kravatıyla uğraşıyordu. David bir an için onu izledi, yaptığı şeyden aldığı küçük zevkin tadını çıkarıyordu.

"Yardım ister misin?" diye sordu David.

Rhys onun sesiyle döndü. Yükselişi için derin erik rengi bir takım elbise giymişti, dar kesimliydi ve göğüs cebinden yanardöner bir fular çıkıyordu. Neredeyse her parmağında yüzük vardı ve kirpik çizgisi boyunca göz kırpan bir sürme lekesi vardı. Kıvrık saçları düzeltilmiş ve mükemmel bir şekilde toplanmıştı.

"Burada olmamalısın," dedi Rhys, önlenemez bir gülümseme dudaklarını çekiştirerek. Üzgün değildi. Tam tersine. "Bu kötü şans, biliyorsun."

"Sanırım törenlerinizi karıştırıyorsunuz," dedi David, kapıyı arkasından nazikçe kapatarak.

Rhys ölümle burun buruna geldikten sonra Beacon Hill'deki evinde iyileştiğinden beri pek konuşmamışlardı. İşe dönmeden önce David'in gözetiminde sadece bir gece geçirmiş, sonra da neredeyse tamamen Cemiyet'i yönetmenin garip entrikaları arasında kaybolmuştu. David onu aramaya çıkmamıştı. Rhys'in işi başından aşkındı ve David ona teşekkür etmek ve yüksek sesle söylemesi son derece aptalca olacak bir sürü başka şey dışında ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Moira'ya da pek mesaj atmamıştı, çünkü bir şekilde onun hayatına müdahale ediyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Birbirlerine verdikleri sözleri tutmuşlardı ve şimdi onun hayatında bir yeri olup olmadığından emin değildi.

David Rhys'in yanına gitti ve çantayı masanın üzerine bıraktı. Rhys'in kravatına uzandı, Rhys kıpırdamadan durup David'in onunla ilgilenmesine izin verirken usta parmakları ipeği çözdü. Bir ay önce böyle bir şey düşünülemezdi, en çılgın hayalleri için bile çok mantıksızdı. Ama şimdi Rhys, David'in yemyeşil kolonyasının kokusunu alabileceği kadar yakındı ve David sanki böyle bir şeye izin veriliyormuş gibi özenle kravatını düzeltiyordu. David gözlerini işinden ayırmıyor, dokunuşunu üstünkörü ve profesyonelce yapıyordu ama en son ne zaman bu kadar yakın olduklarını hatırlamamak imkânsızdı - Rhys onu öpmüştü, sıkıca ve hiç çekinmeden, sanki David uğruna savaşmaya değer bir şeymiş gibi.

Hayatımda sevdiğim tek iki insan, demişti. Bu ifadenin gerginliği David'in sinirine dokunmuştu. Rhys'in duygularının şu anki durumunu yoruma bırakıyordu.

"Çantada ne var?" Rhys, David'i hayal dünyasından çekip çıkararak sordu. Geriye doğru bir adım atarak Rhys'le arasına birkaç santimlik bir mesafe koydu.

"Faturayı çoktan attım, o yüzden geri almamı söylemeye zahmet etmeyin."

"David..." Rhys uyardı. Sesi sertti ama gözleri çantanın üzerinde gezinirken acıkmıştı. İsteddiği kadar rol yapsın, Rhys hediyeleri her zaman sevmişti. Sadece hediye verene karşı kendini borçlu hissetmekten hoşlanmazdı.

David elini kaldırarak Rhys'in itirazlarını susturdu. "Kendini suçlu hissetmemen için söylüyorum, bu senin yükseliş hediye. Sana bir şey almaya hakkım var. Yılın tek zamanında Baş Rahibine rüşvet vermene izin veriliyor."

Elbette bu bir şakaydı ama içinde bir parça gerçeklik payı da vardı. Rhys'e bedava yemekler, kol düğmeleri, dolmakalemler ve kravat iğneleri yağdırılmıştı. Antoni bir şişe konyak ve Rhys'in en sevdiği kitaplardan birinin ilk baskısıyla dostluğunu göstermiş, Cameron da göz kamaştıracak kadar pahalı bir kol saatiyle sadakatini pekiştirmişti. David, bu hediyeyle süregelen kırgınlıklarını gidermeye ya da gözüne girmeye çalışmadığını fark edince birden kendini çok açıkta hissetti. Bu hediye sadece Rhys'in saati açışını seyretme zevki için veriyordu.

Rhys bir an için acı çekmiş gibi göründü, sonra yutkundu. "Peki, peki. Bir bakayım."

David çantayı masanın üzerinden kaydırды, kâğıdın düzgün ve net bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldu. Rhys hediye kabul ederken parmakları birbirine değdi.

"Bu deneyimin tadını çıkar," dedi David. "Sadece bir ilk seferin var."

Rhys durakladı, parmakları çantanın üzerinde gezindi ve sonra içine uzanıp boz kahverengi bir ayakkabı kutusu çıkardı. Üstünde Christian Louboutin etiketi girdaplı el yazısı harflerle kabartılmıştı.

Rhys'in nefesi gözle görülür bir şekilde kesildi ve David'in içine bir sevinç dalgası doldu.

"Yapmadın," dedi Rhys.

"Yaptım," diye cevapladı David. "Aç bakalım."

Rhys kapağı özenle kaldırdı, sanki bozulmamış ambalajın üzerinde parmak izi bırakmaktan korkuyormuş gibiydi. Siyah rugan, kırmızı tabanlı bir çift erkek makosen ayakkabısı mükemmel bir şekilde içine yerleştirilmişti. İkonik bir modeldi ve bin dolara yakın bir fiyatla satılıyordu.

"Bu ayakkabılardan daha fazla güç ve statü yansıtan bir şey düşünemiyorum," dedi David. "Sen artık Baş Rahipsin; bunları hak ediyorsun."

Rhys kutuyu yavaşça masanın üzerine bıraktı ve parmaklarını ağzına bastırarak David'e sertçe baktı.

David hiç pişmanlık duymadan ona baktı. "Rahiplik konusunda hıyarlık ettiğim için özür dilerim. Ama Wayne seni seçmekte haklıydı. Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. I..." Kendini tuttu ve fazla savunmasız kalmamak için yutkundu. "Evet. Hepimiz şanslıyız."

"Teşekkür ederim," dedi Rhys.

David başını salladı, umursamaz gülümsemelerinden birini zorlayarak. "Dürüst olmak gerekirse, o korkunç eski mokasenlere bakmaktan yoruldum."

Rhys bir kahkaha attı ve yıpranmış elbise ayakkabılarını çıkarıp masasının yanına dizmeye başladı. Sonra Louboutin'lerin üzerindeki kâğıtları dikkatle çıkardı ve bir arşivcinin kararlı elleriyle bağcıklarını çözdü. David, Rhys'in ayakkabıları giyip bağcıklarını bağlayışını göğsünde kabaran memnuniyetle izledi.

"Oldukça fantastik bir his, değil mi?"

Rhys'in yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi ve David fiziksel olarak acı çektiğini hissetti.

"Fantastikten de öte."

"Güzel. Ben buradan çıksam iyi olur, sen de hazırlanmanı bitirirsin. Törenden önce bunların sana ulaştığından emin olmak istedim. Onları giymek isteyeceğini düşündüm."

David dışarı çıkmak için döndü ama Rhys onu bileğinden yakaladı. Dokunuş David'in tenini yaktı ve kalp atışlarını hızlandırdı.

"İyi misin?" Rhys sordu ve sesi neredeyse gergin geliyordu. "O geceden beri mi?"

"Herkesin olabileceği kadar iyiyim," dedi David dürüstçe. Konuşmaya devam etti, çünkü Rhys'in bileğindeki parmakları sıcak ve gerçekti ve temasın bitmesini istemiyordu. "Vitaminlerimi alıyorum, terapistime gidiyorum, üstesinden geliyorum. Ayık kalmaya çalışıyorum, kaybettiğim zamanı telafi etmek için kendimi işe veriyorum. Sen nasılsın?"

"Biraz halsizim ama daha kötü değilim. Bugünkü tören için iyi olmalıyım."

"Yaptığın şey," diye başladı David dikkatle. "Benim hayatımı kurtardın Rhys, ama kendi hayatını kumara attın. Çemberin içindeyken seni uçurumun kenarından döndürmeyi başardığımızı biliyorum ama eğer lanet gerçekten de büyübabandan sana geçtiyse, şartlar hâlâ geçerli demektir. Bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmak için otuz yaşına kadar vaktin var. Ve yıllar hızla geçiyor, güven bana."

"Bir yolunu buluruz," dedi Rhys, hafifçe sıkarak. *Biz*. Bu kelime David'in içinden elektrik gibi geçti. Rhys, David'le birlikte bir gelecek hayal etti.

David bu işin içindeydi ama hangi sıfatla, David emin değildi. "Ama bugün bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün kutlama günü. Hâlâ... hâlâ yeteneklerine sahip misin? Lanet kalktıktan sonra onları kaybetmekten endişe ettiğini biliyorum."

"Tanrı'ya şükür yeteneğimi tamamen kaybetmedim. İşler eskisi kadar kolay olmuyor ama yeteneklerim hâlâ yerinde."

"Güzel. Bu, bu iyi."

Rhys artık açıkça gergindi ve David'i her an kendine çekecekmiş gibi tutmaya devam ediyordu.

"Neler oluyor Rhys?" David sessizce sordu. Kapının dışındaki alçak sesleri, Cemiyet'in hazırlık yaparken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu ama umurunda değildi. Ona kalırsa bu daracık oda, dünya üzerinde var olan tek yerd. Rhys cevap vermek için ağzını açtı ama buna fırsat bulamadı çünkü kapı tıkırtıyla açıldı ve Moira içeri girdi.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" dedi gözlerinde neşeyle.

Rhys gözlerini devirdi ve onu yanına çağırdı. "İkinizin de burada olmaması gerekiyordu. İlk günümde kuralları çiğniyorum."

"Çok beklersin," dedi Moira yanlarına gelerek. Siyah elbisesinin üzerine kocaman lavanta rengi bir kürk giymişti.

David, Rhys'in elini bırakmasını, belki aralarına biraz mesafe koymasını bekledi ama Moira parmak uçlarında yükselip kocasını öperken Rhys onu tutmaya devam etti. Rhys başparmağını David'in avucunun yumuşak ortasına doğru kaydırıp hafifçe bastırdı ve bu his David'in neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Rhys, Moira'yı iyice öpmeyi bitirene kadar bırakmadı.

"Bu yeni mi?" Rhys paltoyu işaret ederek sordu. "Her zaman bayıldığın Gucci paltoya benziyor."

"Yepyeni," diye mırıldandı Moira, kremalı bir kedi kadar memnun görünüyordu. Yüz ifadesindeki bir şey Rhys'i uyarmıştı. Yüzü kızardı ve etiketine bakmak için ceketinin yakasını sıyırdı. Moira bir kahkaha patlattı ve David sırtıtmaktan kendini alamadı.

"David," diye başladı Rhys. "Bu..."

"Hak ettiği şeyi," diye ekledi David. Moira kollarını David'in beline doladı ve ona sarıldı. Onu kendine çekmenin, çiçek kokusunu içine çekmenin ve vücut ısısının tadını çıkarmanın ne kadar doğal olduğunu onuncu kez fark etti. David çok uğraşmadığı sürece genellikle insanların aurlarını göremezdi,

Ama aurası bugün o kadar parlaktı ki, heyecanı ve neşesi o kadar elektrikliydi ki, ametist bir parıltı yayıyordu. Paltoyu bir notla birlikte doğrudan evine yollamıştı, habersiz bir ev ziyaretini hoş karşılayıp karşılamayacağından emin değildi ama şimdi onu gördüğüne şüphesiz çok sevineceğini görüyordu.

Rhys ikisine de garip bir ifadeyle baktı, her zamanki soğukluğuna kıyasla ne kadar açık ve savunmasız olduğu için garipti. David tam olarak nasıl hissettiğini anlayamıyordu ama biraz bunalmış görünüyordu.

"İkiniz de gidip yerlerinize yerleşmelisiniz," dedi Rhys. David'e özür dileyen bir bakış attı. "Size sonra yetişirim. Hediye için teşekkür ederim."

Yükseliş töreni genellikle Cemiyet'e yeni katılanlar için özel bir olaydı ama Rhys geleneği reddederek açık bir ayin yapılmasını tercih etmişti. Cemiyet üyelerinin bazı yakın arkadaşları ve aileleri ile diğer okült gruplardan temsilciler de dahil olmak üzere seçkin konuklara izin verilmişti. Cemiyet üyeleri - Kitty inisiyasyon sınavlarına yeni başladığı için David artık onlara tam olarak 'kardeş' diyemiyordu - odanın ortasında tebeşirle çizilmiş bir çemberin üzerinde toplanmış, yerlerini alırken sessizce sohbet ediyorlardı.

Leda kendi tuhaf keyfi için buradaydı, ama David'in bildiği kadarıyla, başında bulunduğu birbirine bağlı kaos büyücülerinin karanlık kabalasının bir temsilcisi olarak da buradaydı. Deri ceketini çıkarıp bol bir blazer ceket giymişti ama altındaki kıyafetler her zamanki gibi siyah ve dekolteydi. Moira'nın yanında dururken dikkat çekici bir figür çiziyor, eğilip diğer kadının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bu da onun sırtmasına neden oluyordu.

David'in sadece ismen tanıdığı başka insanlar da vardı; Salem'den büyük bir Wiccan meclisinin başkanı ve yerel bir Rosicrucian bölümünün evli liderleri.

"Bu kadar kalabalık olacağımızı tahmin etmemiştim," dedi Leda'ya yaklaşarak. "Rhys'in Cemiyet dışında bu kadar çok arkadaşı olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle değil," dedi Moira. "Ama Wayne'in olduğundan daha zeki. Topluluğun artık tek başına gelişemeyeceğini biliyor."

David kol düğmelerini düzelterek, "Bence biz kendi başımızın çaresine baktık," dedi.

Leda ona bir sırtıfırlattı. "Öyle mi? Bodrum katındaki ayin odanda bağışları yiyip bitirmek ve aynı eski büyülerini tekrar tekrar yapmak

Yine mi?"

"Pekala, belki de işler biraz rutine bağlandı."

"Boston'da artık politik bir gücün yok. Rhys doğru bağlantıları kurmaya ve doğru insanlarla konuşmaya devam ederse, belki bir gün yine olursun."

David şaşkınlıkla başını salladı. Yüksek Rahiplik'te güç sahibi olmak ve en sevdiği insanlara adam kayırmak dışında bir şey yapmayı asla düşünmezdi. Ama Rhys genişleme fikrine sahipti; Topluluğun bütünü için gerçek hedefleri ve bu hedeflere nasıl ulaşılabacağına dair açık planları vardı. Herhangi bir resmi sıfatla hareket ettiği ilk gündü ve şimdiden perde arkasında ipleri elinde tutan, hesaba katılması gereken bir güçtü.

David o anda Rhys'in Rahiplik için ne kadar doğru bir seçim olduğuna ikna olmuş ve en eski dostuna karşı pervasız bir hayranlık duymaya başlamıştı. Rhys bir plan tasarlarken her zaman en iyisini yapardı. Rahiplik ona parlaması için gereken tüm kaynakları ve kozları vermişti.

David Leda'ya başıyla selam verdi ve Moira'nın elini sıktıktan sonra Antoni ile Cameron'ın arasındaki çemberde yerini aldı. Işıklar, Kitty'nin odanın etrafındaki stratejik noktalarda yaktığı mumlardan gelen tek aydınlık olana kadar karardı ve herkes sessizliğe gömüldü.

Rhys kapı aralığından göründü ve çemberin ortasındaki yükseltilmiş kürsüde yerini aldı. Titrek ışıktaki, insan şekline bürünmüş bir iblis prensi gibi uhrevi görünüyordu.

David bakakaldı. Bu törenin bir parçası olarak herhangi biri için diz çökmek zorunda kalacağı düşüncesine isyan ediyordu ama birdenbire Rhys için diz çöktüğünü hayal etmekte zorlanmadı. Eğer hürmeti hak eden biri varsa, o da oydu.

Genelde ayini eski Baş Rahip yönetirdi ama Wayne tropikal bir yerdeydi ve zili kapalı olduğu için Rhys kendisi yönetti. Çağrının sözlerini net ve kendinden emin bir şekilde söyleyerek bu önemli olaya tanıklık etmeleri için kendi ruhlar meclisini çağırdı. David'in içindeki sanatçı, her zamankinden daha büyük bir izleyici kitlesine sahip olmaktan hoşlandığını fark etti ve ruhlar gölgeler ve yüzen siyah kütleler şeklinde görünür hale gelirken kalabalığın içinde dalgalanan huşu dolu solukların tadını çıkardı. Rhys keskin bir sözle ve elinin açısıyla hepsini uzakta tuttu.

Uzatılan el ve David'in psişik sezgileri, odanın köşelerinden izlemek için yerleştiklerinde karıncalandı.

Sırada bağıllık ritüeli vardı. Her bir Cemiyet üyesi teker teker çembere girdi, kürsüye çıktı ve Rhys'in önünde diz çöktü. Diğer herkes enerjik çemberi açık tuttu.

Sıra David'e geldiğinde Rhys'in önünde alçak sesle eğildi, başını eğdi ve saygıyla bakışlarını kaçırdı. Genelde törensel oyunlarla alay ederdi ama bu seferkini gerçekten kastetmeye, kalbini ritüelle aynı hizaya getirmeye çalışmıştı. Rhys'in eli hafifçe başının üzerinde gezindi, başparmağı kutsar gibi David'in alnına dokundu. Bu dokunuş aynı anda hem kutsal hem de saygısız hissettirdi ve David'in derisi karıncalandı.

Daha sonra mumlar söndürölüp ışıklar tekrar yandığında alkışlar ve tezahüratlar kalabalığın içinde dalgalandı. Dernek üyeleri Rhys'in sırtını sıvazlamak ve elini sıkmak için öne doğru itişip kakışırken David arkasına yaslanıp olan biteni izledi. Rhys'in tüm bu hayranlıkla yıkanmasını, istediğı her şeyi elde etmesini izlemekten özel, basit bir zevk alıyordu.

David'e Rhys'in hayatının artık ağzına kadar tatminle dolu olduğunu hatırlatan bir acı hissi bu hayale karıştı. Dünya onun olmuştu. Artık Baş Rahip olduğuna göre, David'in Rhys'e dostluğu ve kazıyıcı olarak yetenekleri dışında sunabileceğı çok az şey vardı.

David erkenden izin aldı ve parti sonrası için hazırlıklarını tamamlamak üzere Beacon Hill'e gitti.

Temizlikçiler konağı tamamen değıştirmişlerdi. Mobilyalar ve halılar yeni renklerle parlayana kadar süpürölmüş, ağır perdeler dövölerek temizlenmiş ve evin içine ışık girmesi için geri çekilmişti. Güneş tüm koyu renkli ahşapların içindeki altın ve maun tonlarını ortaya çıkarmış ve resim çerçevelerini parlatmıştı. Burası, duvarlar boğucu bir şekilde bastırırken tavanların siyah bir hiçliğe uzanıyor gibi göröndüğü, büyüdüğü o yasaklayıcı yer olarak zar zor tanınabiliyordu. Şimdi fuaye, kapılarını yeni müşterilerine açan eski ve büyük bir otel gibi neredeyse davetkârdı.

Antoni'yi, Nathan'ı ve en iyi takım elbiselerini giyerek içeri süzülen diğerlerini, kollarında ipekler ve altınlarla süslenmiş kadınları ve erkekleri karşılarken, burası onun eviydi, diye düşündü. Burası gerçekten onun eviydi, onun sorumluluğundaydı, onun mirasıydı. Artık babasının değıldi ve bir süredir de değıldi.

uzun bir süre. Moira onun hayaletini gönderirken haklıydı. Ama David'in bu olasılığa ısınması biraz zaman almıştı.

Rhys'in yükseliş partisine ev sahipliği yapmak, onu Baş Rahiplik için yenen adama barış için zeytin dalı uzatmanın doğru yolu gibi görünüyordu ama aynı zamanda bir tür rönesans gibi de hissettiriyordu. Ev için ve Aristarkhov ismi için. David, babasının bıraktığı mirasla pek gurur duymasa da artık bu ismi taşımaktan o kadar da nefret etmediğini fark etti. Ayrıca, gösteriş yapmak için bir bahanesi olması hoşuna gidiyordu.

Taze çiçekler ve yeşilliklerle dolu kazanlar getirtti ve buz üzerinde ithal şampanya kovalarının yanına dizdirdi. Ahşap zemin, etrafta dolaşan ve her odayı gezen yüksek topuklu ayakkabılar ve makosenlerin altında parlıyordu. David ekstra bir çaba göstermiş ve evin zemin katının tamamını partiye katılanlara açmıştı, böylece odadan odaya sürüklenebilecek ve rahatlamak için tercih ettikleri divanları ve oyukları bulabileceklerdi.

"Dostum," dedi Antoni, gözleri altın rengi ışıkla ve içtiği üçüncü kadeh şampanyayla parlıyordu. "Zengin olduğumu biliyordum ama lanet Smithsonian'ın sahibi olduğumu bilmiyordum."

David sadece gülümsedi, maden suyunu yudumladı ve Antoni'nin sırtına vurdu.

İhtişama rağmen gece pek de resmi değildi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Rhys'in kısa bir konuşma yapacağı gecede genellikle gümüş tabaklarda sunulan kusursuz küçük atıştırmalıklar eşliğinde içki içiliyordu. O ve Moira eve varmak için acele etmediler elbette, muhtemelen Cemiyet'te iyi dileklerini iletenlerin akınına uğramışlardı. Nihayet geldiklerinde fuayeden büyük bir tezahürat yükseldi.

Rhys hâlâ fetihçi bir prens gibi görünüyordu, Moira ise tamamen siyah dantel ve ışıltılı boncuklarla dikilmiş bir gece elbisesi giymişti. David onun yumurta kabuğu dantel giydiği düğün gününü hatırladı ve şimdi her santimiyle okült bir liderin seçilmiş eşi gibi görünüyordu. David, çift geldiğinde diğerleriyle birlikte sesini yükseltti, hızlıca alkışladı ve birlikte ne kadar mükemmel göründüklerine dair kalbindeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştı.

Bu gecenin kendisiyle ilgili olmadığını kendine hatırlattı. Bu Rhys'le ilgiliydi.

Partinin büyük bölümünde Rhys'i uzakta tutmayı başarmış, hatta içki içmenin, karbonhidrat yemenin ya da gerginliğini azaltacak başka bir şey yapmanın cazibesine kapılmamıştı. Ama sonunda Rhys onu buldu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

"Uyduruyor muyum yoksa benden kaçıyor muydun?" Rhys sordu. David'i merdivenlerin sahanlığında pusuya düşürmüştü, burada kulak misafiri olmadan partiyi kuşbakışı izleyebiliyorlardı. David dönüp Rhys'e baktı ve nasıl nefes alacağını zorlukla hatırladı. Bir eli cebinde, ağırlığı bir kalçasında rahatça dururken öyle mükemmel görünüyordu ki. Bir devlet başkanı gibi görünüyordu, artık David'in kişisel krizler ve aile küfürleriyle hayatını altüst etmesine ihtiyacı olmayan biri gibi.

"Sadece sana zaman tanıyorum," dedi David, olabildiğince kayıtsız bir şekilde merdiven başlığına yaslanarak. Rhys yanına geldi, David'in kolonyasındaki tütsü notalarının kokusunu alabileceği kadar yakındı. Bu gece hayatta kalamayacaktı.

"Birbirimize yalan söylemeyi aştığımızı umuyordum," dedi Rhys.

David yutkundu, âdem elması sallanıyordu. Bir ay önce Rhys'e her fırsatta neşeyle meydan okur, toplantılarda cevap verir, sosyal saatlerde onu kızdırmak için elinden geleni yapardı. Şimdi gözlerinin içine zar zor bakabiliyordu.

Bu yüzden David, Rhys'e bakmak yerine bakışlarını parke zeminde gezdirdi. Moira Nathan'la dans ediyordu, Nathan onu beceriksizce döndürürken Moira'nın yüzü gülümsemeyle aydınlanıyordu. David onunla dans eden kişi olmayı çok istiyordu.

"Onu özlüyor musun?" Rhys sordu.

David'in gözleri bir an için Rhys'inkilere kaydı. "Belki de yap."

"Ona ulaşabilirsin, biliyorsun," dedi Rhys. "O hâlâ Eğer ona sahip olmana izin verirse. Bana da sahip olabilirsin."

"Rhys," dedi David, sesi alçak ve uyarıcıydı. "Yapma-"

"Bana ne yapacağımı söyleme lütfen," dedi Rhys hafifçe, elini kaldırarak. "Bırak da bitireyim. Bunu düşünmek için uzun zamanım oldu ve eğer hepsini bir kerede söylemezsem, korkarım asla söyleyemeyeceğim. Sadece dinle."

David kendisine emir verilmesine biraz şaşırmıştı ama hayatta kendisine emir vermesine izin verdiği tek bir adam vardı, o da Rhys'ti. Bu yüzden tartışmalarını yuttu ve sabırla bekledi.

Rhys ellerini iki yana açıp kapattı, bu onun korkunç derecede gergin olduğunun tek göstergesiydi. "Birbirimize iyi davranma konusunda hiçbir zaman iyi olmadığımızı biliyorum ama son haftalarda... İkimiz de büyüdük, değiştik ve aramızdaki şeyler farklılaştı.

şimdi. Ne istediğimi, gerçekten ne istediğimi ve David'i çok düşündüm..."

Rhys dudaklarını bembeyaz olana dek birbirine bastırarak sustu.

"Evet?" David kendisine rağmen eğilerek sordu.

Rhys ona baktı, camın altındaki bir kelebek gibi karanlık bakışlarıyla onu olduğu yerde sabitledi. David'in elini kendi elinin içine aldı ve David'in avucu boyunca uzanan pembe yara izine sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu.

"Kardeşler," dedi Rhys, sesi boğuklaşarak. "Siz benim için busunuz, anlıyor musunuz? Aile."

"Üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir laneti taşıyorsun. Hâlâ benimle bir şeyler yapmak istemene şaşıyorum."

"İçinde senin olmadığın bir dünyayı kabul edemem David. Sana nasıl sahip olduğum umurumda değil, sadece yakınımda olmanı istiyorum."

"Bana ne soruyorsun, Rhys?"

"Ne istediğimi *biliyorsun*," dedi Rhys, sesi acı içindeydi.

"Eğer bana soracaksan, bunu doğru dürüst yap," dedi David, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bunun gerçek olduğunu, olanları halüsinasyon olarak görmediğini bilmeye ihtiyacı vardı. "En azından bunu hak ediyorum."

Rhys balo salonuna baktı ve o anda gerçekten de bir Başrahip gibi görünüyordu, görkemli ve sade. Aşağıdaki gürültülü kutlamaya rağmen, sanki odada sadece iki kişi varmış gibi hissediyordu.

David onu o kadar şiddetli seviyordu ki göğsü ağrıyordu.

Rhys David'e döndü ve ağzını kulağına yaklaştırdı. Konuşurken sesinde kabadayılık yoktu, emir yoktu, sadece çözülmüş bir adamın dürüst çaresizliği vardı.

"Benim olmanı istiyorum, David Aristarkhov."

"Benden erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun McGowan?" David espri yaptı ama bu sadece nabzının şahdamarında ne kadar hızlı attığını gizlemek içindi. İmkânsızdı. Bu imkânsızdı. Ama her nasılsa Rhys gerçekten de yanında duruyordu, eli David'e dokunmaktan korkuyormuş gibi pazusunun üzerinde geziniyordu. Her nasılsa, zamanın bu anına birlikte gelmişlerdi ve olası bir gelecek ayaklarının dibinde bir çiçek gibi açıyordu.

"Evet mi diyorsun?"

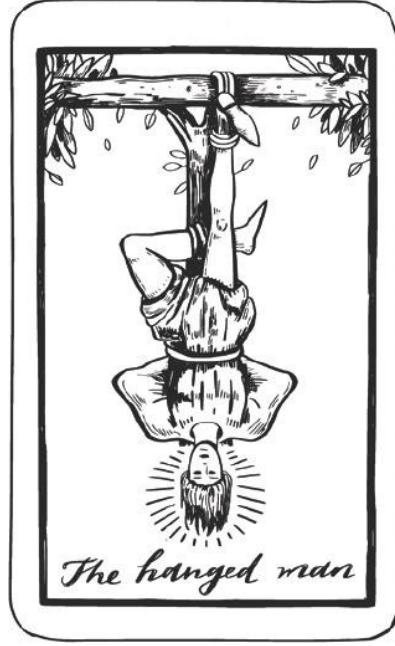
David cevap vermek yerine onu öptü. Bu sert, özür dilemeyen bir öpücüktü, bir anlaşma olacak kadar güçlüydü. Rhys parmaklarını David'in ensesine doladı ve Tanrı'nın ve herkesin önünde onu öptü.

David saniyeler ya da dakikalar sonra öpüşmeyi kestiğinde, kafası Rhys'in tadıyla ve her gün böyle, bu kadar iyi hissettiren bir hayat olasılığıyla yüzüyordu.

"Benimle gel," dedi David, Rhys'in elinden tutup onu koridorun aşağısına çekti.

"Ne yapıyoruz biz?" Rhys "Ne yapıyoruz?" dedi ama sesindeki nefis karanlık ton, ne yaptıklarını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz," dedi David ve onu boş bir yatak odasına çekti.

BÖLÜM TER OTUZ BEŞ

DAVID

Rhys bir anda onun üzerine atılmış, aç bir öpücükle ağzını parçalamıştı. David yerde kırışmasına aldırmadan yemek ceketini çıkardı, Rhys'i yakalarından sıkıca kavradı ve kendine doğru çekti.

Rhys parmaklarını David'in saçlarından geçirdi ve David'in çenesini tavana doğru eğip boğazını ortaya çıkararak çekti. David acıyla tısladı ve soluk soluğa bir nefes aldı.

Uzun zamandır Rhys'le ilgili pek çok şeyi özlemişti ama yatak odasındaki sert eli listenin en üst sıralarında yer alıyordu.

"Ofisimde bir şey başlattın," dedi Rhys, David'i yerinde tutarak. David'in nabızı ensesinde atıyordu. Rhys yavaşça David'i yere doğru çekti. "Bitir şu işi."

David dizlerinin üzerinden Rhys'e gülümsedi, arzudan ve böylesine güzel öpülmenin, böylesine mükemmel bir şekilde hoyratça kullanılmanın verdiği zevkten çılgına dönmüştü.

"Evet, Başrahip," dedi David, kendi hazzından çok Rhys'in hazzı için, çünkü bunun Rhys'i tarif edilemeyecek kadar azdıracağını biliyordu. Rhys bir inilti çıkardı ve David henüz ona dokunmamıştı bile.

David bunu hemen düzeltmeye koyuldu, Rhys'in kemerini çözdü ve fermuarını açtı. Rhys'in boyuna sıcak, ağzı açık bir öpücük kondurdu.

Boxer k lotunun ince kumaşının arasından, bir tapınma eylemi gibi. Rhys acı dolu bir ses çıkardı ve kendini sabitlemek için en yakındaki mobilyaya uzandı.

"David," diye nefes aldı.

"Seni boşaltırken adımlı söylemenden hoşlandığımı biliyorsun," diye mırıldandı David, ellerini Rhys'in kalçalarında gezdirerek. "Bu hiç değişmedi."

"Seni özledim," dedi Rhys, sesi karanlıkta her türlü yalandan arınmıştı. Işıkları yakma zahmetine girmemişlerdi ama David yatak odasının penceresinden giren ay ışığında Rhys'in yüzünün hatlarını görebiliyordu. Rhys sanki bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi kendinden geçmiş görünüyordu.

"Ben de seni özledim," dedi David, Rhys'in kalçalarını sıkarak, David'in bunu öylesine söylemediğini, her kelimesinde ciddi olduğunu anlamasını sağladı.

Sonra Rhys'i ağzına aldı.

Rhys'in elleri tekrar saçlarını buldu ve David'in ağzıyla ne yaptığına bağlı olarak nazik ve acımasız arasında gidip gelen bir dokunuşla ona rehberlik etti. David dilinin üzerindeki ağırlığın, çenesindeki sızının, Rhys'in onu ileri doğru ittiği muhtaç çaresizliğin tadını çıkardı.

Bu onların en sevdiği oyundu. Biri diğerini itene kadar birbirlerini itmek, sonunda yatakta bir öpüşme telaşı ve uzuvlar karmaşası içinde kalana kadar.

Ya da yerde.

"David," diye soludu Rhys, ter köprücük kemiklerinde parlıyordu. Ritmi daha düzensiz, daha bencil olmaya başlamıştı. "David, David."

David onaylar gibi bir ses çıkardı ve daha sert emdi.

Rhys neredeyse utanç verici bir hızla boşaldı, David'in saçlarını o kadar sıkı kavradı ki coşkulu gözyaşları David'in gözlerini yaktı. David her damlayı yuttu, mutluluktan uçtu ve mutlu bir şekilde kullanıldı.

"Kalk," dedi Rhys, nefesini tutacak zamanı bile bulamadan. "Yatağa.

şimdi." "Otoriter," dedi David, ama Rhys onu yatağa doğru itince güldü. yatağa götürdü ve onu örtünün üzerine itti. Rhys bir anda onun üzerindeydi, elleriyle David'in bileklerini kavrayarak onu yatağa bastırdı.

Rhys derin, titrek bir nefes aldı, sonra eğilip alnını David'inkine dayadı.

"Seni asla terk etmemeliydim," dedi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. Tutuu neredeyse çürütecek kadar sertti, sanki David'i sadece tutabilseydi

yeterince sıkı, belki de onu bir daha asla kaybetmeyecekti.

"Evet, yapmalıydın," dedi David, nadir görülen bir cinsel netlik anında. "İkimiz de bunun için daha iyiydik. Ama sen geri döndün. Ve önemli olan da bu. Şimdi öp beni."

Rhys ilk kez kendisine söyleneni yaptı. David'i her ikisinin de dudakları şişene kadar öptü, David pantolonunun içinde o kadar sertleşti ki, bu tatlı acıdan ölebileceğini düşündü. Sonra, David tam dokunulmak için yalvaracakken Rhys David'in bileklerini çözdü ve pantolonunun üzerinden avuçladı. David kalçalarını dokunuşa doğru eğdi, ısı ve sürtünmeyi kovaladı.

"Daha fazla," diye talep etti David.

"Seninle zaman geçireceğim ve bundan hoşlanacaksın," dedi Rhys basitçe, aralarındaki dinamik, David'in şımarıklığı ve onun sakın kontrolü, dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Ve bazı açılardan öyleydi.

"Sakin ol kaplan; beni çok sinirlendirirsen partideki tüm misafirlerin duyabilir.
beni."

"Bu düşünce hoşuna gitmemiş gibi davranma," dedi Rhys ve David'in kemerini bir kenara fırlattı. Sonra birden Rhys'in eli David'in çıplak, zonklayan sikinin etrafına dolandı ve David gerçekten de utanç verici derecede yüksek bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

"Doğum günün için sana hiçbir şey almadım," dedi Rhys, David'le işkence edercesine yavaşça oynarken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

"Hayatımı kurtardın," dedi David nefesleri arasında. "Bu yeterli bir hediye."

"Belki de. Ya da bunu birçok hediyenin ilki olarak düşünebilirsin."

Rhys David'e birkaç sert vuruş yaptı, başparmağını David'in yarığı boyunca gezdirdi ve sonra başını eğip dudaklarını David'in etrafına sardı. David gözlerini sımsıkı yumdu, kendisini acımasızca tatmin eden o mükemmel, zalim ağzın hissine kaptırdı. Artık serbest olan elleri Rhys'in vücudunun dokunabildiği her yerinde dolaşıyor, omuzlarına giriyor ve kıyafetlerini çekiştiriyordu.

"Rhys," dedi soluk soluğa. "*Yüce İsa*."

"Küfür," diye söylendi Rhys, David'e sert bir bakış fırlatacak ve dilini David'in boyuna doğru sürükleyecek kadar durakladı. "O güzel ağzına dikkat et yoksa seni susturmak için yeni ve yaratıcı yollar bulurum."

David cezalandırılmayı mı yoksa ödüllendirilmeyi mi daha çok istediğini bilmiyordu, ama şu anda olan şey çok fazla hissettirdiği için kendi başına davranmaya karar verdi.

iyi, çok elektrikli, kesmek için.

Sonunda David, Rhys'ten daha uzun süre dayanamadı. Yıllardır bastırılmış şehvet göğsünde patladı ve birkaç dakika içinde Rhys'in sıcak, ıslak ağzına döküldü. Rhys onu yalayarak temizledi ve sonra tekrar üzerine tırmanarak David'i tatlı tatlı öptü. Öpücüğün tadı şampanya, tuz ve David'in yıllardır kendini mahrum bıraktığı her şey gibiydi.

"Gel buraya," dedi David ve Rhys'i yanına çekip kucakladı.

Misafir yatağında, ay ışığında birbirlerine dolanmış halde ne kadar yattıklarından emin değildi ama sonunda David dünyaya geri döndü ve kapıdan içeri süzülen parti seslerinin bir kez daha farkına vardı.

Rhys'in buklelerinden birini parmaklarına dolayarak, "Dışarı çıksak iyi olacak," diye mırıldandı. Aklından o buklelerin her birini kataloglamak, tek bir tanesini bile asla unutmamak gibi çok özlü ve hiç de havalı olmayan bir düşünce geçti.

"Muhtemelen haklısın," dedi Rhys göğsüne doğru. Başını kaldırdı ve David'in gözlerinin içine baktı. "Bana bir söz ver."

"Ne olursa."

"Artık ölümle burun buruna gelmek yok, lütfen. En azından bu takvim yılı içinde. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Söz veriyorum," dedi David kıkırdarak. "Şimdi gel bakalım. Giyinmene yardım e d e y i m ."

Birkaç dakika sonra, iki adam yatak odasından el ele ve sadece biraz buruşuk bir halde çıktılar. Sahanlığa geri dönmenin yolunu buldular ve aşağıda hala tüm hızıyla devam eden partiye baktılar. Neyse ki gözden kaçmış gibi görünmüyorlardı.

David birinci kata baktı ve Moira'nın kahverengi gözleri parlayarak ikisine de baktığını gördü. Leda'yla yaptığı hararetli konuşmayı yarıda keserek merdivenlere doğru ilerledi.

Rhys karısına elini uzattı ve Moira merdivenleri bir masal prensesi gibi çıktı, elbisesini zarifçe ellerinde tutuyordu. Rhys, Moira'ya ulaştığı anda onu kendine çekti ve alnını Moira'nın alnına yasladı. David parmaklarını Moira'ninkilerin arasından geçirerek ona minnettarlığını ilettili.

Moira, "Siz ikiniz aranızdakileri hallettiniz mi?" diye sorana kadar sessiz, mükemmel bir an boyunca elleri birbirine bağlı öylece durdular.

"Sanırım hallettik," dedi David, Moira'nın parmak uçlarını sıkarak ve ona küçük bir heyecan sarsıntısı yaşatarak. Moira ona gülümsedi.

David'in dağınık saçlarını düzeltirken, "Görünüşe göre çok iyi bir şekilde," dedi. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Dalga geçme," dedi Rhys ciddiyetle, ama ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçti.

"Sanırım işimiz henüz bitmedi, ha?" Moira sanki dünyanın en doğal şeyymiş, çocukluktan beri arkadaşmışlar gibi kalçasını David'e yaslayarak düşündü. "Görünüşe bakılırsa önümüzdeki birkaç yıl boyunca hep birlikte kaliteli zaman geçirip o iblisi nasıl sonsuza dek toprağa gömeceğimizi bulmamız gerekecek. David, küçük anlaşmamızı bir süre daha uzatmak senin için sorun olur mu? Bence hala birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var. Bana hâlâ nasıl kanallık yapılacağını öğretmelisin ve ben de senin ruhani savunma eğitimini henüz tamamlamadım."

"Benim için sorun yok. Ama siz ikiniz oraya geri dönmelisiniz," dedi David, Rhys'in zamanının çoğunu tekeline alma konusunda hâlâ temkinliydi. Özellikle de küçük kaçamaklarından sonra. "İnsanlar sizi özleyecektir. Aşağıda dolaşan birkaç köpekbalgı görüyorum, arkanızdan dedikodu yayıyorlar."

"Muhallifleri ezmek için kariyerimin geri kalanına sahibim," dedi Rhys.

Moira keskin büyücü gözleriyle balo salonunu incelerken, "İnsanlar konuşabilir," diye mırıldandı. "Hayatta kalmak için yanınızda güçlü bir ikinci komutana ve ev cephesinde desteğe ihtiyacınız olacak."

"Neyse ki ikinize de sahibim. Ve birkaç dedikodu beni öldürmez. Bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum."

"O zaman kal," dedi David ve ağzından çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekti. Bir ay önce, sosyeteden rakibini ve karısını davet etmek şöyle dursun, bu eve adım atmayı bile reddederdi. Ama şimdi Beacon Hill'deki evin kutsal salonlarını bir başkasıyla paylaşmayı hayal bile edemiyordu. "Gece kal. Benimle kal. Burada."

Moira merakla kaşlarını çatarak kocasına baktı.

Rhys, David'e midesini titreten küçük bir sırıtış attı. "Sanırım bu kez misafirperverliğini kabul edeceğim."

"Harika," diye ağzından kaçırdı David, yüzü kızarmıştı.

Moira her iki adamı da merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı, adımlarında bir yay vardı. "Aşağıya gelin. İkinizle de dans etmek istiyorum."

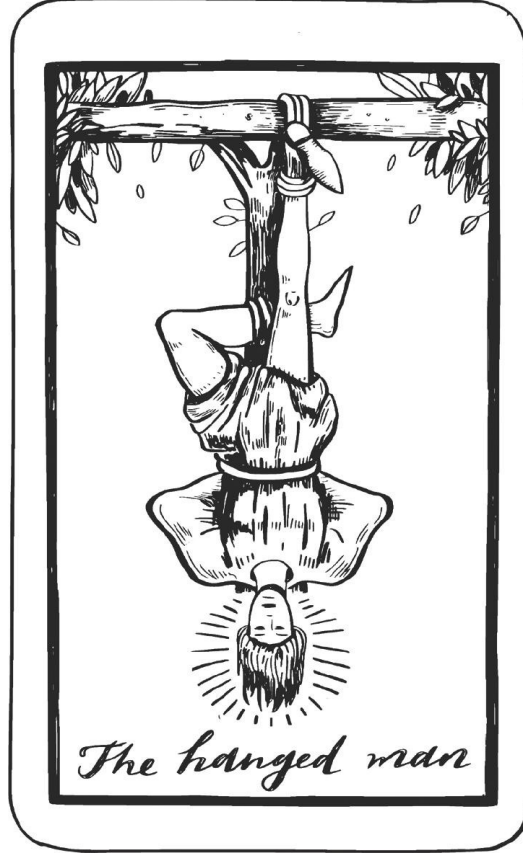
"Aynı anda mı?" Rhys hafifçe gülerek sordu. "Bunun adımlarını bildiğimi sanmıyorum."

"Adımları ilerledikçe öğreniriz," dedi Moira, elleri onun ellerinde merdivenlerden inerken.

David, Rhys'e baktı ve iki adam partinin karmaşasına geri döndüklerinde konuşulmayan konuşmalarından birini paylaştılar.

Evet, diyorlardı. Sanırım yapacağız.

T ASILAN ADAM

Esrarengiz bir kart. Asılmış Adam baş aşağı asılı durur ve garip bir pozisyon alır, ancak bundan dolayı da mutsuz görünmez. Bazı gelenekler onu bir hain olarak adlandırır ve Judas Iscariot ile karşılaştırır, ancak bu her zaman doğru yorum gibi görünmez. Belki de bu ve daha fazlasıdır. Asılmış Adam kendi yolunu izler ve kimsenin onayına ihtiyaç duymaz, ama aynı zamanda izler ve bekler, arada kalmış bir durumda çürürken tarafsız bir pozisyon alır. Dünya Ağacı'nda asılı duran ve rünlerin büyüsünü almayı bekleyen İskandinav tanrısı Odin'i geri çağırır.

Asılmış Adam işlerin kolay olduğu anlamına gelmez ama cesaretlendirici bir karttır: acele kararlar vermekten kaçının ve akıllı olun, her şey yoluna girecektir.

KARİOT

Savaş arabaları hıza ve enerjiye sahiptir, bu nedenle sizi genellikle çok hızlı bir şekilde ileriye taşıyabilir. Hezekiel'in Eski Ahit'teki vizyonunda gördüğümüz gibi, sizi cennete de götürebilirler. Savaş Arabası imgesi genellikle yüzünüze bakar, bu nedenle ukala ve gösterişli olabilir, ancak çoğumuzun bu özgüvene biraz ihtiyacı vardır. Yine de, bu her zaman açık değildir: birçok kart yinelemesinde, Savaş Arabası gizemli Sfenks figürü tarafından çekilir. Sfenksler bilmeceleriyle ünlüdür, bu nedenle ilerlemeniz her zaman anlık veya kolay olmayacaktır. Savaş arabaları, özellikle Antik Yunan ve Roma'da zafer geçit törenlerine dahil edilirdi ve savaşta kullanılırdı.

Savaş Arabası bir başarı kartıdır.

TH E BAŞ RAHİBE

Baş Rahibe gizemli imgelerle doludur. İçsel bir güç taşır - erkeksi bir kudret ya da üstün gelen bir şey değil - ama derin akıntılardaki ve karanlık yerlerdeki enerji. O bir inisiyatördür ve yılın altı ayını Yeraltı Dünyası'nda geçiren Yunan tanrıçası Persephone'nin meyvesi olan narlarla süslü bir peçenin önünde oturur. Yaşamın ve ölümün gizemlerini aşmıştır. Motivasyonlarımızı keşfetmeye çalıştığımızda "nedenini açıklayamıyorum" diyenlerin koruyucu azizidir. Tapınağın siyah ve beyaz sütunları arasında oturur ve aradaki boşluğu oldukça rahat bir şekilde tutar. Son olarak, perdenin arkasında - her şeyin arkasında - bilinçdışının suları vardır.

Onunla birlikte derinlere inecek, şaşırtıcı şeyler öğrenecek, sezgilerinizden ve içgüdülerinizden ders çıkaracaksınız.

BÜYÜLEYİCİ KARAKTERLERİN
GÖZÜNDEN SIHIRBAZ ÇEMBERİ'Nİ
TAKİP EDİN: RHYS'İN HİKAYESİ
YÜKSELİŞ,
MOIRA'NIN
KEHANET
HİKAYESİ,
VE LEDA'NIN HİKAYESİ
BAŞKALAŞIM.

EVOCATION OKUMALARINIZA
EŞLİK ETMESİ İÇİN S.T. GIBSON
TARAFINDAN ÖZEL OLARAK
HAZIRLANAN SPOTIFY ÇALMA
LİSTESİNİ DİNLEYİN.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür yazmak her zaman göz korkutucu bir görevdir, çünkü bir kitap dünyaya açılmadan önce ona ilham veren, onu destekleyen ve ona dokunan pek çok insan vardır. Bu kez özellikle ürkütücü, çünkü bu kitap yaklaşık yedi yıldır geliştiriliyor.

Tüm bu serinin ve özellikle Rhys'in onsuz var olamayacağı Kit'e teşekkür etmemek ayıp olurdu. Başlangıcından beri bana ve bu hikâyeye sevgi dolu bir alan açtı ve olay örgüsündeki boşlukları doldurmama yardımcı oldu. Hayatımdaki varlığı tüm dünya görüşümü yeniden yönlendirdi ve beni her türlü romantizm sevgisine yönlendirdi, bu yüzden şu anki kariyerim için ona gerçekten teşekkür etmeliyim.

Aklımı başımda tuttuğu ve ayakları yere bastığı için Devin'e ve beni her zaman neşelendirdiği ve moral verdiği için Chris'e teşekkür ederim. Bu kitabın ilk versiyonlarını okuyan ve devam etmem için beni cesaretlendiren herkese, özellikle de Lyndall, Genevieve, Eliza ve Sarah'ya teşekkür ederim. Neyin işe yaradığı konusundaki hevesi ve düzeltilmesi gerekenler konusundaki lazer keskinliğindeki içgörüsüyle pes etmemi engelleyen Ellie'ye ve beni sevgiyle dinlemek için her zaman yanımda olan Elias'a teşekkür ederim. Beni bir sprint daha atmaya ve asla pes etmemeye teşvik eden word camp discord'daki sprinterlere teşekkürler.

Angry Robot'taki olağanüstü ekibe, özellikle de Eleanor, Caroline, Des ve Amy'ye, kitaplarımı bir sonraki seviyeye taşımak için sürekli olarak zaman ve emek harcadıkları için teşekkür ederim. Bir zamanlar bu kitabın kabul edileceğini gerçekten düşünmüyordum ve sadece kitabın değil tüm serinin böylesine iyi ve sevgi dolu bir yuva bulması beni hala çok mutlu ediyor. Her zaman benim iyiliğimi düşünen ve ihtiyacım olduğunda yanımda olan muhteşem menajerim Tara'ya teşekkür ederim.

Ayrıca, yıllar boyunca bu kitaptaki büyü sisteminin temelini atmama yardımcı olan sayısız okültist, astrolog, büyücü, cadı ve din adamına teşekkür etmek istiyorum. İsmi sayamayacağım kadar çok insan sorularıma ve merakıma karşı nazik ve misafirperver davrandılar ve kişisel ruhani ateşimin yanmasına da yardımcı oldular. Teoloji sınavlarıma çalışmam gerekirken kütüphanenin okült bölümünde kamp kurmama ve büyü çalışmama izin veren yüksek lisans okulundaki arkadaşlarıma ve eve yaptığım ziyaretler sırasında yazdığım için bana kızmayan aileme teşekkür ederim.

Hayatıma dokunduğunda hangi şekil veya formda olursa olsun İlâhi Olan'a teşekkür ederim. Tanrı'ya bir anlık bakış arayışım beni pek çok dolambaçlı yola sürükledi, ancak beni bu kitaba ve çok sevdiğim bu karakterlere götürdüğü için çok minnettarım.

Ve son olarak, yeni şeyler denemem ve anlatı riskleri almam için bana alan açan ve gelmeye devam eden okuyuculara teşekkür ederim. Yaşamak için hikayeler anlatmak gerçekten bir ayrıcalık ve bir zevk ve umarım bunu asla hafife almam. Burada olduğunuz ve sihre inandığınız için teşekkür ederiz.

İçindekiler

BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON
BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT
YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ
BÖLÜM YİRMİ ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ DÖRT
BÖLÜM OTUZ BEŞ
ASILAN ADAM
CHARIOT
BAŞ RAHİBE
TEŞEKKÜRLERİ

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>